

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy
pdf\Charrette_Robert-Shadowrun_02-Nepratele_vybirejte_opatrne.PDB

PDB Name: Charrette-Shadowrun2-Nepratele
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.4.2007
Modification Date: 3.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

SHADOWRUN 2
NEPŘÁTELE VYBÍREJTE OPATRNĚ
ROBERT N. CHARRETTE

Crickovi, který mi stejně nevěřil o Battletechu ani slovo.

Robert N. Charrette: CHOOSE YOUR ENEMIES CAREFULLY
© FASA Corporation
© Blackfire games s. r. o., authorised user
Translanton © Stanislav Kadlec
Illustrations © FASA Corporation
ISBN 80-86096-22-X

ČÁST PRVNÍ - VŠICHNI NOSÍME MASKY

1

Před třemi dny se bolest zdála nesnesitelná.

Postupem času však neustálé utrpení otupilo její smysly. Toho rána už jí připadalo, že si začíná zvykat. Pak se dostavily křeče. Ochromující záchvaty jí mučivě lomcovaly celý den. Nyní se stmívalo.

Neodvažovala se křičet.

Nová vlna palčivé bolesti jí trhala útroby a drala se vzhůru jejím tělem. Když se jí svaly prudce stáhly, navzdory svému předsevzetí hlasitě vykřikla.

Ležela pak prudce oddychující a čekala, až záchvat opět odezní. Měla téměř jistotu, že tentokrát se prozradila. Pomalu a s námahou se odvěkla hlouběji do temného domu. Obyvatelé této polorozpadlé budovy, pokud tu vůbec nějakí byli, zůstávali skryti. Jediným společníkem jí bylo její utrpení. Zaúpěla bolestí, jež doprovázela každý její pohyb, a přinutila se vstát, aby mohla vystoupit do schodů. Pokud se jí podaří dostat dost vysoko, možná, že ji dnes v noci nenajdou. Pocítila v útrebách spalující žár a téměř ztratila vědomí. Přitiskla si ruku na břicho, zatímco druhou se chytila zábradlí a pokračovala dál. Zvládla jen dvě poschodí a pak se s kvílením zhroutila. Potichu proklela svou slabost. Orkové měli být silní. Fyzická síla, kterou za poslední rok získala, byla jedinou náhradou za všechno, co ztratila, a teď jí i ta opouští. Stejně jako Hugh. A před ním Ken. Dokonce i její bratr se jí zbavil jako nevzhledného odpadu.

Ať si všichni shnijí v pekle.

Spalující bolest v jejích útrebách ustoupila občas vystřelujícím žhavým bodnutím. Jak se bolest pomalu stávala snesitelnější, začala si uvědomovat ochromující křeč v končetinách. Svaly, vyčerpané výstupem, se jí chvěly. Pokožku měla lepkavou od potu. Celé tělo ji nesnesitelně svědilo. Chtělo se jí zvracet.

Z místa, kde ležela, měla výhled do jednoho z opuštěných bytů. Oknem bylo vidět temné nebe. Světla Hongkongu se venku pomalu rozsvěcela a tvořila souhvězdí vznešené a podmanivé krásy. Otvorem ve zdi sem doléhal vysoký kolísavý zvuk policejní sirény. Siréna však neznamenal záchranu. Žádná podniková policie by se do Zazděného města neodvážila. Dokonce ani příslušníci policejní agentury Enklávy, kteří byli za peníze svolní udělat ledacos, nebylo snadné přemluvit, aby vyrazili do Zazděného města po setmění. Enklávě vládly gangy a mnohé z nich pronásledovaly proměněné jen tak pro zábavu.

Ze zdola se ozvaly šoupavé kroky. Strnula. Fyzická bolest zmizela a místo toho se jí zmocnil strach. Modlila se a napínala sluch. Zdálo se jí, jako by někdo vystupoval po schodech.

Vzepřela se na rukou a přiměla se opět vstát. Svět se kolem ní zatočil, ale podařilo se jí udržet na nohou a vystoupit do dalšího poschodí. Chodba tu byla znečištěná stejně jako o patro níž, ale některé byty měly dveře. To znamenalo, že tu dosud někdo bydlí. V naději, že lovci se do obydlených částí domu neodváží, zamířila k jednomu z prázdných bytů. Když se pokusila projít dveřmi, narazila hlavou do zárubně. Unikl jí bezděčný sten.

Dole se rozhostilo ticho.

Naslouchala, avšak žádný zvuk nepřicházel. Lovci zřejmě také naslouchali.

Minuty se pomalu vlekly.

Ve tmě viděla dobře. Kdyby se postavila k zábradlí a pohlédla dolů, možná by se jí podařilo zjistit, kdo je na schodišti. K tomu však nenašla odvalu. I kdyby přemohla závrať, riskovala by, že bude spatřena. Lovci mohli vidět ve tmě ještě lépe než ona.

Nohy se jí začaly opět třást a cítila, že síly vybičované strachem ji kvapem opouštějí. Věděla, že dlouho už tam stát nevydrží. Sehnula se a vešla do bytu. Ve tmě nahnatla dveře a pomalu je za sebou zavřela. Zdálo se jí, že to provedla zcela neslyšně. To bylo dobře. Když neslyšela nic ona, zřejmě neslyšeli nic ani oni.

Zámek na dveřích byl pryč a jeho někdejší přítomnost naznačovalo jen roztříštěné dřevo. Ne že by na tom záleželo; kdyby ji lovci našli, zamčené dveře by je nezastavily. Její jediná naděje spočívala v tom, že projdou kolem bytu bez povšimnutí.

Místnost byla silně znečištěná a zřejmě sloužila jako přechodné útočiště pobudů a bezdomovců. Rozházené krabíčky od čipů prozrazovaly, že se tu občas pořádaly i LaNýŽové dýchanky. Bez náhražky simsensového světa by v tom nesnesitelném nepořádku ostatně nikdo dlouho nevydržel. Dlouho? Může se jí stát, že tu stráví zbytek svého života.

Marně hledala něco, co by se dalo použít jako zbraň. Vlastně na tom nezáleželo - sotva stála na nohou. V boji by neměla šanci. Klopýtala přes trosky rozházené po podlaze a sotva se dotkla protější zdi, nohy jí vypověděly službu. Náhle se ocitla na podlaze. Ani nevěděla, jestli při pádu nadělala nějaký hluk. Ze schodů k ní nedoléhá žádný řev dychtivých orkobijců. Doufala, že se svezla na podlahu tiše. Doufala, že se do tohoto bytu nepodívají. Doufala, že se odsud někdy dostane.

Bylo by strašné zemřít na takovém místě. Čekala, schoulená do sebe a skleslá. Kdyby měla sílu, plakala by.

Za dveřmi se ozvalo tiché šoupání plátěných podrážek. Našli její skryš. Zaslechla, jak do sebe kdosi nasál vzduch jako dravec větřící svou kořist. Pak k ní dolehlo krátké zaškrábání nehtů na dřevo u zárubně dveří. Znovu zaslechla tlumené zafunění a potom bylo opět ticho.

Kdosi se nepochybně skrýval ve tmě. Možná, že trpělivě naslouchal u dveří a vyčkával, až udělá nějaký neopatrný pohyb a prozradí se. Kdyby měla sílu, vylezla by ven oknem a zkusila štěstí na hroučící se fasádě domu. Ještě před týdnem by měla dost síly na to, aby sešplhala po zdi dolů a dostala se do bezpečí. Nyní však byla příliš slabá. Silný byl jen její strach.

Když se pohnula kulatá klika na dveřích, pochopila, že se jí je nepodařilo oklamat. Klika se pomalu otáčela, jako by i útočník zachovával nejvyšší opatrnost. Jako by se bál, že náhlý pohyb vyplaší jeho oběť. Dravci se tak pohybují, pomalu a opatrně.

Napadlo jí, že povahu lovců neodhadla dobře. Gangy napadaly svou kořist s řevem. Kradmou opatrnost nemávaly ve zvyku. Navíc by se ani neobávaly vyrušení squatterů, kteří se snad nacházeli v budově. Prostě by vtrhly dovnitř jako velká voda, a kdyby si vybraly špatný byt, zase by stejně rychle zmizely. Ten kradmý postup ukazoval na lovce, který na sebe nechtěl upozornit ostatní obyvatele domu. Poznání, že nebude napadena orkobijci, ji příliš neuklidnilo. Byli tu ještě daleko horší lovci, kteří se plížili nocemi Probuzeného světa.

Dveře se pomalu otevíraly dokořán, takže viděla do chodby. Nikdo tam nestál.

Bezmocně sledovala otevřené dveře. Nízko při zemi se cosi pohnulo a na okamžik zahlédla jakousi tvář. Ten, komu patřila, se zřejmě přikrčil, aby jí neposkytoval snadný terč.

Tvář jejího pronásledovatele byla protáhlá a ostře řezaná. Sinalá kůže se napínala kolem vystupujících kostí a tmavé oči pod šikmými víčky se zdály temné jako samotná noc. Jeho nozdry se rozšířily a ona znovu uslyšela jeho zafunění. Pronásledovatel se napřímil a prohlížel si pokoj i jeho příslušenství. Když ji spatřil, usmál se. Ústa měl plná ostrých špičatých zubů.

Všemocný Bože, vydals mě na pospas ghoulům!

Ve dveřích se objevila další tvář. I ona byla vyhublá téměř na kost. Na rozdíl od prvního ghoulu neměl druhý šikmé oči, ale byl stejně sinale bledý. Těla obou ghoulů měla odporně žlutou barvu.

Druhý pronásledovatel napodobil pohyby prvního a ostražitě se rozhlédl po místnosti. Uspokojilo ho, že tu kromě ní nikoho nenašel. Když vcházel dovnitř, jeho mohutná postava vyplnila celý rám dveří. Svým příchodem rozvířil nehybný vzduch v pokoji a k jejímu čichu se donesl hnědný pach. První z ghoulů se spěšně skryl za svého mohutnějšího druha. Zhlédla, že na chodbě se tísní ještě další.

Oba ghoulové se k ní opatrně blížili, jako by se obávali, že zaútočí. Za poslední rok nahnala strach mnoha lidem. Obrátila se a pozvedla paži. Na víc se nezmohla a ten pohyb ji stál tolik sil, že téměř omdlela. Oni si však neuvědomili, že je bezmocná, a bázkivě ustoupili zpět. Bylo to malé vítězství, zároveň však jediné, kterého mohla dosáhnout. Neměla sílu se jim bránit. Údy jí znovu zachvátila palčivá bolest, již nedokázala vzdorovat.

Když viděli, že se nehýbe, odhodlali se znovu vykročit vpřed. Velký se zastavil těsně u její natažené nohy. Malý se kryl za jeho zády. Velký ghouls se shýbl a malý se za ním rychle přikrčil, aby se nevystavil jejímu útoku. Ostatní, kteří se shromáždili na chodbě, tiše syčeli.

Velký ghouls opatrně natáhl ruku a dotkl se jí. Když nereagovala, přešel jí jemně po lýtku a začal cosi vykládat svému druhovi lámanou čínštinou, do níž vplétal japonské a anglické výrazy. Mluvil s podivným přízvukem a tak rychle, že mu vůbec nerozuměla. Malý se zvedl, starostlivě se na ni podíval a ustoupil.

Chvilí se nic nedělo. Ležela nehybně, až na občasné záchvaty křeče a třesavky. Velký ghoul ji tiše pozoroval. Zřejmě čekal na zbytek tlupy, aby se i ostatní mohli zúčastnit hostiny. Začalo jí být všechno jedno. Když ji zabijí, bolest ustane. Nezáleželo na tom, jak naloží s jejím tělem, až bude mrtvá. Poddala se zcela svému osudu a čekala, kdy konečně upadne do mdlob, jež se o ni neustále pokoušely.

Z mrákot jí probral jakýsi rozruch. Tělem jí opět zalomcovala prudká bolest, přesto však našla sílu, aby slabě otočila hlavu. Stále byla noc - nebo znovu. Nevěděla. Velký ghoul se dosud nacházel v pokoji, stál však nyní na jiném místě než předtím. Malý s sebou přiváděl jakousi bytost, mnohem větší a vyšší než on sám. Nebyla si jistá, jak nově přichozí vypadá. Nedokázala dostatečně zaostřit zrak. Na okamžik se jí zdálo, že vidí hrozivou, obrovitou masu zježených chlupů, ale pak zjistila, že je to štíhlý svalnatý muž v koženém pouličním oděvu.

Vstoupil dovnitř sebevědomě jako někdo, kdo se ghouly nebojí. Poklekl vedle ní a uchopil ji za zápěstí. Překvapilo ji, že se jí vůbec neštítit dotknout. Ani Hugh se kdysi neštítit. Cizinec nahmatal puls a celou ji pečlivě prohlédl. Zrak mu padl na pásek, který měla na levém zápěstí. Když dokončil prohlídku, podíval se jí do očí a usmál se.

„Neboj se,“ řekl japonsky. „Neublíží ti.“

„Proč jsi promluvil japonsky?“ zeptala se. Stále k němu neměla důvěru. Každý, kdo to táhl s ghouly, stál mimo zákon. Pak si uvědomila, že i ona sama stojí mimo zákon.

Znovu krátce pohlédl na pásek a řekl: „Také jsem byl v Yomi.“

Na chvilí zavládlo ticho. Co víc by měl vysvětlovat? Každý, kdo poznal Yomi, rozuměl bolesti a strachu. Náhle znovu získala ztracenou jistotu. Ne všichni, kdo stáli mimo zákon, byli dobrovolnými zločinci. Možná že byl shadowrunner, jeden z těch odpadlíků, kteří vytáhli do boje s nespravedlivým podnikovým světem. Nebo to byl obyčejný vrah. Jak to měla vědět?

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se.

„Janice.“

„Žádné příjmení?“

„Žádné.“

„Chápu. Já se jmenuju Shiroy, Janice. Velmi mě těší, že tě poznávám.“

Jeho zdvořilost se k tomu prostředí vůbec nehodila, přesto se za své strohé odpovědi trochu zastyděla. Stále mu však plně nedůvěřovala. „Co ode mě chceš?“

„Nemusíš být tak podezřívavá. Já jsem ten poslední, kdo by tě chtěl odvézt zpátky do Yomi.“

„Nenapadlo mě, že bys mohl patřit k jigoku-shi.“

„Nejsem žádný zabiják. Můžu tě ujistit, že s těmi odpornými rasisty nemám nic společného.“

Ne, to neměl. Byl příliš hezký, než aby mohl patřit k jigoku-shi. Jenomže žádný člověk nekráčí po tváři Země osamocen.

„Pro koho pracuješ?“

„Pro sebe.“

So ka. Pokud nelhal, za svou pomoc bude chtít dostat zaplacené. V uplynulém roce se naučila platit, jak se dalo. „Nemám žádný kredit, abych ti zaplatila.“

„Nechci, abys mi platila, Janice. Svým zvláštním způsobem jsem filantrop. Má záliba spočívá v tom, že pomáhám lidem, aby se přizpůsobili svému novému životu. A těším se, že pomůžu nalézt cestu i tobě.“

Mohla mu důvěřovat? „Chci se jen zbavit bolesti a dostat z téhle díry.“

„To můžu zařídit.“

Začal tiše zpívat. Jeho podmanivý zpěv ji zbavil bolesti a podezření a ona brzy usnula posilujícím spánkem.

2

Cestující byli nervózní - a měli také důvod. Sam Verner byl také nervózní, a to na něho nikdo nemířil střelnou zbraní. Vystrašeným podnikovým pracovníkům, kteří se krčili v sedadlech, shadowrunneri připadali jako vztekli psi, kteří je napadnou bez sebemenšího důvodu. Takové hodnocení vlastně ani nebylo daleko od pravdy. Přesné to si totiž Sam myslel o nevyrovnaném svalovci, který stál před ním.

Jason Stone byl malý, ale nepotřeboval ani samopal Sandler TMP, aby vypadal nebezpečně. Indiánovy modifikované svaly a rychlé neklidné pohyby mluvily za vše. Byl tím, koho nazývali pouličním samurajem k pronajmutí s tělem vylepšeným chromovaným kyberwarem, jímž nahradil nespolehlivé lidské svaly. Jako mnozí jemu podobní se výměnou masa za stroj zbavil části svého já. Oční štíty z chladného chromu stínily okna do zbytků jeho duše, zatímco potměšilý úsměv naznačoval, co se stalo s jeho city. Nenechával nikoho na pochybách, že by velice rád použil svou zbraň.

Na druhém konci kabiny drželi George Rybí tvář a Šedá vydra v šachu podobným způsobem posádku. I oni byli praví samurajové, nejednali však až na samé hranici přičetnosti jako jejich vůdce. Sam byl rád. Potřeboval svalovce, kteří by ho kryli, ale pochyboval, že by zvládl více než jednoho samuraje s Jasonovou zhoubnou agresivní povahou.

Sam proklouzl kolem Jasona. Věděl, že samurajovi částečně brání ve střelbě, ale byl si jistý, že ostatní tu mezeru pokryjí. Vždycky ji pokryli. Možná že Sama neměli rádi, ale moc dobře si uvědomovali, že je jejich poukážkou na peníze. Dají na něho pozor, alespoň dokud nedostanou zaplacené.

„Dvě minuty, pane Twiste,“ ozvalo se ze sluchátka v Samově uchu. Sam bezděky přikývl, ale Lišák to nemohl vidět. Seděl u vzdáleného vysílače, což byl jediný způsob, jak se dala spojit elfova poloha v Matrixu se Samovou skupinou v dopravním letounu. Lišák mohl nudné odpočítávání času přenechat automatu, jeho osobní péče však naznačovala jisté obavy. Všichni čekali, že běh bude snadný, ale Lišák si hrál na opatrného. Kdyby něco vybuchlo, automat by byl napaden opatřeními proti nežádoucímu vniknutí dřív, než by se to Sam dozvěděl. Decker napojený na počítač byl matrixové krytí, jež každý shadowrunner potřeboval.

Za dvě minuty vyprší čas, po který se letoun Aztechnologie měl zdržovat na zemi. Poté se měl vznést a zamířit k mezinárodnímu letišti Sea-Tac. Kdyby ho runneři zdrželi, vzbudilo by to pozornost dopravních strážníků metroplexu. Plán předpokládal, že letoun odstartuje přesně podle řádu, aby runneři měli čas zmizet i se svou kořistí dřív, než se jim pověsí na paty pronásledovatelé. Na palubu naskočili právě ve chvíli, kdy letoun opouštěl nástupiště, a podařilo se jim úspěšně proklouznout kolem pozemní obsluhy. O jejich přítomnosti zatím věděli pouze pasažéři v hlavní kabině. Lišákova černá schránka zmrazila komunikaci s pilotem, jakmile ji Sam připevnil ke stěně. Už měli být dávno pryč, ale jejich muž se dosud neozval na smluvenou frázi, když oznámili svou přítomnost na palubě cestujícím. Čas běžel.

Kde byl Raoul Sanchez?

Sam procházel uličkou a prohlížel si tváře. Letadlo při pojíždění zatočilo a zakolébalo se. Třásně na Samových rukávech se dotýkaly opěradel a občas přejely po tváři některého ze sedících pasažérů. Nikdo si nestěžoval.

Byl Sanchez skutečně na palubě? Seznam cestujících, který Lišák vylovil z počítače, říkal, že ano. Ten muž měl reagovat na skryté znamení, ale neučinil tak. Snad se zalekl svého doprovodu, který ho měl vyzvednout z útulného podnikového bezpečí. Sam dostal vztek. Čeho se Sanchez bál? Jeho podnikový exil bude jen dočasný. Pan Johnson už má připravenou pohodlnou skrýš a za pár týdnů bude Sanchez opět v práci, živý a spokojený ve svém novém podnikovém domově.

Tři řady před přední překážkou Sam Sancheze našel. Cívil upřeně před sebe a potil se. Rukama svíral opěradla svého sedadla. Sam vyslovil jeho jméno, ale on na ně nereagoval. Natáhl se, aby s ním zatřásl, a překvapeně zjistil, že muž se od něho odtáhl.

„No tak, Sanchezi. Není čas na hraní.“

Sanchez otočil hlavu a pohlédl na Sama. Tmavé oči měl rozšířené hrůzou. Ztěžka polkl. „Prosím, nechtě mě. Nic jsem neudělal,“ vypravil ze sebe.

Sam nevěděl, co říct.

„Krucí, Twiste. Jestli je to ten oblek, ať hejbně kostrou,“ ozval se Jason a rychle se blížil uličkou. Natáhl se přes Sama a rázně Sancheze postavil na nohy. „Nechci se dostat do průšvihů jenom kvůli tomu, že oblek zvadnul.“

Jason vstrčil Sanchezovi hlavě pod bradu a nadzvedl mu hlavu. „Nezkoušej nás podfouknout. Comprendé, kámo?“

„Prosím, seňore. Nestřílejte,“ žadonil Sanchez. „Nevím, o čem mluvíte. Jsem jen technik. Nejsem ahman. Nemám přístup k žádným tajemstvím. Jsem nikdo.“

„Bude z tebe mrtvola, pokud s námi odsud hodně rychle nevypadneš.“

Sam chtěl Jazona zadržet, ale samuraj se přemístil a postavil Sancheze mezi ně. „Jasone, myslím, že seňor Sanchez o tomto běhu ví ještě méně než my.“

„Je mi jedno, co ví. Bereme ho s sebou.“

Sam se zachmuřil. Šlo tu o něco, co jim zatajili, a jemu se to vůbec nelíbilo. „Vydro, podívej se ven. Lišáku, všiml sis v síti vzdušné dopravy nějakého podezřelého pohybu?“

„Nikoli, pane Twiste,“ ozval se okamžitě elf. Zřejmě celý rozhovor poslouchal přes Samův mikrofon. Když se vrátila Výdra, hlásila totéž.

Jeho první úvaha vzala za své. „Nuže, ať už je to jak chce, zdá se, že tohle není past. Ale stejně se radši ztratíme.“

Výdra přikývla a otevřela dveře kabiny. Rybí tvář vypadal nevzrušeně jako vždy. Zůstal stát na místě a sledoval Jazona. Indián dosud držel Sancheze.

„Smrdí to. Určitě je to past a tenhle pedro v tom má prsty.“ Jason zavrtal svou pistoli Sanchezovi ještě hlouběji pod bradu. „Že je to tak, pedro? No jistě. Jsi moc nervózní. Nelíbí se ti dělat návnadu, když ryby mají zuby, co? Nemám rád, když si ze mě někdo utahuje, pedro.“

„Nech toho, Jasone,“ okřikl ho Sam. „Držíš mu pod krkem pistoli. Samozřejmě, že je nervózní. Vypadneme s ním odsud. Čím dřív, tím líp.“

Jason pomalu obrátil k Samovi své zrcadlové oči. „Osmažíme ho. Dáme jim všem za vyučenou.“

Indián Sama zkoušel. Dělal to pořád, od té doby, co se rozešli s Duchem. Jason se rád chlubil, že je stejně dobrý jako Duch, ale podle Sama se mu ani zdaleka nevyrovnal. Duch, jenž kráčí do sebe, byl skutečným bojovníkem po vzoru starých hrdinů svého lidu. Duch si zasloužil, aby byl nazýván samurajem, na rozdíl od tohoto kyberovaného ničemy. Duch zabíjel jen v případě nutnosti, ale to byl jen jeden z rozdílů mezi oběma indiány. Jason ve skutečnosti nikdy nepochopil Duchovy zásady. Slepě toužil po pouliční slávě muže, který se zastává svého lidu. Sam nemohl popřít, že Duch se občas uchýloval k násilí, ale to bylo pro něho pouze prostředkem, nikoli cílem jako pro Jazona.

Pro Jazona neznamenal nic, že při svých hrách na silnějšího ohrožoval lidský život. Pro Sama však ano. V sázce bylo víc než jen Sanchezův život. Kdyby teď Sam ustoupil, vynkl by se mu Jason z ruky. Sam se napřímil, vědom si indiánových zrychlených reflexů a přesné mušky. Jedna z výhod, kterou proti Jasonovi měl, byla výška. Pokusil se do svého hlasu soustředit veškerou jistotu, která mu ještě zbývala.

„Řekl jsem, žádné zabíjení. Bereme ho s sebou.“

Jason na něho beze slova hleděl. Sam věděl, že indián spoléhá na deptající účinek svých chromových očních štítů. Sam se rozhodl, že na sobě nedá nic znát, ale náhlý pohyb vzadu v kabině letounu vzbudil jeho pozornost. Jeden z pasažérů se zvedal ze sedadla. Z pravé dlaně mu vyčuhovala lesklá hlaveň.

Ať už Jason použil vlastního periferního vidění, či spatřil odraz v Samových očích, pohnul se dřív, než mohl Sam cokoli říct. Muž vzadu byl rychlý, ale Jason byl rychlejší. Indián uskočil stranou a Sam pocítil horko z letící kulky a slyšel, jak se projektil zavrtal do stěny kabiny.

Střelec se shýbl ve snaze využít sedadla a pasažéra před sebou jako krytu. Jason popadl jednou rukou Sancheze a druhou otočil směrem ke střelci. Jeho pohyb vypadal zdánlivě nemotorně, jakoby nahodile. Sam však věděl, že tomu bylo právě naopak. Sandler TMP měl smartgunový adaptér, který napájel zaměřovači informací indukčním polštářkem v

Jasonově dlani a tvořil uzavřený okruh. Až se v Jasonově kybernetickém zraku objeví zaměřovači vlasečnice, bude si moci být jist, že zbraň míří přesně na cíl.

Jason se přikrčil za Sanchezovo sedadlo a začal střílet. Indiánův Sandler s ječivým zvukem chrtil kulky, které trhaly střelcův kryt. Pěnová výplň zbrocená krví se rozlétla po kabině. Jason přenesl palbu přes hlavovou opěrku sedadla a zasáhl střelce do ramene.

Za Samovými zády zarachotil samopal Rybí tváře. Do střelby se mísil jakot žen a výkřiky bolesti. Záplava podnikových tvář, která ještě před chvilkou civěla na runnery, zmizela za sedadly. Cestující se krčili u podlahy a vroucně se modlili, aby kulky nezasáhly právě je.

Sam zjistil, že je poslední, kdo zůstal dosud stát. Sáhl po svém pouzdru. Když sevřel v dlani rukojeť narkojekční pistole Lethe, věděl, že nebude dost rychlý. Střelec se zvedal a chystal se znovu vystřelit.

Jason znovu prokázal, že je rychlejší. Sandler ječel a trhal muže svými náboji. Sam sledoval, jak náboje rvou oblečení a tělo a odhalují implantovaný pancíř, který střelce ochránil před Jasonovým prvním zásahem. Nárazy zatlačily muže zpět a vyhodily do uličky. Tam se do něho zakusovaly další kulky a razily si cestu jeho ochrannými destičkami. Pomalu se hroutil a křečovitě páčil dlaňovou pistolí kolem sebe.

Střelba ustala okamžitě poté, co muž dopadl na podlahu. Zatímco Rybí tvář ječel na cestující, aby zůstali na svých místech, Jason se rozběhl k padlému a rychle ho prohledal. Našel peněženku, zběžně se do ní podíval a pak ji hodil oběti na prsa. Plivl na mrtvé tělo a postavil se. „Azčáckej podnikovej polda.“

Samovi se trochu ulevilo. Ten útok nebyl plánován. Střelec možná patřil k leteckému dohledu, nebo to byl policista, který měl dovolenou a kamsi cestoval. Pouze se snažil dělat svou práci a zabránit shadowrunnerům v tom, aby zabili pracovníka podniku. Ve sporu mezi Samem a Jasonem viděl nejspíš svou příležitost. Vsadil na svou dovednost a prohrál.

„Teď do toho půjde vejška, Twiste,“ řekl Jason. „Nemůžeme si dovolit s sebou vláčet toho pedra.“

Než mohl Sam odpovédět na samurajův poslední pokus zpochybnit jeho autoritu, pocítil, jak ho kdosi zatahal za trásně saka.

„Señores, přece mě tu nenecháte.“ Sanchez vypadal ještě vydešeněji než předtím.

„Co by ne,“ zavrčel Jason a protáhl se kolem nich.

Sanchez sebou trhl. Neklidně pohlédl ke dveřím, které otvírala Vydra, a pak se rozhlédl po kabině. Jeho zrak se zastavil na Samovi. „Máte mě na svědomí.“

„Všichni viděli, že s tím nemáte nic společného,“ ubezpečil ho Sam. „Vaši podnikoví pánové takové věci chápou. Budou vědět, že to všechno byl omyl.“

Sanchez prudce zavrtil hlavou. „Ahman. Nebude věřit.“

„Každý z těch, co tu jsou, vám potvrdí, kdo začal střílet první. Řeknou vašemu ahmanovi, co se stalo.“

„Ne, señore. Ahman nebude věřit.“

„Pročpak ne? Máte padesát svědků.“

„Ne, señore. Jen se na ně podívejte.“

Sam se rozhlédl po tvářích lidí, kteří se mezitím opět zvedli z podlahy. Byli to cizí lidé, přesto je však znal. Znal ono pevné odhodlání a obavy, které žily v každém z nich. Tito lidé už teď odmítali vzít Sancheze znovu mezi sebe. Sam takovou drakonickou skupinovou dynamiku poznal v letech, jež strávil v Japonsku. Tam odpovídala celá rodina nebo organizace za jednání každého ze svých členů. Jedinou možností, jak zabránit zničení skupiny, bylo provinilce vyobcovat. Ze Sanchezova strachu vyrozuměl, že na skupinovou odpovědnost se věřilo i v Aztechnologii.

Kabina páchla smrtí. Vystrašený úředník měl pravdu - kdyby ho tu nechal, znamenalo by to pro něho katastrofu.

Bezpečnostní pracovník Aztechnologie a ještě nejméně dva zaměstnanci přišli o život. Několik dalších bylo zraněno. To už nebyla žádná maličkost a Sanchezovi kolegové se ho nebudou zastávat. Ahman možná navzdory důkazům usoudí, že Sanchez je za to odpovědný. Pokud ahman Sancheze odsoudí, ti, kteří by mluvili v jeho prospěch, rázem upadnou v podezření - pokud s ním přímo nebudou sdílet jeho osud. Představení Aztechnologie neznali odpuštění ani slitování a mezi pasažéry podnikového letounu by se sotva našli nějakí hazardéři.

Sam pohlédl Sanchezovi do tváře. Ten muž měl příšerný strach. Báł se zůstat, a na druhou stranu se děsil myšlenky, že by měl opustit podnik. Shadowrunneri mu naháněli hrůzu, stejně jako hrůzné představy, jež se mu honily hlavou. To vše se zřetelně odráželo v jeho tváři.

Sam jeho obavám rozuměl. Sehnul se, vzal Sancheze kolem ramen a pomohl mu vstát.

„Dobrá,“ řekl. „Jdeme.“

Vděčnost, jež se objevila v tváři toho muže, téměř zakryla jeho strach.

3

Místnost byla tichá, ale Lišák vycítil, že v potměšlé knihovně není sám. Na tom nebylo nic mystického. Zaklínadla, čáry ani astrální pouti nepatřily mezi jeho oblíbené druhy magie. Příchozí neslyšel, nezachytil jejich pach, ani je dosud nespatrił. Ten pocit byl zřejmě výslednicí jakési kombinace jeho fyzických smyslů, který působil pod prahem jeho vědomí. Nezajímalo ho jak; skutečnost, že tomu tak je, mu úplně stačila. Dosud necítil žádné nebezpečí. Měl za sebou dost shadowrunů, aby ten pocit znal. Dotyčný, který ho pozoroval, zatím neměl v úmyslu ho napadnout.

„Říkal jsem vám, že nejspíš deckuje.“

Hlas mluvčího byl hluboký a trochu nakvašený. Lišák ten hlas dobře znal. Estios ho nikdy neměl rád a ani nebude mít. Černovlasý elf měl vůči Lišákovi výhrady od první chvíle, co se poznali. Jejich osobnosti byly ve stejném protikladu jako barva jejich vlasů. Neměli spolu společného nic, snad jen vzájemnou nevraživost.

Lišák si dal s odpovídáním z Matrixu záměrně načas a vytůkal ještě několik zbytečných povelů navíc, než konečně

vypnul program. Vyjmul konektor z datajacku v levém spánku a lehce ho stiskl tak, aby se cívka hladce ovinula kolem kuličku. Pak zaklapl kyberdeck a otočil židli.

Estios ho nasupeně sledoval. To se dalo očekávat. Vedle Estiose stál profesor Sean Laverty. I to se dalo očekávat, protože Estiosovy výlevy postrádaly smysl, nebyl-li profesor nablízku. Po profesorově boku stál Čatradží. Přítomnost asijského elfa se nedala očekávat, ale nebyla ani překvapující, protože často navštěvoval dům. V pozadí u dveří však Lišák spatřil skutečné překvapení, Teresu O'Connorovou. Drahá, sladká Teresa. Kdyby věděl, že je v domě, nepřišel by.

Profesor čekal, až Lišák spustí zrak z Teresy. „Lišáku, znáš pravidla.”

Skutečně je znal, ale kdypak mu zabránila v tom, aby udělal, co považoval za potřebné? Přestupování pravidel a nařízení bylo něčím, pro co stálo za to žít. Některé věci se ovšem musely dělat opatrně. „V kyberdecku teď běží pomocný program, profesore. Neporušil jsem žádné z vašich pravidel.”

„Vstoupil jsi bez povolení do Matrixu,” obvinil ho Estios.

„Decker vždy pracuje bez povolení. To je alfou a omegou deckování.”

Estiosovy oči se zúžily. „Nech toho. Strávil jsi tu dost dlouhou dobu, abys věděl, že pokud chceš do Matrixu, musíš nejprve opustit dům.”

„Pokud někdo z vás, tebe Estiosi, nevyjímaje, najde cokoli závadného na kopii toho běhu, podřídím se jakémukoli trestu, který profesor uzná za vhodný.”

„Tvoje podvržené důkazy nás nezajímají, pouliční běžce. Už tu nejsi vítán. Odejdi.”

Estios udělal krok vpřed, připraven vynutit si svůj požadavek násilím, ale Laverty se jemně dotkl jeho předloktí a zadržel ho. „Lišák smí zůstat tak dlouho, jak si bude přát.”

Estios se prudce otočil a pohlédl Lavertymu do očí. „To není moudré.”

„Technicky vzato, Lišák skutečně zneužívá vaši pohostinnost, profesore,” poznamenal Čatradží. „Zakládá hrozivý precedens.”

„Měl byste ho vyhodit a potrestat,” řekl Estios.

„Lišák může přijít a zase odejít, jak se mu zlíbí, pane Estiosi,” odpověděl Laverty.

Čatradží lehce nachýlil hlavu na stranu a přijal profesorovo rozhodnutí. Estios se zamračil a ustoupil o několik kroků zpět. Laverty se na vyššího elfa podíval a smutně zavrtěl hlavou.

„Ale ale, pane Estiosi. Věřím, že Lišák by tento dům nikdy nezradil. Občas dělá potíže a často se chová poněkud nevhodně, ale má velké srdce. Jsem si jist, že pro to, co dělá, má pádný důvod.”

„Skutečně,” přisvědčil Lišák. „Rozhodně jsem ani na okamžik neměl v úmyslu znevážit vás ani vaši pohostinnost, profesore. Avšak okolnosti se proti mně spikly a přinutily mě k takovému jednání.”

„Není tomu tak vždy?” opáčil Laverty a zachechtal se. „Pravidelně se stává, že okolnosti se proti tobě spiknou.”

Lišák pokrčil rameny. „Čas je v lese neuchopitelným pojmem. Zůstal jsem příliš dlouho a zjistil jsem, že potřebuji místo, kde bych se mohl věnovat své práci. A protože jsem neměl žádné jiné útočiště, kam bych se mohl uchýlit, zatímco bych se proháněl po Matrixu, jsem zde.”

„Mohl jsi deckovat v tom svém lese,” řekl Estios. „Jako mnohokrát předtím.”

„Bohužel jsem neměl žádný vysílač. Nepředpokládal jsem, že budu pryč tak dlouho, a tak jsem trochu zanedbal svou přípravu. Když jsem zjistil, že čas běží rychleji, než jsem si myslel, ocitl jsem se v nepříjemné situaci. Nebýt závazků, jež mám ke svým kolegům runnerům, nikdy bych se neodvážil využít vašeho domu.”

„Co ty víš o závazcích, pouliční běžce?”

„Vím, že každý má závazek dbát více na své svědomí než na literu zákona nařízeného kýmsi shora. Jistě i voják tak vznešený jako jsi ty, dokáže pochopit tyto základní pojmy.”

„Dost. Hádek v tomto domě bylo až příliš. Nechci, abyste si vy dva neustále vjížděli do vlasů,” napomenul je Laverty. „Lišáku, nejde o běh Samuela Vernera, že?”

„Po pravdě řečeno, ano,” připustil Lišák, jelikož usoudil, že toto přiznání mu neuškodí.

Laverty se na chvilku zamyslel. Ostatní elfové mlčky vyčkávali. Věděli, že se nesluší profesora vyrušovat. Konečně Laverty řekl: „Tomu muži jsi vždy prokazoval neobyčejnou loajalitu.”

„Jakákoli loajalita je neobvyklá, pokud jde o pouliční běžce.”

„Řekl jsem dost, pane Estiosi.” Laverty vůbec nezvýšil hlas, avšak Estios přesto vypadal, jako by ho píchl. Laverty stále hleděl na Lišáka. „Další honba za údají? Hledá Verner stále svou sestru?”

„Stále,” přisvědčil Lišák. Profesorův obnovený zájem o Sama ho trochu znepokojil. „V tomto běhu jde prostě o obchod. I bludný rytíř potřebuje provozní kapitál.”

„Další krádež,” ušklíbl se Estios.

„To nebyla žádná krádež.”

„Říkej tomu jak chceš,” pokračoval Estios a nevsímal si Lavertyho ostrého pohledu. „Skutečnou povahu té věci nezměníš.”

Lišákovo počáteční pobouření nad Estiosovou poznámkou poněkud ustoupilo, když spatřil, jak na ni reaguje profesor. Estios byl první, kdo porušil vynucený smír. Lišák neodolal a prohodil: „Někteří lidé se nikdy nezmění.”

Pak si povšiml, že u dveří se kdosi pohnul, a ihned zalitoval svých slov. V zápalu slovní přestřelky s Estiosem úplně zapomněl na Teresu. Byla dosud tak tichá. Věděl, že profesora sice neoklame, ale své rozladění mohl utajit aspoň před ostatními, a tak se dal do vysvětlování, co se stalo.

„Náš běh měl být jednoduchou extrakcí. A přátelskou. Náš objekt údajně uzavřel smlouvu s novými zaměstnavateli, ale jaksi pozapomněl zajistit si uvolnění ze stávající korporace. Pan Johnson nás ujistil, že objekt nepracuje v citlivé funkci a nemá ani nijak výtečné hodnocení. Někdo lhal. Objekt zjevně neměl ani rušení, o co se jedná. Nebyl si ani

vědom, že Sam a ostatní jsou tam kvůli němu."

„Promyšlený úskok, který měl vlákat Venera do pasti," usoudil Čatradží.

Lišák si pomyslel, odkud to Čatradží asi ví. Elf s tmavou pletí nebyl přítomen, když Sam minulého léta navštívil dům a o starých bězích by mu sotva někdo něco vyprávěl. Snad byl takový závěr nasnadě. „Pokud šlo skutečně o past, pak byla velice chatrná. Nezdálo se, že by měli sebemenší šanci je zajmout."

„Tak tedy odveta z Renraku?"

Čatradžiova zmínka o korporaci, z níž Sam unikl, byla důkazem toho, že je informován. Profesor s ním zřejmě o Samovi přece jen hovořil. „Nešťastná náhoda."

Laverty pokýval hlavou. „Závěr, který jsi učinil, když jsi pátral po pravé totožnosti pana Johnsona."

Lišák se pokusil zatvářít co nejdotčeněji. „Klient očekává, že zůstane utajen. Bývá nanejvýš nezdravé strkat nos do takových věcí."

„Lišáku?" usmál se Laverty a Lišák věděl, že jeho malá lež před ním nemohla obstát.

„Andrew Glover z Associated Technologies a Telecommunications. Pan Glover je vicepresident a letí vzhůru do nejvyšších sfér jako raketa. Rodokmen jeho firmy je čistě evropský. Nic ani v nejmenším nenaznačuje, že Renraku s tím má něco společného. Nicméně," dodal Lišák s vychytralým úsměvem, „zřejmě je tu jisté spojení s firmou Säder-Krupp."

Laverty nadzvedl obočí, ale neřikal nic. Estios vybuchl místo něho.

„Säder-Krupp! To jsou Lofwyrové loutky. Pokud ten drak podniká v Seattlu nějaké kroky..."

Lavertyho hlas zněl velice chladně, když Estiose okřikl. „Pane Estiosi, dnes se chováte nanejvýš nevhodně. Drakovy plány v této věci nehrají žádnou roli. Prostý podíl na majetku není dostatečným důkazem, že je do toho zapleten. Přestože korporace ATT patří firmě Säder-Krupp, vystupuje naprosto samostatně a domnívám se, že Lofwyr o tomto podniku ani neví. Lišáku, říkal jsi, že váš pan Johnson byl Glover?"

„Andrew."

Laverty přikývl. „I když pochybuji, že tvůj přítel se stal znovu součástí nějakého dračího plánu, myslím, že bude potřebovat výrazně zlepšit své magické schopnosti."

Lišák pochopil naznačenou otázku. Dokonce měl i jistou představu, o jakou nabídku jde. „Přesto za vámi nepřejde."

„Rozumím. Jeho přísně logická výchova a vědecká orientace zdánlivě nasvědčovaly, že jeho mysl bude spíše tíhnout k hermetické tradici. Tvé vyprávění o tom, že se mu zjevil Psi totem, mě nesmírně překvapilo. S takovou možností jsem nepočítal. To bylo nanejvýš zahanbující přehlédnutí. Zřejmě mě nemá v příliš velké vážnosti, když jsem tak chabě diagnostikoval jeho směr."

Ach, pomyslel si Lišák, co vy víte. „To není ten pravý důvod. Přestože Sam přežil dračí oheň, nevěří příliš ve své magické schopnosti. Sotva by vás vinil z toho, že jste ho považoval za mága, když ani on sám si nehodlá připustit, že tíhne k šamanismu. Zoufale se snaží držet svého vědeckého nazírání na světě."

„Přestal se tedy nadobro zajímat o magii?"

„Právě naopak, snaží se učit. Paní Tsungová z toho šílí."

Laverty vypadal dost překvapeně. „Tsungová se ho pokouší učit?"

„Pokouší je to pravé slovo. Kdyby Sam nebyl tak tvrdohlavý, pochopil by, že on a paní Tsungová mají vzájemně neslučitelné magické orientace."

„Z toho, co jsi řekl, se zdá, že na jeho ztrátě vidění není nic překvapujícího. Pokus se ho přivést zpět."

„Nepřejde. Ze všeho nejdřív chce najít svou sestru."

„Taková věrnost je obdivuhodná. A velmi cenná. Ale udělej, co bude v tvých silách, a pokus se ho přivést sem."

Po těchto slovech se Laverty otočil a opustil knihovnu. Estios a Čatradží ho následovali. Teresa zůstala u dveří a neměla se k odchodu. Estios se u ní na okamžik zastavil a vyměnil si s ní několik slov. Mluvili tiše, takže je Lišák neslyšel. Estios se za okamžik napřímil a věnoval Lišákovi nepřátelský pohled. Lišák se na něho na oplátku líbezně usmál, což druhého elfa rozzuřilo ještě víc. Così ještě prohodil směrem k Terese a potom rázně vyšel z místnosti. Lišák zůstal s Teresou sám. Trpělivě čekal, až se odhodlá přejít tiše po koberci ke stolu, kde ležel jeho kyberdeck. Když se k němu blížila, Lišák povstal.

Natáhla ruku a uchopila čip, který vyčníval z přístroje. Potěžkala ho v dlani a řekla: „Zdá se, že sis toho Samuela Venera velmi oblíbil."

„Slíbil jsem, že mu pomůžu najít jeho sestru."

„Uložil sis ještě další úkol?"

„Je to vznešená pout'. Zjistili jsme, že ji poslali na ostrov Yomi. To je odporné místo, kam Japonci odklízejí nešťastníky postižené metalidskými geny. Osvobodíme ji z toho ohavného vězení."

„Kdysi bys to vzal útokem."

„Yomi není místo, které můžeš vzít útokem. Všechno se musí dobře připravit. Vyrážíme, hned jak to bude možné. Nejdřív musíme získat informace a kredit, protože doprava, vybavení a svalovci něco stojí. Zatím budeme shromažďovat, co potřebujeme, a vybrousíme si své dovednosti v shadowrunech. Kdyby Sam nebyl ohledně běhů tak vybíravý, byli bychom už mnohem dál."

Opatrně se pohnula kupředu, skoro jako by se ho chtěla dotknout. „Byl by z tebe skvělý paladýn."

Dávné rány se znovu zjitřily. Lišák se k ní otočil zády, protože nechtěl, aby viděla, jaké city v něm její slova probudila. „Nejsem paladýn. Nikdy jím nebudu. Odmítám se nechat ovládat a sloužit něčí vůli."

„Přesto sloužíš tomu normáloví," řekla tiše.

„Já mu nesloužím. Pomáhám mu." Lišák se obrátil, avšak její tvář zakrývaly vlasy. Paže mu bezmocně visely podél těla. „Mezi těmi dvěma slovy je rozdíl jako mezi dvěma světy."

„Vždycky ti záleželo na slovech." Teresa si pohrávala s čipem. Stále se vyhýbala jeho pohledu. „Proč mu pomáháš?"

„Jsme přátelé.“

Naklonila lehce hlavu na stranu. Na její tváři spatřil onen bolestně krásný zádumčivý výraz. Tesklivě se usmála.

„Kdysi jsme bývali přáteli.“

Lišák ztěžka polkl. „Já si to aspoň myslel.“

Jejich pohledy se konečně střetly. Oči měla stále stejně smaragdové a bezedné, jak si je pamatoval. Před lety se nich málem utopil. Zjistil, že by tak bez váhání učinil znovu.

„Ale tys odešel,“ řekla.

„Musel jsem.“

„Vrátil ses?“

„Nejsem si jistý.“

„Chápu.“ Schovala čip do kapsy a obešla ho. U dveří se zastavila a řekla: „Přijď si o tom se mnou promluvit, až si budeš jistý.“

Byla pryč.

„Přijdu,“ slíbil jí tiše. Tma a starobylé knihy mu byly jedinými svědky.

4

Sam pohlédl na Sally Tsungovou. Byla to krásná žena. Od umně odbarvených popelavě světlých vlasů, jež se rozlévaly po polštáři, až ke štíhlým kotníkům vykukujícím zpod zmuchlaných pokrývek byla jako ze snů osamělého muže.

Až na to, že ona nebyla žádný sen a on už po několik měsíců nebyl sám. Nechápal, co na něm viděla.

Sally měla vysokou a souměrnou postavu a byla oblá tam, kde žena má být. Pod těmi oblinami se však skrývaly silné svaly. Na pravé paži měla živými barvami vytetovaného čínského draka. Dračí brada s licousy spočívala na hřbetě její ruky se štíhlými prsty, lehce sevřenými v pěst. Chybějící článek malíčku nebylo téměř vidět.

Nikdy Samovi neprozradila, jak o ten článek přišla. Navzdory tomu, že vedla velice dobrodružný život, neměla žádné další jizvy. Odbývala to smíchem a připisovala svou hladkou kůži účinkům magické léčby. Kdykoli se Sam zeptal na její malíček, pokoušela se to nějak zamluvit. Pokud naléhal, vždy si vzpomněla, že musí pospíchat na nějakou schůzku. Sam se posléze svých pokusů vzdal.

Nešlo ani tak o samotný malíček. Dovolila mu sice, aby se dotýkal jejího těla, nikdy ho však nenechala nahlédnout do své minulosti. Doufal, že si časem získá její důvěru, a ona k němu bude otevřenější, ale jeho naděje se zatím nenaplnily. Sally Tsungová zůstávala záhadou.

Na holých zádech pocítil studený čenich, který mu připomněl, že není jediný, kdo je v tomto bytě vzhůru. Opatrně, aby nevzbudil Sally, vyklouzl z postele. Staříčké pružiny lůžka trochu zaprotestovaly. Inu dychtivě vyskočil k jeho obličejí a Sam ho přátelsky poplácal po zádech.

Inu trpělivě čekal u dveří, až se Sam osprchuje a oblékne. Po cestě ke dveřím Sam popadl své sako s třásněmi. Nemyslel si, že by při procházce s Inuem potřeboval balistickou podšívku. Ještě nebyla tma a většina dravců setrvala ve svých doupatech. Podšívka však zároveň sloužila jako izolace a sako ze syntetické kůže byl nejteplejší svrchník, který měl.

Procházky s Inuem mu poskytovaly čas k přemýšlení, nebo přesněji řečeno, k obavám. Dnes v noci měl absolvovat další lekci z magie, na kterou se vůbec netěšil. Výuka se nedařila. Přestože mu Sally pečlivě vyložila teorii, byl schopen pochopit pouze nejjednodušší zaklínadla a i těm se naučil až potom, co si pro ně vytvořil vlastní symboliku. Texty, které dostal od profesora Lavertyho, ho jen ještě víc mátl. Sally ho těšila, že se mu určitě bude dařit víc při rituální magii, zatím však respektovala jeho odmítání. Vyvolávání duchů se Samovi přičilo, připadalo mu téměř ďábelské.

Co kdyby té noci šli raději střílet na terč, přestože to znamenalo, že se setká s Duchem? Když si Sam představil, že ho čeká lekce magie, připadal mu Duchův chlad snesitelnější než Sallyiny neomalené nárážky na jeho inteligenci. Sam věděl, že inteligence nemá s úspěšným prováděním zaklínadel nic společného. Dokonce i Ziggymu, dítěti z ulice, které chodilo Sally neustále v patách, se zaklínadla dařila lépe. On měl IQ několik bodů pod úroveň Inua. Přesto však věděl, že kdyby měli ten večer v plánu střílení, dal by přednost magii.

Posledních několik měsíců mezi shadowrunnery procházel tolika výkyvy, jako Mitsubishi Flutterer v prudké bouři. Přesto všechno se mu život ve stínech začínal líbit. Nebylo to vždy příjemné a rozhodně neměl každodenní pohodlí podnikového života, nicméně cítil, že dostal šanci něco změnit. Zde na ulici nebyl jen jedním z lokajů bez tváře, který tancuje, jak korporace píská. Lidé na ulici měli svou osobnost, často dost výstřední. Jakmile si získal jejich důvěru, což nešlo rychle ani snadno, stali se jeho skutečnými přáteli. Rád pobýval v jejich společnosti a těšilo ho, že byl se Sallyinou a Lišákovou pomocí přijat mezi ně.

Jedním z největších zklamání bylo odcizení Ducha, jenž kráčí do sebe. Zdálo se, že velký indián má radost, že Sam opouští podnikový svět. Dokonce mu ochotně pomohl odčinit veškeré zlo způsobené Hässlichovými plány. Sam obdivoval jeho tichou sílu a soustředění. Ale pak se stalo něco, co zcela změnilo Duchův přístup k Samovi. Od té noci, co zúčtovali s Hässlichem, se Duch vytrvale odmítal účastnit běhů se Samem. Dosud sice pomáhal Sama učit životu ve stínech, avšak choval se odtažitě a jakmile výuka skončila, vždy ihned zmizel. Sally jen krčila rameny a Lišák mu tvrdil, že čas dá znovu věci do pořádku. Nikdo jiný s ním o tom nechtěl mluvit.

Inu vykonal svou potřebu a Sam s ním zamířil zpět do své-ho příbytku. Po cestě přemýšlel o Sally. Jejich vztah začínal dostávat povážlivé trhliny. Dalo by se říct, že se ve všem zhoršoval, snad až na postel. Zde byla vášeň stejně silná jako předtím. Už od jejího prvního pozvání rychle propadl jejímu kouzlu. Jenomže teď, o mnoho měsíců později, zjistil, že ji vlastně nezná.

Když nebyla s ním, neměl ani tušení, co právě dělá. Pripustila, že má ještě svůj byt, ale odmítala ho tam brát, protože

tvrdila, že to není místo pro něho. Nikdy se nepokoušel ji sledovat, protože by zradil její důvěru. Často si ale lámal hlavu, kam to vlastně chodí.

Trávil s ní však příliš mnoho času, než aby pro něho zůstávala úplně neznámou osobou. Mezi shadowruny, výcvikem a postelí přece jen trochu poznal její povahu. Nemohl říct, že by se mu právě líbila. Pokud mohl soudit, jejím prvotním stimulem byly peníze. Dala se najmout na cokoli a své zásady ochotně měnila podle toho, kdo nabídl nejvíce. Pokud se někdy chovala čestně, bylo to proto, aby neohrozila svou pověst. Loajalitu chápala, alespoň v rámci běhu, kdy se chtě nechtě musela absolutně spolehnout na tým. Loajalitu však prokazovala pouze těm, kdo ji předtím prokázali ji. Pokud měla sebemenší pochybnosti, několikrát násobně se pojistila. Alespoň, že podobnou nedůvěru neprojevovala i vůči němu. Zjevně nezastávala názor, že stínový tým musí být jedna rodina. Zdálo se dokonce, že ani neví, co to rodina je. Nikdy jí nedokázal odpustit, jak se ho snažila přesvědčit, aby zapomněl na svou sestru. Dokonce ani kvůli ní by se Janice nedokázal vzdát. Inu jako obvykle zvítězil v běhu do schodů, avšak Sam už nebyl po tomto výkonu tak zadýchán, jako minulé léto. Čas strávený ve stínech ho zocelil a zbavil nadbytečného tuku z období změkčilého podnikového života. Otevřel dveře od bytu a nechal Inua proběhnout mezi nohama. Vzrušený psi štěkot probudil Sally.

„Užil sis dost tělocviku?“ otázala se uličnický a shodila ze sebe deky.

Usmál se, protože věděl, jaký tělocvik má na mysli. „Myslel jsem, že dnes večer se budeme učit.“

„Příliš mnoho práce Sama otupuje.“ Protáhla se a zkoušela, jak pevné je jeho odhodlání. Když viděla, že odolal pokušení, pokrčila rameny a natáhla si spodky. „Dnes bychom mohli zkusit vyvolávání.“

Sam se zachmuřil. „Proč? Víš, že takové věci nechci dělat.“

„Každý kouzelník musí vědět, jak na to,“ řekla Sally a zavazovala si tkaničky svého živůtku. „Pokud nebudeš znát základy vyvolávání, nebudeš umět zahnat to, co na tebe sešle tvůj nepřítel. Je to nesmírně užitečná dovednost.“

„Zahánění je tak trochu jako vymítání, že?“

„Dejme chlapci jeho cukrátko. Jo, je to podobné, jenom zbavené těch náboženských nesmyslů.“

Sam si uvědomoval, že tohle je citlivý bod. „Náboženství není nesmysl.“

„Nezačínej zase.“ V Sallyiných očích se zlostně zablesklo, ale po chvíli její pohled opět změkkl. „Dnes v noci jsem ti stejně chtěla opatřit spojeneckého ducha.“

Sam věděl, co má na mysli. Něco o tom četl. Přesto předstíral, že nechápe. „Myslíš něco jako známého ducha?“

„Ještě onačejšího.“

„Ale ty žádného nemáš,“ poznamenal. Překvapilo ho, jak dotčeně ta slova pronesl. Podle výrazu tváře to překvapilo i Sally.

„Také se pořád ještě neučím magii. Možná že potřebuješ spojence, aby ses dostal dál.“

Nehodlala se vzdát. On ovšem také ne. „Nebudu obcovat s ďáblem.“

„Idiote! Nejsou žádní ďáblové, kromě těch, co řídí megakorporace. Duchové mohou kličkovat a smlouvat, ale nejsou to démoni. Jsou to jen formy energie utvořené inteligencí, jejíž energie je nutí k tomu, aby se zjevily. Nemají nic společného s padlými anděly, nepřátelskými mimozemšťany ani s ničím podobným. Podobné věci si vymýšlejí staříci s těstovitou tváří, aby zastrašili vnímavé děti a přinutili je držet se systémů, které jsou logicky neudržitelné. Myslela jsem, že ty máš víc rozumu.“

„Na svůj názor máš právo,“ řekl Sam nedůtklivě. I on samozřejmě věděl, že přirovnání duchů k démonům je nesmysl - nebyl úplně blázen. „Stýkat se s duchy podle mě prostě není správné. Dokonce i ty přiznáváš, že mluví. To naznačuje rozum, ale ať už jde o nezávislé inteligence nebo ne, rozhovor s duchy mi připadá jako nepřítel. Minulé léto jsem si toho užil až dost, když jsem v děsivých snech hovořil s psím duchem. Už několik měsíců mám od toho pokoj a nehodlám podnikat nic, co by ty vidiny přivolalo zpět. Dávám se znovu dohromady. Všechny potíže, které následovaly po smrti Hanae, jsou pro mě minulostí. Nechci zase probouzet to šílenství.“

Sally zavrtěla hlavou a na tváři se jí objevil pohrdavý výraz. „S takovým přístupem se nikdy nic nenaučíš.“

„Přežiju,“ bránil se Sam. „Zatím mi to jde celkem dobře.“

„Hochu, jsi pořád jednou nohou v hrobě. Žiješ jen proto, že tě já držím při životě.“

Sally tomu snad věřila, ale Sam si myslel své. Měl toho za sebou už spoustu. „Dnes v noci jsi tam nebyla.“

„A skoro vás dostali.“

„Byli jsme v pohodě.“

Zpražila ho pohledem, který ho nenechával na pochybách, že s ním nesouhlasí. Neříkala však nic. Její mlčenlivost naznačovala, že už o té věci nechce dál mluvit. Ani Sam už ne-měl zájem to dál probírat. Brzy si tak jako tak znovu vjedou do vlasů.

„Budeme dělat nějaká cvičení?“

„K čemu? Nic by ses nenaučil. Jsi hrozně zabeďněný.“ Sally pokynula rukou, seslala na něho šalebné zaklínadlo a Sam věděl, že náhodnému pozorovateli by se zdálo, jako by skutečně měl místo hlavy bednu. Byl to hloupý a dětinský vtip.

„Já se pořád ještě chci učit,“ řekl Sam vážně. „Co ty?“

Ušklíbala se. „Neplatíš mi dost na to, že jsi ztracený případ.“

Přemýšlel, do jaké míry mluví vážně, a pak prohodil: „Nevěděl jsem, že ti mám platit.“

Zachmuřila se a dlouze vzdychla. Pohodila hlavou a chvíli hleděla na zašpiněné okno. Její hlas zněl jakoby z daleka. „Krucí. Jestli se chceš dnes večer něco naučit, nauč se to sám.“

Rozhovor skončil. Věta byla vyslovena. Nemělo smysl snažit se ji přimět, aby změnila názor. Sam s překvapením zjistil, že mu na tom nezáleží. Cítil dokonce něco jako úlevu. Věděl, že se musí učit, ale s ní to zvládal stále obtížněji. Jiný učitel by možná dokázal víc. Samovi se nabízel profesor Laverty, stejně tak i drak Lofwyr. Drakova nabídka zcela jistě skrývala postranní úmysly, protože jeho agent Sama a runnery prve zradil, místo aby jim pomohl. A Laverty měl nepochybně také své vlastní důvody. Sam se rozhodně nechtěl zaplétat s někým tak vysoce postaveným v Tir

Tairngiru, jako byl Laverty. Domníval se, že Sally je jediný mág, kterému může důvěřovat, ale zároveň o tom pochyboval. Bude to muset všechno rychle dát nějak do pořádku. Potřeboval přece shromáždit co nejvíce magických dovedností, aby mohl dostat Janice ven.

Sledoval Sally, která předstírala, že ji zajímá, co se děje venku. Když se rozčílila, jednala někdy neuváženě. Doufal, že se ještě dá obměkčit.

„Vlastně je dobře, že se nebudeme učit. Večer mám schůzku s panem Johnsonem. Byl bych rád, kdybys mi poskytla krytí.“

„Mám na práci lepší věci než vodit dětičky za ručičku,“ řekla s pohledem stále upřeným z okna.

Sam si povzdychl a nechal urážku bez komentáře. To byla celá ona. Doufal, že později to bude vidět jinak. „Dobrá, uvidíme se později.“

„Později,“ odpověděla téměř neslyšně.

Nechal ji v bytě samotnou. Když krácel po schodech, přidal se k němu Inu. Sam přemýšlel, jestli tam Sally ještě bude, až se vrátí.

5

Když se Sam blížil na roh Hlavní jižní ulice a Čtvrté jižní třídy, zdála se mu temná Pasáž Renraku stále větší a větší, Megastavba se tyčila nad okolními budovami a bránila ve výhledu na červánky zapadajícího slunce. Na východní straně už se rozsvěcovala světla. V nižších patrech severní strany se probouzela k životu klubová čtvrť. Ještě před rokem byla Pasáž jeho domovem - a zároveň vězením.

Pustil se Čtvrtou třídou. Klub Penumbra nebyl dál než dva bloky, ale Sam krácel pomalu, a tak mu to trvalo déle než obvykle. Když ho tam Sally poprvé přivedla, málem utekl, protože ho vyděsilo, jak blízko Pasáže klub je. Bylo to pouhý měsíc po oné přestřelce na přistávacím polštáři 23, politováníhodném incidentu, který podle bezpečnostních jednotek Renraku rozpoutal Sam. Tehdy na tom místě vůbec nebyl, avšak zaklínadlo Lofwyrovy agentky způsobilo, že ho všichni viděli v čele útočníků, Sam se obával odvetných opatření Raku. Pouhé pomýšlení, že by se jen tak procházel poblíž megastavby, mu nanahánělo hrůzu. Nakonec ale zjistil, že je jen tvář z davu. Pro strážné ze západního průčelí Pasáže neznamenal nic víc než kdokoli jiný.

Stále si nebyl jistý, zda korporace uznala, že odvetná opatření by byla nehospodárná. Přiměl se k spěšnější chůzi, aby krácel stejně rychle jako ostatní chodci. Nechtěl budit pozornost. V davu byl snadno přehlédnutelný, ale kdyby na sebe strážné nějak upozornil, kdoví, co by se mohlo stát?

Konečně dorazil k průchodu, který vedl ke klubu. V jednom ze tří motocyklů, které zde stály, poznal Lišákův Rapier. Překvapilo ho to, a zároveň potěšilo. Protože do Penumbry se nesměla brát zvířata, ohlédl se po Inuovi, aby mu řekl, že má počkat. Pes už však vybíhal na ulici za vlastní zábavou. Nakonec se vrátí, jako vždy. Sam se s Inuem na ulici seznámil a ani na okamžik nepochyboval, zda se o sebe dokáže postarat.

Přestože na nebi plném těžkých dešťových oblaků se teprve smrákalo, v klubu Penumbra panovala noc. Uvnitř byla ještě větší tma než obvykle, protože obrovská trideová obrazovka dosud nesvítla. Sam našel vchod více méně po sluchu díky Velkému Tomovi, klubovému zvukaři a hudebníkovi, který nacvičoval rytmus bicích. Když Sam prošel klenutou chodbou a vstoupil do hlavního sálu, Velký Tom vypustil vzduch z hrdla a zahoukal dvojhlasný tón, kterým zdavil příchodí. Sam se pokusil saskvačův pozdrav co možná nejlépe opřevovat. Velký Tom mu věnoval svůj typický poloúsměv, kterým odhalil pouze levou čelist s velkými tesáky. Sam nikdy nevěděl, zda huňatého metačlověka svým pokusem napodobit jeho vlastní pozdrav potěšil či pobavil.

Velký Tom se poté znovu věnoval svým hlasovým cvičením. Byl ještě časný večer všedního dne. Penumbra měla ožít až za několik hodin. Sam se rozhlédl po sále. U přenosných stolků a ve výklencích u zadní zdi sedělo několik návštěvníků. Sama to potěšilo. Bylo tu dost lidí, aby schůzka proběhla v přátelském duchu, a zároveň bylo možné vést důvěrný rozhovor. Pravidelní návštěvníci klubu se starali o své.

Jim u baru pohodil hlavou a Sam vykročil směrem, který mu naznačil. Z jediného obsazeného boxu v udaném koutě vyčuhovala černá bota. Složitý vzor na třásních obuvi a husté bílé vlasy prozrazovaly Lišákovu přítomnost.

Sam kopl do podpatku boty a řekl: „Hoj, Lišáku. Jsi tu nějak brzo. Cítíš se dobře?“

„Vskutku jsem se tak cítil. Dokud jsi mě neranil svou poznámkou, pane Twiste.“ Lišák vyklonil hlavu a pohlédl na Sama. Tři jacky v jeho levém vyholeném spánku se zaleskly. Každému, kdo tohoto elfa neznal, připadaly vstupy počítačového rozhraní hned vedle špičatých uší přinejmenším podivné, Sam však věděl, že tvoří nedílnou součást Lišákovy osobnosti, stejně jako stíhlé elfí údy.

„Však se vyléčíš. Máš něco na pana Johnsona? Například proč se to včera tak zvrtilo?“

„Nějaké údaje mi sice spadly do klína, nicméně příčinu včerejších potíží smím jen hádat.“

„No, jestli máš aspoň nějaké údaje, jsi na tom líp než já.“

Sam se posadil na lavici vedle Lišáka. Elf k němu přistrčil minipočítač, a zatímco Sam rychle pročítal zjištěné informace, podal mu shrnující vysvětlení.

„Jak vidíš, pan Johnson se jmenuje Andrew Glover a je z ATT. K někomu s takovým postavením v korporaci mi stínová práce moc nesedí. Ten tělesný strážce je Hany Burke, profík z evropského okruhu. Velmi drahý.“

„Hmm. Myslíš, že pan Johnson dělá na nějakém melouchu?“

„Snad. Asi skutečně pracuje v Seattlu pro ATT, protože přicestoval přímo z londýnské centrály na podnikový pas. Budu potřebovat víc času, abych to prověřil.“

„Možná je tedy skutečný a možná ne.“

„Údaje potřebují čas, a já mám jen velmi málo času.“

Sam si na displeji čehosi povšiml a zarazil se.

„Säder-Krupp," zašeptal. Když si vzpomněl na jednání s drakem, který tuto megakorporaci vlastnil, zachvěl se.

„Zajímavé, že?"

„Nechci ani pomyslet, že by to mělo nějakou spojitost s Lofwyrem. S draky jsem si užil dost."

Lišák souhlasně přikývl. Sam pročítal další údaje, které elf shromáždil, ale nedokázal se na ně soustředit. Odraz displeje mu připomínal třpyt dračího oka a v myšlenkách se stále vracel k Lofwyrovi. Sally uloupila drakovi jeho kořist a Sam neměl představu, jak se s tím Lofwyr vyrovnal. Když se Sam pokoušel vytočit kontaktní čísla drakových agentů, zjistil, že byla všechna zrušena. Usoudil z toho, že drak celou akci odvolal a považoval odvetu za nákladný luxus podobně jako Renraku. Teď se tu ale objevilo toto spojení, slabé ale reálné. Zapletl se snad opět do drakových osidel? Dával si Lofwyr pouze na čas? Vyčkával celou dobu na vhodnou příležitost udeřit?

Sam pocítil, jak ho Lišák rýpl loktem do žeber. „Zdá se, že každý dnes přichází dříve, než bylo plánováno."

Sam se podíval týmně směrem jako Lišák a spatřil Andrewa Glovera, který přecházel přes taneční parket k baru. Muž z ATT byl středně vysoký, hubený a měl úzká ramena. Jeho dlouhý koňský obličej vypadal uvolněně a celkově dělal dojem muže, který si je jistý svým postavením ve světě. Podle jeho šatů se dalo soudit, že to vůbec není špatné postavení. Lesklé černé boty a šedé rukavice byly čisté a zřejmě zánovní. Zbytek skrýval dlouhý tvídový kabát s kapucí, nepochybně s balistickou podšívkou. Bohatí se snažili riskovat co nejméně. Tmavá místa na ramenou trochu kazila bezvadný střih kabátu. Prohrábl si prsty pískové žluté vlasy a nenucené z nich vytřepal dešťové kapky. I jeho pohyby byly nenucené, jako by se procházel po rodinném domě svých bohatých předků.

Za Gloverem vstoupil do klubu Burke a zdánlivě nevzrušeně se rozhlížel kolem sebe. Tělesný strážce se pohyboval krokem dravce, plynule a klidně, připravený kdykoli okamžitě zasáhnout. Ochrana Penumbry Samovi znemožňovala, aby ho s úspěchem prověřil astrálně, ale nemusel být ani kouzelník, aby pochopil, že Burke má nad obvyčejnými lidmi jakousi převahu. Lišák řekl, že služby tohoto muže jsou drahé. Protože se nedalo předpokládat, že by Lišák měl mylné informace, byl Burke ve své práci zřejmě velmi dobrý. To znamenalo kyberware nebo magii. Prosté dovednosti a vědomosti nestačily.

Barman ukázal Gloverovi jejich box. Jakmile Glover zjistil, že box je obsazený, nasadil obvyklý podnikový úsměv. Svlékl si dlouhý kabát a podal ho Burkově, který si ho přehodil přes ruku. Strážci se kabát zřejmě zdál daleko lehčí než Gloverovi. Burke se držel v pozadí, zatímco jeho zaměstnavatel přistoupil k boxu. Glover se usadil na volnou lavici, ale ještě než stačil promluvit, objevil se u stolu ještě jeden muž a odstrčil ho stranou.

Sam netušil, kde se Jason do té doby skrýval. Neměl ani ponětí, že je v klubu, dokud se z čistá jasná neobjevil v boxu. Malý indián se to zřejmě naučil od Ducha. V každém případě nezbyl čas Gloveru varovat.

Jason vrazil ramenem do Glovera. Drsný povrch jeho implantovaného pancíře roztřepil hedvábné sako podnikového muže. Jason položil na stůl Ares Predator velkou hlavní směrem ke Gloverovi.

Muž z ATT reagoval dobře. Dal na sobě znát pouze překvapení, že se tu indián objevil tak náhle. V koutku úst mu v náznaku zlosti lehce zaškubalo. Kromě toho ho však typicky přehnané Jasonovy hrozby nevyvedly z míry. Gloverova chladnokrevnost udělala na Sama dojem a zároveň ho před ním varovala. Někteří podnikoví muži by v jeho postavení začali volat o pomoc. Glover se pouze posunul, aby udělal místo indiánovi se širokými rameny, a přihladil si rukáv svého saka. Nenucené zatřepal prsty a nechal na stůl dopadnout několik hedvábných vláken.

Sam čekal, že Burke proti Jasonovi zasáhne. Zvědavě se ohlédl a spatřil, že vedle tělesného strážce stojí Rybí tvář. Bylo nepravděpodobné, že by se profesionál jeho formátu zalekl samurajova otrhaného zjevu. To, že Burke nezasáhl, spíše souviselo s Gloverovým klidem.

Glover si odkašlal. „Tohle je trochu nezvyklé."

„Ten běh byl taky, kámo," řekl Jason. „Když budeš hrát čistě, nemáš problém. Máme pro tebe teplý tělo a chceme svý nuyny."

Glover na Jasona chvilku zíral a pak se obrátil k Samovi. „On je váš nový šéf?"

„To není," odpověděl Sam rozhodně, „ale má pravdu. Bylo to trochu jinak, než jste nám tvrdil. Chci vysvětlení."

„A já zas ty prachy," zabručel Jason.

Glover prokázal, že má v jednání s nižšími třídami velké zkušenosti. Zpražil Jasona pohledem a pomalu, aby bylo zřejmé, že nesáhá po zbrani, vsunul ruku do náprsní kapsy saka a vytáhl kreditní hůlku. Nebyla označená bankovní pečeti ani certifikační páskou. „Ani v nejmenším nemám v úmyslu vás podvést. Tohle by mělo stačit jako doplatek dohodnuté sumy."

Když Glover položil hůlku na stůl, Jason se jí navzdory své chamtivosti hned nezmocnil. Místo toho do ní strčil hlavní pistole tak, aby se přikutálela k Lišákovi. „Zkontroluj to, elfe," rozkázal mu.

Lišák beze slova sebral hůlku a vsunul ji do minipočítače. Prsty se mu míhaly po klávesnicové membráně. Po několika pokusech vzhlédl. „Prosím pěkně, milý pane Johnsoně, pročpak jsou ty finance zablokované?"

„Cože?" Jasonovy oči se zúžily.

Sam se pokusil zabránit dalším nepředloženým reakcím otázkou. „Můžete nám to nějak vysvětlit, pane Johnsoně?"

Glover ignoroval rozrušeného muže vedle sebe a soustředil svou pozornost na Sama. „Domnívám se, že nejprve musí být zodpovězena moje otázka. Kde je pan Sanchez?"

Ten muž si byl zatraceně jistý.

„Vezou ho na dohodnuté místo."

Gloverův výraz se nezměnil. „Jistě chápete. Musím to mít potvrzeno dřív, než schválím převod peněz."

Sam doufal, že se rozhodl správně. Snažil se, aby jeho vlastní hlas zněl klidně a jistě a pečlivě skrýval vzrůstající obavy. Podnikoví lidé mimo území korporace málokdy zůstávali tak klidní, pokud neměli nějaké eso v rukávě.

„Počkáme." Jason vypadal, jako by chtěl udělat něco jiného, ale Sam ho varoval. „Rozuměl jsi, Jasone? Dáme tomu muži šanci."

Jason po něm blýskl zlostným pohledem.

Několik minut mlčky seděli. Pak cosi zapípalo na Gloverově zápěstí. Glover si maličko vyhnul čistou manžetu a odhalil multifunkční hodinky. Vyťukal do nich dvě kódované věty a čekal na odpověď. Když přišla, vypadal spokojeně. Vyťukal ještě jednu, delší větu.

„Dobrá. To je vše, pánové. Teď si můžete vybrat dohodnutý poplatek zvýšený o podstatnou prémii za prvotřídní výkon. Bylo mi potěšením s vámi pracovat.“ Glover se zvedl. Neučinil žádné gesto, ale bylo zřejmé, že čeká, až mu Jason uvolní cestu. „Jsem velmi zaneprázdněný člověk. Budu už muset jít.“

„Jen posedte, pane Johnstone,“ řekl mu Sam. Byl rád, že je-ho hlas zní pevně. Od Jima u barového pultu nepřišel žádný signál, že by bylo něco v nepořádku, ale to nic neznamenal. Zejména pokud Glover skutečně patřil k Lofwyrovým agentům. „Zůstanete tu, dokud nepřijde Vydra.“

Glover se dlouze nadechl, našpulil rty a prkenně se posadil. „Ach tak.“

„Můžete zůstat klidný, milý pane Johnstone. Je to jen taková obchodní pojistka. Jistě chápete.“

Glover odměřeně vrátil Lišákovi úsměv, nicméně jeho lhostejnost se začínala pomalu vytrácet a místo ní se ho zjevně zmocňovala nelibost. Burke, který stál uprostřed místnosti, zpozorněl. Sam chtěl situaci nějak odlehčit, než někdo udělá něco, čeho budou všichni litovat. Ale jak?

Přinutil se k úsměvu, k němuž neměl jediný důvod, a objednal pro každého pití.

„Nemusíte si dělat starosti, pane Johnstone. Tohle je jen formalita. Nic nám nebrání, abychom ten obchod úspěšně uzavřeli.“

„Doufejme, že ne, pane Twiste.“

„Jsem si tím jistý. Nicméně mé přátele byste mohl přesvědčit o své dobré vůli, kdybyste odpověděl na mou první otázku a vysvětlil nám, proč se to v letadle zadrhlo.“

Glover pokrčil rameny a zavrtěl sebou.

„Byla to prostě chyba v komunikaci. Pan Sanchez se včas nedozvěděl, že dojde k jeho extrakci. Stejná chyba způsobilá, že nevěděl, jak vypadáte. Neměl ani ponětí, že vy a vaši přátelé pracujete pro mě.“

„Víc nic?“

„Víc, jak říkáte, nic. Odpovědnost za ten zmatek беру na sebe.“

Nebylo by moudré Gloverovu odpověď zpochybňovat. Možná že dokonce mluvil pravdu. Ale tomu Sam příliš nevěřil a zkusil to jinak.

„Chápu, že nám to nemusíte říkat, ale co bude se Sanchezem teď?“

Glover vypadal chvilku zamyšleně a pak se téměř usmál. „O pana Sancheze bude během transferu velmi dobře postaráno. Chceme, aby byl v perfektní kondici. V naší organizaci bude hrát důležitou roli. Samozřejmě že budeme těžit z jeho účasti, ale v žádném případě nepůjde o jednostranné využívání. Pan Sanchez má zvláštní přednosti. Jeho účast v našem projektu dopomůže mnoha lidem vést lepší a plodnější život. Půjde-li vše podle plánu, možná bude jednoho dne i slavný. Mohu vás tedy ubezpečit, že o blaho pana Sancheze se nemusíte obávat. Dohlédneme na to, aby dosáhl, k čemu byl předurčen.“

„Vznešený kdydy,“ prohodil Jason.

„Věřte nebo ne,“ sdělil mu Glover. „Někteří lidé se starají i o něco víc než jen o osobní pohodlí a potřeby. Někteří z těchto lidí mají moc jednat a pokládali by za nesvědomitě tak nečinit. Říká vám něco pojem altruismus, nebo to přesahuje chápání vašeho chamtivého mozku?“

Jason zaskřípal zuby a začal se natahovat po svém Predátoru. Sam byl vděčný, že urážka v něm roznítila jen jednu jiskřičku a neodpálila rovnou celou nálož. Rychle položil dlaň na hřbet Jasonovy ruky. Nedoufal, že by se mu snad podařilo ji tam přidržet, ale mohl zpomalit Jasonovy reakce. Malé zdržení by poskytlo Burkeovi dostatek času, aby indiána zabil. Sam přemítal, zda jedná správně, a věnoval Gloverovi zlobný pohled.

„To bylo zbytečné. Myslím, že byste se měl Jasonovi omluvit.“

Glover krátce pohlédl na stůl a pak teprve promluvil. Jeho hlas zněl neutrálně. „Tam, kde jsou omluvy nezbytné a vhodné, nabízím je.“

Napětí pod Samovou dlaní povolilo. Jason si zřejmě Gloverova slova vyložil jako kajicnost. Indián byl opravdu prostoduchý. Sam vyčkal, dokud Jason neuvolnil ramena a odtáhl svou ruku od pistole. Pak teprve ho pustil.

Seděli mlčky a čekali. Konečně zazvonil u baru telefon a Jim ho zvedl. Cosi do něho řekl, pak přikývl a přitiskl si sluchátko k břichu.

„To je pro Halifax. Viděl jste ji někdo?“ vykřikl Jim. Chvilku čekal na odpověď, která ovšem nepřišla, a pak do telefonu řekl: „Není tu. Je brzo, zkus U Damiena.“

Lišák se opět a usmál se. Sam pocítil stejné ulehčení, ale nechtěl ho dát na sobě znát. Jim právě pronesl smluvené heslo, které znamenalo, že Šedá vydra dokončila transfer a ve zdraví odjela. Jason využil příležitosti a zmocnil se minipočítače. Když spatní číslice na displeji, překvapením zaklel. Obrátil minipočítač obrazovkou od sebe a podal ho Samovi.

„Rozděl to, Twiste.“

Sam převedl Jasonův podíl na kreditní hůlku ve stroji. Pak ji vyhodil a vložil dovnitř prázdnou hůlku, na kterou převedl podíl Rybí tváře. Když dokončil transakci, položil obě kreditní hůlky na stůl a posunul je k Jasonovi.

Indián nejprve popadl svou a strčil si ji do vaku. Pak povstal a zachytil druhou, která se mezitím málem skutálela ze stolu dolů. Hodil ji Rybí tváři.

„Hotovo?“ otázal se Rybí tvář bezbarvým hlasem.

„Hotovo. Padáme.“

Glover společně se Samem a Lišákem sledoval, jak odcházejí. „Váš svalovec je trochu nezodpovědný. Tak náhlý

odchod by nevděčného zaměstnavatele mohl snadno zlákat k zminimalizování svých nákladů. Jak si mohou být jistí, že teď nezačnu dělat problémy?"

To by Sam také rád věděl. Nemyslel si však, že by si dělali starosti o něho a o Lišáka. Měli své nuyeny a budoucnosti nechávali volný průběh. Sam nikdy nebyl k budoucnosti tak kavalérský, takže na slabomyslné svalovce příliš nespolehal.

„Kvůli tomu tu vůbec nebyli," odpověděl. „Tohle je veřejné místo, kde nás všichni dobře znají. Zjistíte, že je těžké tu dělat potíže. Kromě toho, všichni jsme dostali, co jsme chtěli, nebo snad ne?"

Glover našpulil rty a lehce nadzvedl obočí. „Zdá se. Nicméně by mě zajímalo, zda by se vaši společníci zachovali odlišně, kdyby se tato schůzka konala někde jinde."

„Máme přátele na mnoha místech."

„Jste chvályhodně ostražití, avšak některé své známé jste si možná nevybrali moudře."

„Nikdy nejde nic hladce."

Glover významně přikývl. „Správné. Omlouvám se, že jsem byl prve tak příkrý, pánové. Váš styl je pro mě neznámý a trochu mě vyvedl z míry. Teď, když jsem se seznámil s některými obtížemi, které provázejí vaši práci, uznávám, že vaše chování bylo oprávněné a profesionální."

Sam naklonil hlavu na stranu. Nebyl si jistý, kam Glover míří, a tak usoudil, že nejlepší bude mlčet.

„Jsou tu jisté úkoly, které musím splnit, jaksi se mi nedostává kvalifikované pomoci. Jinými slovy, mám další práci vhodnou pro profesionály vašeho kalibru. Je podobná poslední operaci, která přinesla tak obdivuhodné výsledky."

Děkuji, nechci, pomyslel si Sam. „Myslím, že v Seattlu teď bude nějaký čas trochu horko."

„Další důvod, proč byste měli uvažovat o mé nabídce. Práce, kterou mám na mysli, se má provést mimo město."

„Obávám se, že takové věci neděláme," namítl Sam.

„Ujišťuji vás, že k žádnému nedorozumění už nedojde. A protože jsem si o vás udělal svůj názor, mohu vás také ujistit, že přesvědčím své představené, aby zvýšili vaši odměnu."

Sam se znovu chystal nabídku odmítnout, ale Lišák ho rýpl loktem do žeber a řekl: „Budeme o vaší nabídce uvažovat, milý pane Johnstone. Snad byste nám mohl prozradit, jak se s vámi lze spojit?"

„Ovšem, dobrý elfe. Ale odpověď budu potřebovat brzy. Musím se držet určitého časového plánu a odjíždím z metroplexu zítra večer."

Lišák si vzal od Glovera kartičku. „Ihned se poradíme s našimi společníky a spravíme vás o našem rozhodnutí do zítřejšího odpoledne."

Jakmile muž z ATT a jeho tělesný strážce opustili klub, obrátil se Sam na Lišáka. „Cos tím sledoval?"

„Starám se o naši budoucnost, pane Twiste."

„Nechci, aby se ten chlap pletl do naší budoucnosti. Taková chyba v komunikaci, jakou provedl on, je smrtelně nebezpečná. Zvláště když existuje podezření, že patří k Lofwyrovi."

„Nerad označuju tvé jednání za unáhlené, ale obávám se, že musím. Je tu něco, cos měl vědět předtím, než přítel Glover dorazil, ale přišel tak brzy, že k tomu nebyla příležitost."

„A co to je?"

„Jen malá pikantnost, ke které jsem se dostal při mém průzkumu. Možná že to neznamená nic, ale třeba je to závažné. Myslel jsem, že ty bys to dokázal nejlépe posoudit. Zde je soubor, který jsem našel v databankách přesunutých milým panem Gloverem do seattlovské pobočky ATT."

Lišák cosi vytřel na minipočítači a na displeji se objevil seznam sedmi jmen. Upozornil na položku číslo tři: „Raoul Sanchez, Seattle." U řádku byla poznámka: „probíhá." U dalších dvou jmen stálo: „získán."

„Takže Glover sbírá lidi. Na seznamu ale není nikdo známý."

„Určitě ne, pane Twiste?" Lišák ukázal na položku sedm: „Janice Waltersová, Yomi. Nemají snad Japonci ve zvyku měnit jména proměněných?"

Sam přikývl. V ústech měl sucho. Většina Japonců považovala proměněné v rodině za ostudu. Nešťastníci se posílali do Yomi, kde dostávali nové jméno, aby na jejich rodinu nepadl stín hanby. Mohla být Janice Waltersová ve skutečnosti Janice Vernerovou, jeho sestrou?

Sam nevěděl, zda by yomijští úředníci dovolili Janice, aby si sama vybrala nové příjmení. Pokud ano, mohla by zvolit příjmem Waltersová, protože to bylo rodné jméno jejich babičky. Janice se narodila až poté, co babička zemřela, avšak jejich matka je neustále zahrnovala pověstmi o cestách babičky Waltersové po světě. Babička byla ústřední postavou mnoha příběhů na dobrou noc a pro Janice se stala idolem. Kdyby byla postavena před úřední požadavek, aby přestala používat příjmení Vernerová, mohla by si zvolit příjmení Waltersová.

Byla jen malá naděje, že žena, kterou si Glover vybral, je totožná s jeho sestrou. Ale mohl si Sam dovolit spolehnout na to, že Janice Waltersová není Janice Vernerová?

Co však Glover s těmito lidmi zamýšlel? Sam to potřeboval vědět, pokud jedním z nich byla opravdu jeho sestra. Nejsnadněji se to dalo zjistit tak, že se zapojí do Gloverovy organizace. Pátrání tak bude mnohem snazší. Ale co když Glover pracoval pro Lofwyr? Pak tu byl důvod navíc, proč by se měl snažit zachránit svou sestru z drakových spárů.

Nelíbilo se mu to, ale zdálo se, že se na nějaký čas stane Gloverovým spojencem.

6

Janice se vždy domnívala, že ví, co je pohodlí a snadný život. Před yomijským vyhnanstvím žila jako podnikový chráněnc. Byl to bezstarostný život zpříjemňovaný veškerými vymoženostmi civilizované společnosti. Renraku se o své chráněnce příkladně staralo. Cítila se tam v bezpečí. V Yomi se přesvědčila, jaké měli obrovské štěstí.

Za své podnikové pohodlí vděčila svému bratrov. Často přemýšlela o tom, co by se s nimi stalo po smrti jejich

rodičů, kdyby Sam nepadl do oka starého Inaza Anekiho, pána Renraku. Sam byl o pět let starší než ona a tehdy mu bylo pouhých osmnáct. Měli málo peněz a mizivé vyhlídky, avšak Aneki se začal o Sama zajímat a dohlédl, aby její bratr dokončil školu. Pod vzdáleným, ale laskavým dohledem Anekiho Sam v Renraku zahájil rychlou kariéru. Anekiho milosrdenství bylo darem od Boha a slibovalo dlouhý a pohodlný život. Sami by to určitě nedokázali. Postavení jejího bratra bylo na gaidžina vysoké a ji to naplňovalo hrdostí. Toto postavení společně s platem jim zajišťovalo přiměřený komfort do konce života.

Nyní už na Samův úspěch pohlížela zcela jinak. Opustil ji, aby si udržel svůj příjem. Nebyl ochoten nechat se poskvtnit její goblinizací či kawaru, jak tento proces eufemicky nazývali Japonci.

Sam by tomu říkal kawaru. Vždycky obdivoval vše japonské a napodoboval jejich postoje a chování jako opice. Japonská podniková společnost raději předstírala, že metalidé neexistují, a vyvrhla je na okraj společnosti, kde byli odsouzeni žít ve stínu a špině zářivých podnikových mrakodrapů. Čistí zůstávali doma, bezpeční před znečištěním. V bezpečí svých bašt se krmili svou pravidelnou, vyváženou stravou, spali na měkkých, teplých postelích v klimatizovaných místnostech, sledovali povolené zábavní programy a předstírali, že neexistuje to, o čem nechtěli nic slyšet. Tito pokrytečtí panáci mluvili o finanční pomoci, přízpůsobovacích programech a subvencovaných komunitách, a přitom odesílali do pekla zvaného Yomi všechny, které si ošklivili. Navedli Sama, aby se jí zbavil. Ano, určitě o ní hovořil jako o kawaruhito, pokud o ni vůbec hovořil.

Za jediný měsíc v Yomi poznala o životě víc než za celých osmnáct let v podnikové společnosti. Lekce to byla tvrdá, ale učila se. Musela. Kdyby odmítla, zemřela by. Přes bolest, ponížení a strašlivé zjištění, že už nikdy nebude normální, se jí nechtělo zemřít.

Zjistila, jak luxusní život předtím v korporaci vedla. Renračtí lokajové si žili lépe než samozvaní pánové Yomi. Hlubiny, do nichž slabí a obyčejní vězňové v Yomi klesli, byly pro rozumnou bytost nesnesitelné. Nehledě na to, že mnozí z odsouzcenců k životu na ostrově rozumnými bytostmi brzy přestávali být.

Naučila se, jak přežít.

Před rokem se její tělo změnilo a to obrátilo život jiným směrem. Nyní se tělo z jakéhosi důvodu znovu změnilo. Byla snad odsouzena k neustálé proměně? Bůh chraň, aby byla nakažena nějakým ošklivým novým typem goblinizace, který se nikdy nezastaví. Přežila už jednu změnu a byla teď o to silnější. Dosud se s tím dokázala vyrovnat, ale nevěděla, kolik toho ještě je schopná vydržet. Co když se promění ještě jednou?

Tvář, kterou viděla v zrcadle, byla cizí. Nejprve se pohledu do zrcadla vyhýbala, protože orčí asymetrická fyziognomie jí připadala odporná. Její nový vzhled však měl pravidelnější rysy, i když se sotva více podobaly lidským. Také tvary jejího těla jí připadaly souměrnější. Čekala, že kožšina bude nesnesitelně hřát, ale nebylo tomu tak. Dlouhé údy dosud nedokázala správně koordinovat a pohybovala se neohrabaně. Ta těžkopádnost a ztráta vlády nad sebou samou ji trochu vyváděla z míry. Kdyby ji Shiroi nenašel v Zazděném městě, stala by se snadnou kořistí šakalů, kteří prohledávali hromady odpadků.

Ale on ji našel a nabídl jí pomoc. Bála se, když jeho nabídku přijímala. Bála se všeho, co ji obklopovalo. Bála se toho, co se jí stalo. Bála se mu věřit. A tak se rozhodla riskovat. Konec konců, co jí zbývalo?

Její život se nyní znovu neskutečně změnil. Tentokrát to byl sen, nikoli noční můra. Její vzpomínky na „luxusní“ život pod křídly korporace vybledly. Soukromé letadlo, kterým cestovala, měli v Renraku k dispozici jen hodnostáři od viceprezidenta regionální pobočky výše.

Právě přistáli. Letoun pojížděl po přistávací ploše, pak se zastavil a vypnul motory. Z kokpitu vystoupil pilot a zakýval na ni. Jeho úsměv byl trochu nucený. Zbytek posádky neviděla. Brzy spatří Shiroie. Kdo to vlastně byl, že si mohl žít tak rozmařile?

Zvedla se ze sedadla. Třemi nejistými kroky se dostala k pilotovi. Odjistil klouby, otočil klikou a otevřel dveře kabiny dokořán. Otvorem dovnitř pronikaly zářivé sluneční paprsky, takže musela několikrát bolestivě zamrkat. Klimatizace kabiny zakašlala a naplno se rozběhla proti náporu horkého vlhkého vzduchu. Na okamžik si připadala, jako by se ocitla zpět na Yomi, a zachvěla se. Uvědomila si, že zapomněla dýchat, a vtáhla do sebe vzduch. Byl řídký a trochu se jí z něho zatočila hlava. Zdálo se, že dokonce ani její nově, zvětšené plíce nemají dostatečnou kapacitu.

Pilot vstoupil do průlezu a přitiskl se k zábradlí schůdků. Zdálo se, jako by jí chtěl udělat co nejvíc místa. Když ho mýjela, cítila jeho strach. Proč se jí bál? Myslel si, že ho snad sní? Přestala mu věnovat pozornost a vyhlédla ven. Pod schůdky čekal malý snědý muž v bílém obleku. Když se jejich oči střetly, usmál se.

„Vítám vás v Aztlanu,“ řekl muž s latinským přízvukem. „Jsem Jaime Garcia. Rád bych vám vyřídil omluvu od pana Shiroie. Musí se neodkladně věnovat nějaké práci a požádal mě, abych vás zatím zabavil. Doufám, že jste měla dobrý let. Máte nějaké stížnosti ohledně služeb?“

Pilot se na slunci zachvěl a ztuhl. Trochu se opět uvolnil, když řekla: „Ne, všechno bylo v pořádku.“

„Výborně,“ přikývl Garcia. Oslivý úsměv mu zmizel z tváře, obrátil se a rychle promluvil jazykem, který pokládala za španělštinu. Hovořil k lidem, kteří byli stejné malí a snědí jako on.

Ti človičci na ní přímo viseli očima. Většina byla oblečená do volných košil a kalhot, někteří z nich však měli na sobě přiléhavé kombinézy nebo obleky jako Garcia. Na Garciiův pokyn se volné košile a přiléhavé kombinézy spěšně rozešly. Jako otroci, poslouchající na slovo. Kdysi, když několik významných úředníků Aztechnologie navštívilo Renraku, byla této oddané poslušnosti svědkem. Patřilo to snad k obecným pravidlům chování podřízených v aztlanských korporacích? Nelíbilo se jí to.

Garcia si vyměnil několik vlídnějších slov s lidmi v oblecích a pak se znovu obrátil k ní. Na jeho tváři opět zářil tentýž úsměv jako předtím. „Prosím, seňorito. Sestupte sem k nám.“

Nebyla si jistá, zda dělá dobře, nicméně vyšla z průlezu. Na tom Garciovi se jí něco nelíbilo. Přejela si jazykem po horním rtu a přemýšlela, co se asi skrývá za jeho úsměvem. Oči ji pálily, když sestupovala po schůdkách dolů.

Pokradmu pohlédla na Garcii a zjistila, že náhle vypadá úplně jinak. Už to nebyl malý muž v obleku, ale chlupatý metačlověk s dlouhými končetinami jako ona.

Překvapilo ji to tak, že málem upadla. Vystoupil o několik schůdků nahoru a pevnou rukou ji zachytil dřív, než sama opět nabyla rovnováhy. Náhle se z něho znovu stal muž v obleku se sebejistým úsměvem. Starostlivě jí pomohl sestoupit dolů po několika zbývajících schůdcích.

Nelíbil se jí jeho parfém.

Jejího odporu si zřejmě nevšímal. „Vypadáte po cestě trochu unaveně. Malé občerstvení by vás možná vzpružilo.“ „Ne, děkuju. Budu v pořádku. Mimochodem, jedla jsem v letadle před pár hodinami.“

„A chutnalo vám?“

Zřejmě měl opravdu starost, aby byla spokojená. Snad nebyl tak zlý. Přátelsky se na něho usmála, ale pak si vzpomněla na své tesáky a sevřela rty. „Jídlo bylo docela dobré. Vzkažte podnikovému šéfkuchaři mé uznání. Nikdy jsem neokusila maso tak jemné chuti.“

Garcia roztáhl tvář do širokého úsměvu. „Ano, je to specialita. Určitě mu vaši pochvalu vyřídím.“

Garcia ji doprovodil přes přistávací plochu k čekajícímu vrtulníku. Vystoupili na palubu. Po krátkém přeletu nad Mexico City helikoptéra zamířila k sídlišti severně od plexu. Logo GWN, které viděla na letištních uniformách Cardových poskoků, zářilo na osmdesátiposchodovém mrakodrapu uprostřed dalších výškových budov.

Šarmantní Garcia ji zběžně provedl po podniku. GWN byla samozřejmě úspěšná korporace. Většina továren sloužila k výrobě potravin a krmných směsí; nálepky na kontejnerech prozrazovaly, že GWN vyvážá do celého světa. Chvilku přemýšlela, jaké značky této firmy zná. Potraviny však nebyly jedinými produkty, které firma vyráběla. Několik impozantních budov sloužilo vývoji informačních technologií a výrobě špičkové elektroniky. Taková kombinace ji nepřekvapila, protože žádná megakorporace nemohla přežít, aniž by si alespoň smočila nohy v Matrixu a technologii dat. Pokud to všechno patřilo panu Shiroyi, jak naznačil Garcia, byl její dobrodinec mocný muž.

Právě opustili budovu, kde se sestavovaly levné simsensové přehrávače, a kráčeli mezi bloky obydlí podnikových zaměstnanců, když telekomunikační box na nároží vyvolal Garciovo jméno. Omluvil se a nechal ji stát na rozpálené ulici. Zaměstnanci, kteří právě neměli směnu a užívali si na zápraží domů odpoledního slunce, se při pohledu na ni klidili pryč. Garcia se vrátil.

„Ehm, pan Shiroy by vás rád viděl, pokud dovolíte. Ale není třeba spěchat. Můžete si předtím klidně odpočinout nebo si dát něco k snědku.“

Zavrtěla hlavou. Odpočinek jí připomínal normály. Její makeup byl nejspíš pěkně rozmazaný a navíc neměla kartáč, aby si pročesala svůj kožich. Jen ať ji pan Shiroy vidí takovou, jaká je.

„Nemáte hlad?“

„Ne. Vůbec nemám hlad.“

„Chápu. Po proměně se chuť k jídlu často mění. Nejlepší je spolehnout se na své vlastní pocity. Vaše tělo samo pozná, kdy potřebuje potravu. Nic se nemá přehánět.“

Garcia ji dovedl ke zdviži, podržel dveře a vytřel kód. Popřál jí hezký den a ustoupil stranou. Dveře se zavřely. Kabina se tiše vznesla. Ani nevnímala, že se pohybuje.

Za několik okamžiků se dveře otevřely a jí se otevřel pohled na obrovskou kancelář. Do kabiny zavanul příjemně chladný vzduch.

Stěny byly bleděmodré. Považovala by je dokonce za bílé, nebýt alabastrové běloby měkkého koberce. Několika málo kusům nábytku v rozlehlé místnosti vévodil třímetrový vyřezávaný sloup v jednom z rohů. Jeho povrch jako by se skládal z nesčetného množství stylizovaných tváří. Sloup nedosahoval až ke stropu, přesto se zdálo, že zcela vyplňuje místnost. Asi ve dvou třetinách cesty mezi ní a tónovaným oknem vyplňujícím celou stěnu stál stůl z tmavého dřeva. Za ním seděl v podivuhodně tvarovaném křesle pan Shiroy.

„Á, to jsi ty, Janice,“ řekl, když k ní vzhlédl. „Jsem rád, že tě opět vidím.“

Usmíval se. Zdálo se jí, že je potěšen. Nechápala dost dobře proč. Nebyl na ni hezký pohled. Cítila se nepatřičně a trapně.

„Přála bych si, aby to platilo i pro mě, pane Shiroy.“

Úsměv mu zmizel z tváře a v očích se objevila účast. „Musíš se smířit s tím, jaká jsi, protože se to nedá změnit. Odmítání jen prodlužuje tvoje utrpení. Nechci, aby ses trápila. A prosím, říkej mi Dane.“

Pomalu přešla blíž, protože to od ní očekával. Ukázal na křeslo před stolem a ona se posadila. Když se měkké sedé čalounění pod ní pohnulo, překvapeně sebou trhla.

Zatvářil se trochu pobaveně. „Jen klid. Však ono se to ustálí,“ prohodil.

Nelíbě nesla, že se jí vysmívá. Přinutila se nevnímat houpající se křeslo a čekala. Polštáře pod ní se po chvíli skutečně přestaly pohybovat. Překvapilo ji, jak je křeslo pohodlné, stejně jako skutečnost, že se přesně přizpůsobilo jejímu nadměrně velkému tělu. Shiroy jí to nejspíš vyčetl z tváře.

„Právě ses seznámila s pohovkou Tendai-Barca. Poprvé vyvede z míry každého, ale zvykneš si na ni rychle. Nevěřím, že bys ve světě našla lepší posezení.“

Uvolnila se a její dech se uklidnil. Křeslo se znovu zavlnilo, aby se přizpůsobilo její nové poloze. Možná že mu krivdila, když ji rozhořčilo jeho pobavení. Každý, komu se houpe křeslo pod zadkem, vypadá komicky. Psychicky však stále ještě nebyla úplně v pořádku. Nechal ji přepravit přes půl světa až sem. Určitě to nebylo jen kvůli tomu, aby ji uvedl do rozpaků touto pohovkou.

„O co vám jde, pane Shiroy?“

„Nemáš důvod se chovat příkře nebo nedůvěřovat mým pohnutkám, Janice.“ Její neomalenost se ho trochu dotkla. Dokonce se jí zdálo, že v jeho tichém hlase postřehla cosi jako smutek. „Chci ti pomoci najít sebe samu. Byl bych rád,

kdybys přijala místo v mém podniku. Pokud se rozhodneš jít svou cestou, pochopím to. Přesto si myslím, že mezi námi by se ti líbilo. Sama se budeš cítit opuštěná. A také by to mohlo být nebezpečné."

„Chcete mě vyděsit, pane Shiroi?"

Zasmál se. „Ne. Vnější svět je pro náš druh děsivý sám o sobě. Nemusíme se ještě ke všemu pronásledovat mezi sebou navzájem. A opravdu bych byl rád, kdybys mi řikala Dane."

„Dane. Říkáš 'náš druh.' Já vím, že ty a Garcia jste jako já, ale vaši zaměstnanci to nevědí, protože se skrýváte za nějaké iluze, nebo co to je, a jevíte se jim jako normálové. Proč? Proč skrýváte svou pravou podobu?"

„Proč?" opáčil. Přestal se usmívat a nasadil vážný výraz. „Nemusela ses ani ptát. Viděla ses v zrcadle, Janice. Viděla jsi, jak na tebe normálové reagují. To je odpověď. Chceš se s tím jejich panickým strachem setkávat každý den?"

Samozřejmě že nechtěla. Kdo by také chtěl? Příliš často cítila strach a nenávist už jako ork. Orkové byli běžní. Myšlenka, že jejím osudem je stát se nějakým vzácným a ještě nestvůrnějším metačlověkem, se jí příliš nezamlouvala. Ve srovnání s touto obavou jí její námitky připadaly malicherné.

„Nerada se vydávám za někoho jiného!"

Otočil se na židli o devadesát stupňů a ukázal se jí z profilu. Jeho hrud' se nadevzdvihla a Shiroi si zhluboka povzdechl.

„Všichni nosíme masky a vydáváme se za někoho jiného. Normálové to také dělají. I ty jsi to dělala předtím, než ses změnila." Otočil se znovu čelem k ní a pokračoval dřív, než mohla cokoli namítnout. „Nechovala ses snad jinak ke svým spolužákům než k příslušníkům vlastní rodiny? A co při jednání s představenými korporace? Každá skupina lidí, s nimiž se stýkáme, vidí někoho jiného, jinou část naší osobnosti. Toto magické přestrojení je podobné a nutné. V našem případě skrývá fyzickou podstatu. Pod maskami zůstáváme sami sebou. Tato iluze je nezbytné mazadlo v soukolí naší společenské komunikace. Nic víc. Strávila jsi v Japonském císařství dost dlouhou dobu na to, aby sis uvědomovala nezbytnost dobrých vztahů mezi lidmi."

Při zmínce o Japonsku se zachvěla. Křeslo pod ní se opět pohnulo.

„Odpusť. Neměl jsem se zmiňovat o Japonsku."

Chvilku ji mlčky pozoroval. Byla ráda, protože nevěděla, co má říct. Měl pravdu, samozřejmě. Připadalo jí... podivné, že někdo dokáže proměnit metaforické masky ve skutečnost. Pokud se magické zaklínadlo dalo nazývat skutečností. Zavrtěla se a v duchu proklela pohovku Tendai-Barca. Ve skutečnosti však za ten neklid mohlo její duševní rozpoložení. Nejspíš si toho všiml.

„Snad se budeš cítit lépe, když přestanu používat zaklínadlo. Tady jsi mezi přáteli."

„Já nevím. Nevím, co chci. Jsem tak zmatená. Nechci být pořád ve vleku událostí."

„Právě v tom bych ti rád pomohl. Tady. Podívej."

Zaklínadlo přestalo působit. Byl velký, větší než ona. Jeho Tendai-Barca se zavlnila a přizpůsobila se jeho zvětšenému tělu. Bočnice se rozšířily a vyrostly.

Danova kožešina byla bílá jako padlý sníh, zatímco kůže na jeho velké tváři a širokých dlaních tmavá a lesklá. Kdysi by ji jeho vzhled vylekal, ale teď vypadala stejně nestvůrně jako on. On se však za nestvůru nepovažoval. Nebo snad ano? Skrýval se za mocným zaklínadlem. Ale byla to vůbec skutečnost? Co viděl, když se podíval do zrcadla? Hladké orientální rysy pana Shiroie nebo široký nos, hluboko posazené oči a tesáky typické pro jeho metadruh?

„Teď, když jsem odhodil masku, vidíš, že patřím k stejnému metadruhu jako ty. Věř mi, když říkám, že rozumím, čím právě procházíš. My dva se nemáme proč klatat. Iluze jsou pro normály."

Hlavou jí náhle prolétla hořká vzpomínka, která na okamžik přehlušila vzrůstající pocit sounáležitosti k němu. Možná že patřil k jejímu metadruhu, ale nebyl stejný jako ona. „I kdybych přijala tvou filozofii, Dane, nedokázala bych totéž, co ty. Jsem světská osoba."

„A jak to víš tak jistě? Jistě vlohy máš, když se ti podařilo prohlédnout naši iluzi."

Znovu naznačil, že ví víc než ona. Pod jeho vědoucím pohledem se cítila nesvá. Vzrůstající pocit, že to s ní myslí dobře a že se o ni zajímá, ji rozrušil ještě víc.

Zvedla se z křesla a trochu se zapotácela, protože nečekala, že to bude tak snadné. Obešla stůl a nejistým krokem přistoupila k oknu. Pod ní se rozprostíralo panorama výškových budov Mexico City. Hleděla na věže lidské arogance, které čnuly nad jedním z největších měst na Zemi, zatímco jejich základy se skrývaly v mraku smogu. Skrytí zůstávali i lidé, kteří obývali aztlanské hlavní město. Lidé... už k nim nepatřila. Toto město se nemohlo stát jejím domovem. Města patřila lidem a lidé ji vyobcovali ze své společnosti. Bude vůbec ještě někdy mít domov?

Už si začínala myslet, že by jí ho mohl poskytnout Shiroi... ne, Dan. Ale teď se jí zdálo, že i tato představa bere za své. Myslel si, že je stejná jako on, ale ona věděla své. Nedokázala by to co on, tím si byla naprosto jistá.

Byla mu vděčná za mnohé, zejména za jeho laskavost. Snažil se jí chápat a šlo mu jen o její dobro. Alespoň mu mohla říct, proč ví, že si nedokáže osvojit magii. Otočila se a zjistila, že i on se mezitím zvedl z křesla. Stál asi krok za ní a v jeho tváři se zračila starost a účast. Plaše se usmála.

„Nikdy jsem to nikomu neřekla, Dane. Nikomu ze svých přátel. Dokonce ani svému bratrovi. Styděla jsem se to někomu říct." Natáhl k ní dlouhou paži a položil ji na její rameno. Čerpala z jeho dotyku sílu. „Jednou mě testovali na magické schopnosti."

„Kdo?"

„Hobokenský institut. Je to velmi vážená firma."

„Možná udělali chybu."

„To jsem si zpočátku také namlouvala. Když jsem dospívala, chtěla jsem se stát kouzelnicí. Nikomu jsem o tom samozřejmě neřekla, protože můj táta byl proti magii hrozně zaujatý. Považoval to za nesmysl a triky. Ale já byla dítě a myslela jsem si své. Cítila jsem, že mám magii v sobě. A tak jsem šetřila nuyeny a pracovala ve svém volnu v bufetu, abych vydělala peníze navíc. Neměla jsem ještě dost před tou... před tím neštěstím a celý další rok jsem nemohla nic

ušetřit, dokud můj bratr nezískal stipendium od Renraku. Když se dostal na univerzitu, všechno bylo snazší a já jsem si v korporaci sehnala přechodnou práci. Bylo to nudné a hrozně jednotvárné, ale já věděla, že to vydržím, protože jsem si vydělávala na to, abych se nechala testovat, a jakmile získám posudek, že jsem schopná výcviku, nikdo se už nebude na nic ptát. Chtěla jsem se stát váženou kouzelnicí. Byla jsem si tolik jistá.

Nakonec se mi podařilo našetřit dost, abych mohla navštívit institut. Ty dva týdny, než došly výsledky, se mnou nebylo k vydržení. Můj bratr se nikdy nedozvěděl, proč jsem se tehdy chovala tak protivně. Ztratila jsem i několik přátel. Dokonce jsem riskovala i podnikovou důtku, protože jsem to odpoledne nepřišla do práce, abych si mohla v klidu přečíst zprávu. Skládala se z jediného slova, které smetlo všechny mé sny. 'Negativní.'

Zhroutil se mi svět. Pokud se mnou bylo peklo, když jsem čekala na výsledky, další dva měsíce by vydržel jen světec. Neměla jsem žádné přátele, kteří by se se mnou stýkali před závěrečnými zkouškami. V metroplexním vzdělávacím centru Walsh-Balt jsem byla vyhlášena protiva. Té deprese jsem se vlastně zbavila až na tokijské univerzitě, když jsem potkala Keňa. S ním jsem měla pocit, že jsem výjimečná. Vždycky říkal, že mu připadám magická."

Vzpomínky na ni byly příliš. Slzy jí znenadání vhrkly do očí a tělo se jí otřásl vzlyky. Dan ji k sobě přivinul a sevřel v náručí. Zabořila obličej do jeho kožešiny a ztropila ji svými slzami. Hladil ji po zádech a neřikal nic, dokud se neutišila. Když znovu získala vládu sama nad sebou, pustil ji a o krok ustoupil, jako by se obával, že jí příliš vnucuje svou vůli. Náhle postrádala jeho teplou srst a pocítila chlad.

„Ken je tvůj přítel?"

„Byl." Stalo se to dávno, přesto však stále cítila bolest. Nebylo to takové jako tehdy, ale pořád to bolelo. „Nevychází dobře s kawaru."

Chápavě přikývl. „Ken tě nechtěl navštěvovat poté, co ses změnila?"

Prudce zavrtěla hlavou. „Nechtěl se mnou mluvit, dokonce ani neodepsal na moje dopisy."

„Tak se chovala spousta lidí, které jsem poznal. Strach a předsudky spojené s metamorfózou jsou velmi silné. Teď, když už se nevyskytuje tak často, jsou snad ještě silnější. On nebyl zlý. Stal se rukojmím společnosti, jako každý produkt prostředí. Kdybys mu dala čas, možná by přijal tvou proměnu... pokud tě skutečně miloval."

Tady se nemusíš bát, že tě někdo nepřijme. Všichni víme, čím jsi prošla. Viděli jsme strach druhých. Někteří z nás zažili, jak přerůstá v nenávist a násilí. Semkli jsme se a vzájemně si pomáháme. Mluvím za všechny, když říkám, že chceme, aby ses k nám připojila.

Když to uděláš, a my si to vroucně přejeme, posílí nás to. Ale nemysli si, že se staráme jen o sebe. Nu, někteří z nás ano. Ale, Janice, já tě sem nepozval jenom proto, abych posílil organizaci. Když jsem tě našel v té barabizně v Hongkongu, něco jsem cítil. Sám tomu nerozumím, ale vím, že je to pravda. Chci, aby ses měla dobře. Chci, abys znovu získala sílu postavit se na vlastní nohy a zaujala mezi námi místo, které ti patří, a udělám všechno, abych ti pomohl."

Obrátila se a hleděla na mrakodrapy a megabudovy. Připomínaly jí strážní věže a buňky, které obklopovaly Yomi.

Jeho slova zněla lákavě. Nabízel jí vlastně to, po čem toužila celé dlouhé měsíce vyhnanství v Yomi. Byl tu příslib čehosi víc než jen přátelství, příslib něčeho, co po proměně zmizelo z jejího života. Najde odvahu mu uvěřit? Najde odvahu natáhnout ruku a vzít si, co jí nabízel? Tolikrát už byla odvržena. Co když se opět promění? Ztratí o ni zájem? Z těch otázek se jí zatočila hlava.

Položil jí ruku na rameno. Na okamžik strnula jako malé zvířátko v kuželu světla. Počkal, až se trochu uvolní, a potom ji sevřel pevněji v náručí. Přes kožešinu cítila teplo jeho dlaně a ostré nehty. Neodtáhla se a on ji k sobě tiskl stále silněji a silněji. Pohlédla mu do tváře. Spatřila jen upřímný zájem.

„Můžu ti věřit?" zeptala se.

„Jako komukoli jinému."

„To není uklidňující odpověď, Dane."

„Tohle není klidný svět, Janice. Jsem omylný, jako každý. Nejlepší úmysly mají někdy strašlivé následky a nejsladší city zhořknou. Nebudu začínat náš vztah lží a vznosnými sliby, ale přísahám na všechna světla na nebi, že ti pomůžu stát se tím, čím se máš stát. Když mi to dovolíš, dám ti sílu. Až budeš sama dost silná, promluvíme si o budoucnosti."

„Počkáš?"

„Jsem trpělivý. Budu na tebe čekat u každých dveří, dokud nebudeš připravena vstoupit dovnitř."

„Žádný nátlak?"

„Ne větší, než na tebe bude vyvíjet sám život."

Měl upřímné oči. Chtěla mu věřit. Zoufale mu chtěla věřit. Ale bála se toho. „Obejmi mě."

Přivinul ji těsně k sobě. Jeho paže byly silné a ona se cítila v bezpečí.

7

Harry Burke býval příslušníkem Zvláštní vzdušné služby, organizace proslulé svými schopnými a všestrannými zaměstnanci. Pro Andrewa Glovera byl nedocenitelný.

Aniž by čekal na rozkazy, přešel podél zdi a zaujal pozici v průchodu. Pokud přitom způsobil nějaký hluk, ztratil se ve změti zvuků, doléhajících sem z rušné ulice. Právě minula půlnoc a v hongkongské Enklávě svobodného podnikání bylo dosud živo. Tmavý průchod však ležel stranou zájmu davu, který proudil karnevalovou ulicí. Žádný obyčejný chodec by si nepovšiml tmavě oděného muže, který se krčil u budovy. Obyčejní chodci však Glovera nezajímali.

Glover se natáhl a poklepal elfovi na rameno. „Už máte ty jejich kódy?"

Elf neodpověděl hned. Když pak zavrtěl hlavou, kabel několikrát tiše klepl o kyberdeck, který držel na klíně. „Ještě ne. Neviditelná práce si žádá maličko času."

„Hodte sebou." Přestože průchod byl tmavý, Glover se cítil nekrytý. Nejraději už by byl za tou branou v objektu Min-Pao. Tam na ně čekal člun, který je měl dopravit na pevninu. Nemohl se dočkat, až z Hongkongu vypadne. Neměl

rád to město, nebo co to bylo.

Nezdálo se, že by jim odněkud hrozilo nebezpečí, nicméně žaludek se mu svíral stále víc a víc. Chtěl elfa znovu pobídnout ke spěchu, ale uvědomil si, že výsledek bude mít dřív, když nechá toho matrixového runnera se špičatýma ušima na pokoji. Elfové bývali zřídka spolehliví, zejména pokud se jednalo o vážnou práci, ale tenhle prokázal, že se v tom vyzná. Glover by si raději přál lidského deckera, ale musel se chtít nechtě smířit s tím, co bylo po ruce.

Oči mu znovu zabloudily k průchodu. I když věděl přesně, kam se má dívat, chvilku mu trvalo, než postřehl Burkovu příkrčenou postavu. Bývalý zaměstnanec ZVS trpělivě čekal, připraven na cokoli. Glover se trpělivosti nikdy nenaučil. Byla to právě jeho netrpělivost, kvůli níž je málem chytli. Ten malý sektorový strážný byl nesnesitelný. Podrážděn ledovým klidem, s jakým si strážný prohlížel jejich doklady, požádal, aby už je déle nezdržovali. To spustilo v slepičím mozečku strážného poplach, protože je ihned vyzval, aby vystoupili z vozidla. Corbeau by prohlídku nervově nezvládl, přestože Glover neměl pochybnosti, že jejich dokumenty by prošly i nejpřísnějším zkoumáním. Burke se dlouho nerozmýšlel a raději rychle odjel. Strážný poskakoval v oblaku prachu, který se zvedl za autem, a vykřikoval jakési nadávky. Nevystřelil po nich. Místo toho na ně zavolał hlídkovou jednotku PAE, která se jim pověsila na paty a přinutila změnit původní plán na opuštění Enklávy.

Naštěstí se jim podařilo pronásledovatele setřást. Ale podařilo se jim to skutečně? Burkovo chování nasvědčovalo, že veterán se obává vměšování do jejich nelegální operace. Jeho kybernetické uši možná zachytily podezřelý zvuk. Kdyby si Burke byl jistý, řekl by jim to. Burke náhle prudce mávl pravou rukou dolů.

„Všichni k zemi," sykl Glover a sám se přikrčil.

U průchodu se zastavily dvě podivné siluety. Pérové bundy jim rozšiřovaly ramena a kulaté přilby dělaly dojem baňatých hlav. Cínové insignie svítily do tmy a prozrazovaly, že jsou to příslušníci policejní agentury Enklávy. Císi si povíдали ve zmatené směsici angličtiny, kantonské čínštiny a japonštiny, která zde byla společným dorozumívacím jazykem ulice. Glover nerozuměl ani slovo, ale Burke tuto řeč dokonale ovládal. Bude vědět, o čem se baví, a zakročí, kdyby od nich hrozilo nebezpečí.

Policisté nerozhodně postávali před průchodem. Proudící dav se brzy přizpůsobil jejich přítomnosti. Chodci je obcházeli zdánlivě nevšímavě, nikdo však nevkročil mezi ně a průchod.

Neustále si vyměňovali poznámky a pak oba vytáhli pistole a jeden z nich odepnul od pasu válcový reflektor. Pokročili vpřed a prudký xenonový paprsek reflektoru sebral všem ozářeným předmětům stíny. V kuželu tohoto světla se vše jevilo v podivuhodné ploché nahotě.

Glover vedle sebe zaslechl tiché klapnutí natahovaného kohoutku. Ohlédl se a spatřil, že Twist vytáhl svou pistoli. Chvályhodná iniciativa, avšak ne nejlepší reakce, protože jeho zbraň zřejmě nebyla vybavena tlumičem. Jejich situaci by nijak neprospělo, kdyby na sebe upozornili. Kromě toho, byl tu ještě Burke.

„Počkejte," zašeptal.

Druhý policista kráčet asi metr nebo dva za svým společníkem. Opatrně se sunuli vpřed a svítily si do tmy. Od jejich skryše však byli ještě daleko a bylo pravděpodobné, že k ní nedojdou. Burkova černě oděná postava se zvedla z přítmi a vklouzla za druhého z mužů.

Jednou paží mu objal hrdlo a pevně ho sevřel předloktím. Druhou rukou ho několikrát za sebou prudce udeřil do ledvin. Burke tiše položil ochablé tělo na chodník. Slabé zarachocení výstroje na opasku omráčeného muže však varovalo jeho kolegu.

Policista se chystal otočit. Protože Burke neměl čas se napřímít, sklouzl ještě níž a kopl svého protivníka zezadu přes nohy. Policistovi se podlomila kolena. Burke vyskočil a kopl muže do ruky, v níž držel pistoli. Pistole odlétla a prst, který měl policista na spoušti se s hlasitým prasknutím zlomil. Policista zavyl. Burke ho umlčel úderem do ohryzku.

Strážník byl tvrdý chlapík. Zalapal po dechu, pozvedl nad hlavu reflektor a trochu vratce se postavil do střehu. Sotva však mohl být nebezpečný. Burke se rovněž postavil do střehu a levou rukou si stínil oči. Otočil nepozorovaně zápěstím a z pouzdra v předloktí se vysunul sedm centimetrů dlouhý ostrý ocelový břit.

Stáli proti sobě a zvažovali svou strategii. Burke se pohnul jako první a policista zřejmě vycítil šanci. Reflektor zakroužil kolem a jeho paprsek nakreslil do tmy ostrý oblouk. Burkův pohyb však byla jen lest. Vyhnul se předpokládanému úderu a přiskočil k policistovi. Jeho pravá paže vyletěla vzhůru a ostrý břit přetnul předloktí jeho protivníka. Ruka i s reflektorem pokračovala ve svém oblouku kamsi za Burka. Burke se otočil a proklál policistovi hrdlo. Strážníková hlava se zvrátila dozadu. Reflektor se naštěstí roztříštil o chodník dřív, než mu vytryskla krev z přeseknutých tepen. Průchod se opět ponořil do tmy.

Twist popadl Gloveru za rameno.

„To nemusel dělat, Glovere. Mohl jsem je uspat. Zavraždil poldy!"

Glover ho udeřil přes ruku. „A my jsme lupiči, příteličku. Víte, jaký nám tady v Hongkongu hrozí trest za napomáhání někomu, kdo nedodrží smlouvu?"

„Nucené práce po dobu nejméně jednoho roku podle úrovně mzdy, vyplácené poškozenou stranou. Poslušnost je vynucována monitorem kostní dřeně a časovaným mykotoxinovým implantátem. Protilátky jsou dostupné jen po splnění určitých výrobních kvót," citoval nevzrušeně Sam. „Trest za spoluúčast při vraždě je horší."

Twist byl zjevně pobouřen tím, co viděl. Jiný muž v jeho rozpoložení by mohl být nebezpečný, ale někdo, koho násilí tolik vyvádělo z míry, sotva sám někoho vážně napadne. Glover rozpoznal, že mu nic nehrozí a tak si z runnerova ukvapeného výlevu nic nedělal.

„Vidím, že jste zběhlý v místním právu, ale to, co jste viděl, nebude kvalifikováno jako vražda, protože pan Burke je podnikový agent. Byl najat pro práci, které se zde v Enklávě říká nutná likvidace prostředků jiné společnosti. Policejní agentura Enklávy dostane přiměřenou náhradu. Nikde o vás nepadne ani zmínka, takže nechápu, proč se tolik rozčilujete."

„Jejich smrt byla zbytečná.“

„O tom, co je zbytečné, rozhoduju já. Vy budete dělat jen to, co se vám řekne. Připomínám, že pokud se nepřestaneme hádat, nejspíš na sebe upozorníme ještě někoho dalšího. Druhá srážka už by nám nemusela projít tak snadno.“

Glover viděl, že jeho odpověď Twista neuspokojila. Proč také? Zabíjení bylo odporné. Kdyby nešlo o čas, snad by se dalo najít lepší řešení. Ale Burke byl odborník a rozhodl, že bylo nutné je zabít. Glover měl důvěru v jeho profesionální úsudek a Burke zase chápal, že je třeba splnit úkol. Pokud to znamenalo smrt několika nevinných lidí, nezbývalo, než tuto oběť přinést. Glover pracoval společně se svými kolegy na dobré věci, protože chtěl zachránit více než pár bídných životů. V žádném případě nehodlal dopustit, aby jim pár bezejmenných strážníků narušilo pečlivě připravený plán. Jenomže o tom právě nemohl těmto runnerům nic říct. Ještě nenastal čas, aby se někdo mimo Kruh dozvěděl, co se chystá.

René Corbeau naslouchal jejich rozhovoru s očima rozšířenými děsem. Nepochybně litoval svého rozhodnutí přijmout Gloverovu nabídku. Měl k tomu pádný důvod. Glover a jeho najaté runnery by sice čekal tvrdý postih, ale Corbeau by dopadl ještě hůř. Byl to odpadlík. Corbeauovy pány by vůbec nezajímalo, že nabídka k transferu je falešná. Jejich zaměstnanec jí uvěřil a zachoval se tak, jak se zachoval. Údaje, které vynesl, by v Automatech HK jeho osud zpečetily. Pobočky Mitsuhamových počítačových technologií byly často ještě nemilosrdnější než sama mateřská organizace. Glover to přičítal vzájemnému soupeření o pozornost centrály, další ze špinavých praktik světa korporací. Tohle všechno měl Corbeau uvážit dřív. Krčil se u zdi, jako by si teprve teď uvědomil následky svého konání. Taková ztráta odvahy byla nepříjemná. Glover doufal, že neohrozí Corbeauovu použitelnost.

Burke se k nim připojil.

„Ten gingčat viděl auto a zavolał poldy. Celá čtvrt' se brzy bude hemžit jako mraveniště.“

Glover se spokojeně usmál na Twista.

„Vidíte? Bylo třeba rychle něco udělat. Standardní postup vyžaduje, aby příslušníci PAE informovali příslušníky podnikové bezpečnostní struktury, že provádějí pátrání na přilehlých pozemcích.“ Glover se obrátil k Burkovi. „Že je to tak?“

„Co já vím,“ odtušil Burke.

„Brzy to zjistíme,“ ozval se Lišák, „protože zámek je prolomen.“

„Žádný poplach?“ ujistoval se Glover.

„Ani pípnutí.“

Výraz Lišákovy tváře dával najevo, že ho ta otázka urazila. Nadutý elf.

Elfí decker otevřel bránu. Burke ho předešel a vstoupil jako první. Twist mu šel v patách s vytaženou pistolí. Snad se domníval, že když půjde v předvoji, podaří se mu zabránit Burkovi v dalším „zbytečném“ zabíjení. Twist by musel být skutečně velmi rychlý, pokud by chtěl Burka v čemkoli předstihnout.

Nic takového však zřejmě nehrozilo, a tak Glover rázně postavil Corbeaua na nohy a vedl ho dovnitř. Lišák uzavřel svůj deek a následoval je. Elf za chodu skládal dohromady poloautomatickou pušku, kterou rozebral předtím, než opustili auto.

Skladiště vypadalo jako jeskyně. Corbeauovy kroky se rozléhaly ve tmě. Byl jediný, kdo neměl obuv s měkkou podrážkou. Dovnitř mistry pronikaly pruhy světla, které odhalovaly hromady beden, pyramidy válců a velké kontejnery. Přes den tu určitě bylo živo jako v úle, zatímco noc proměnila toto místo v tichou hrobku. Když zavřeli bránu, nedoléhal sem ani hluk z ulice a ticho rušily pouze Corbeauovy kroky a šplouchání vody u přilehlého betonového mola.

Asi v půli cesty temným skladištěm náhle Glover pocítil, jako by se jeho zátylku dotkla ledová ruka. Oťásl se. To byl varovný signál, o kterém mu řekli, že ho upozorní na bezprostředně hrozící magické nebezpečí. Ihned se připravil k obraně. Zbystřil smysly, aby zjistil, kde se nacházejí jeho společníci, a zahrnul je do své magické obrany. Málem nebyl dost rychlý. Sotva stačil rozprostřít štít kolem Burka, ucítil náraz ničivého zaklínadla do narychlo utvořeného obranného kruhu. Kouzelník, který ho seslal, nečekal žádný odpor a nepoužil dostatečnou sílu.

Skladiště náhle zalilo světlo. Bezpečnostní pracovníci Min-Pao obdrželi varování a čekali v záloze pro případ, že příslušníkům PAE se nepodaří zabránit numerům ve vstupu do objektu. Půl tuctu uniformovaných strážných stálo na lávkách mezi střešními nosníky a mířilo na vetřelce svými zbraněmi. Glover zaslechl dusot těžkých bot. Do skladiště zřejmě proudily další posily.

Burke reagoval s nejvyšší možnou rychlostí, kterou mu jeho čipy dovolovaly. Otočil se kolem své osy a jeho Steyr AUG chrlil náboje v krátkých dávkách. Tři ze strážných při jeho prvním útoku padli mrtví nebo zneškodnění dřív než stačili vůbec vystřelit. Jedno z těl sklouzlo z lávky a dopadlo na beton přímo Gloverovi k nohám.

Jakmile začali ozbrojenci z Min-Pao palbu opěťovat, vrhl se Glover vpřed a stáhl vystrašeného Corbeaua do bezpečí. V zádech cítil mrazení. Někde tam nahoře byl nepřátelský kouzelník. Pokud má chránit Corbeaua, nedokáže protivníkovi magii účinně vzdorovat.

Krátké ostré výstřely prozrazovaly, že do boje se zapojil i Twist. Každý z nich roztránil jedno ze světel, která uloupila runnerům jejich stín. Ve skladišti opět zavládlo šero, které jim umožňovalo se skrýt.

I elf vypálil několik smrtících ran doprostřed prvního oddílu posil, který se objevil na lávkách. Ti, kdo přežili, se stáhli. Nepochybně teď docenili Twistovo ničitelské úsilí, které jim poskytlo útočiště v přítmi podél zdi.

Tma však runnery nemohla ochránit před nepřátelským kouzelníkem. Glover pobídl Corbeaua, aby se plazil rychleji. Potřeboval ho dostat na bezpečné místo, aby se mohl soustředit na svého protivníka. Našel hromadu beden, která skýtala kryt před palbou zbylých strážných, a poručil Corbeauovi, aby si vlezl mezi ně a nevystřkoval hlavu. Pak se odplazil zpět na původní místo.

Glover použil světské smysly a pokoušel se najít nepřátelského kouzelníka. Protivník už byl nejspíš aktivní a pokud by se Glover rovněž pokusil o aktivní magii, bylo pravděpodobné, že bude spatřen dřív. Nepřítele však nikde neviděl.

Twist se krčil ve stínu jedné z velkých beden. Glover si zprvu myslel, že americký runner je zraněn, ale pak zjistil, že Twist se snaží soustředit. Dýchal zhluboka, téměř jako v transu. Když si Glover poprvé všiml podivných uzlíků na trásnách Twistova saka, pokládal je jen za jakési talismany, které svěští lidé obvykle nosí, protože se domnívají, že jim pomohou odvrátit zlé síly. Možná že znamenaly něco víc. Twistova střelba byla dost přesná. Byl snad fyzický adept? Glover by si nikdy nepomyslel, že takoví adepti dokážou soustředit energii, aby zlepšili svou dovednost při zacházení se střelnou zbraní, ale na druhou stranu přece jen nevěděl o magii všechno. Kdo by také mohl?

Twist se náhle uvolnil, obrátil se doleva a poklekl. Uchopil zbraň oběma rukama a pomalu se po kolenou pohyboval vpřed, aby mohl zaměřit přes bednu, která ho kryla. Opatrně vystrčil hlavu, jako by pátral ve tmě po svém cíli. Glover sledoval Twistův pohled.

Na lávce nebylo nic - alespoň nic uchopitelného světskými smysly. Glover změnil způsob vnímání a spatřil nepřátelského mága. Byla to žena, která tam stála neviditelná světskému oku a pátrala po svých protivnících. Než si mohl Glover připravit zaklínadlo, Twist vystřelil. Kouzelnice sebou trhla a chytla se za rameno. Když upadla na zábradlí, zahlédl Glover její astrální auru a pochopil, že ztratila své krycí zaklínadlo. Kolem dlaně se jí zableskl plamínek magického ohně. Pokoušela se načerpat energii pro obranné zaklínadlo. Plamínek zeslábl, když pod ní poklesla kolena, a jakmile se zhroutila naznak na lávku, zmizel docela.

Ztráta kouzelnice vzala strážným veškerou odvahu a přestřelka uvázla na mrtvém bodě. Runneři byli přišpendleni k podlaze příliš daleko od členů, než aby mělo smysl se k nim rozběhnout. Bezpečnostní tým neměl mnoho chuti postupovat vpřed pod Burkovou přesnou palbou. Alespoň že nehoukaly sirény. Velitel týmu z Min-Paa zřejmě nechtěl ztratit tvář před podnikovou komunitou. Volat o pomoc proti tak malé skupince by neprospělo jménu Min-Paa na veřejnosti. Starost této korporace o vlastní image byla jedním z důvodů, proč se Glover rozhodl, že si opatří člun právě u nich. Možnost, že ohlásí krádež, zde byla menší než u jiných zdrojů. Tato posedlost Min-Paa nyní runnerům posloužila, ale byla to jen prchavá výhoda. Další posily nepochybně dorazí i bez sirén. Čas pracoval pro Min-Pao.

Tmou náhle proletěl záblesk jiskřící energie, minul elfovu skrýš a provrtal jeden ze sloupů. Byl příliš přesně zaměřený a kompaktní, než aby se jednalo o magickou energii. Do boje se zapojila další smrtící technika. Glover povstal v astrálním těle, aby určil zdroj nebezpečí. Z opačné strany budovy sem mířil další oddíl strážných. Vedl je statný ork oblečený v těžkém jezatém pancíři s gyroramenním systémem. Díky masivnímu batohu na jeho zádech, který připomínal velký hrb, se jeho silueta zdála ještě víc znetvořená, než bývá pro jeho druh obvyklé. V batohu byla baterie, která napájela jeho vysoce výkonnou laserovou pistoli. Přestože pistole měla mezi dvěma vrstvami pláště chladicí tekutinu a byla tudíž těžká, ork s ní dovedl obratně zacházet. Glover se vrátil do svého pozemského těla. Další záblesk zasáhl bedny, za nimiž se skrýval elf. Lišák se odplazil dozadu a hledal si nový úkryt. Glover ucítil zápach spálených vlasů, hořícího dřeva a ještě něčeho dalšího, mnohem štiplavějšího. Kolem zuhelnatělých okrajů díry, kterou do beden vypálil laser, plápolaly malé plamínky.

Min-Pao se vyťasil s trumfem, který Glover ani nikdo z runnerů jen tak nepřebije. Pancíř orka ochrání před střelnými zbraněmi, ale Glover by ho možná dokázal zneškodnit pomocí své magie, pokud by měl nezakrytý výhled. To však bohužel znamenalo, že by se musel orkovi ukázat. Glover si byl zcela jistý, že ork by byl rychlejší.

Burke si posunkem řekl o jeho pozornost. Glover tiše vyslovil zaklínadlo, které mu umožní slyšet, co Burke říká. Návrh bývalého příslušníka ZVS se mu nezamlouval, ale žádnou rozumnou alternativu neviděl. Přikývl a Burke vyrazil. Glover začal tahat Corbeaua z jeho skrýše.

O několik vteřin nato Burke zahájil z boku palbu na postupující posily. Glover ještě chvíli vyčkal, až se strážní z Min-Paa obrátí proti Burkovi, pak křikl na ostatní a zaměřil k členům. V okamžiku, kdy k nim doběhli, si jich však povšimli zbylí strážní z prvního oddílu a začali po nich střílet. Corbeau byl zasažen, když nastupoval do člunu. Krev vystříkla na roubení, když přes něj přepadl. Glover skočil do člunu za ním. Měl strach, že Corbeaua zabili. Twist a elf střelbu opětovali. Zřejmě i úspěšně, protože nepřátelská palba utichla.

Gloverovi se ulevilo, když zjistil, že Corbeau je jen zraněn. Když hledal lékárníčku, laser znovu zapraskal. Odněkud z místa, odkud předtím slyšel Burkův Steyr, se ozval bolestivý výkřik. Střelba pokračovala dál, ale jen na jedné straně. Burkova zbraň se odmlčela.

Strážní z Min-Paa budou postupovat vpřed. Budou opatrní, protože nemohli vědět, kde se runneři skrývají. Asi na minutu se mezi oběma skupinami ocitlo několik hromad zářivé oranžových soudků. Příliš krátká doba, než aby stačili otevřít vrata a vyplout na moře. I kdyby Twist byl fyzickým adeptem, bez Burka se živí ven nedostanou. Byli v pasti.

Molo i člun zasáhla nová sprška střel a runneři se museli krýt. Dorazil první ze záložních oddílů. Laserový střelec, který byl díky zátěži přece jen poněkud pomalejší, se tu brzy objeví také. Elf opětoval palbu, zatímco Twist se pokoušel odvázet člun.

Taková smůla! Kvůli chvilce netrpělivosti se běh takhle zvrtil. Corbeau tu zemře a všechno je to Gloverova chyba.

Víc už to pokazit nemohl. Ten pocit byl nesnesitelný. Muselo přece existovat nějaké východisko. Glover začal lapat po dechu a hrozilo, že ho ovládne panika a vztek. Jak se jeho hrud' zdvíhala pod krunýřem pancéřové vesty, ucítil, jak se mu do kůže zadírá cosi tvrdého. Dobrý bože! Byl idiot, jehož slabá paměť dělala ostudu jeho řádu.

Burke pro ně získal za cenu vlastního života trochu času. Taková oběť nesměla být přinesena nadarmo. Glover rozepnul suchý zip své vesty, sáhl si do zánadří košile a hmatl po šňůrce. Rozčilenými prsty konečně našel talisman a strhl ho z hrdla. Jeho zoufalé zvířecí já ho přesvědčovalo, aby ihned uvolnil jeho moc, ale racionální mysl naštěstí věděla, že předmět sám o sobě žádnou moc nemá. Amulet byl pouze ohniskem, prostředkem, jímž mohl zesílit své volání a poté věc snáze udržet pod kontrolou. Hyde-White měl pravdu - v prudké palbě potřeboval hmotný předmět jako jádro své koncentrace. Opakoval jméno znovu a znovu. Vůlí přivolal strážného ducha, soustředil se na příslušníky bezpečnosti z Min-Paa a nazval je svými nepřáteli.

Ze skladu se vynořil laserový střelec. Krácel směle vpřed, vědom si své palebné síly a ochranných vlastností

pancíře. Jeho podpůrný oddíl ho navíc kryl palbou.

Z hromady soudků se ozvalo kovové zaskřípění. Ork se obezřetně zastavil. Jeden ze soudků uprostřed se vysunul ven, jako by do něho udeřila jakási nesmírná síla. Kov znovu zaskřípěl, soudek se nadmul a s ohlušujícím pískotem praskl. Z pukliny vystoupil průsvitný zelený sloup chemického gelu a nepřírozeně se ohnul do oblouku k jednomu ze strážných, který zaujal stanoviště poblíž. Sloup k němu natáhl svá chapadla a muž zděšeně vykřikl. Oblečení a tělo v místech dotyku toxického hleny zčernalo.

Střelec reagoval rychle, namířil laser a stiskl spoušť. Oslňující paprsek rozřízl chemické chapadlo po délce, pronikl skrz a proděravěl několik dalších soudků, z kterých vystříkla chemikálie. Pramínky se ihned ohnuly do zlověstných oblouků a vlyly se do poškozeného chapadla, jehož objem ihned hrozivě vzrostl. Mohutná končetina se naklonila nad podlahu. Tmavé vířivé skvrny od zásahů laseru se zřetelně rýsovaly na jejím povrchu. Chapadlo pustilo strážného, kterého předtím napadlo. Tělo dopadlo na beton a zůstalo tam ležet rozhozené jako rozleptaná loutka.

Místo toho, aby se gelová masa roztekla po podlaze, nečekaně se zvedla a rostla ještě víc. Z vrcholu sloupu vypučely jakési výběžky, které se roztáhly do podoby monstrózních paží. Zespodu se spustilo na podlahu další mohutné chapadlo. Obě masy se zakymácely, pohnuly směrem k sobě a slily se v jeden velký tvar, který rázem přestal mít neurčitou podobu. Z rozlité chemikálie náhle vznikl obrovitý muž.

Střelec dvakrát vypálil ze své laserové pistole a na povrchu oné postavy se objevily další skvrny. Chemikálie v místě zásahu vřela a bublala. Kromě toho se však veškerá strašlivá energie, kterou střelec uvolnil, zřejmě minula účinkem. Další rozbité soudky za tou věcí jí jen dodaly energii, aby narostla ještě víc.

Ustupující ork narazil zády do jednoho ze sloupů, který podpíral střechu. Očima těkal z krácejícího děsu na svou zbraň a pak ji nastavil na nejvyšší hodnotu. Kvílení kondenzátoru přehlušilo varovné pípání přetížené zbraně. Ork si těch zvuků nevšímal a zamířil znovu na tu strašlivou věc, která se k němu blížila. Zbraň zapraskala a vypálila. Už to nebyl jen krátký záblesk, ale dlouhý oslepující proud energie. Ze střelcova batohu se kouřilo. Věc se schoulila do sebe, její bledý povrch zneprůsvitněl a začal z něho stoupat štiplavý zelený kouř. Chemikálie bublaly a zbarvily se do černá. Orkova napjatá tvář se uvolnila a objevil se v ní výraz divokého veselí. Pokročil vpřed.

Jeho radost však netrvala dlouho. Postava se znovu napřímila a vzedmula se do obrovské vlny. Ork přidušeně vykřikl a vzápětí byl pohlcen mocným přílivem, který mu odplavil maso z kostí jako voda písek. Postava se přes něho přelila, znovu se zformovala uprostřed skladiště a kolébatvě zamířila k nejbližšímu strážnému. Za sebou zanechala rozleptanou kostru orka, která se zhroutila na hromadu zprohýbaných umělohmotných a kovových kusů, jež tvořily orkovu výbavu.

Glover uchopil Twista za paži. Američan zíral na to divadlo a v tváři měl zděšený výraz. Poslední neuvolněné lano dosud svíral v ruce. Twist nebyl schopen pohybu, a tak Glover sám uvolnil lano a odhodil ho do moře.

„Rychle pryč," křikl na elfa.

Motory s řevem ožily. Člun nabral rychlost a zamířil k otevírajícím se vratům.

Za nimi je čekala už jen krátká plavba přes úžinu k pobřeží. Tam, v Nových teritoriích, jejich naděje na únik vzrostou. Až se dostanou za hranice Enklávy do přímořského okresu Kung Šu, budou v bezpečí, přinejmenším před pronásledováním korporace. Čínští vojenští diktátoři sice nebyli příliš jednotní, ale v odporu proti nadnárodním korporacím se vzácně shodovali. Ať už byly jejich politické názory a ambice jakékoli, všichni tito diktátoři si dobře pamatovali, že Hongkong měl patřit Číně a že čínská národní hrdost utrpěla porážku, když se v těžkých časech na počátku století odtrhl.

Glover jejich pocitům rozuměl. I Británie byla v té ostudné epizodě oklamána a zneužita. Ve víře, že bude mít vedoucí úlohu v obnově prosperující komunity bývalé korunní kolonie, a v touze po bohatství, které jí restaurovaná enkláva přinese, nedbala britská vláda varování druidů. Podpora britské účasti byla ze strany korporací pouhý trik, způsob, jak sjednotit jisté kruhy, zaplést je do boje a tím minimalizovat vlastní angažovanost. Korporace nerady utrácely tam, kde to nebylo nezbytné.

Kdyby političtí vůdci naslouchali moudřejším a méně chamtivým, nebyla by britská čest pošpiněna účastí ve spiknutí nadnárodních megakorporací, které vedlo k jejich ovládnutí Hongkongu. Británie byla v tomto plánu zneužita. Nadnárodní korporace, které financovaly povstání, financovaly i separatistické diktátory a využily pádu represivního šuistického režimu, aby se samy zmocnily Hongkongu a Nových teritorií. Tyto korporace přejmenovaly svůj vlastní korporáční stát Hongkong na Enklávu svobodného podnikání. Když se Británie hlásila o své právo vládnout, zasedací místnosti správních rad se otřásaly smíchem. Korporace už dávno předtím získaly na sporná teritoria pronájem od pultů vojenských diktátorů výměnou za zbraně a zásoby a tímto ne zcela legálním způsobem se zmocnily půdy. Ti z britských vyslanců u čínských vůdců, kteří neměli „nehodu", byli s hanbou vyhnáni. Spojenci podnikového konsorcia se slíbeného podílu nedočkali.

Celá ta ostudná epizoda proběhla a skončila dřív, než se Glover narodil, on však přesto cítil bolest, jako by byl jedním z oněch zahanbených vyslanců. Když vyrůstal, často naslouchal vyprávění veteránů expedičních sborů a divil se, proč neodpovídají oficiálním dějinám, které je učili ve škole. Až na univerzitě se od přednášejících druidů dozvěděl pravdu. Neupřímnost a zrada zapadaly do obrazu, který si sám o současné Británii utvářel. Dospěl k přesvědčení, že megakorporace by nejraději viděly Británii mrtvou, a toto přesvědčení vykrytalizovalo ve víru, že Británie může být zachráněna jedině tehdy, když se vrátí ke starému řádu.

Bezpečně překročili úžinu a pak vyrazili podél pobřeží na sever. Za hodinu dosáhnou zálivu, kde čekal letoun. A pak už bude Glover na cestě domů i s kořistí, která umožní učinit první kroky při vzkříšení zašlé britské slávy.

Pohlédl zpět přes temné vody úžiny. Nablýskané věže Hongkongu zářily jako falešné sliby. Hnusily se mu. Měl pocit, jako by se na tom místě ušpinil. Začal se raději věnovat úvahám o budoucnosti.

8

Sam pozoroval Lišáka. Elf se rozvaloval v měkkém křesle, jež si předtím přisvojil, ztracen kdesi ve světě Matrixu. Čas od času prudce zabubnoval prsty do klávesnice svého kyberdecku Fuchi. Lišák vypadal klidně, což Sama dráždilo. Poklepal mu na rameno.

„Už jsi něco našel?“

„Pro všechno dobré na světě! Nechceš si to udělat sám?“

Elfův výbuch způsobil, že i Sam dal průchod dlouho potlačované nespokojenosti. „Možná bych měl!“

„Možná bys měl požádat našeho hostitele, aby tě zastřelil. Gloverův systém je tvrdý. Je chráněný daleko lépe, než by měl být. Jako výzkumník jsi snad patřil mezi esa, ale nikdy z tebe nebyl dobrý decker. Navíc nemáš ani ponětí o nejmodernějších programech.“

Elfovo příkré zhodnocení jeho schopností se ho dotklo. „K tomu, abych se naboural do té hudlařiny, nepotřebuju o nejmodernějších programech vědět vůbec nic.“

Lišák se opovrzhlivě zasmál. „Co o tom víš, že jsi si tak jistý? Ta 'hudlařina' už spálila deckery, kteří byli daleko lepší, než si umíš představit.“

„Jestli jsi v koncích, musí to vzít do ruky někdo jiný.“

„Pracuju na tom už tři dny. Ten systém má několik vrstev. Jsou tam celé ledovce IC, bezpochyby kryogenní. Chceš si nechat vypálit mozek? Na to si půjč hardware od někoho jiného. Nechci mít zaledované čipy jenom proto, že se nemůžeš dočkat, až odborník udělá svou práci.“

Lišák měl samozřejmě pravdu. Elf byl v neoprávněném vstupu do počítačového systému opravdu dobrý. A Sam byl i pod jeho vedením jako decker sotva průměrný, když spolu vloni vnikli do konstrukce Renraku. Při studiu magie a nácviu střelby neměl Sam čas věnovat se Lišákově podivínské technomancii. Počítačové rozhraní mu navíc stále působilo bolestí hlavy a probuzení jeho magických schopností učinilo Matrix ještě méně příjemným místem. Jeho unáhlený soud a zpochybnění Lišákovy způsobilost byly pouze projevem jeho vlastní nespokojenosti.

„Promiň, Lišáku. Máš pravdu. Udělej, co se dá.“

„Vypadá to, že i mně dochází trpělivost, pane Twiste. Tahle nedobrovolná návštěva se mi nelíbí o nic víc než tobě. Bylo by dobré, kdybys mě při práci nerušil, protože co se týče ďábelské složitosti tohoto systému, mluvil jsem čistou pravdu. Kdybys v nevhodnou chvíli rozptýlil mou pozornost, nemusel by ses dozvědět už nic a na krku by ti zůstala živá elfi mrtvola.“

„To bych vážně nerad, Lišáku. Dej mi vědět, až něco zjistíš.“

„Dám. Ale neodcházej ode mě příliš daleko, abys byl po ruce, kdyby mě tam zamkl jejich led.“

„Budu tady,“ slíbil Sam.

Lišák se s důvěrou usmál. „Spoléhám na to.“

Elf se znovu vrátil do Matrixu a Sam zatím přemýšlel o situaci, v níž se ocitli. Glover je přivezl do Anglie, údajně proto, aby chránili Corbeaua, když Burke zahynul. Chránili! Let proběhl bez obtíží a Corbeau byl bezpečně dopraven na menší základnu ATT. Glover jim řekl, aby počkali v jeho domě a nabídl jim slušnou zálohu. Od té chvíle uplynuly už čtyři dny. Čtyři dny, a po Gloverovi nebylo ani vidu ani slechu.

Gloverovo jednání začínalo být Samovi podezřelé. Nelíbil se mu jeho přístup. Proč se nechal Lišákem přemluvit, aby s tím mužem dále spolupracoval? Proč? Kvůli naději, že najde Janice. Ta mizivá naděje se rozplynula vniče. Janice byla na Yomi. Od Anglie to ani nemohlo být dál.

Opustit dům však nebylo jednoduché. V domě se nacházelo jen několik sluhů, kteří nevěděli nic. Chovali se uctivě a dobře plnili své povinnosti, poradit však nechtěli. Kromě nich tu byli i ozbrojení uniformovaní strážníci, ale ty s Lišákem spatřili jen tehdy, když chtěli opustit přilehlý pozemek. Strážníci jim zdvořile vysvětlili, že by se měli vrátit, ale Sam si byl jistý, že mají příkaz zabránit jemu a Lišákovi v útěku. Sam se pokusil o astrální průzkum místa a zjistil, že mnohé místnosti jsou mu uzavřeny. Prolomit tyto bariéry se raději nesnažil, protože kolem domu poletovaly postavy z polosvěta, nepřátelští duchové, kteří ho ohrožovali, jakmile se vypravil do určitých míst.

Přestože se mu nelíbilo okolí a zacházení, uvědomoval si, že opustit dům nebude snadné. Viděl tu věc, kterou Glover přivolal ve skladu Min-Pao. Všechny jeho smysly ho varovaly, že byla zlá. Vlasy se mu zježily na hlavě, když viděl, jak se formuje, a v hlavě mu zněl varovný křik. Glover ji přivolal a ze seznamu, který Lišák vytáhl z Gloverova počítače, vyplývalo, že hledal ženu, která mohla být jeho sestra Janice. Ať už ta žena byla Janice nebo ne, Sam chtěl vědět, kým se vlastně nechal najmout. Potřeboval o Gloverovi a jeho organizaci zjistit víc.

Trvalo celé hodiny, než Lišák konečně odpojil svůj jack. Oči měl zapadlé a unavené.

„Zdá se, že René Carboneau nemá a ani nikdy neměl nic společného s ATT.“

„Víš to jistě?“

Elf se otráveně ušklíbl.

„Promiň.“ Sam si prohrábl vousy a zabořil tvář do dlaní. „Pak je tedy Glover podvodník.“

„To je nanejvýš pravděpodobné.“

„A co Burke?“

„Ten muž je jako stín. Tu a tam se najdou nějaké záznamy, kde je o něm letmá zmínka, ale když jsem po nich šel, všechny zmizely. S podobným vzorcem jsem se nicméně setkal. Tamten stín byl tajný agent britské vlády. Odvážil bych se tvrdit, že zesnulý Burke byl podle všeho zvláštním agentem.“

„Vládním agentem?“

Lišák si povzdychl. „Celé dny se chováš nesnesitelně. Copak jsi ke všemu ještě ohluchl?“

„Promiň, Lišáku.“ Sam už své omluvy ani nepočítal. Nervy měl napnuté k prasknutí, ale Lišákovi muselo být ještě hůř.

Elf dělal všechnu těžkou práci.

„Omluva se přijímá, pane Twiste." Lišák si promnul čelo a pak pohlédl na své ruce. Aniž vzhlédl, řekl: „Obávám se, že jsem ti příliš nepomohl. Je mi líto, že jsem té do toho zatáhl."

„Sám jsem se do toho zatáhl. Ty jsi našel seznam se jménem, které mohlo patřit mé sestře, ale já byl ten, kdo rozhodl, že se budeme honit za tím přeludem. Výpravou do Orientu jsme se k ní chtěli dostat blíž. Hodlali jsme zjistit, čím se Glover zabývá a kdo je ta žena. A kde jsme teď? Jsme v Anglii a máme domácí vězení. A víme toho stejně málo jako na začátku."

„To není tak docela pravda. Víme, že Glover, ať už patří k ATT nebo ne, je členem zdatné organizace. Zatímco jsme mu pomáhali získat Sancheze a Corbeaua, někdo jiný se postaral o ostatní položky na seznamu. Rychlost, s jakou své kroky podnikají, svědčí o tom, že své záhadné plány hodlají velmi brzy uskutečnit."

„Máš novou verzi toho seznamu? Ukaž mi ji."

Lišák sražil obočí, jako by ho ten požadavek obtěžoval.

„Počkej," řekl a ťukl několikrát do kláves. Otevřel zadní stěnu svého kyberdecku a vysunul obrazovku. Když ji zajistil, natočil ji k Samovi. „Tady to je."

Sam si seznam rychle přečetl. U pěti jmen ze sedmi byla poznámka „získán." Janice Waltersová zůstávala na posledním místě jako dosud nezískaná. Dobrý důvod k tomu, aby zůstala. Její akvizice mohla mít něco společného s tím, proč je tu Glover držel.

„Takže, co uděláme?"

„Počkáme. Když budu mít čas a vložím do toho ještě trochu úsilí, odhalím další podrobnosti."

Sam zavrtěl hlavou. „Pro dnešek jsi už udělal víc než dost. Kdybys teď deckoval, pohořel bys na prvním uzlu, kterým bys chtěl projít. Potřebuješ si odpočinout."

„To je pravda." Lišák se protáhl. Sam slyšel, jak mu zapraskalo v kloubech. „Také je pravda, že potřebuju pohyb. Malá procházka po zahradě by mi snad rozproudila krev v žilách."

Bylo pozdní odpoledne, slunce se už klonilo k západu a pečlivě upravené stále zelené stromy a keře vrhaly na trávníky dlouhé mrazivé stíny. Zima obrala masivní duby o jejich listy a jejich koruny vypadaly jako sít propletených větví. Samovi ten pohled připadal skličující, a tak raději zamířil do bludiště ze zelených keřů. Mezi jejich stěny neměl hrozivé duby tolik na očích.

Klikaté cestičky vedly ze stínu znovu na slunce a tak jim střídavě bylo chladno a teplo. Procházeli se nazdařbůh a nezáleželo jim na tom, zda dojdou doprostřed bludiště. Stačilo jim jen, že se pohybují. Po chvíli se ocitli na okraji mýtiny. Tráva byla nyní hnědá a povadlá. V létě to místo bude zelené, tiché a jako stvořené k lenošení na slunci. Čtveřice kamenných lavic, zřejmě sedadel, označovala hlavní světové strany.

Lišák zamířil k jedné z nich, která byla dosud zalitá sluncem, a natáhl se na ni. Blok byl dost dlouhý, takže elfovi visely ve vzduchu jen chodidla. Sam se pomalu loudal za ním. Když došel k lavici, sehnul se.

„Co si o tom myslíš?"

„Oblíbené místo, kde se lze pokochat přírodními krásami?"

„Ne, mám na mysli ty symboly. Tady je něco vyryto."

Lišák se převálil na bok a přejel prsty po symbolech. „Hmm. Nějaký nápis. Většina písmen připomíná latinku, ale vyskyt a postavení neodpovídá angličtině. Ten jazyk neznám."

Sam zíral na ta slova, pokud to vůbec byla slova. Většinu písmen znal, ale nebyla seřazena do slov, která by mu připadala povědomá. Tiše se je pokusil přeslabikovat. Zdálo se, že v jejich zvuku je jakýsi rytmus a vnitřní kadence. Jako uzamykací zaklínadlo, kterému ho naučila Sally.

„Neříkal jsi jednou, že všechny domy mají tajné chodby?"

Lišák se zachechtal. „Snad si vážně nemyslíš, že tohle je vchod do komplexu podzemních tunelů, kde Glover se svými kumpány připravují svržení všech, kdo jim stojí v cestě při jejich pokusu obnovit Britské impérium? Něco jako vyřkni správné zaklínadlo, a kámen se zvedne?"

„Když to říkáš, proč ne?"

„Protože se nenacházíme v laciném románu."

„Ale tady je opravdu nějaká rýha. Jako by ten kámen měl víko."

Lišák sklouzl z lavice a prohlédl si čáru, kterou mu Sam ukázal. „Snad."

„Pomoz mi, zkusíme to zvednout."

Nedokázali víko zvednout ani odsunout, odtlačit, odtáhnout či otočit. Sam poklekl před lavicí a zamračil se. Lišák se usadil na travu a opřel se o ruce.

„Byl to jen stín. Nebo puklina v kameni."

„Něco zkusím," řekl Sam.

Pečlivě si prohlédl symboly a oprostil svou mysl od rozčilení. Soustředil svou magickou energii a s použitím rytmické mnemotechniky si vybavil protějšek Sallyina uzamykacího zaklínadla. Do jeho stále se rozšiřující kadence vložil rytmus, který vyčetl z vyrytých symbolů. Nestalo se nic. Zkusil to znovu, pokoušel se pročistit tok svých myšlenek a přinutil se proniknout hlouběji do struktury zaklínadla. Tentokrát se mu zdálo, jako by se kámen uvolnil.

Opatrně natáhl ruku a dotkl se víka. Maličko se odsunulo a v horní části kamene se objevila úzká škvíra. Sam povstal a vsunul do ní prsty. Zapřel se nohama pevně do země, a pokusil se desku zvednout. Šlo to mnohem snáz, než čekal.

Hlavou mu probleskla představa tajných schodů a skrytých chodeb osvětlených pochodněmi. Dokončil pohyb a zvedl desku. Vztyčila se, ale místo aby spadla na zem, zůstala stát, jako by byla připevněna ke kamenné lavici závěsy. Podíval se a zjistil, že je tomu skutečně tak.

V kamenné lavici nebyl žádný vchod do tajných prostor. Nacházel se v něm pouze pečlivě složený kus bílé látky. Sam

za ni zatáhl. Látka se rozvinula a ukázalo se, že to je složitě řasené a vyšívané roucho.

„Staré hadry," prohlásil Lišák. Stál Samovi za zády a díval se mu přes rameno.

„Kouzelnické věci."

„To mě nepřekvapuje. Viděli jsme, co provedl tomu střelci z Min-Paa."

„Tyhle symboly odněkud znám"

„Možná že přítel Glover je ve skutečnosti Merlin Ambrosius, kterého probudili k životu, aby spasil svět."

„Merlin?" opáčil zamyšleně Sam.

„Pane Twiste, já jen žertoval."

„Ale něco jsi mi připomněl. Při studiu magie jsem se dočetl o různých směrech. V několika pramenech stojí, že Merlin, pokud existoval, byl druid. Tohle jsou druidské symboly."

Lišák prohrábl látku v kamenné lavici a odhalil nějaký předmět, který se zlatavě zaleskl. Opatrně, aby látku neroztrhl, vyjmul malý srp. Jeho čepel se na slunci zaleskla. Byla skutečně z červeného zlata.

„Obětní nůž?"

„Rituální předmět pro sklizeň svatého jmelí. Druidové jsou přírodní kouzelníci, šamani zvláštního druhu. Zasadili se o obnovu přirozeného prostředí Irska předtím, než se do toho vložilo Šihí."

„Zahnutí jako hadi Padraighovým věncem." Lišák hodil srp zpátky do lavice. „Tady je tolik rouch, že by se do nich obléklo nejméně deset lidí. Zdá se, že přítel Glover je součástí druidského kruhu. Snad jedná v jejich zájmu, a pokud ano, možná je dokonce vládní agent."

„Jak to?"

„Nevíš snad, že lord protektor je druid?"

„Ne."

„Je to tak. Jeho strana zelených tvoří část koalice poslanců obou sněmoven parlamentu."

„Netušil jsem, že zelení jsou druidové. Vzpomínám si, že jsem slyšel nějaké zprávy o tom, jak se jim podařilo zbavit konzervativní vládu moci po obnovení monarchie."

„Obnovení monarchie skutečně pomáhali, ale ještě budou muset čelit vážnému útoku na své pozice ve vládě. Nicméně tak mocnou zájmovou skupinu Anglie neměla od dob Cromwellových puritánů."

„Doufám, že druidové nejsou stejně předpojatí jako puritáni," řekl Sam. „Podle toho, co jsem o nich četl, se zdá, že jsou shovívaví. Ve starých dobách bývali jako strážci vědění a mluvčí práva váženými členy komunity. V moderní Británii se věnují zjišťování a výcviku magicky aktivních osob a mají hlavní slovo na vyšších typech škol."

Lišák hrábl mezi roucha. „Nebylo by moudré od nich očekávat více tolerance, než od puritánů. Nebyl snad druidismus jistým druhem náboženství a druidové jeho kněžími?"

„Před Probuzením snad. Kult hlásící se k druidismu vybudovaly svou věrouku na rekonstrukci charakteristických rysů starého keltského pohanství. Nejde ale jenom o uctívání starých proroků. Nikdo přesně neví, jak druidové pracovali, protože si nevedli písemné záznamy."

Druidové Šestého světa jsou dědici této tradice, ale pokud vím, žádný z nich není potomkem v přímé linii. Když se magie vrátila, někteří kouzelníci vybudovali své učení na základě principů a rituálů, které považovali za druidské. Za totemy si vybírali slunce, dub, vánek, proud, jelena, les nebo úrodnou zemi. Přirozeně si začali říkat druidové. Možná že to je jen jejich libůstka anebo způsob magie, ale své aktivity většinou omezují na Evropu. Prosazovali obnovu půdy na ostrovech i na kontinentě, nebyli však tak agresivní jako kmenoví kouzelníci severní Ameriky. Nevěděl jsem, že se tolik angažují v britské politice.

Pod vládou zelených Anglie prosperuje. Jestli je Glover druid, myslím, že naše obavy ohledně jeho pohnutek jsou zbytečné. V tom zdržení nemusí být nic podezřelého. Snad čeká na správnou fázi měsíce nebo něco podobného, aby mohl znovu pokračovat ve své operaci. Druidové hodně dají na astrologické cykly."

Lišák si mnul prsty a střídavě hleděl na ně a na obsah lavice. „Doufejme, že není fanatik," podotkl zamyšleně.

9

Glover se v malé místnosti necítil dobře a vůně tolika květů mu byla nepříjemná. Některé z nich byly povadlé, jiné čerstvě nařezané. Směs vůně a organické hniloby jeho čich mátl. Jak to mohl Hyde-White vydržet? Nebo snad už stařec nedokázal vnímat vůni květů, jimiž se obklopoval?

Hyde-White trůnil za starým dubovým stolem, jehož deska měla výstřední tvar příčně rozříznutého kmene. Jeho velké břicho bylo vklíněno do dutiny, která mu umožňovala snadno dosáhnout jednou rukou na telekom a druhou na sérii lokálních interkomů. Nasedla záře monitoru telekomu, nejjasnější zdroj světla v místnosti, mu ozařoval tvář zespodu. Měkké rysy jeho širokého obličejů vypadaly v tom obráceném osvětlení hrubě a oči se mu ve tmě blýskaly.

Přestože v místnosti nebylo příliš teplo, Glover cítil, jak mu z podpaží stékají po bocích pramínky potu. Neměl Hyde-Whiteovu tloušťku, ale ze strachu, že ho stařec pokárá, ho polilo nepříjemné horko. Když se na něho přes obrazovku telekomu upřely tmavé oči, zdálo se mu, že teplota stoupá. Cítil se stejně jako na univerzitě, kde byl stařec jeho učitelem.

„Takže jste přivolal toho strážného ducha, kterého jsem vám opatřil?"

„Ano."

Husté bílé obočí se nadzvedlo. „A?"

„Byl to mocný duch, pane." To byla čistá pravda. Přál si umět takové duchy ovládat. „Jste skvělý čaroděj."

„A vy mi závidíte." Hyde-White si propletl prsty a položil ruce na své obrovité kulaté břicho. „Závist je síla, která dokáže člověka podněcovat k dosažení jeho snů. I vy byste uměl takové duchy přivolat. Cítím, že schopnosti na to máte. Potřebujete je jenom ovládnout. Muž, který má takovou sílu, to může dotáhnout daleko."

„Se svým postavením jsem spokojen, pane," lhal Glover.

„Kdybych tomu věřil, ani by mě nenapadlo s vámi ztrácet čas." Hyde-White se zachechtal. Znělo to jako když zaburácí hrom. „Ambice nejsou hřích, Andrewe. Muž bez ambicí je prázdný klas. Strašák, na kterého si vrány sedají a smějí se mu.

Jsem starý, Andrewe, a už nejsem tím, kým jsem býval. Nyní musím spolupracovat s ostatními, abych dosáhl všech svých přání. Být mladší, věci by se možná měly jinak. Ale čas mě naučil, že člověk se ztratí, když neustále přemýšlí o tom, co by mohlo být. Trvalým poučením pro život je, že příležitost se nesmí proměškat. Kdo nejedná rozhodně, je ztracen. Všechny sny se obrátí v prach."

Stařec byl protivně rozvláčný. Dělal různé narážky a popichoval ho. Byla to zkouška? Nebo něco složitějšího? Snad nabídka určitého postavení v Kruhu? Glover věděl, že jeho osobní síla je větší než Hyde-Whiteova; během pracovních setkání si prohlédl starcovu auru. Jenže hrubá síla nebyla všechno. Hyde-White měl vědomosti a zkušenosti, obrovské i na jeho pozeňvaný věk. Glover ani v nejmenším netoužil stát se jeho koněm.

„Kam tím míříte, pane? Naznačujete snad, že rozvracím Kruh touhou po moci? Jsem bezmezně oddán naší věci, pane. Nehodlám způsobit v Kruhu zmatek v předvečer vítězství."

„Kruh je slabý."

„Až dokončíme rituál, budeme silní. Krev obnoví zemi a Kruh se stane jejím strážcem. Nebudeme muset brát ohled na krátkozrakou vládu lorda protektora."

„Možná že kruh bude silnější. Ale kruh je řetěz jednotlivců vyznávajících tytéž ideály. Jako každý řetěz je silný jen tak, jak je silný jeho nejslabší článek, a žádný řetěz nezůstává nedotčen, je-li jeho slabý článek pod tlakem, který nedokáže vydržet. Rituál, o němž uvažujeme, nám dodá mohutnou sílu. Musí být mohutná, protože má obnovit rovnováhu, kterou tak politováníhodným způsobem porušil lord protektor tím, že nedbal na nepříznivé postavení hvězd a další znamení. Tato práce bude od všech zúčastněných vyžadovat mnoho energie a síly, které přivoláme, budou vyžadovat tím více energie od vůdce rituálního týmu. Náš vůdce musí být silný, jinak se věci vymknou a způsobíme víc zla než dobra."

Starcova slova Glovera zneklidnila, a to nejen svým obsahem. „Proč mi to všechno říkáte?"

„Protože jsem si vás vybral. Myslím, že věříte v totéž co já. Že země by měla být naší prvořadou starostí a že jsme jako její správci selhali. Byli jsme zaslepeni svou zpupností a považovali jsme se za pány, přestože jsme sluhové. Náš druh zradil Zemi."

Hyde-White chytře zahrál na citlivou strunu. Glover by jen dodal, že i sluhové mívají ambice. Ale dobrý sluha dobře ví, že musí své ambice odložit, až dokud nepřijde vhodná chvíle. Neboť sluha není ničím jiným než parazitem. A žádný parazit nemůže přežít, zabije-li svého hostitele.

„Čtu vám z tváře, Andrewe, že jsem se ve vás nemýlil. Bolestný křik země vám zní v uších stejně hlasitě jako mně. Hovořím s vámi, protože nevěřím, že jste jednou z těch Nevillových ovcí. Nechcete obnovit zemi z jakési pochybené touhy po zašlé slávě aristokracie. Vy víte, že je to úkol, který musíme provést proto, abychom vůbec přežili. Ať už máte jakékoli ambice, prozatím jste je ovládl a odložil stranou."

„Zprvu se mi zdálo, jako byste naznačoval, že chci rozbít Kruh. To nemám v úmyslu. Země musí být obnovena a rituál je naše jediná naděje," řekl Glover. „Vy sám jste upozornil Kruh na text, z kterého jsme vytvořili rituál. Co vám teď dělá takové starosti? Máte pochybnosti o jeho účinnosti?"

„Pochybnosti přišly a zase odešly už před třemi lety. Od té doby jsem pokročil daleko. Zatímco se Neville a jeho pomýlení následovníci honí za pokrevními liniemi, já studoval tradice. Obávám se, že všechno nebude tak jednoduché, jak by si Neville přál." Hyde-White se nakrátko odmlčel, aby přidal svým následujícím slovům na váze. „Rituál není úplně bezpečný."

„Všichni víme, že budeme v jistém nebezpečí. Každý rituál představuje riziko."

Hyde-White vážně přikývl. „Pro účastníky je riziko nevyhnutelné. To ale nemám na mysli. Jestliže rituál nebude proveden absolutně přesně, následky by mohly být katastrofální. Nahromaděná síla se zdeformuje a nakonec se sama stane hrozbou. Máte chuť vypustit na naši těžce zkoušenou zemi ještě další běs?"

„Neville by něco takového nikdy nedovolil. Přes svou arogantní domýšlivost slyší bolest země stejně silně jako my. Neublížil by jí."

„Možná že nebude schopen tomu zabránit."

„A vy budete?"

Hyde-White sevřel rty tak pevně, až mu zbělely. „To nevím. Když jsme zjistili, že lord protektor nás nepodpoří, utvořili jsme vlastní Kruh a zvolili Nevilla arcidruidem rituální skupiny. Obávám se, že to nebyla moudrá volba a jeho vedení bude mít hrozná následky. Mé obavy však neznamenají, že vás hodlám všechny opustit. Mé svědomí by se s takovým porušením dohody nevyrovnalo. Budu přítomen a udělám vše, co budu moci, aby ten rituál dopadl tak, jak má. Ale pokud by se mělo něco pokazit, byl bych rád, kdyby tam byl někdo, kdo chápe, že je nutné pozměnit plán. Někdo dostatečně silný, kdo nás vyvede z neštěstí. Země potřebuje naši pomoc, Andrewe. Musíme udělat vše, abychom ji uzdravili."

„Na to jsme všichni přísahali."

„Ano, to je pravda. Jenomže přísaha není sama o sobě dostatečně silná. Bojím se, že Neville nebude mít dost síly, aby nás tím vším provedl."

„Je větší šaman než já."

„Vy jste mladý a silný. I když vaše dovednosti a vědomosti jsou menší než jeho, máte více síly. Dovednosti a vědomosti lze poměrně snadno zdokonalit, ale hrubá síla je darem mládí. Jakmile je promrhána, dá se koupit jen velmi drah.

Jsem starý. S věkem moje světská moc rostla, zatímco život a magie pomalu opotřebovávaly mé okultní síly. Věřím, že dokážu jasně rozpoznat, co je potřeba udělat, ale nejsem si jistý, jestli mám ještě sílu to provést. Vy máte tu sílu, Andrewe. Cítím, jak ve vás pulsuje. Ukážu vám způsob a vy uděláte, co bude třeba."

Hyde-White se odmlčel, zřejmě proto, aby Gloverovi ponechal čas zvážit vznesené argumenty. Pokud byly starcovy obavy reálné, nezbyvala jiná možnost. Země stála vždy na prvním místě. Pokud to vše sloužilo jako zástěrka boje o moc, nebyl si Glover jistý, zda má chuť se do toho zapojit. Neville byl vlivný muž. Jeho přátelé patřili téměř bez výjimky ke šlechtě a mohli by použít svého vlivu a zničit tak Gloverovu světskou kariéru. Ale Hyde-White měl rovněž moc. Jeho korporace GWN vlastnila významný podíl akcií ATT, stejně jako kontrolní balíky v několika dalších nadnárodních společnostech. Součet jeho podílů mu zajišťoval značný přímý vliv v podnikatelské komunitě a činil z něho mocnějšího muže, než byl kdokoli z Nevillových přátel. Glover potřeboval čas, aby probral své možnosti.

„Budu o tom přemýšlet, pane."

Hyde-Whiteova tvář se roztáhla do širokého úsměvu. „Věřím, že nakonec uděláte správné rozhodnutí, Andrewe."

10

„Takže jeho lordstvo si přeje je omámit?"

Sam okamžitě přešel hlad a ihned se zarazil s dlaní několik centimetrů od kuchyňských dveří. Protože mu pozornost sluhů nebyla po chuti, přišel tiše, aby je nevyrušil. Kdyby věděli, že má hlad, trvali by na tom, že mu něco udělají, místo aby ho nechali, ať si sám vezme, na co má chuť. Zpočátku byla jejich starostlivost příjemná, ale pak začala být omezující, stejně jako jejich domácí vězení. Nyní byl rád, že se rozhodl přepadnout kuchyni v tichosti, a naslouchal hlasům za dveřmi.

„Tak to řekl Norman," odpověděl hluboký hlas. „Nechápu ale proč."

„Ty nikdy nic nechápeš, Cholly."

„Cholly má pravdu, Berte. Jsou to sice Yankeeové, ale mně se nelíbí, že jim mám něco podstrkovat. Co přijde potom? Podřizneme jim ve spánku hrdla nebo jak?"

„Božinku, ty jsi ale fňukal, Georgie. Už jsi skoro jako Cholly. Vždyť je nebudeme trávit nebo něco takového. Jen usnou trochu dřív než obvykle. Vůbec jim to neublíží."

„A jak to víš, Berte? Ta věc v té lahvi, co přivezl Norman, může bejt jed. A to se dovíme až ve chvíli, kdy Yankeeové vypustí na židlich duši. Pak z nás budou vrahové."

„Nemáš se čeho bát, Georgie. Sam jsem tu věc párkrát vyzkoušel. Na svezích třech zesnulejch manželkách."

„Berte, ty mizero."

Mluví propukli v smích. Nejhlasitěji se smál Bert.

„Ve víně to ani nepoznají. Párkrát si cucnou a za patnáct minut se budou cítit ospalí a budou chtít rovnou do postele. Prostě je necháme bejt. Škoda, že to nejsou kočky, mohli jsme si parádně užít. Neměly by o tom ani ponětí. Ale možná by se po ránu cítily trochu divně."

Cholly se znovu krátce zachechtal svým hlubokým hlasem. „Buďte, proč je chce jeho lordstvo uspat?"

„Hrome, ty jsi ale natvrdelej, Cholly. Jeho lordstvo bude mít zítra večer společnost. Samozřejmě, že nechce, aby o tom domácí hosté věděli."

„Proč Yankeeům neřekne, aby zůstali ve svezích pokojích?"

„Protože to jsou Yankeeové, ty mouro. Yankeeové nikdy nedělají to, co se jim řekne."

Smích byl ukončen odsunutím židle. Sam odstoupil od dveří. Hovor pokračoval, ale Sam už slovům příliš nerozuměl. Vtiskl se do jednoho z tmavých koutů a doufal, že si ho nikdo nevšimne. Dveře se rozlétly, chodbu zalilo světlo a v nich se objevil správce Bert.

„Udržujte oheň, hoši. Půjdu to obhlédnout a hned jsem zpátky."

Z kuchyně se ozývala slova ujištění a žertem pronesené urážky. Bert jen mávl rukou a vydal se klátivým krokem chodbou. Svého okolí si vůbec nevšiml. Sam se ani nepohnul, dokud si nebyl jistý, že poskytl Bertovi dost času, aby opustil budovu. Pak se vrátil do svého pokoje. Na špižírnu ten večer už ani nepomyslel.

Bylo snadné předstírat, že na ně víno zapůsobilo - daleko snazší než vyčkávat, až sluhové přijdou zkontrolovat zdánlivě omámené hosty, aby mohli ujistit svého pána, že věc se podařila. Nakonec však přišli, a když Sam nereagoval na jejich opatrné pokusy probudit ho, spokojeni zase odešli v domněnku, že Yankeeové jsou bezpečně pod vlivem drogy.

V domě bylo ticho.

Sam se přesunul do Lišákova pokoje, vyhýbaje se parketám, které, jak během svého pobytu poznal, nejvíce vrzaly. Společně čekali, dokud nezaslechli, že Glover jde ke dveřím přivítat hosty. Když všechno opět utichlo, Sam s Lišákem se vyplížili ven. Z odpočívadla spatřili, že do hlavní haly proniká pruh světla. Glover se rozhodl bavit hosty v místnosti, do níž Sam nedokázal astrálně proniknout. Rychle si ověřil, že ta bariéra tam stále je. Jakýkoli průnik ke Gloverovým tajemstvím bylo třeba provést fyzicky.

Sam a Lišák se opatrně plížili horní halou a skryli se na místě, odkud měli dobrý výhled na místnost, v níž se odehrávala schůzka. Jediné osvětlení té místnosti obstarával oheň z masivního krbu u jedné ze stěn, přesto v ní bylo mnohem více světla než v hale a horních poschodích. Posuvné dveře místnosti byly otevřené, a světlo zevnitř ozařovalo starobyloou podlahu a protější obkládanou stěnu. Sam si zprvu pomyslel, že Glover a jeho kumpáni jsou hlupáci, když nechávají dveře otevřené, ale pak si vzpomněl, jak sám předešlé noci tajně naslouchal za dveřmi. Žádný sluha by se k nim nemohl přiblížit a nepozorovaně je vyslechnout, protože by byl viděn. Na každého, kdo by se pohyboval po hale, by navíc upozornily parkety. Podobně i sluhu, který by se vracel z horních poschodí navzdory

tomu, že byl pro tento večer uvolněn, by prozradilo vrzání starých schodů.

Sam měl ze svého místa částečný výhled na místnost. Poblíž jeho středu seděl v pohodlném křesle Glover. V podobném křesle, na čestném místě vedle něho spatřil Sam staršího muže s šedými vlasy a pěstěným šedým knírkem. Podle úcty, jež byla tomuto muži projevována, Sam usoudil, že to je sir Winston Neville, jediné jméno, které zaslechl, když Glover vítal své hosty. Nevillovo přivítání bylo nejuctivější, takže se dalo předpokládat, že mu bude vyhrazeno nejčestnější místo. Za Nevillovým křeslem stál mladý muž, podle aristokratické tváře jeho syn či příbuzný. Sam ještě zahlédl tři další muže, kteří se pohybovali po místnosti.

Velké domovní dveře se široce otevřely na neslyšných pantech. Předtím se neozvalo žádné klepání ani zvonek. Do domu těžkým krokem vstoupil jakýsi muž. Byl velmi tlustý a při chůzi supěl námahou. V měsíčním světle bylo vidět kapičky potu, které se tu a tam zaleskly mezi řídkými šedými vlasy, které mu ještě zbývaly. Nedbale strčil do dveří, které se opět neslyšně zavřely, a vykročil směrem k osvětlené místnosti.

„Hyde-White je tu," oznámil kdosi v místnosti. Všichni se ohlédlí ke dveřím, v nichž stanul otlý muž.

Nově přichozí a shromáždění spiklenci na sebe chvilku hleděli. Vyměnili si několik slov v jazyce, který Sam nepoznával, přestože se zdálo, že připomíná angličtinu. Když ukončili toto zřejmě rituální uvítání, Glover sklonil hlavu a pokynul rukou ve zvácím gestu.

Hyde-White se kolébal vpřed. Když se jeho obrovské břicho octlo nad prahem, vzduch mezi veřejemi se zachvěl. Hyde-White poté prošel magickou bariérou a tlusté tělo mu olemovaly třpytivé jiskry. Promluvil ihned poté, co zhasla poslední jiskřička. Hlas měl zvučný a burácivý jako vzdálené hřmení letní bouřky.

„Prosím, omluvte moje zpoždění. V Aztlanské kanceláři se vyskytly jisté naléhavé záležitosti, které jsem musel vyřídit sám. Doufám, že jste zatím nedospěli k nějakým důležitým závěrům."

„Barnett nás právě informoval o své poslední akvizici," řekl šedovlasý muž.

„Odpusťte mi to vyrušení, sire Winstone. Prosím, pokračujte, pane Barnette," pravil Hyde-White a přešel hlouběji do místnosti. „Jsem si jist, že budu fascinován."

Flouštík zmizel z dohledu. Sam však mohl přesně říct, kdy si Hyde-White sedl, protože zábradlí, které měl před očima, se slabě zachvělo. Muž s utrpeným výrazem, zřejmě Barnett, si odkašlal.

„Vlastně už toho moc nezbývá. Má cesta proběhla hladce a neměl jsem žádné potíže. Škoda že to nemůžeme říct všichni. Co, Glovere?"

Glover, který civěl do ohně, trhl hlavou a otočil se k Barnettovi. „Chceš snad říct, že jsem zklamal Kruh, Barnette?"

„Každému se může stát, že v takovém podniku ztratí cenné zaměstnance. I když pan Burke byl jedním z našich výjimečných agentů, sotva bych chtěl jeho smrt připisovat tobě. Válečné štěstí je vrtkavé." Barnett si odfrkl. „Poukazuju jen na jisté nedořešené okolnosti."

Mladší z Nevillů obešel křeslo a řekl: „Ano, Glovere. Co se stalo s těmi shadowrunnery, kteří s tebou přijeli z Hongkongu? Slyšeli jsme, že jsou dosud v zemi."

Glover adresoval svou odpověď staršímu z Nevillů, jako by mu tu otázku položil on. „Jsou nahoře a spí."

„Proč jsi je nepustil? Kdyby nám sem vpadli uprostřed schůzky, bylo by to nanejvýš nepříjemné. Měl jsi je nechat v Hongkongu." Prst mladého Nevilla vztyčený v obviňujícím gestu Glovera ani v nejmenším nevzrušoval.

„Nepovažoval jsem to tehdy za vhodné, sire Winstone. Když byl pan Burke zlikvidován, pokládal jsem dodatečnou ochranu, kterou mohli poskytnout, za nezbytnou. Kdybych se setkal s dalšími potížemi, bezpečí monsieur Corbeau by bylo ohroženo. Pokládal jsem za svou prvořadou povinnost dopravit ho v pořádku sem. Náš den se blíží."

„Měl jsi je propustit hned po návratu," tvrdil mladý Neville.

Glover pomalu zavrtěl hlavou. „To už věděli příliš mnoho, aby si mě spojili s ATT. Nepovažoval jsem za moudré pustit je na svobodu s takovými informacemi."

„Pak jsi je měl nechat zabít," řekl Barnett. „Složil jsi přísahu tajemství, jako my všichni ostatní."

„To ano," řekl Glover a zkřížil ruce na prsou. „Právě proto jsou dosud naživu. Kdybych se jich nedokázal zbavit čistě a úplně, došlo by k vyšetřování. Poslední, co teď potřebujeme, jsou dotěrné otázky z Rady pro dohled lorda protektora. Jakmile dokončíme náš rituál, nebudeme se už muset skrývat a bude pro nás snadnější se jich zbavit. Prozatím zůstanou tady, přesvědčení, že čekají na další shadowrun. Podařilo se mi je dostatečně oklamat; o Kruhu ani našich cílech nevědí nic."

„Už jste do pana Glovera rýpal až dost," zaburácel Hyde-White. „Základní otázkou je vhodnost pana Gordona."

„Vhodnost byla určena a potvrzena nade vši pochybnost. I když pan Gordon nebyl korunován, o svatosti jeho pokrevní linie není třeba diskutovat. Kdyby si tehán současného držitele trůnu nepočínal při vyhledávání žijících příslušníků královské rodiny tak čile, stal by se naším panovníkem pan Gordon. Ten nešťastný zvrat událostí je jen jednou z překážek, které se snažíme překonat. Falešný král přispívá k bědám, jež stihly zemi. Ale ať už bude Edward Arthur Charles Gordon-Windsor korunován či nikoli, k obnově země potřebujeme získat kalich magické moci." Sir Winston Neville narovnal ramena a popotáhl si vestu dolů. „Hovořil jsem s ním dnes večer před touto schůzkou. Mohu vás ujistit, že je připraven svou roli v rituálu přijmout. Zdá se, že se těší na své místo sedmého, protože věří v totéž, co my. Země musí žít."

„Země musí žít," opakovali ostatní.

Sedmého? Pokud Gordon byl sedmý, co dělalo na Gloverově seznamu jméno Janice Walterové? Sam pohlédl na Lišáka. Elf hleděl upřeně vpřed a pozorně naslouchal, o čem spiklenci mluví. Na otázky bude čas později.

nemohla si být jistá, zda to, co vidí je skutečnost nebo výsledek magického zaklínadla. V některých případech nepomáhala ani astrální prohlídka. Obrovské množství magické energie a téměř nepřetržitá aktivita dvorních kouzelníků činily uchopování obtížným. Většinou šlo o obrannou magii, protože dvořané mezi sebou často mívali rozepře. Otevřený boj byl zakázán, avšak zlomyslné žertíky či skryté záškodnictví byly na denním pořádku. Část magie však byla zaměřena ještě jiným směrem. Dvůr totiž přitahoval elfy a trpaslíky z celého světa a někteří z nich se obávali, že jejich vzhled neodpovídá dvorním požadavkům. Proto užívali iluze, aby se příkrášlili, poněvadž ošklivý vzhled příslušel členům dvora Unseelie, vznešeným rivalům, s nimiž se krásný lid dělil o vládu nad Šihiským Irskem.

Dvůr Seelie prohlásil Irsko za magický stát a tvrdil, že šihíští lordi byli starými majiteli, kteří se vrátili a mají právoplatný nárok na svá panství. Kouzelníci lordi si sice libovali v magii a oficiálně technikou pohrdali, přesto však využívali každého vědeckého objevu. Počítačová zařízení a bojové simulátory, které používala minulý týden, toho byly dostatečným důkazem. Samozřejmě že v Šihí o těch věcech nemluvili na veřejnosti. Popírali, že by takové věci měli nebo vůbec potřebovali. Nicméně je měli a jejich úroveň byla špičková. Prostě je schovali nebo obalili iluzí. Image byla pro metalidské vladaře Irska velmi důležitá.

Velké dvojité orichalkové dveře k vnitřnímu dvoru se doširoka otevřely, až se dotkly stěn z vinné révy, do nichž byly zasazeny. Veřejemi prošli dva elfové, podle oblečení cizinci. Když míjeli Hartovou, žena se na ni přátelsky usmála, jako by ji poznávala. Hartová měla vlasy vyčesané nahoru podle nejnovější zahraniční módy. Přestože měla na sobě místní šaty, účes ji jednoznačně klasifikoval jako návštěvnici této podivínské země a většině návštěvníků byli jiní návštěvníci milejší než místní, i když se předtím nikdy neviděli. Muž, zachmuřeně pozorující svět zpod tmavého obočí, si Hartové ani nevšiml.

Hlas za veřejemi vyvolal jméno Hartové. Nadešel čas pro její audienci. Necítila žádné rozrušení. Očekávala, že ji už brzy zavolají.

Téměř zakopla, když kolem ní přeběhla tlupa lešů. Drobní humanoidi byli ve svěže zeleném lesním městě dvora Seelie běžným zjevem, Hartová je však neměla ráda. Byli jankovití, špinaví a zanedbaní. Jejich oděv z kůry a listů byl primitivní a ukazoval, že nemají žádný smysl pro módu. Často pochybovala, zda byli skutečně inteligentní. Pokud vůbec porozuměla pisklavé řeči lešů, zjistila, že jí kladou drzé, hloupé či nesmyslné otázky, nebo vyjadřují jakýmsi nejasným protimluvem starost o harmonickou povahu dění kolem. Skupinu, která jí vběhla do cesty, počastovala jakousi nadávkou, ale oni se jen s veselým štěbetáním rozutekli na všechny strany.

Jakmile překročila práh, dveře se za ní zavřely. Na chvíli se ocitla ve tmě, kterou nedokázaly prohlédnout ani její elfí oči. Pod nohama cítila skutečnou zemi, pevnou, ale pružnou tak, jak to žádný ze syntetických koberců nedokázal napodobit. Tma se trochu rozjasnila. Byla nyní srovnatelná s hlubokým lesem v noci. Do nosu jí udeřil pach zetlelého listí a vůně nočních květů. Před sebou spatřila otevřenou mýtinu. Tam bylo ještě více světla, jako by zářil měsíc a všechny hvězdy. Žádný obyvatel plexu nikdy neviděl takové noční nebe. V tuto denní dobu by to ani nikdo nečekal; bylo odpoledne.

Vstoupila na mýtinu a zjistila, že se nejedná o nic jiného než o široký pruh mezi velkými kmeny prastarých jeřábů a hlohů. Mezi stromy postávali nebo se procházeli členové vnitřního dvora. Nikdo s ní nepromluvil, ani se o ni nezajímal. Pokračovala dál.

Na konci pruhu byla země upravena v několika stupních tak, aby tvořila jakousi vyvýšenou plošinu, za níž se tyčil masivní dub ovinutý jmelím. Na plošině stály tři trůny. Levý z nich byl vysunut až ke stupňům. Přestože byl malý, výrazné a pestré vymalované řezbářské motivy dělaly dojem, že je mnohem větší. Převažující symboly života a energie byly jásavým projevem mládí. Prostřední trůn stál dost daleko od stupňů a téměř se utápěl ve stínu. Hartová postřehla, že i jeho vyřezané motivy jsou jemné a složité, nedokázala však rozlišit podrobnosti. Třetí trůn stál napravo od velkého trůnu a byl posunutý víc dopředu na světlo. Jako druhé dva i tento byl mistrovským řezbářským dílem. Výrazný reliéf doplňovaly jemné a dokonalé kresby, takže se zdálo, jako by mnohé motivy přímo vystupovaly z dřeva. Ze všech tří trůnů byl tento jediný obsazený.

Zena, která seděla na trůně, měla rysy tak krásné a jemné, že dokonce i elfí křehkost Hartové vedle ní vypadala masitě. Její tvář měla neurčitý vzhled dospělé elfky, onu mladistvost, která povadne teprve tehdy, až se její vyměřený čas začne naplňovat. Vlasy měla tak jemné, že vlály i v mírném větříku povíjajícím kolem pódia a tvořily ji kolem ramen mlhu, která připomínala spíše světlo než hmotu. Tenké prsty si pohrávaly s několika zatoulanými pramínky, bezmyšlenkovitě z nich splétaly copy a za okamžik je zase rozplétaly. Její oči byly průsvitné modré jako silný led. I když nenosila žádné odznaky moci, Hartová nepochybovala, že zde byla vládkyní; měla držení těla panovnice.

Na prvním stupni pódia stál elfí muž. Jmenoval se Bambatu a jeho ebenová pleť ostře kontrastovala s porcelánovou bledostí jeho paní. Už nebyl oblečený v elegantních šatech, v kterých Hartovou najímal. Jeho holá hrud' se leskla, jako by byla naolejovaná. Kolem beder měl pestrobarevnou látku s vetkanými mystickými vzory. Na krku, pase, zápěstích a kotních měl řetězy, přívěšky a kruhy ze zlata a onchalka. Byl z něho skvělý barbar. Jeho dlouhé hladké svaly se jí líbily mnohem víc než nadměrné vyvinuté parodie, které, alespoň podle trideových hrdinů, tolik obdivovali normálové. I on ji pozoroval a v jeho velkých tmavých očích se zračil zájem.

Když Hartová došla k pódiu, poklekla se skloněnou hlavou před prvním stupínkem. V textu o formální zdvořilosti, který si přečetla, stálo, že takové chování je vhodné.

„Lady Brane Deigh tě žádá, abys povstala, Katherine Hartová,“ vyzval ji Bambatu.

Hartová udělala, oč byla žádána. Bambatu ji najal, ale jejím zaměstnavatelem byla lady Deigh. Lady si ji měřila chladným pohledem. Hartová předpokládala, že to je důležitý okamžik, a bez zachvění její pohled opětovala. Na rtech lady se objevil náznak úsměvu.

„Našla jsi útočiště pod mou střechou a přijala jsi můj peníz, Hartová. Dle zákonů země jsi proto milessaratish. Víš, co je tvou povinností?“

Hartová se uklonila. „Vím, lady.“ Ale to ještě neznamená, že souhlasím. Najala sis mě, ale nestala jsem se tvým vazalem. To je tvá představa, ne má.

„Dobrá. Řekli ti o našem nepřátelství vůči Skrytému kruhu, aby ses mohla připravit na střetnutí s nimi. Lord Bambatu mi sdělil, že využíváš naše zdroje, abys zdokonalila své dovednosti a studovala své protivníky. To je chvályhodné. Ale čas na přípravu vypršel, neboť zítra nastane slunovrat. Jsi připravena se jim postavit?“

„Ano, lady.“

„Máš tedy mé požehnání, Hartová.“ Povstala a přešla po pódiu k Bambatuovi. Když k němu přistoupila, uklonil se jí. Lady se zastavila poblíž stupňů a obrátila se k Hartové. „Ozidano teheron, milessaratish. Imo medaron co versakhan.“

Na formální propuštění z audience odpověděla Hartová rituálním zopakováním příkazů lady Deigh. „Opouštím svou existenci, lady. Na vás příkaz se stanu smrti vašich nepřátel.“

12

Nebe začalo s příchodem rána šednout. Jak se rozednívalo, přibývajícím světlo umožňovalo rozeznat postavu hlídkujícího muže. Trpělivost se jim vyplatila; strážný dřímá.

Jejich odchod z domu dosud zůstával bez povšimnutí. Před nimi ležela poslední překážka, brána. Jakmile se dostanou za ni, Glover nad nimi ztratí moc. Lišák se napíchl do NavSatu a zjistil, že Gloverova nemovitost leží na jihozápadě Anglie. Několik mil odtud se nacházelo malé městečko. Odtud už by mělo být snadné dopravit se do bristolského metroplexu.

Sam vytáhl svou narkojekční pistoli Lethe.

Strážný sebou při zásahu jehly trhl a sklouzl na zem. Jeho zbraně tiše zarachotily. Zatímco mu Sam vpichoval protilátku, Lišák pronikl do ovládacího systému brány. O tři minuty později už byli na cestě do Tauntonu. Brána se za nimi uzavřela a uzamkla. Za několik málo minut se strážný vzbudí opřený o strážnici. Protože nebude mít důvod myslet si opak, bude se domnívat, že ho přemohl spánek. Pokud jim štěstí vydrží, potrvá ještě nejméně hodinu či dvě, než si všimnou jejich nepřítomnosti.

Black Down Hills bylo neznámé místo, ale díky prvním minutám znovu nabyté svobody se Sam cítil daleko lépe než předtím v Gloverově domě. Úsvit, který odhalil bezútesně opuštěnou krajinu, ho trochu zchladil. Jako na většině území Anglie, i zde byly kopce holé a zpustošené; co nezničila industrializace a s ní spojené přelidnění, dokončila vlna ekologického terorismu, která zachvátila Británii počátkem století. Byla to zjizvená a rozbitá země, postižená mnoha pohromami, které ji rovným dílem způsobila příroda i člověk. Ta hrůza na Sama působila tíživě. Lišák kráčet po jeho boku. Kromě nezbytného plánování společného útoku spolu téměř nepromluvili. Lišákovy poznámky byly stručné a úplně se z nich vytratil obvyklý žertovně archaický styl. Samovi na tom nezáleželo. O rozhovor s Lišákem vlastně ani nestál. Noční schůzka druidů nastolila několik znepokojivých otázek.

Dosáhli okraje Tauntonu, aniž postřehli nějaké známky pronásledování. Lišáka to zřejmě trochu povzbudilo, protože se pokusil zahájit konverzaci. Snad ho k tomu přiměla potřeba prohodit jisté věci dříve, než je ze všech stran obklopí zvědavé uši.

„Pane Twiste, nezdá se ti podivné, že tak vznešená osoba jako Sir Winston Neville přijme účast na takovéto druidské opičárně?“

„Ne,“ odpověděl Sam příkře. Druidové nebyli jediní, kdo dělali opičárny.

„A co ten 'nekorunovaný panovník'? Nevzbuzuje to tvou zvědavost, pane Twiste?“

„Ne.“

„Pane Twiste, nedostatek tvé chuti odpovídat mi naznačuje, že ti něco vrtá hlavou. Je to tak?“

Samozřejmě že to tak bylo. Lišák měl z plánů druidů posměch, a to jen potvrdilo Samovo podezření. Ale nebyli dosud v bezpečí a začínali potkávat lidi, takže pouze stroze přisvědčil.

Elf se znovu odmlčel.

Brzy je obklopily špinavé budovy Tauntonu. Město jim nabízelo možnost získat nějaké zásoby. Kromě samozřejmých nezbytností, jako je jídlo, voda a munice, potřebovali také ochranné prostředky. V Bristolu bylo vyhlášeno smogové ohrožení čtvrtého stupně a příčetná osoba by se nezdržovala venku bez dýchacího přístroje. Pokud chtěli rychle dosáhnout místa určení, potřebovali navíc nějaký dopravní prostředek.

Nalézt kontakty nebylo lehké a Sam to Lišákovi ani v nejmenším neusnadňoval. Tvrdohlavě mlčel a přinutil Lišáka, aby vyjednával sám. Když Sam postřehl postranní pohledy, které na elfa oslovení Britové vrhali, pocítil jisté zvrácené uspokojení. Přestože se místní snažili skrývat své pocity za vnější zdání zdvořilosti, Sam si byl jistý, že nemají elfy příliš v lásce.

Sehnali, co potřebovali, ale místní nasadili ještě vyšší ceny, než očekávali vzhledem k tomu, že tu byli cizí. Lišák musel zaplatit za rozmlácený starý motocykl tolik, co za nový. Jiný dopravní prostředek jim však ve městečku nebyl nikdo ochoten přenechat. Ta rachotina jezdila na alkohol a tvrdé gumové pneumatiky byly zasedlé a ojeté. Mohli jen doufat, že se nerozpadne na prvním hrbolu. Neměli však čas čekat a doufat, že se jim podaří udělat lepší obchod.

Přestože pronásledovatelé dosud nebyli v dohledu, neměli jistotu, zda se je druidové nepokoušejí vystopovat. V metro-plexu, kde jsou cizinci běžnější, Lišák a Sam splynou s davem a budou víc v bezpečí. Čím dříve tam dorazí, tím lépe.

Cesta do Bristolu jim dokonale rozlámala celé tělo, jak sliboval stav motocyklu. Na rozdíl od Seattlu neměl Bristol hradby. Nebyla to enkláva nepřátelského území uprostřed zelené úrodné země. Ta šedohnědá krajina se docela hodila k šedohnědým domkům, které se mísily mezi šedohnědé několikapatrové budovy. Hranice města překročili aniž si toho vlastně povšimli.

Lišák sesedl z motocyklu jakmile spatřil nádraží, a prohlásil, že by mohli použít veřejné dopravy. Přestože Bristol byl

oddělenou jednotkou, měl dobré spojení s velkým Anglickým městem, které se rozprostíralo od Brightonu po Liverpool. Elf zřejmě usoudil, že větší metroplex byl jejich cílem, a neurčitě se zmiňoval o kontaktech, které tam údajně měl.

Jakmile se ocitli v městském prostředí, zdálo se, jako by Lišák přestal tolik pospíchat. Protáhl Sama několika pochybnými hospodami a špinavými krámy. Po několika kolech rozvláčeného smlouvání získal elf vstupní kód k předraženému nevytopenému bytu na dvacátém poschodí jakéhosi věžáku.

Budova měla být původně součástí opěrného systému pro dóm po vzoru podobné stavby v londýnském distriktu Anglického města. Bristolský dóm, podobně jako dómy v každém distriktu s výjimkou londýnského, zůstal nedokončen. Zbytky sítě z biovlákna, která se rozprostírala mezi vysokými pilíři, stále ještě držely na jedné hraně budovy. Pocákané pletivo vlálo ve studeném větru, který vanul od bristolského kanálu. Sam přemýšlel, nakolik bylo do ceny zahrnuto příjemné prostředí.

Apatický majitel se ani neobtěžoval doprovodit nové nájemníky do jejich bytu. Zatímco Lišák se potloukal po místnostech, Sam hleděl ven skrz tabuli špinavého transparexu. Za kanálem bylo vidět smogový val, který skrýval cardiffský plex. Kdesi pod ním vřel šedý Bristol se svými lacinými vánočními dekoracemi, neonovými a trideovými upomínkami, nabádajícími k nákupu dárků. I bristolské ulice však byly překryty smogem. Mohli být v kterémkoli městě, kterýkoli jiný den.

Prozatím si tedy našli bezpečný úkryt. Konečně se mohli pohádat.

Aniž se Sam otočil od okna, řekl: „Od začátku jsi věděl, že Janice nikdy nebyla na tom jejich seznamu, že?“

Náhlé ticho za jeho zády prozrazovalo, že dosáhl kýženého účinku. Obrátil se a spatřil Lišáka, který na něho zíral s neurčitým výrazem v tváři.

„Pane Twi... Same, nebudu ti lhát. Věděl jsem to, ale...“

„Už jsi mi lhal,“ řekl Sam ostře.

„Nikdy jsem neřekl, že to jméno na seznamu patří tvé sestře. Pouze jsem naznačil, že...“

„Chtěl jsi, abych tomu věřil. Tys mě vědomě podvedl. Pokračuj. Můžeš zase klidně všechno popřít.“

Lišák ztěžka polkl a pak chvilku rozvažoval, co na to odpovědět. „Nemůžu popřít, že jsem tě podvedl.“

„Proč ne? Co máš zase za lubem? Jsi dost obratný řečník, určitě bys ses z toho vylhal. Nechceš snad, abych ti důvěřoval? Nebo už na tom nezáleží?“ ptal se Sam. „Proč si nevymyslíš nějakou další lež? Řekni třeba, že tebe také podvedli. Řekni mi, že tě někdo přinutil změnit seznam. Já tomu uvěřím. Jsem jen hloupý normál, kterého může každý elf vodit za nos.“

„Same, já...“ Lišák si prohrábl prsty hustou kšticí. „Ale co. Stejně mi nebudeš věřit. Není vlastně důležité, jak ses do toho dostal. Už jsi v tom zapletený a musíš pochopit, co se děje.“

„Vážné?“

„Ano. Tihle druidové představují vážné nebezpečí. Musí se s nimi něco udělat. Možná mi nebudeš chtít věřit, že to, co se děje, je důležité, ale fakta tě snad přesvědčí.“ Lišák poklepal na kyberdeck. „Před odchodem z Gloverova domu jsem pořídil pár kopií jistých souborů a ulil si je do nepoužívaného kouta systému ATT. Jakmile jsem zjistil, že máme co dělat s druidy a že se kvapem blíží slunovrat, použil jsem toto datum jako spouštěč programu hledání podobnosti. Viděl jsem, že možná něco zjistím, ale trvalo by to dlouho, a tak jsem nastavil několik zvláštních programů. Pokud nikdo nenaruší mé důmyslné zařízení v centrálním počítači, měl bych teď mít možnost si přečíst několik objevených souborů. Chceš se na ně podívat?“

Sam pokrčil rameny. „Teď nemám co na práci. Za podívání nic nedám.“

Přestože Sam už dopředu Lišákovi nedůvěřoval, soubory, které Lišák vytáhl, ho zaujaly. Pokud nešlo o další podvrh, Glover a jeho kumpáni byli namočení v různých zločinech.

Soubory vyjevily příběh mnohem horší než Hässlichovy vraždy. Drak obětoval cizí životy, aby získal osobní bohatství. Ano, docházelo k vraždám, ale jen v souvislosti s jeho tužbami. Tito druidové však metodicky plánovali smrt.

Většina údajů byla v jazyce, který počítač předběžně určil jako starou angličtinu. Bez příslušných tlumočnických programů byla většina souborů nesrozumitelná, přesto však dokázali pochopit dost, aby o záměrech druidů nebylo žádných pochyb. Vše se zřejmě točilo kolem jakéhosi rituálu obrovské síly. Našlo se zde několik jednoznačných narážek na „krále, který musí zemřít,“ což měl být klíč k „cyklu obnovy.“ Jiné pasáže odkazovaly na „potomky neposkvrněných pokrevních linií,“ kteří se měli stát důležitou složkou v rituálu. Sam ani v nejmenším nepochyboval, že tito „potomci“ jsou lidé z Gloverova nechvalně známého seznamu. I oni měli být usmrceni, protože druidové se nerozpakovali obětovat lidské životy, aby mohli uvolnit magickou energii. Promyšlená, chladnokrevně provedená lidská oběť. Černá magie z děsivého snu.

Bylo to tak strašné, že se tomu rozum zdráhal uvěřit. Pokud se tomu dalo věřit.

„Nelíbí se mi, co ukazuješ, Lišáku. Vůbec se mi to nelíbí.“

„Ani mně ne, pane Twiste. Nicméně právě tohotohle jsem se obával. Obava z tohoto zla mě dovedla až k tomu, že jsem tě oklamal. Kdybych ti o tom vykládal bez jakýchkoli důkazů, plným právem by ses mi vysmál.“

Elfovo nenucené přiznání, že si zahrával se Samovou důvěrou v jeho upřímnost, bylo ohromující. Cožpak nebyli přátelé, bratři ve stínu? Kde byla elfova důvěra v něho? Domníval se, že si nemůže se Samem otevřeně promluvit? Sam považoval Lišáka za přítele od té doby, co mu pomáhal po jeho útěku z Renraku. Jak se mu podařilo ho oklamat, že je jeho přítel? Přátelé si nelžou. Přátelé nepodvádějí jeden druhého.

Vložil do svého hlasu všechno rozhořčení a řekl: „Oklamal jsi mě a já jim přímo pomáhal s jejich špinavou magií.“

„Myslel jsem, že bychom to mohli zastavit, když mezi ně pronikneme,“ odpověděl zoufale Lišák.

Sam si nemohl pomoci a přemýšlel, zda náznak lítosti, který postřehl v elfových slovech, byl skutečný. Pokud ano,

litoval elf toho, co udělal, nebo ztracené možnosti pracovat proti druidům? A záleželo na tom?

„Nu, už mezi nimi nejsme a já nevidím možnost, jak je zastavit. Pokud mají druidové v úmyslu pokusit se o svůj rituál v den slunovratu, nezbyvá nám dost času. Nacházíme se tisíce mil od domova. Kromě toho, co máme s sebou, jsme úplně bez prostředků a někteří z těch druidů šéfuji důležitým korporacím. Mohli by na nás klidně někoho nastrčit. Co bychom sami dva zmohli?“

„Mám v Londýně přátele.“

„To mě nepřekvapuje. Proč jsi nevytáhl proti těm druidům s nimi? Nebo jsi nemohl odolat příležitosti napálit normála?“

Lišák si povzdychl. „Myslel jsem, že to pochopíš. Myslel jsem, že pochopíš, že je třeba ty lidi zastavit.“

„Samozřejmě že to chápu,“ odsekl Sam. „Každý, kdo se zabývá zlou magií, musí být zastaven. Myslel bych si to, i kdybys mě do toho napřed nezapletl. Mohl ses mě zeptat, ale místo toho jsi chtěl tahat za provázky. Chtěl jsi mě do toho zaplést, že? Udělal jsi ze mě spoluvínika jejich zločinu.“

Lišák uhnul před Samovým obviňujícím prstem. „Oba jsme v tom až po uši, pane Twiste. Tvoje vina nepadá jen na mou hlavu. Souhlasil jsi a uskutečnil jsi únos Sancheze ještě předtím, než kdokoli věděl, co mají tihle druidové za luhem.“

V tom měl Lišák pravdu. Zabředli do toho dřív, než Lišák zahrál falešnou kartu. Sam to byl, kdo obstaral ten běh s panem Johnsonem-Gloverem. Lišák s tím neměl nic společného kromě toho, že pro ně deckoval.

Kdyby ho Lišák nepřiměl k tomu, aby s Gloverem dál spolupracoval, Sam by se možná dozvěděl o plánech druidů až poté, co by obětovali nevinné lidi. Pak by byl pouhým spoluvíníkem bez možnosti zločinu zabránit. Zatím tu stále ještě zbývala naděje na záchranu Sancheze, Corbeaua a ostatních. Měly Samovy zraněné city hodnotu lidských životů?

„Mají tví londýnští přátelé nějaké zdroje?“

Lišák přikývl.

„Pak bychom měli uvažovat o tom, kde a jak je použít.“

Lišák se nejistě usmál. Sam mu úsměv vrátil a nabídl tak smír. Jakmile zneškodní druidy, vyříkají si to. Do té doby mají co dělat a hádky musejí stranou.

„Budu své přátele kontaktovat ihned,“ řekl Lišák.

„Počkej. Chci mít jistotu, že se shodneme v tom, o co tu vlastně běží. Nemůžeme vědět, co vlastně potřebujeme, dokud nezjistíme, co máme udělat. S tvými 'přáteli' se nechci zaplést víc, než bude nezbytně nutné.“

„Jak si přeješ, pane Twiste. Věřím, že ten problém posoudíš přesně. Věřím ti.“

Lišák se odmlčel a nabídl Samovi prostor, aby řekl něco na usmířenou. Sam však na to nebyl připraven a mlčel. Lišák si tedy odkašlal a zeptal se: „Takže, pane Twiste, kde začneme?“

„Jestli ten rituál zahrnuje prolévání královské krve, má vyvolat velkou sílu. Takový druh magické energie je potřeba spoutat a zaměřit určitým směrem. Budou na to potřebovat zvláštní rituální místo, kde se můžou soustředit a pak ovládnout energie, které vyvolají.“

„To je rozumný závěr. Podle tvých očí soudím, pane Twiste, že máš jistou myšlenku.“

„Jo. Pamatuješ si, jak jsem ti řekl, že druidové vyznávají něco jako náboženství?“

„Ovšem.“

„Dobře. Náboženství mívají poutní místa a významná svatyně by mohla připadat v úvahu jako vhodné prostředí pro jejich rituál. Posvátná místa druidů byly háje a kruhy kamenných balvanů. Kdysi jich byla v Británii spousta. Dnes už ale mnohá zanikla.“

„Snad by pomohly archeologické záznamy?“

„Trvalo by nám příliš dlouho, než bychom se tím prokousali. Anglie má bohaté dějiny. Kromě toho stejně nevíme, co je druidské a co ne. Jen bychom celé dny hádali.“

„Zdá se ale, že jiná možnost se nám nenabízí.“

„Vzpomínám si na teorii, která tvrdí, že všechna magická místa jsou v magickém spojení. Podle toho modelu může mezi takovými místy plynout mana. Přirovnal bych to k datalinkám v Matrixu. Jakmile se magie vrátila, někteří kouzelníci zjistili, že tato spojení někdy skutečně fungují a umožňují sesílat zaklínadla za hranice běžných parametrů. Nikdo vlastně neví, co tyto manalinky jsou, nebo na jakém základě pracují, ale většina výzkumů se prováděla v Británii, protože právě tady se nachází mnoho spojnic, křižujících celým ostrovem. Spousta drah se shoduje se sítí náboženských a archeologických míst, která zmapoval asi před sto padesáti lety jistý chlapík jménem Watkins. Jeho mapy se s moderními sice přesně neshodují, nevím přesně proč. Už si to moc nepamatuju. Ale vzpomínám si, že pro tyhle dráhy se vžil výraz, který on sám razil, a sice úhořové čáry. Kdybychom dokázali zjistit, kde se skupina takových úhořových čar protíná, mohli bychom najít pravděpodobné místo, kde provedou ten rituál.“

„Dodej mi odkazy na magické texty, pane Twiste. Jestli jsou někde v počítačích, vytáhnu z nich potřebný materiál a porovnáím údaje se současnou orbitální kartografií. Do půl hodiny budeme mít mapu míst, kde se soustřeďuje síla, včetně tvých úhořových dálnic.“

V práci s Matrixem byl Lišák odborník na slovo vzatý. Elf použil přípojku bytové trideové jednotky a předvedl mapu, kterou vytvořil pomocí svého kyberdecku. Sam hleděl na obrazovku, ladil obraz a sledoval čáry. Jedna za druhou se sbíhaly do nedalekého svazku, avšak tento uzel byl malý ve srovnání s mnohem větším, který se nacházel na jihovýchod od něho. Pročetl si legendu mapy a vzdychl. Měl to vědět od začátku, ale jak si mohl být jistý, že to místo tam stále bylo? Ve světě se toho tolik změnilo, tolik památek bylo zničeno a Anglie samozřejmě nezůstala ušetřena. Ale to místo stále ještě existovalo. A nacházelo se jen dva stupně od menšího uzlu poblíž Gloverova domu.

Sam vytřel na klávesnici kyberdecku povely ke zvětšení obrazu. Naskytl se mu přízračný pohled na pískovcové balvany. Lišákovy oči se rozšířily, když poznal, o jakou scénérii se jedná.

„Stonehenge," řekli oba téměř současně.

13

Hartová poklekla u patníku. Sílu tohoto místa pocítila, jakmile vkročila na přístupovou cestu. Dokonce i z dálky bylo astrální vnímání složité, ale v bezprostřední blízkosti cesty vytvářely zbytkové energie jakousi záři, která účinně znemožňovala průzkum. Opatrně se postavila a pokračovala dál. U obětního kamene rychle přešla cestu a sklouzla do příkopu. Proplížila se kolem severní mohyly a poté zamířila směrem k megalitům vnitřních kruhů.

Téměř ihned se zastavila.

Na otevřeném prostranství vnějšího kruhu se na okamžik mihla elfí žena. Zmizela snad ještě dřív, než si Hartová povšimla její přítomnosti, i to však stačilo, aby se Hartová zastavila. V blízkosti cítila ještě další přítomné. Čekala celou čtvrt hodinu, ale nikdo se neobjevoval.

Pečlivě si prohlížela stíny, mezi kterými zmizela elfka. Zkoumání okolí megalitického kamene odhalilo ženu a muže, tmavovlasého elfa. Oba slídlivě měli na sobě podobné černé oblečení jako ona. Zapnula infrahled a zjistila, že jejich oděvy pohlcovaly tepelné vlny, které vysílala jejich těla. Měli ještě lepší blok termálního rozptýlu než ona. Byli špičkově vybaveni a chovali se jako profesionálové. Zdálo se, že ji dosud nespátřili. Prováděli tu snad průzkum?

Ve tmě se cosi pohnulo. Blížil se třetí elf. Měl na sobě šaty ze syntetické kůže a jeho bílé vlasy byly přistříženy do střapatého chomáče, který se mu při běhu vlnil. K zádům měl připevněnou plochou krabici, v níž podle siluety rozpoznala pouzdro kyberdecku. Pro deckovací vybavu tu však nebylo žádné uplatnění a elf v koženém obleku se této noci ocitl mimo svůj živel.

Za elfem se pohybovala čtvrtá postava. Nebyl to elf, ale člověk. Běžel trochu neohrabaně, otevřené prostranství však přesto překonal rychle. Tránsně na jeho saku přitom vlály a zastíraly pravé obrysy jeho postavy.

Ti čtyři několik minut ostražitě vyčkávali u pískovcového kamene. Pak, zřejmě uspokojení, že nezpůsobili nikde žádný poplach, se krátce v tichosti poradili a zaujali skryše mezi monolity.

Zvláštní. Ze by také šli po Skrytém kruhu?

Začala se rovněž plížit vpřed. Přítomnost těch čtyř jí znemožňovala zaujmout stanoviště, které si vyhlédla. Kdyby začala šplhat na závěrný kámen klenby, upozornila by na sebe. Dokud nezjistí, co jsou zač a co tu chtějí, nemohla si dovolit upoutat jejich pozornost. Konec konců, neměla ani žádný důkaz, že se nejedná o předsunutou hlídku Kruhu, která měla za úkol na místě hlídkovat.

Trvalo jí téměř hodinu, než se dostala na záložní stanoviště, které leželo téměř přesně na východ od kamenného oltáře. Výhled na vnitřní kruh byl téměř stejně dobrý, zato však více než polovinu přístupových cest, včetně hlavní, zakrývaly megality.

Během přípravné fáze se jí nepodařilo zjistit přesný čas, kdy by měl ceremoniál proběhnout, věděla jen, že se tak musí stát před úsvitem. Uhnízдила se a čekala.

Nebyla si jistá, kdy si to začala poprvé uvědomovat, ale zjistila, že energie místa se přesouvá. Někdo kdesi vytvářel mocnou magii, jež se dotkla i Stonehenge. Vklouzla do astrálního vědomí a pokusila se určit povahu té energie. Nevypadalo to jako běžný rituál a nedokázala uchopit nic, co by sloužilo jako rituální spojení se Stonehenge. Astrální záře Stonehenge se vlnila a rozpadala. V energii protékající mezi kameny rozpoznala přítomnost duchů, kteří v ní pluli jako rybky v mořském příboji. Formy duchů vypadaly rozrušené. Pohybovaly se stále rychleji, unášeny proudem pryč z henge. Další duchové připlouvali, avšak jen proto, aby se za okamžik připojili ke svým předchůdcům. Přesunula se vysoko nad kamenný kruh a spatřila, že duchové se pohybují po zřetelných cestách. Úhořové čáry byly aktivní.

„Sakra!"

To zaklení ji vrátilo zpět do světské roviny.

Člověk vyšel z úkrytu, postavil se doprostřed kruhu, položil ruce na kamenný oltář a obrátil zrak k nebesům. „Nejsou tady," vykřikl. „Ti druidští mizerové provádějí svou černou magii někde jinde."

Ten hlas ihned poznala, přestože od doby, kdy ho naposledy slyšela, uplynuly celé měsíce. Samuel Verner. Dozvěděla se, že po jejich posledním setkání přijal pouliční jméno Twist. Nepoznala ho, když ho prve spatřila, ale to se dalo snadno vysvětlit tmou a příliš velkou vzdáleností. Podle jeho kletby pochopila, že není do plánu druidů zapleten. Verner byl runner a nikoli iniciátor. Jeho přítomnost tudíž znamenala, že do hry se vložila neznámá skupina.

Ostatní slídlivě rovněž vystoupili ze svých skryší a připojili se ke svému společníkovi. Elfí decker nemohl být nikdo jiný než Samův druh Lišák. Druhé dva neznala, ale jakmile spatřila jejich tváře, uvědomila si, že už je někde viděla. Byla to táž dvojice, která opouštěla dvůr Seelie právě ve chvíli, kdy ona byla k němu pozvána. Vytvořila snad Lady Deigh paralelní týmy, anebo pracovali pro někoho jiného? Dozvěděl se lord protektor o svých zrádcích? Ať už byli ti runneři kdokoli, šli po Skrytém kruhu jako ona.

Zdroj ji uvedl v omyl. Bude si muset pospíšet, aby znovu získala pevnou půdu pod nohama. Pokud energie, kterou cítila, byla skutečně tak velká, jak si myslela, bude potřebovat pomoc. A štěstí. Verner kdysi mívával štěstí. Jelikož Samova skupina už po Kruhu šla, mohla by projevit ochotu se s ní spojit. Nebude jim muset zaplatit, a navíc by se jí mohlo podařit odvrátit od sebe nežádoucí pozornost směrem k nim.

Vystoupila ze svého úkrytu a držela ruce daleko od těla. Cítila, jak ji její Beretta model 70, kterou měla zavěšenou na popruhu TEAM, plácá zezadu po hýždích. Nerada by se nechala odstřelit spojenci.

„Popřála bych vám dobrý večer, ale nezdá se, že je opravdu takový. Vypadá to, že jsme všichni vyšli naprázdno."

Tmavě oděný elfové ihned vytáhli své zbraně a namířili je na ni. Lišák, zápolící se zapínáním pouzdra pistole, které se nacházelo na jeho kyberdecku, vstoupil ženě do rány. Ta se podrážděně přemístila, aby mohla mít Hartovou znovu na mušce. Sam strnul a Hartová pocítila záblesk síly. Něco je ve vzduchu, pomyslela si. Při jejich posledním setkání nebyl Sam magicky aktivní. Vyčkala, až její noví spojenci dokončí obhlídku okolí, aby se ujistili, že je sama.

„Možná bychom mohli spojit své síly," navrhla. „Pokud se tam dokážeme rychle dopravit, snad se nám podaří zabránit jim v dokončení rituálu. Ten kruh není moc daleko."

„Co se do toho pleteš?" vyštěkl tmavovlasý elf.

Sam si ho nevyšiml, pokročil vpřed a položil jí svou vlastní otázku: „Na jihozápad?"

Přikývla.

„Gloverův dům," hlesl Lišák.

Sam udeřil pěstí do kamenného oltáře. „Byli jsme přímo v jejich svatyni, a nevěděli jsme o tom. Kdybychom byli zůstali, mohli jsme něco podniknout, ale teď se tam těžko prostřílíme." Obrátil se k Hartové a dodal: „Pokud s sebou nemáte další dračí formu jako společníka."

„Už žádní draci," řekla. Věnoval jí zvláštní pohled a ona poznala, že se jí nepodařilo tak docela skrýt, co cítila. Nevěděla však, jaký signál k němu vyslala. Od té doby uplynuly už celé měsíce, ale ona si stále ještě nebyla jistá svými vlastními pocity ani tím, jaké místo v nich zaujímá Sam.

„Nepřekvapuje mě to. Tak tedy úderný tým?"

Potřásla záporně hlavou.

„Stejně to budeme muset zkusit," usoudil. „Nesmíme dopustit, aby dokončili ten rituál."

Sam se chystal opustit Stonehenge, ale tmavovlasý elf mu zastoupil cestu. „Dá se jí věřit?"

Sam mu pohlédl do tváře. Vyčkal, až se elfovy chladné modré oči střetnou s jeho a pak prohlásil: „Jednou mi kdosi řekl, abych nikdy nevěřil elfovi, Estiosi. V tvém případě mi to připadá jako dobrá rada."

Sam se rozhlédl kolem sebe a drsně připomněl Hartové příslušnost k jejímu metatypu. Měla pocit, jako by se jí horká krev nahrnula až do špiček jejích uší.

„Ale zdá se, že nemám na vybranou. V téhle společnosti jsem menšinou v počtu jednoho člena. Teď musím věřit každému, kdo je s to s těmi druidy něco udělat. Hartová je profesionální shadowrunnerka připravená k akci a ochotná pomoci. Chceš odmítnout dalšího vojáka? Druidové nejspíš počítají se vším a Glover nepochybně zesílí hlídky. Budeme potřebovat každou ruku."

Estios chvilku váhal, jako by se pokoušel ujistit sám sebe, že je stále pánem situace. „Dobrá. Přivolám letoun."

14

Proutěný panák stál v jižním cípu obrazce čelem ke křídou vyznačeným čarám a holému kousku půdy ve tvaru štítu, přes který všichni vstoupili na rituální území. V západním cípu stála stříbrná mísa svěcené vody, zatímco ve východním byla položena měděná pánev, z které stoupal vonný dým hořících bylin. Nad bludištěm z živých keřů byla z proutěného panáka vidět jenom hlava a trup.

Až na proutěného panáka připadalo Gloverovi vše důvěrně známé. V jižním cípu obvykle stávalo kopí se zlatým hrotem, ale tohle nebyl obvyklý rituál. Čekal je obřad vysoké oběti, nejsvětější z druidských rituálů. Do proutěného panáka bylo vpleteno šest vyvolených obětí, potomků neposkvrněné krve. V každé končetině se nacházela jedna z nich, pátá byla v trupu a šestá v hlavě. Před panákem stál Gordon a držel nezapálenou pochodeň, kterou téměř zakrývaly poletující rukávy jeho prostého bílého roucha. Vypadal zamyšleně. Uvažoval snad o úloze, která ho čekala?

Symbols byly na svých místech, čas nadešel. Gordon opustil své stanoviště před proutěným panákem a přešel doprostřed kruhu, pečlivě se vyhýbaje křídovým čarám. U nedokončené pěticípé hvězdy, do níž měl vstoupit, se pozdravil s Davidem Nevillem. Gordon zaujal své místo a mladý Neville narýsoval poslední čáru a uzavřel obrazec. Druidové se přes mýtinu přesunuli na svá stanoviště. Vypadali přitom jako bílé přízraky poletující ve tmě. Každý z nich měl na sobě rituální roucha se zlatým lemováním a kápí zasvěcené. Sir Winston, vedoucí obřadu, se od svých kolegů odlišoval těžkým zlatým prsním pancířem se znakem zářícího slunce, které bylo jeho totemem.

Vše se zdálo být v pořádku. Glover nezpozoroval nic, co by potvrzovalo Hyde-Whiteovy obavy. Obřadní kruh byl narýsován podle předpisu rituálu, který společně vytvořili. Geometricky přesně a za použití správných symbolů. Co by se mohlo stát?

Neville stál uprostřed kruhu, jmenoval každého z účastníků a vytvářel ochrannou magii. Glover si arcidruida pozorně prohlížel. Neville vypadal vyrovnaně a zdálo se, že má věci pod kontrolou. Bylo na něm znát jen lehké vzrušení z věcí příchů. Kolem jeho postavy se začala objevovat slabá záře, která prozrazovala, že energie už přicházejí.

Glover se připojil ke kruhu a vložil své energie do zaklínadla. Neville pokračoval v obcházení kruhu, až dokud nepředstoupil před Hyde-Whitea. Tlustý muž rituální kruh uzavíral. Glover si povšiml, že Hyde-Whiteova aura svítí tlumeně, jako by se rituálu plně neoddal. Méně schopný šaman by takovým odstupem mohl rituál nebezpečně pokazit, avšak Hyde-Whiteova síla i takto značně přesahovala potřebný vklad.

Neville pronesl svým mečivým hlasem úvodní verše a ostatní druidové sborově odpovídali. Vyzýval zemi, aby vyslyšela jejich volání, a výměnou jí nabízel úctu ke všemu, co patří k přírodě, a slib Kruhu, že bude usilovat o obnovení rovnováhy. Před nabídkou oběti se odmlčel.

Neville kývl na Gordona, který vysoko pozvedl svou nezapálenou pochodeň. Neville shromáždil od přítomných druidů paprsky síly a spletl je v jediné světelné kopí, které vrhl směrem ke Gordonovi. Jantarová záře se dotkla pochodně a zažehla ji.

Za doprovodu rytmických zaklínacích formulí přešel Gordon k okraji kruhu a pohlédl na proutěného panáka. Podržel pochodeň u levé paže panáka, dokud proutí nezačalo hořet. Potom ji vsunul hluboko do proutěné nohy, kde ji zanechal, aby založila další ohnisko lačných plamenů. Uklonil se před dřevěným panákem a vrátil se na své místo ve středu hvězdice, kde se postavil čelem k Nevillovi.

„Dáváme zápalnou oběť. Nechť ji nebe přijme," řekl.

Druidové pokračovali v prozpěvování zaklínadla, a jak oheň postupně zachvacoval další a další části proutěného

panáka, zpívali stále hlasitěji a hlasitěji. Sanchez, první z obětí, kterou pohltily plameny, zemřel, aniž by vykřikl. Druidové začali zpívat hlasitěji.

Vytí trhaného kovu a praskání tříštícího se dřeva přehlušilo jejich zpěv. Druidové ihned zmlkli. Kakofonie zvuků přicházela odněkud z blízkosti domu. Glover pátral po jeho zdroji.

Za hospodářskými budovami se zvedl jakýsi neuspořádaný tvar. Nepravidelná masa pohyblivé hmoty se spojila v obrovskou temnou hromadu odpadků a trosek, jejíž vrchol sahal o několik metrů nad střechu nejbližšího stavení. Ta věc se naklonila nad kefu a vyrazila směrem ke kruhu. Kymácela se, jako by se měla každou chvíli zhroutit, ale druhý nakloň tuto iluzi rozptýlil. Ať už byla ta věc čímkoli, blížila se k nim.

„Davide,“ překřičel Sir Winston klidným hlasem vzrušené otázky ostatních druidů. „Nesmíme být rušeni.“

„Zadržím to, otče.“

David Neville uvolnil své energie z celku, který druidové vytvořili. Glover se snažil soustředit, avšak jeho pozornost ochabovala a oči mu neustále bloudily k oné blížící se bytosti.

Světlo, které vrhal do okolí hořící proutěný panák, ozářilo postavu. Každým krokem byl její tvar stále zřetelnější. Z beztvaré masy odpadků ze smetiště a trosek opuštěné garáže pomalu vznikl masivní sukovitý muž, obrovitý golem, který se svým tvarem shodoval s proutěným panákem.

Jeden z obětovaných, kterého zřejmě probraly z omámení žhavé plameny ohně, vykřikl a ta věc sebou trhla. Barnettovo auto, veterán jezdící na benzín, se pomalu kus po kusu rozpadlo, všechny části se vznesly do vzduchu a připojily se k obrovskému tělu, které znovu o něco vzrostlo a sunulo se vpřed.

David Neville se mu postavil na okraji mýtiny. Dával si přitom bedlivý pozor, aby nepřekročil křídou nakreslený kruh, který představoval magickou bariéru. Napřímil se, rozpřáhl paže a pozvedl dlaně v žádosti o pomoc.

„Silou nebes tě ovládám. Silou země ti poručím odejít. Stojím pevně na zemi, ovíván větrem a posílám tě pryč.“

Glover astrálními smysly zachytil, jak se kolem Davida shromažďuje energie, která vzápětí vyšlehla proti té věci. Jiskřivě temná aura toho netvora paprsek pohltila, jako by nikdy ani neexistoval. Gloverovi vyschlo v ústech. Mladý Neville byl sice domýšlivec a snob, ale měl sílu a specializoval se na astrální bytosti. Glover už ho několikrát viděl zahánět vzpurné duchy. Tahle věc ale byla dost mocná na to, aby mu odolala.

V hrudi obrovité postavy se objevila trhlina, jakýsi temný jícen plný listových pružin, nárazníků a kovových úlomků. Neville ihned zaplavil proud polotekutých odpadků. Zapotácel se a začal dávit. Kaluž odpadků u jeho nohou se zdvihla a uchopila ho za kotníky. Kapající úponky slizu tuhly a bránily mu v pohybu. Jeho nohy zmizely uvězněny v ještě mohutnějším proudu špíny, který vytékal z té strašlivé nestvůry. Neville se znovu pokusil zvolat zaháněcí formulí, avšak jeho slova zdusila mohyla, která kolem něho rychle vyrostla a celého ho pohltila.

Netvor se křečovitě stáhl a zhroutil se do sebe, jako by chtěl Nevillea vyvrhnout. Byla to však jen klamná naděje. Nad zemí se zvedl úzký most z odpadků a trosek, po jehož povrchu se sunula mohutná výduť, připomínající prase v těle krajty. Obrovská masa stojící za bludištěm z keřů se touto výdutí přelila po mostě do mohyly, jež pokryla mladého Nevillea, a znovu začala růst. Hromada trosek se natahovala a kroutila, až dokud opět nenabyla původního tvaru a stanula na místě, kde se ji Neville pokusil zadržet.

Z Barnettovy dlaně vyšlehl proti obrovité nestvůře plamen. Vzduch nasýtil kouř a pára a na zasaženém místě plápolaly malé ohničky. Golem však na útok nereagoval.

Hyde-White stál jako přikovaný a po tvářích mu stékaly potoky potu. Zatímco druidové opouštěli rituál a věnovali svou energii tomu, aby zahnali vetřelce, on společně s Gloverem vázali prameny síly. Glover neměl příležitost dostatečně ocenit starcovo úsilí. Dodatečné břímě, které na něho bylo náhle uvaleno, si žádalo nejvyšší soustředění.

Ostatní druidové sesílali zaklínadla a pokoušeli se použít vlastních formulí k zahánění duchů. Jejich snahy měly jistý účinek a zdálo se, že se jim podařilo obřího netvora uvěznit mezi vnějším a vnitřním ochranným kruhem. Fitzgilbert se odvážil k té věci příliš blízko a byl sražen bijící paží ze zrezivělého kovu a hnijícího dřeva. Když padl na zem s přeraženým vazem, sesypala se na ostatní hromada úlomků.

Gloverova paže se ocitla v dřtivém sevření. Hyde-White vystoupil z kruhu. Bylo to nezbytné, protože jeho místo nyní zaujala ona věc.

„Andrewe, nyní vidíte, kam nás dovedla Nevillova posedlost. Ten pokažený duch se mu vymkl z kontroly. Jak jsem se obával, v rituálu byla chyba a objevila se tu tato věc. Dokončíme-li oběť, nikdo nedokáže předvídat, jakou moc jí tím dodáme.“

Glover zíral na tu nestvůru. Byla fascinující, podmanivá a odpudivá zároveň. Měla neobyčejnou sílu, avšak její nepřírozenost se zdála být konečným důkazem Hyde-Whiteova tvrzení. „Musíme to zastavit.“

Hyde-White přikývl a jeho brada zmizela v tukových záhybech. „Pokud bychom to zaklínadlo ihned rozbili, může dojít k prudké reakci. Společně s Nevillem ohlídám spojení, zatímco vy uděláte, co je třeba.“

Co je třeba.

Glover pohlédl na proutěného panáka. Plameny už pohltily jeho levou polovinu a šířily se dál. Tam, kde oheň divoce hořel, oběti se nehýbaly. Corbeau ležel svázan v panákově pravé paži. Oheň se k němu rychle blížil a Corbeau se začínal zmítat, protože žár a rozruch kolem ho zřejmě probraly z omámení. Stálo to tolik úsilí dostat ho sem, a teď všechno pokazila Nevillova nadutost.

Starý Neville stál vzpřímeně uprostřed kruhu se zlatým srpem pozvednutým nad hlavou. Oči měl zavřené a rty se mu pohybovaly, jak horečně odřikával slova rituálu.

„Nabízíme krev zemi. Nechť se půda napije z této svaté nádoby a občerství se.“

Gordon k němu přistupoval a zpěvavým hlasem recitoval modlitbu. Jmenoval sám sebe a nabízel k oživení půdy vlastní krev. Poklekl před Nevillem, zvrátil hlavu a nabídl mu své hrdlo.

Glover nesměl dovolit, aby královská krev napájela tu nestvůru. Shromažďil veškerou sílu a vrhl proti proutěnému

panáku explozi zeleného magického plamene, který odtrhl pravou paži. Doufal, že tím zároveň neničí poslední naději země. Corbeau ječel, když mu arkánové energie spalovaly maso a tělní tekutiny. Byla to rychlejší smrt než plíživý obětí oheň, ale neméně krutá.

„Ty blázne! Cos to udělal?“ zařval Neville na Glovera, přešel přes kruh a začal s ním cloumat.

„Zastavil jsem váš nepodařený pokus.“ Mávl rukou a vytrhl se ze starcova sevření.

„Zničil jsi všechno, pro co jsme pracovali!“

„Zachránil jsem to. Podívejte!“

Odpadkový gólem se prudce zakymácel a vychýlil se téměř pětáctýřicet stupňů ze své svislé osy. Pak náhle ztratil soudržnost a roztříštil se na jednotlivé části, z nichž se skládal. Zrezivělé železo a zetlelá organická hmota dopadly na zem. Po mýtině se šířil odporný zápach hniloby. Mezi troskami ležela napůl rozložená mrtvola mladého Nevilla. Její bílé kosti svítily v odlesku ohně.

„Pohleďte, co jste způsobil, a jakou cenu jste zaplatil za svou zvrácenou ctižádost. Váš syn zde leží mrtev. Máte ho na svědomí. Modlete se, aby vaše svědomí nebylo zatíženo ještě víc. Můžeme jen doufat, že jsme díky vaší pošetilosti neztratili celou zemi.“

„O čem to mluví?“ ozval se jeden z dalších druidů, kteří mezitím obklopili vadící se muže.

Glover ukázal prstem na hromadu trosek, která narušila jejich obřad. „O tomhle. Všichni jsme viděli, jak ta věc rostla s každou obětí, která byla pohlcena ohněm.“

Glover obrátil svou hněvivou tvář znovu k Nevillovi. „Kdybyste dokončil rituál, ta věc by získala takovou sílu, jakou si ani nedovedeme představit. Zplodil byste metlu této země.“

„Ne!“ Nevillova tvář se zkřivila. „Ta deformace by byla zničena.“

Glover se pohrdavě ušklíbl. V Nevillově hlase bylo znát zoufalství. Ten muž nedokázal přesvědčit ani sám sebe. „Tak proč se rozpadla, když jsem přerušil rituál?“

Nevillovy oči tékaly po tvářích shromážděných druidů. Jejich pohledy byly tvrdé.

„To nevím,“ zamumlal.

„Viděl jsem dost, abych to věděl. Vedl jste nás do záhuby. Prokázalo se, že vaše cesta je chybná a škodlivá. Musíme najít jiný způsob, jak obnovit zemi. Musíme doufat, že je to stále ještě možné a že jste nám svým neuváženým chováním nezavřel dveře.“

Barnett se teatrálně otočil k Nevillovi zády. „Glovere, jste člověk, který věděl, jak je třeba se zachovat. Co máme udělat teď?“

„Uděláme to, co je nutné,“ prohlásil Gordon. Když se k němu upřely zraky všech přítomných, dodal: „Byl jsem připraven obětovat pro obnovu země svůj život. Kdo by mohl žádat více odhodlání? Potřebuju jen, aby mi někdo ukázal cestu. Pokud vy vidíte cestu, pane Glovere, půjdu za vámi.“

„To je obrovská odpovědnost,“ upozornil Glover.

„A vy jste prokázal dost síly na to, abyste ji převzal.“

Glover se vznášel v oblacích. Jeho výsost mu projevila uznání! Hyde-White měl pravdu. Nabízela se mu velká příležitost. Byl by blázen a slaboch, kdyby se jí nechopil. Pokusil se zakrýt radostné vzrušení a tvářit se důstojně, když Ashton, který býval Nevillovým žákem, sejmul starci z hrudi náprsenku arcidruida a podal mu ji. Glover ji převzal s třesoucíma se rukama.

„Sloužím zemi jako vy, Výsosti. Jak jste poznal, všichni musíme udělat cokoli, aby se znovu uzdravila. Jako vůdce Kruhu si kladu za cíl obnovit její slávu. A nic mi v tom nezabrání.“

Ve svých slovech cítil sílu vnitřního přesvědčení. Pro záchranu země byl skutečně odhodlán udělat cokoli. Za sebou cítil masivní Hyde-Whiteovu přítomnost, která mu slibovala podporu.

ČÁST DRUHÁ - VŽDYCKY MÁŠ NA VÝBĚR

15

Londýn páchl.

Nebyl to jen vše pronikající zápach kouře a odpadků, typický pro každý velký metroplex. Zvláštní londýnské výpary byly výsledkem teroristických útoků roku 2039, kdy radikální skupina Pan Europa při odvetě za údajný podíl Anglie na rozpadu Evropského společenství vypustila do města biologický prostředek. Baktérie měly rozrušit obklady nově postaveného městského domu. Teroristé jistě s tichou radostí sledovali, jak povrch z biovlákna pod útokem hladových organismů rychle mizí. Ale měli tušení, jaký účinek budou mít jejich organismy na jiná biologická vlákna?

Ať už v tom byl záměr či nikoli, baktérie byly venku a neexistoval žádný způsob jak je odvolat zpět. Většina londýnských historických památek byla zničena, protože neovladatelné organismy požíraly papír a dřevo. Následná panika město úplně zdevastovala, pustošila jeho přítomnost a téměř zcela pohltila jeho minulost. S ní se vytratilo i odhodlání Londýňanů a sny o vůdčím postavení v nové Evropě postupně vzaly za své.

Obnažená konstrukce opuštěného domu nyní trčela nad městem jako rozbitý hrudní koš trouchnivějící předpotopní nestvůry a mezi vybělenými nosníky prorůstaly k nebi mrakodrapy, věže a komunikační přípojky.

Sam v těchto zářících věžích nového plexu spatřoval monumentální důkazy pohrdavého postoje megakorporací k obyčejným lidem. Místo aby splňovaly jejich naděje, pohrdaly vzrůstající mocí zelených, využívaly zmatku a stavěly své budovy, kde se jim zamlouvalo. Pomocí koupených hlasů v parlamentu a výhodných smluv s pozemkovou aristokracií si megakorporace přizpůsobovaly anglické zákony a otřásaly sny lidí o bezpečí a ochraně. Ačkoli konstituční monarchie byla obnovena, nevládl zemi pouze Jiří VIII, lord protektor, společně s parlamentem.

Megakorporace měly v Anglii stejnou moc jako ve vlastních zasedacích síních správní rady.

Přesto byl Londýn moderní metroplex a ve stínu podnikových věží se nacházel ještě jeden svět, kterému zelení lorda protektora nevládli. Londýn měl svůj stínový svět, ne nepodobný seattlovskému. V koutech a temných průchodech bojovali shadowrunneri, muži i ženy, proti nelítostné nadvládě podnikové moci. A když se podniky odhodlaly k odvetnému úderu, runneri se skryli... do opuštěných oblastí, které Samovi připomínaly seattlovskou Pustinu, do bzučících úlů veřejných zón pod podnikovými věžemi či do vlhkých katakomb podzemních kanálů, které tvořily městské podsvětí.

Chladná mazlavá voda stékala Samovi po krátkce střižených vlasech. Kdyby měl vlasy delší, připadala by mu ta mrazivá sprcha o něco snesitelnější. Necítil by vlhko, až dokud by hlasitě pleskající tekutina nedosáhla holé kůže na jeho krku.

Proč se Hartová zdržela? Měla tu být už před patnácti minutami. Během těch tří týdnů, kdy se zdržovali ve světě londýnských stínů, přišla vždycky včas, někdy dokonce dříve. Dokonce i při oněch zřídkačných příležitostech, kdy se měli jít bavit, bývala přesná. Na rozdíl od Sally.

Sally by se tu nelíbilo. Nesnášela tmavé uzavřené prostory. Vzpomínal na její nadávky, když se před dávným časem vloupali do Pasáže Renraku. Před dávným časem? Od té doby uběhly sotva dva roky. Tehdy žil jiný život, v jiném světě. Potom se však přidal ke stínům a začal žít jinak. Čekal ho snad v Londýně počátek další cesty?

Když přemýšlel o Sally, vzpomínal na to, jaké to s ní bylo v posteli, na prudkou vášeň, která se ho vždy zmocňovala. Ale vzpomínal také na hádky a projevy pohrdání. Vždy měl pocit, že jaksi nesplňoval Sallyiny požadavky. Do háje s tím! Většinou nesplňoval ani svoje vlastní, ale to neznamenal, že je k ničemu. Časy se mění a lidé s nimi. Včetně jeho.

Přihodilo se jí snad něco?

Samovy obavy byly skutečné, ale tvář, s nimiž ji spojoval, patřila Hartové. To ho překvapovalo. Jak snadno vklouzla do jeho představ a nahradila Sally. Téměř stejně snadno, jako spolu vklouzli do postele. Jaksi se to v tu chvíli hodilo a jemu to připadalo správné. A teď? Pořád mu to ještě připadalo správné.

Kde je asi Sally?

„Kde je ta Hartová?“ zašeptal netrpělivě Estios.

„Řekla, že přijde.“

Sam si přál, aby měl tu jistotu, kterou bylo slyšet v jeho hlase. Ale zněl vůbec jeho hlas jistě? Estios vypadal nervózně jako nikdy. Vysoký elf se vždy choval povýšeně a nepřítomnost společníků se ho obvykle nijak nedotýkala. Báł se snad o Hartovou? To se nezdálo pravděpodobné. Od chvíle, kdy se setkali v kruhu Stonehenge, Estios Hartové nedůvěřoval. Přestože jen díky ní nepadli všichni oné noci u Gloverova domu do léčky, zůstával Estios vůči ní podezřívavý. Hartová se jeho nepřátelství jenom smála, ale Sama to zneklidňovalo. Jak měli bez vzájemné důvěry spolupracovat?

S kým si vůbec mohl promluvit? Pokud šlo o Lišáka, v posledních dnech přemýšlel o každém slovu, které decker pronesl, a uvažoval, zda se za těmi jeho květnatými frázemi neskrývá další lež. Pak tu byl Estios a jeho posádka. Čtrnácti vypadal dost neškodně, byl tichý a schopný. O'Connorová byla z celé té skupiny nejpřátelštější, ale zdálo se, že se kdysi dávno setkala s Lišákem. Kdo mohl vědět, co za tím vězí? Lišák to jistě věděl, ale mlčel jako hrob. Estios se choval velice odtažitě. Pokud Hartovou neměl rád, pak Sama přímo nenáviděl. Pod Estiosovou zdvořilou slupkou Sam cítil, že vysoký elf svádí boj s jakousi zábranou, téměř jako by mu někdo nařídil, aby se Samem zůstal zadobře. Možná že mu to někdo skutečně přikázal. Pokud Sam věděl, jediným Estiosovým zaměstnavatelem byl profesor Laverty. Sam uvažoval, jaký zájem může profesor na této situaci mít. Komu ale mohl Sam věřit?

Jedině sám sobě. A Inuovi. Ale Inu byl jenom pes a navíc ho ani neměl s sebou. V Londýně se jeho nejbližšími přáteli stali elfové, s nimiž společně pronásledoval druidy. Kontakty, na něž měli elfové ve stínech spojení, patřily téměř výhradně k normálním lidem. Těmto kontaktům Sam důvěřoval ještě méně než elfům, bez nich by však byl ve městě ztracen. Na druhou stranu, bez nich by už byl na cestě do Seattlu.

Kdesi v podzemním tunelu se náhle ozvaly tiché kročeje. Než se Sam vzpamatoval, Estios vytáhl svou zbraň a postavil se směrem, odkud ten zvuk přicházel. Kromě obvyklého zápachu stoky se chodbou linuly ještě další známé vůně. Sam se ujistil, že Estios by zvládl jakýkoli fyzický útok, zapojil své astrální smysly a prozkoumal chodbu. Blížící se aura byla známá a uklidňující. Neprojevovala žádné známky zranění či utrpení. Další průzkum odhalil, že není sledována.

„Už jsou tu všichni?“ zeptala se Hartová.

„Kde jsi byla?“ zavrčel nakvašeně Estios.

Ponechala jeho otázku bez odpovědi. „Pojďme navštívit Herzoga.“

„Nelíbí se mi to,“ prohlásil Estios.

„A líbí se ti vůbec něco? Vždyť jsi nemusel chodit.“

Setřela si z rukávu své bundy kapku vody. Její zakaboněný pohled zdánlivě patřil ušpiněnému svršku, ale Sam věděl, že tomu tak není. Estios nepřestával dotírat.

„Proč bychom ho měli do té záležitosti zatahovat, Hartová? Nestačilo ti, že jsi ohrozila naši bezpečnost, když jsi za ním poslala Twista?“

„Nikoho neohrozila, Estiosi. Herzog je jen učitel. Měl bys jí být za to vděčný, alespoň vám budu víc platný.“

„Učit se někde v kanále je horší než neučit se vůbec.“

Hartová se zasmála. „Učení je učení. Radím ti, aby sis nechal svůj názor pro sebe. Našemu hostiteli by se tvé šťourání vůbec nelíbilo. Kdyby tu Herzog byl...“

„Ale Herzog tu je...“

Nový hlas patřil objemné postavě, která se vynořila z temného stínu chodby. Sam ucítil Herzogův charakteristický

pach a poznal, že je někde blízko, ale ostatní, ať upírali své elfí oči do tmy sebezpozorněji, si toho zřejmě nebyli vědomi. Estios pozvedl zbraň do bojové polohy a Hartová strnula. Nově přichozí se hřmotně zasmál.

„Dnes se nebude bojovat," řekl.

Herzog byl na člověka velký, vážil více než několik orků. Většinu jeho hmoty tvořily svaly a kosti, skryté pod vrstvou hladkého tuku a nahrubo slátaných šatů. Měl od přírody, výjimečnou sílu, jež byla umocněna pouze jeho totemem nikoli umělými prostředky. Přes svůj objem a pozoruhodnou sbírku fetišů, která zdobila jeho oděv, se pohyboval téměř neslyšně.

„Dobrý večer, Herzogu," pozdravila ho Hartová, když k nim přistoupil. „Těší mě, že vás vidím."

„Máte pro mě práci."

„Jste přímočarý," poznamenal Estios.

„Noc stále ještě není za polovinou, elfe. Musím si vyřídit ještě své záležitosti. Jestli se ti zdá, že se chovám stroze, nemusíš se mnou jednat."

„Nevšímejte si toho vysokého tmavého nedůtklivce, Herzogu," řekla Hartová. „Potřebujeme vaši pomoc."

„O co jde?"

„Musíme se dostat dál. Naše průzkumné pokusy nikam nevedou. Zdá se, že protivníci jsou velmi dobře zabezpečeni proti hermetickému vniknutí. Napadlo mě, že vaše pojetí by mohlo přinést ovoce."

„Vaši protivníci nejsou mými protivníky."

„Jsou to protivníci všech," ozval se Sam.

Herzog se k němu obrátil. „Tak? Proč jsi ty neudělal, oč ta elfka žádá mě?"

Samovi se nechtělo odpovídat. Kdyby byl s Herzogem sám, možná by mu to vysvětlil, ale před Hartovou se ostýchal. Nechtěl, aby věděla, jak nerad rozmlouvá se Psem, jak velké obavy má z iracionálního hovoru s duchovou esencí. A nechtěl, aby věděla o té další postavě, která ho tolik děsila.

„Nemůžu," řekl prostě.

Herzog se prudce pohnul a zarachotil svými fetiši a magickými předměty. „Máš sílu. Víš, jak oddělit svého ducha od fyzického těla. Proč ses na půl cesty zastavil? Kvůli Psovi nebo kvůli Muži Světla?"

Sam zaváhal a Hartová po něm střelila pohledem.

„Co je to Muž Světla?" zeptala se.

„Nic," řekl rychle Sam dřív, než mohl Herzog odpovědět. „Nic to není. Jenom jakýsi podvědomý symbol. Pořád mám ještě potíže s pronikáním na rovinu ducha, bez kterého nemůžu udělat to, co po mně chceš."

Hartová na něho hleděla, ale neřikala nic. Sam v duchu pronesl modlitbu díkyvdání, když opět obrátila svou pozornost k Herzogovi.

„Takže, šamane. Uděláte pro nás ten průzkum?"

„Udělám. Bude to chvilku trvat."

„Tak vás tu necháme," řekl Estios. Obchod byl uzavřen a vysoký elf zmizel ve tmě. Hartová si nechala poděkování Herzogovi na později a místo toho se natáhla po Samově paži. Šaman ji zadržel.

„On tu zůstane."

Sam spatřil, jak se obličej Hartové na okamžik zakabonil. On sám cítil strach. „Proč?"

„Potřebuješ se učit."

Sam už chtěl cosi namítnout, ale Hartová ho předešla. „Má pravdu. Musíš se naučit co nejvíc. Kromě toho, když tu zůstaneš, můžeš nám dát hned vědět, pokud Herzog objeví něco důležitého. Ušetří nám to spoustu času."

„Ale ty - "

„Já nic. Víš, že nechce pracovat s nikým jiným než šamanem."

„Jenže já nejsem - "

Herzog pobaveně zafuněl.

„Jsi co jsi. Teď musíš jít se mnou. Odznaky přicházejí."

Sam se rozhlédl. Ve tmě mnoho neviděl, ale slyšel vzdálené šplouchání. Někdo se opravdu blížil a bylo jich hned několik. Na runnery dělali příliš mnoho hluku. Přicházející osoby nejspíše patřily k místní policejní hlídce, která pravidelně prohlížela kanály. Magie je před jejich kouzelníkem nemohla skrýt. Když se Sam obrátil, Hartová už byla pryč. Tíse vklouzla do temné chodby, kde její elfí oči viděly lépe než jeho. Nikdy by ji nedostihl. Nezbývalo mu tedy nic jiného než se připojit k ustupujícímu Herzogovi. Dokonce i nabručený Aligátoří šaman byl lepší než srážka s městskou policií.

Zastavili se, až když Herzog usoudil, že jsou bezpečně z dosahu hlídky. Herzog se opřel o stěnu chodby a přestal se hýbat. Sam ho téměř neslyšel dýchat. Aligátoří šaman předtím nikdy neprojevil žádnou obětavost, přesto však přijal úkol, který mu Hartová zadala, bez smlouvání o ceně.

„Proč to děláš?"

„Musím."

„Ale nic jsme ti za to nenabídli. Nemysli si, že ti Estios zaplatí, kolik si řekneš. Nezmínil ses o ceně, takže nejspíš ani nic nedostaneš."

Herzogovo pobavené zafunění nebylo tak silné, aby se neslo chodbou, ale Sam ho přesto zřetelně slyšel.

„Já to nedělám pro toho elfa s ledovým pohledem. Ani pro tu tvou metresu Hartovou. Dělam to pro tebe. Musíš prohlédnout, že cesta je bezpečná a že po ní můžeš kráčet; stačí když přijmeš, co jsi."

„Přijal jsem to. Naučil jsem se zaklínadla. Jsem schopen vědomé astrální projekce."

„Klameš sám sebe. Kdybys skutečně přijal, že jsi založením šaman, cesta k rovinám duchů by ti nezůstávala uzavřena. Dokud nepřijmeš druhou podstatu, nedosáhneš toho, co hledáš. A dokud toho nedosáhneš, budeš sám sobě

největším nepřítelem."

16

Janice si pomyslela, že Dan Shiroi má pravdu. Jeho postoje a reakce byly vzhledem k tomu, jak musel žít, vcelku pochopitelné. I ona tak teď bude muset žít. Jako Jaime Garcia a Han a všichni ostatní, kteří byli součástí Danovy skryté organizace. Ať už žili kdekoli na světě, patřili ke stejnému metalidskému druhu.

Dan byl dobrým učitelem. Pod jeho vedením dělala věci, které by nikdy nepokládala za možné. Zaklínadla a soustředění na astrální smysly přicházela snadno, téměř sama od sebe. Už dovedla maskovat svou podobu zaklínadlem a mohla chodit mezi normály, aniž by si povšimli, co je zač. Její dětské sny o magii se začínaly naplňovat.

Magie přišla s její druhou proměnou. Bylo to požehnání. A zároveň kletba. Maskována magií často vyslechla normály, kteří se domnívali, že je jednou z nich. Slyšela pomluvy, vtipy a odsudky. Cítila v jejich slovech nenávist, a tak vůči nim zahořkla.

Dan měl pravdu, jejich druh musel držet pohromadě. Normálové nesnášeli vše, co bylo jiné než oni. Nejvíce ze všeho nenáviděli metalidi. A čím byl metačlověk větší a podivnější, tím byla jejich nenávist silnější. Kdysi se domnívala, že tu nenávist působil strach z cizího a neznámého. Teď však začínala mít podezření, že její původ je někde jinde, kdesi v temných zákoutích lidské duše. Ať už však ta nenávist pocházela odkudkoli, byla skutečná.

A normálů bylo o tolik více než metalidi. Ani velká síla a bystřejší smysly by ji před rozrušeným davem neochránily. Na jednom z prvních výletů, kdy náhle ztratila koncentraci, pocítila znovu zranitelnost, o níž si myslela, že už se jí dávno zbavila. Vzpomínky jí zalétly znovu k tomu strašnému zasněženému dni, kdy její iluze selhala a ona se náhle ocitla odhalená na ulici. Normálové se do ní pustili, nadávali jí do nestvůr a požiračů dětí. Utekla před jejich křikem a oni ji pronásledovali až do opuštěné budovy, která se podobala té, v níž ji nemocnou a zuboženou našel Dan. Jenže tentokrát byla zdravá a silná a nepronásledovali ji ghoulové, ale normální lidé, kteří s ní jen chvíli před tím zdvořile konverzovali. Nenávist a nadávky davu ji zranily víc než rány pěstí. Kdyby ji Dan znovu nenašel, normálové by ji roztrhali na kusy. Způsobili jí četná zranění, ale Danův hojivý dotek ji zbavil bolesti.

Naučila se, kdo jsou její přátelé a kde je teď ve světě její místo.

Pohlédla na Danovu spící postavu. Paprsky zapadajícího slunce pronikaly okenními žaluziemi a barvily jeho kůžešinu do růžová. Brzy se vzbudí a půjde za svými záležitostmi. Vždy říkal, že jsou to i její záležitosti, ale kromě studia magie ji zatím nepověřoval žádnými úkoly.

Pomocí magie se dokázala dotknout esence, která byla nespoutaná, průzračná a mocná. Dan ji provedl jeskyni uprostřed světa a ukázal jí nádhernou zemi, která za ni ležela. Tam se setkala se svým totemem. Spatřila jeho planoucí oko a dotkla se jeho hebké kůžešiny. Tehdy v nočním tichu uslyšela jeho procítěné volání. Když vzhledla, spatřila jeho siluetu, která uháněla po nebi, aby si zatančila s měsícem. Vlk si ji vybral a přijal ji za svou. Byla pyšná, že se tomu lesnímu běžci zamlouvala.

Začínala Vlků pomalu rozumět, začínala postupně cítit lovce v sobě. Srdce jí překypovalo touhou zůstat a bránit svůj druh. V končetinách měla sílu divokého zvířete. Byla připravena postavit se těm, kdo by se jí pokoušeli odtrhnout od smečky. Vlk jí nabízel sílu, aby mohla hledat vlastní cestu a rozsápat všechny duše se slabou vůlí, které by se jí pokoušely v tom bránit. Ano, začínala Vlkovi rozumět. A zároveň se trochu bát sama sebe.

Z myšlenek ji vytrhla Danova ruka na jejím rameni. Zjistila, že stojí u okna a pozoruje, jak na londýnský starý East End padá tma. Přestavěná čtvrť se jen málo lišila od těch, které tu bývaly před ní. Po temných ulicích se procházeli vrazi a dodavatelé všeho možného nezákonného zboží tu měli svá doupata. East End byl stále oním bzučícím úlem, plným zlých a odporných lidí, městskou divočinou, zamořenou všemožnými neřestmi a utrpením. Dan řekl, že právě tato oblast je vhodná pro její současný stupeň magického vývoje. A proto bydleli v opevněném apartmá jedné z budov. Slíbil jí, že už brzy bude připravená postoupit dál.

„Trápí tě něco?“ zeptal se.

„Ne,“ zalhala. Její starosti a obavy byly příliš vágní, než aby je dokázala vyjádřit slovy. To by ji v jeho očích snížilo. Cenil si síly a proto bude silná.

„Dobrá.“ Políbil ji. „Napadlo mě, že dnes v noci bychom se opět mohli vypravit do druhého panství. Poslední výlet byl velmi slibný.“

„Dobrá.“ Uvědomila si, že opět spatří Vlka, a pocítila vzrušení.

Vzal ji za ruku a odvedl ji dolů do sklepa, kde jí obvykle dával lekce. Han už tam byl a rozvěšoval po místnosti vonné byliny. Jako obvykle nic neříkal, pouze přikývl na Janicin pozdrav a usadil své chlupaté tělo za buben. Janice se natáhla na podlahu a Dan pronesl několik zaklínadel, která jim zajistí bezpečí a soukromí.

„Připravena?“ otázal se.

„Dychtivá,“ odpověděla.

Seděl jí se zkříženými nohama u hlavy a položil jí dlaně na obě tváře. Začal prozpěvovat nápěv pouti a Han ho doprovázel rytmickými údery na buben. Janice poslouchala, dokud jí hlas a nástroj nesplynul v jedno a ona přestala vnímat slova.

Zvuk v ní tepal a pronikal jí každou buňkou těla. Nechala se unést jeho rytmem a plula po něm hlouběji do šamanického vědomí. Před ní se otevřela temná díra, ale ona už ji znala a nebála se. Proklouzla otvorem a plula dolů. Chodba byla krátká a žádné stíny se jí nestavěly do cesty. Ocítila se v druhém světě.

Vysoko nad obzorem jasně svítil měsíc. Byl velký a nádherný. Pozdravila ho a uslyšela Vlkovu odpověď. Zaradovala se. Takto měla žít, nespoutaná a svobodná, cítící chladný vzduch na svém kožíchu a čichající myriády skvělých pachů tmavé části dne. Začala mít noc velmi ráda.

Běžela.

Ne snad proto, že by musela, jen z bujnosti. Chtělo se jí běžet, vychutnávat, jak se její svaly pohybují v životadárném rytmu. Po jejím boku běžel bílý vlk. Byl větší než ona a také silnější, ale nepředstavoval pro ni nebezpečí. Byl to její druh a společně vedli smečku. Byli silní a zdraví. Nikdo se jim nevyrovnal.

Běželi.

Měsíc na nebi jasně svítil, ale ona jeho světlo nepotřebovala. Její zrak byl ostrý, čich ještě ostřejší. Máloco jí uniklo, zejména pokud to mělo pach kořisti. Náhle se před ní mihlo cosi bílého - vyplašený králík vyběhl z úkrytu. Vrhli se za ním, přeskakovali překážky, obíhali zátarasy a nadháněli si kořist navzájem. Někdy se po ní už už chystala chňapnout, ale kořist včas udělala nečekaný obrát a uklouzla jí. Jindy na kořist zaútočil on a zahnal ji směrem k ní.

Vpředu se rýsovala hustá křoviska. Králík vycítil, že tam by mohl nalézt útočiště, a zdvojnásobil svou rychlost. Vlk ho několika skoky předstihl a postavil se mu do cesty. Králík se zastavil a vyděšeně se třásl. Obrátil se a chystal se vyrazit na opačnou stranu. Vlk po něm skočil a přibíl ho tlapou k zemi. Králík zápolil s jeho nepřekonatelnou silou, ale marně. Vlk na ni pohlédl a nabídl jí poctu kořist zabít.

Králík vycítil výměnu jejich pohledů a obrátil k ní své vystrašené oči. Prosil o život. Věděl, že v přirozeném řádu věcí má sloužit jako kořist? Proč se tak zmítal, když se k němu přiblížila? Tak to přece chodí. Vlk je lovec, králík kořist.

Vystrašené, zděšené oči.

Zaváhala. Je to jen kořist, řekl Vlk. Maso.

Ano. Jen maso. Proč se nedokázala přimět k tomu, aby sevřela králičí hrdlo svými čelistmi? Svěsila hlavu a odvrátila se. Nechtěla spatřit pohrdání v jeho očích.

Králík tiše vypískl, když ho Vlk odpravil. Naslouchala, jak trhá králíkové tělo. Když byl hotov, nabídl jí maso.

Vzala si. Šťáva jí naplnila tlamu a do jejího mozku pronikly chuťové vjemy. Toto byla potrava pro ni, žádná jiná. Vci požírají králíky. Takový je světa běh. Zhltna další proužek masa.

Časem, řekl Vlk. Nebyla v tom žádná výčitka ani pohrdání. Cítila, že je trpělivý a ona se hřeje v paprscích jeho lásky. Rozuměl jí. Počká, až bude sama připravena. Slíbil jí, že nebude naléhat a své slovo vždy dodržel.

Milovala ho.

Když se nasytili, rozběhli se znovu vpřed k obzoru za měsícem. Měla radost z fyzické námahy a cítila se plná života jako nikdy předtím. Postupně zkracovali krok a zpomalovali běh podle rytmu bubnu. Cesta byla u konce.

Probrala se z transu odpočatá a dobře nasycená. Dan si nechal vyprávět její zážitek a řekl, že je spokojen. Věděla, že to myslel vážně.

Musel se ještě před spaním postarat o několik věcí a tak odešel. Vrátila se zpátky nahoru a chvilku se dívala z okna. Cítila se malátná a uspokojená. Dole na ulicích East Endu uklízely ranní čtyry trosky, které tu zbyly po uplynulé noci. Metaři. Nepochybovala, že si přilepšují z toho, co na ulicích zbylo po opravdových dravcích. Spatřila, jak dva otrhaní a špinaví muži kamsi vlečou zohavené tělo. Další osamělý vandrák, kterého odnášejí, další oběť plexu. V Londýně začínal další den.

17

Ebenový hošík v třpytivě stříbrném plášti sice tančil po elektronových drahách, ale nepříliš jistým krokem. Divoké tempo náhle skončilo klopýtnutím. Tanečníkovi nechyběl zápal, ale jeho kroky vypadaly toporně, jako by to na tanečním parketu klouzalo. Každým směrem se šířily datové dráhy ve všech svých nesčetných podobách, žádná z nich však nenabízela to, co hledal. Kdyby nahodile vyrazil po jedné z nich, zastavil by se bezradně na prvním bodě, kde se dráha rozvětví do neurčité změti mnoha větví. Každá větev tvořila vějíř spojovacích linek, které mizely a stávaly se nevystopovatelnými. Jediné linky, které zůstávaly pevné, vedly do neproniknutelného ledu či k světským a nedůležitým údajům.

Byl zklaman. A rozčilen. Ebenový hošík se zabalil do pláště. Lišák se odpojil a hošík zmizel z Matrixu.

Lišák zíral na datajack. Nechápal to. Správně tu mělo být více možností, než by jich za celý den dokázal prozkoumat. Kruh druidů, který pronásledovali, se skládal z prominentních osob Anglie. Alespoň jména, která znali, patřila prominentům - vysoce postaveným podnikatelům či příslušníkům aristokracie, jejichž každodenní život se přetřásal na veřejnosti.

Skrytý kruh dokazoval, že je hoden svého jména.

Proč nebyl schopen najít spojení? Tajným společenstvem se zřídka podařilo zmizet beze stopy, zejména v dnešním moderním světě, kdy žádná organizace nefungovala bez jisté míry komputerizace. Magické organizace se obvykle daly vystopovat dokonce snáz, protože jejich členové se vesměs nevyznali ve spleť mechanismu konsensuální halucinace, na níž je Matrix založen, a nerozuměli oné pseudorealitě, která se stala Lišákovi druhým domovem. Dobrý decker by měl být schopen v Matrixu najít spojení mezi lidmi a organizacemi. A Lišák o sobě věděl, že je víc než dobrý.

Tihle druidové byli přes své magické schopnosti v technice honění. V Matrixu se nevyskytoval ani náznak toho, že by kdokoli z nich byl někdo jiný, než kým se jevil v pozemském světě. Lišák dokonce ani nezjistil jména neznámých členů Skrytého kruhu. Bez záznamů o organizaci Kruhu nemohl zjistit, kteří z kontaktů známých členů byli rovněž členy. Nepomohlo by mu ani, kdyby se podíval do seznamu registrovaných druidů. Mnozí aktivní kouzelníci se neobtěžovali dodržovat zákon o registraci a členové Skrytého kruhu nepochybně patřili ke kandidátům podobného projevu občanské neposlušnosti.

Vzhledem k neexistenci údajů to mohl vzdát a uvěřit, že další členové prostě neexistují. Jenomže Sam trval na tom, že jich musí být víc a Hartová jeho názor podpořila. Oba tvrdili, že druidský kruh je třikrát tři. Runneři znali jména šesti žijících členů Skrytého kruhu a dvou zemřelých.

Skrytý kruh byl příliš dobře skrytý. Lišák pátral tři týdny a nenašel skoro nic. Musí tu být nějaký jiný způsob, jak se jim dostat na kobyliku.

Pocítil na rameni jemný dotek dlaně. Tu dlaň znal a její přítomnost spustila proud vzpomínek, které se marně pokoušel potlačit. Minulost měla zůstat minulostí.

„Zase nic?“ Tón, jakým to Tereza řekla, zněl spíš jako konstatování než otázka.

Lišák neodpověděl. Zнала ho dost dobře. Z výrazu jeho tváře přece mohla vyčíst odpověď. Pohlédl přes rameno. Byla sama.

„Kdepak zůstal tvůj průvodce?“

„Čtrnáctý je dole.“

Stihlými prsty odsunula Fairlight kyberdeck a usadila se na okraj stolu. Lem sukně se jí přitom vyhrnul trochu výš a odhalil ještě více její stehno. Vzpomněl si na dokonalou hladkost jejích oblín. Přejel očima po známých křivkách, až došel k neméně známému pobavenému úsměvu. V očích se jí zablýsklo.

„Máš něco v úmyslu?“ zeptala se.

Povstal a natáhl ruku, aby ji pohladil po tváři. Vzpomínky splynuly se současností, jako by zde ani nebyla žádná časová prodleva. Sklouzla ze stolu přímo do jeho náruče.

„Myslela jsem, že zamilovanost elektronového ducha svazuje.“

„To je pravda.“

„Chyběl jsi mi.“

„Ty mně taky.“

„Estiosovi by se to nelíbilo.“

„Estios se může...“

Umlčela ho polibkem. Ten okamžik se mu zdál dlouhý jako věčnost.

„Lišáku, proč jsi nezůstal?“

„Proč jsi nešla ty se mnou?“

Nebylo co říct, protože vše si řekli už předtím. Neměl po ruce žádnou novou odpověď, která by měla nějaký význam. Tiskli se k sobě a navzájem vnímali tlukot svých srdcí. Opřela si mu tvář o rameno a její hlas zněl tlumeně.

„Některé věci se nikdy nezmění. Rozpadnou se teprve tehdy, když se změní věci kolem nich.“

„Nemusí to tak být.“

„Jsi si jistý?“

„Ne.“ Přál si, aby byl.

„Ani já ne. Co s námi bude, Lišáku? Myslela jsem, že budu schopná s tebou pracovat bez toho, aby mě pronásledovaly vzpomínky. Nejsem tak silná, jak jsem si myslela.“

„Máš víc síly než já.“

„Lháři.“

„Zůstaneme tedy navždy osudovými milenci?“

Místo odpovědi se k němu přivinula ještě těsněji.

„Nechtěl bych tě zkompromitovat před Estioseem,“ podotkl.

„Ani bych ti to nedovolila.“

To nebyla odpověď, kterou si přál slyšet.

Vyrušil je nevídaný zvuk. Čtrnáctý kráčel chodbou. Na elfa dělal dost velký hluk. Tušil snad něco?

Tereza druhého elfa rovněž zaslechla. Pohnula se téměř stejně rychle jako Lišák. Když Čtrnáctý vstoupil do místnosti, Lišák byl zpátky ve svém křesle a Tereza se cudně opírala o stůl.

„Klávesnice utichla, a tak jsem se přišel podívat, jakého pokroku jste dosáhl. Máte informace?“ tázal se Čtrnáctý.

Zklamání těla bylo samo o sobě dost zlé. Nemusel ještě Lišákovi připomínat, jak málo toho dosáhl i v Matrixu. „Nic nového.“

„Estios nebude mít radost.“

„Smůla,“ odsekl Lišák. „Ten mizera nemá nikdy radost, pokud si nemůže...“

„Lišáku!“ Teresin hlas zněl dostatečně káravě, ale Lišák zachytil náznak jejího úsměvu.

Takže dáma nebyla tak úplně jejich.

Čtrnáctý se nenechal vyvést z klidu. „Váš osobní názor na členy týmu mé nezajímá. Vaše neschopnost dodat výsledky však ano a velmi mě znepokojuje. Příliš totiž omezuje naše rozhodování. Říká se o vás, že jste decker neobyčejných kvalit.“

„To je pravda. Současně je ale také pravda, že práce v Matrixu není procházka po zelené louce.“

„Vyčerpali jste všechny cesty?“

„Všechny? Decker mých 'neobyčejných kvalit'? To sotva. Zatím jsem pouze vyčerpal všechny dosud odhalené stopy, které k nim vedly. Kromě potvrzení, že mladý Neville je opravdu mrtev, o nich nevíme nic, co bychom nevěděli už v den slunovratu.“

„Když nevytvoří plný kruh, jsou slabí,“ poznamenala Tereza.

„Ale ne dost slabí,“ oponoval Čtrnáctý. „Optimálním řešením by bylo jejich úplné rozpuštění, avšak zredukování počtu členů kruhu na tři by prozatím stačilo.“

„Pokud ty lidi neznáte, nemůžete je jen tak 'zredukovat'. Nejsme k vyjmenování všech členů Kruhu o nic blíže než před třemi týdny. A bez zjištění jejich identity se nesmíme odvážit podniknout kroky proti těm, které jsme už identifikovali.“

„Přesně tak,“ přisvědčil Čtrnáctý. „Musíte zdvojnásobit své úsilí.“

Lišák si založil ruce na prsou a pohlédl do stropu. „Ať Estios zdvojnásobí své.“

„Už to udělal,“ řekl Čtrnáctý.

Samozřejmě. Vždycky byl o krok napřed. Zatracený mizera.

„Až se tedy vrátí s upotřebitelnými daty, použiju je.“

Čatradží se zamračil. „Čas běží.“

„Co znamená čas pro elfa?“

„Nemístné poznámky nejsou namístě. Estios se chystá k akci, a pokud arkánový průzkum přinese upotřebitelná data, musíme být všichni připraveni pohnout se kupředu. I kdyby šaman zjistil něco zajímavého, pochybuju, že to bude možné využít v Matrixu. Radím vám, abyste ihned prověřil všechny cesty, které zůstávají otevřené.“

„Radíte mi? Pak já radím vám...“

„Lišáku,“ okřikla ho Teresa.

Lišák si povzdychl. Hádka s Čatradžím mu nestála za to, že si pohněvá Teresu. „Snad bych mohl zkusit některou ze slepých kolejí. Jisté údaje, které máme k dispozici, by měly posloužit jako háčky.“

„Vložte to,“ přikázal mu Čatradží.

Hle, pane Čatradží. Nyní musíte připustit, že Lišák možná opravdu je neobyčejně schopný. „Slepá kolej využívá důmyslného systému maskovacích a zastíracích programů, díky jimž deckerova persona v Matrixu zprůsvitní. Tato technika bohužel deckera zároveň vystavuje nebezpečí, ale co zařízení proti neoprávněnému vniknutí nevidí, obvykle ani nenapadají. V tomto zahalení decker čeká. Kdyby se projevoval aktivně, zničil by iluzi neviditelnosti. Háčky jsou kousky údajů, k nimž decker vztáhne svou neviditelnou personu, a čeká, až se údaje pohnou. Předpokládá se, že háček bude legitimně vtažen na místo, kam by si decker nikdy nezjednal přístup konvenčním háčkováním. Tenhle postup je sice zdoluhavý, ale já nevidím žádnou jinou možnost. Třeba budeme mít štěstí.“

Teresa se natáhla a položila Lišákovi ruku na rameno. I přes kožené oblečení cítil její elektrizující dotek. Nezáleželo jí na tom, že Čatradží se dívá.

„Lišáku,“ řekla, „nedělej to. Je to příliš nebezpečné. Slepá kolej by tě mohla odnést do tvrdého ledu.“

„Neboj se nic, krásná panno. Lišák se dosud nesetkal s ledem, který by ho dokázal uvěznit.“

Samozřejmě že lhal. Jednou už v ledu uvězněn byl - jen jednou. Byla to zkušenost, která ho děsila v nočních můrách. Ale nemusel se bát, že se podobná zkušenost bude opakovat. Umělá inteligence - pokud to skutečně byla ona - která ovládala smrtelný led, žila uzavřená v Matrixu Renraku a do té strašlivé černé pyramidy už nehodlal nikdy vstoupit. I když tihle druidové byli pořádně prohnání, jejich deckerů nemohli hrát stejnou ligu s megakorporací, která ovládala většinu světových veřejných konstrukcí dat. Bezpečně vyvázne ze všeho, s čím se setká.

Teresa se mu hluboce zadívala do očí a v obličeji se jí usadil výraz, z kterého nedokázal nic vyčíst. Povstala a zvedla přitom dlaň z jeho ramene. Poznala, že lže?

„Zatím,“ řekla tiše.

Lišák si byl jistý, že si nepřála, aby to slyšel.

18

Muž vstupující do místnosti nebyl vůbec člověk. Byl známý pod jménem Hanson a na první pohled vypadal jako člověk, ale Andrew Glover věděl své. Prověřil si Hansona hned poprvé, kdy se u něho ukázal s doporučujícím dopisem od Hyde-Whitea, a pohledem mága se přesvědčil o tom, že Hanson není člověk. Co Hanson ve skutečnosti byl, zůstávalo otevřenou otázkou. Podobnou auru či astrální podobu Glover nikdy předtím nespasil. Soubory astrálních podob či atlasy aur, do nichž by se mohl podívat a zjistit, jaký druh metačlověka Hanson je, neexistovaly.

Thlustý starý muž jistě dokázal proniknout iluzemi, zahalujícími podobu metačlověka, na první pohled. Tak proč mu doporučoval někoho, jako byl Hanson?

Hyde-White složil tytéž přísahy jako zbytek Kruhu a zavázal se, že bude usilovat o návrat právoplatného monarchy a očistu země. Tato očista se nevztahovala pouze na znečištěné prostředí, ale také na škodlivý vliv metalidských genů. Gloverovi předci bojovali o uchování čistoty Británie před přílivem méně pokročilých ras. Jejich boj mu připadal malicherný ve srovnání s tím, který nyní vedl proti mutovanému metalidstvu, jež hrozilo zaplavit dokonce i nečistou krev nižších tříd.

Metalidé byli jen o něco lepší než zvířata a Hanson, alespoň podle zvířecího vzhledu své astrální podoby, zřejmě patřil k jednomu z nejhorších typů.

Hyde-White byl sice nevyzpytatelný, ale zároveň to byl praktický muž. Jako všichni muži jejich třídy měl nejen dokonalou výchovu, ale chápal i povahu nejubožejších tříd. Stejně jako Glover. A to byla zároveň i odpověď. Hanson měl být pouze nástrojem, prostředkem, který využijí, a kterého se zbaví, jakmile ho nebudou více potřebovat. To dávalo smysl. Pro Gloveru tu byla jen nepříjemná povinnost jednat s Hansonem osobně.

Hanson si Gloverův odpor k vlastní osobě zřejmě vůbec neuvědomoval. A pokud ano, nevšímal si toho. Tak či onak, Gloverovi to vyhovovalo. Hansonova nechutná přítomnost byla jen dalším dočasným břemenem, které bylo třeba unést na cestě za naplněním jejich cílů.

„Jsou připraveni,“ řekl Hanson.

„Pak bychom neměli čekat.“

Glover proklouzl kolem Hansona a vešel do místnosti. Uprostřed leželo na podlaze pět spoutaných lidí. Byli to tuláci vybraní ze spodiny metroplexu. Tri z nich byli orkové. Do čistých pokrevních linií Nevillova rituálu měli daleko. Gloveru osobně takoví podlidé odpuzovali. V jeho vzkříšené Británii pro ně nebude místa. Míšenečtí cizinci, kteří tvořili zbytek obětí, vypadali o něco lépe, ale na tom nezáleželo. Důležité bylo, co představovali.

Sílu.

Podobné oběti jim už dodaly energii pro podporu Kruhu a obnovení síly ztracené po smrti mladého Nevilla a Fitzgilberta. Dokonce i bez plné devítky Glover cítil, že jejich rituální činnost je silnější a Hyde-White naznačoval, že síla ještě více vzroste. Každé dokončení cyklu zdvojnásobí jejich moc. Další výhodou bylo, že očistí zemi od těchto

zatracenů, zatímco budou čerpat sílu k její obnově.

Škoda že mezi dnešními účastníky nebyli žádní elfové, jejichž legendární fyzická krása stála v příkrém rozporu s jejich zrádnou a zkaženou povahou. Británii přišli zatraceně draho. Po obnově země zaplatí za půdu, kterou ukradli, a za duše, které zkazili, ale ze všeho nejdřív potřeboval Skrytý kruh načerpat sílu. Obrátil pozornost k tomu, co bylo třeba udělat.

Glover setřásl z ramen svůj svrchník a odhalil zlatou náprsenku, kterou nosil jako odznak svého úřadu arcidruida. Svrchník zachytily Hansonovy starostlivé ruce. Gordon, který se předtím skláněl nad jedním z orků a o čemsi s ním hovořil, se napřímil a zaujal své místo mezi pomocníky. Glover krátce kývl směrem ke každému z přítomných druidů. Z jejich zmenšeného kruhu chyběli pouze Hyde-White a Neville. Neville se měl zúčastnit příštího rituálu a Hyde-White hned následujícího po něm, čímž měl být uzavřen nynější cyklus.

Druidové mlčky přešli k vyznačenému místu, Glover rozpráhl paže a zpěvavým hlasem pronesl pozhnání. Jeho slova volala ducha země, aby byl svědkem rituálu, který zde této noci hodlali provést k jeho počtě. Ostatní druidové zazpívali kontrapunkt.

Gordon na druhé straně kruhu opakoval jejich slova. Oči měl zavřené a mluvil s hlubokou zbožností. Na Glovera to dělalo dojem, že Gordon věří této nové cestě ještě vroucněji než kdokoli ze samotných druidů. To Gloveru potěšilo. Hyde-Whiteovo vedení mělo blahodárný účinek. Královský dědic byl oddán jejich věci celým svým srdcem.

Gordonovy oči se náhle překvapivě otevřely a střetly se s Gloverovými. Glover v nich spatřil víru spojenou se silou a autoritou pravého krále. Poklonil se, uznávaje Gordona za dědice země, její srdce a barometr jejího zdraví. Poklona však neznamenal jeho podřízenost. Jako ochránce země, její magický úd odplaty a zároveň i lékař byl arcidruid rovněž do jisté míry jejím panovníkem. Král i arcidruid měli své vymezené sféry moci. Společně vytyčí cestu k nové éře.

Gordon přikývl v odpověď na Gloverovu poklonu. Arcidruid se poklonil znovu, tentokrát obětím, které ležely na podlaze mezi nimi. Ti ubožáci na ně vyvalovali oči jako vyděšená zvířata. První z nich vykřikl až v okamžiku, kdy spatřil v Gloverově ruce zlatý srp.

19

Signál, který vyslala Willie, naznačoval, že ve zchátralé budově našla něco zajímavého. Sam si pomyslel, že dům nevypadal bezpečně. Hrozilo, že se každou chvíli zřítí. V tom se příliš nelišil od sousedních domů. Celá čtvrť se rozpadala.

Gloverovu stopu na okraji špinavého East Endu ztratili před několika hodinami. Sam příliš nedoufal, že se jim ji podaří znovu nalézt, ale Estios naléhal, aby pročesali co největší území. Sam si od toho příliš nesliboval, ale souhlasil. Všichni cítili, že je tlačí čas.

Willie vyslala další signál krátce poté, co Sam dokončil vlastní astrální průzkum budovy. Celé to místo vypadalo nepříjemně a on nebyl schopen prohlédnout několik temných zákoutí, protože psychická statika byla příliš silná. Zdálo se, jako by se uvnitř stalo cosi strašného, cosi... chtělo se mu říct zlého, ale to znělo příliš hloupě a Sam nechtěl, aby se mu Estios vysmál. Pokusil se ze sebe setřást neblahé předtuchy. Konec konců, neviděl žádné živé protivníky. A Willie svým signálem potvrdila, že v budově nikdo není.

Estios vešel první. Vysoký elf byl arogantní a nepříjemný, ale měl odvalu. V temných zákoutích plexu vždy hrozilo nebezpečí, že padnou do pastí. Často ji nastražil nějaký povedený šprýmař nebo paranoidní tulák, který chránil svůj ubohý majetek. Astrální smysly nedokázaly spolehlivě odhalit elektronické mechanismy a Williiny sensory nebyly neomylné.

O'Connorová zůstala se Samem a Hartovou. Toto rozdělení sil bylo nerovnoměrné, ale stalo se pravidlem. Nedůvěřivý Estios si přál, aby s Hartovou neustále byl některý z jeho společníků. Sam měl podezření, že O'Connorová dostala příkaz Hartovou zabít, pokud by došlo k něčemu nepředvídanému.

Estios na ně od dveří zamával. Sam přešel spolu s ostatními nenápadně ulici a vstoupil do domu. Estios je vedl do sklepa k místu, kde se psychická statika zdála nejsilnější. Než se k ní dostali, Sam ucítil pach krve a výkalů.

V místnosti se odehrála hotová jatka. Měštští mrchožrouti se už dali do práce a roznegli zbytky řeznické práce do všech koutů. Sam napočítal pět lebek, tři orčí a dvě normální. Mrchožrouti se s pískáním a kvíčením dali na útěk.

Williina sonda ležela v jednom z rohů. Když objektiv kamery zachytil jejich příchod, červená kontrolka několikrát zablikala. Horní lopatky těsně pod komunikační kopulí se začaly bzučením otáčet, zatímco dolní se roztočily na opačnou stranu. Jakmile lopatky dosáhly určité rychlosti, sonda se odlepila od podlahy a složila pět částí svého přistávacího zařízení do kuželovitého tvaru. Půlmetrový válec se dvěma identickými bzučícími prstenci vyletěl z okna. Než prohledají sklep, Willie bude hlídkovat venku.

Z mrtvých těl zbyly téměř jen holé kosti. Vnitřnosti roznegli po místnosti mrchožrouti, ale zvláštní bylo, že tu chybělo maso. Bližší pohled ukázal, že někdo kosti pečlivě obral. Na místech, kde se jich dotkla břitva, zůstaly zřetelné vrypy.

„Tohle vypadá, jako by je zabil Kostěný Kluk,“ poznamenal Estios.

„Co to má co společného s druidy?“ zeptal se Sam.

Nikdo neodpověděl. Sam stál uprostřed toho masakru. Nemohl dělat nic jiného než civět na tu spoušť kolem. Z médií se už o Kostěném Klukovi doslechl, ale jeho vraždy se ničím nelišily od každodenního násilí, které si spojoval s přeplněnými metroplexy. Ani nejsensačnější zpravodajství se nemohlo měřit se skutečností, že stojí na místě, kde zemřely bezmocné oběti. Teď už chápal, odkud se vzala ta psychická statika; jeho astrální smysly zahltila bolest a utrpení mrtvých. Zvedl se mu žaludek.

„Bez srdce,“ prohodila O'Connorová.

Sam se k ní obrátil, ale místo jejího rozhořčeného obličejce spatřil, že si pečlivě prohlíží jednu z koster. Hartová a Estios o čemsi rozmlouvali u dveří, které vedly dál do budovy. O'Connorová chtěla svými slovy pouze říct, že oběti byly zbaveny srdcí.

O'Connorová pohlédla do jeho překvapeného obličeje.

„Žádná z obětí nemá srdce.“

Sam se divil, jak si může v té změti mrtvé organické tkáně být tak jistá. „Možná že je zhltna mrchožrouti.“

„Ostatní orgány jsou ohryzané, některé téměř úplně pryč, ale stále tu jsou zbytky, podle kterých je možné je identifikovat. Ale nevidím tu vůbec žádnou srdeční tkáň. Vrazi museli vzít srdce těch obětí spolu s masem.“

„Pak to tedy nejsou ghoulové,“ poznamenal Sam.

„Ti se obvykle takhle nechovají,“ přisvědčila O'Connorová. „Možná že vzali to maso, ale kdyby pojídali i vnitřnosti, vzali by je všechny.“

„K vraždám došlo fyzicky, ale stále se tu drží jakási zbytková zaklínací energie,“ řekl Estios.

„To není náhodný projev násilí,“ dodala Hartová.

„Snad jste si do této chvíle nemyslela, že ano?“ opáčil Estios kousavě.

Samovi se nelíbilo, když Estios s Hartovou mluvil tímto tónem. Když promluvil, v hlase mu zazněla zlost. „A proč by nemohl být? Nesmyslné vraždy jsou dnes na denním pořádku. Metroplexy jsou plné šilenců a lidí, kteří si najdou k zabití nejméně tisíc důvodů, včetně vzrušení. Někdy se přitom používá i magie.“

„Tak proč?“ zeptala se Hartová Estiose, jako by Sam ani nebyl promluvil.

„Není to zřejmé?“ odpověděl Estios. „Jde o rituální vraždy.“

„Skrutý kruh?“ nadhodil Sam a doufal, že nedostane kladnou odpověď.

„Nemáme dost údajů.“ Hartová svažila čelo a přemýšlela. „Načasování tohoto dýchánku Kostěného Kluka může být významné. Fakt, že jsme ztratili Glovera, naznačuje ještě víc. Kdyby mu někdo poskytl pomoc, měl by na provedení téhle ohavnosti času víc než dost.“

„Někdo mu opravdu pomáhal. Stopy v krvi ukazují nejméně na půl tuctu osob,“ řekla O'Connorová.

Sama vyrušilo z úvah sluchátko, které nosil zastrčené v uchu. Naléhavý tón mu prozradil, že Willie cosi zahlédla. Kódovaná zpráva upozorňovala na policii.

„Blíží se odznaky,“ řekl neklidně ostatním. „Měli bychom zmizet.“

Estios použil zaklínadlo, kterým po odchodu z té strašlivé místnosti vyčistil jejich boty a oblečení, aby za sebou nezanechávali krvavé stopy. Ke stanici podzemní dráhy to nebylo daleko, a tak se brzy opět nepozorovaně vmísili mezi dav.

20

Oči barvy roztaveného zlata jí obnažily duši. Janice byla taková jako předtím, lidská žena, slabá a bezmocná. Těm očím nemohla lhát. Poznaly, když lhala.

Muž se zlatýma očima jí kladl otázky. Zdálo se, jako by celý její život byl kolotočem otázek a odpovědí. Ptal se a ona odpovídala, avšak její odpovědi ho neuspokojovaly. Její otec říkal, že pravda ji osvobodí. Ona však mluvila pravdu, a přesto zůstávala spoutána.

„Proč jsi pro ně důležitá?“ ptal se muž.

„Nevím, o čem mluvíš,“ odpověděla.

„Zapírání ti nepomůže,“ řekl pevně.

Bolest.

Svaly se jí křečovitě napnuly a celým tělem jí projela ohnivá agónie. Čeho se dopustila, že si zasloužila takový trest? Řekla pravdu. Proč nebyla volná?

„Mluv.“

„Já nevím!“

Slzy se jí řinuly po tvářích. Dotkl se jejího ramene a ona se zachvěla. Měla pocit, jako by to byl pavouk, který jí po krku hodlá vylézt do tváře. Pokusila se odtáhnout, ale údy jí vypověděly poslušnost. Jakási síla jí držela na místě. Sklopila zrak a spatřila tmavé pásy, které měla omotané kolem zápěstí a kotníků. Kdyby byla její pouta železná, pokusila by se je zlomit, avšak ze zajetí chitinových pásků nebylo úniku.

„Nevzpírej se.“

Zmocnil se jí strach. Protože už nedokázala déle odolávat děsu, který jí působil jeho dotyk, vykřikla. I když to bylo beznadějně, pohodila hlavou ze strany na stranu a pokusila se vyprostit z pout. Chtěla být volná, ale musela se spokojit s tím, že se jí alespoň podařilo setřást ruku, která jí hladila po tváři.

„Obdivuhodné.“

Následující slova zněla jakoby z velké dálky a ztrácela se v oplzlé nahotě předchozích. Zdálo se jí, jako by kdosi další hovořil jazykem, jemuž nerozuměla.

„Je to tak, jak říkáš.“

K muži promluvil ještě další nehmotné hlasy a on jim odpovídal. Jeho poznámky a otázky se mísily s mumláním vzdálených hlasů a nakonec řekl: „Přinejmenším bude užitečná.“

Před jejíma očima se objevila nová tvář, zahalená světle zelenou látkou a kápí, zpod níž na ni nezúčastněně hleděly tmavé oči. Možná bude vyloučena. V zahalené tváři se otevřela neskutečná ústa, plná třpytících se jehličkovitých zubů. Ústa se k ní přibližovala a ona opět vykřikla. A pak ještě jednou. Neschopná jakéhokoli pohybu, neschopná být jen otočit hlavu, sledovala v bezmocném omámení, jak se k ní ten odporný zjev blíží. Násilníkovy rty se dotkly jejích a ústa jí znehybněla.

Zrak se jí zamlžil a obklopila ji temnota posetá hvězdami. Lhostejně vnímala, jak se od ní násilníkova tvář odtahuje. Jehličky zmizely. Zbyly tu pouze tmavé, lesklé, mírně šikmé oči za zelenou maskou. Pak se maska rozplynula a ona spatřila tvář Hughu Glasse. Jeho jemné elfí rysy byly krásné jako vždy.

Jak to, že je tu? Zachránil ji z Yomi a slíbil, že ji vezme do bezpečí. Přišel si pro ni znovu? Ale když potkala Hughu, byla orkem. Nyní byla člověkem. Natáhla se vpřed a toužila přesvědčit sebe samu, že je skutečný. Tolik si přála, aby noční můra se zlatookým mužem skončila, že byla vděčná i za to, že vidí Hughu. Pohlédla na ruku, kterou pozvedala, aby se dotkla jeho tváře. Byla chlupatá a znetvořená. Už nebyla člověkem. Nikdy nebude zase člověkem.

Hugh se na ni usmál. Jeho rty se pomalu roztahovaly víc a víc. Dokonale bílé zuby, které si pamatovala, mu chyběly. Místo nich spatřila pokřivenou zkaženou zmeť. Když vykřikla, zasmál se.

Škrábla ho do tváře a pocítila divoké uspokojení. Pak bylo její zápěstí opět uvězněno v hrubém palčivém sevření. Ale cítila krev. Líbilo se jí to. Bylo to skutečné.

Probudila se.

Její zápěstí svíral Dan svou silnou rukou. Čerstvé drápance v tmavém obličejí měl zalité krví, přesto však z výrazu jeho tváře nevyčetla hněv. Jeho oči vypadaly starostlivě. To kvůli ní, uvědomila si. Jakmile poznal, že je vzhůru, pustil ji. Roztřásla se a on ji objal a tlumeně mumlal slůvka, která jí opět dodávala jistotu.

Ve snu se jí jevil jako Hugh a proto na něho zaútočila. Ale nebyl to Hugh. Nikdy by nemohl být Hugh. Hugh by jí útok oplatil. Dan se k ní vždy choval jemně. V jeho zvířecím těle se skrývala dobrá duše, pravý opak krásného Hughu.

Se slzami v očích si prohlédla zranění, které mu způsobila. Už se začínalo hojit. Chabě se na něho usmála.

„To je v pořádku," řekl.

Mluvil pravdu. Cítila se v bezpečí. Shiroiova láska byla skutečná, nějakou falešnou slibou, které jí dával Hugh. Pokud ještě chovala nějaké pochybnosti, jeho trpělivá a starostlivá odpověď na její projev násilí je zaplašila. Shiroi svou lásku k ní nepředstíral, nehodlal ji oklamat a využít. Věděla, že Shiroi ji opravdu miluje. Jak by mohla jeho lásku neopětovat?

21

Muž Světla se znovu střetl se Samem a zářil jako samo slunce. Sam se na něho nemohl dívat, nevydržel před ním stát. Žár spaloval Samovu kůži a nutil ho k ústupu. Předchozím projevem šamanické síly se Sam vlastně spontánně chránil před ohněm, ale tento oheň byl tak silný, že mu nedokázal vzdorovat. Bázlivé zavyl jako vystrašené zvíře.

Muž Světla se zasmál.

Sam před výsměchem prchal tak dlouho, až se probudil. Pokoj, v němž spal, byl chladný, ale povlečení měl nasáklé potem. Natáhl se po Hartové, aby se uklidnil, ale zjistil, že je pryč. Byl v šerém pokoji sám.

Otevřenými dveřmi slyšel z vedlejší místnosti tůkání klávesnice. Rytmus rozhodně nepatřil Lišákovi. Podle podivného charakteru úderů se dalo soudit, že Willie riguje. Sam neslyšel žádné hlasy. Ani technomantka nejspíš neměla žádnou společnost. Sam přemýšlel, kam mohla Hartová odejít.

Sam odhodil vlhké povlečení a vylezl z postele. Třásl se a dobře věděl, že to není jen od chladu. Pokaždé, když pomyslel na Muže Světla, cítil, jak se ho zmocňuje strach. Sam netušil, kde se ten Muž vzal. Zdálo se mu, že tam předtím nebyl, když se pokoušel dostat na šamanické roviny. Jistotu však neměl. Nikdy se docela nesmířil s tím, že je šaman. Možná že Muž Světla byl jen projevem jeho obav. Snad symbolicky představoval jeho vlastní nechuť využívat šamanickou sílu a moc.

Voda z kohoutku umývadla tekla jen velmi pomalu. Prsty mu dřevěněly, když čekal, až nashromáždí do dlaní dost na to, aby si mohl opláchnout obličej. Chladná voda ho vzpružila a pročistila mu trochu hlavu. Prohrábl si mokkými prsty vlasy a vousy a trochu se upravil. Pokusil se hodit noční můry za hlavu a oblékl se.

„Hoj, Twiste," pozdravila ho Willie, když vstoupil do místnosti, kde se trpasličí žena zabývala svým hardwarem. „Na vaříči najdeš kávu."

„Díky," zamumlal. Místo toho si vytáhl z ledničky šťávu. „Pracuješ?"

„Jen cvičím oči a uši."

„Hartová řekla, kam jde?"

„Ne."

„Ani kdy se vrátí?"

„Ne."

Skvělé.

„Zplaš chmury, kámo Twiste. Teď ti povím něco pro tvoji druhou sadu mozků. Když jste vyklidili squat, zůstala jsem ještě chvilku tam a pozorovala odznaky. Moc dlouho se nezdrželi, ale udělali tam pěkný chaos, a přitom nevzali žádný průkazný materiál. Spíš to vypadalo, jako by se naopak snažili po někom zamístit stopy. Tak mi to přišlo divný a sledovala jsem je. Setkali se s inspektorem Burnsidem. Jejich hlášení ho ani moc nepřekvapilo a to už bylo vážně divný." Čekala, co na to Sam řekne, a když nereagoval, pokrčila rameny. „Nešlo mi to dohromady, Twiste. Burnside je kovanej polda, rovnej chlap. Celej stínovej svět ví, že je nepodplatitelný a že si nepřizpůsobuje zákony, jak se mu to zrovna hodí. Ale to přesně dělali ty šašci, co mu podávali hlášení. A on jen poslouchal. Povídám, Twiste, tohle nejde dohromady."

„Třeba se změnil."

„Burnside se nemůže změnit."

„Tak ho někdo vydírá."

„To je možný, ale nepravděpodobný. Pokud by Burnside proved něco, kvůli čemu by ho ten tvůj někdo moh vydírat, radši by ho dal zavřít, i kdyby měl sám padnout."

„Kdybychom tak věděli víc. Lišák by se mohl podívat do jeho souborů, ale není tady. Ty bys to asi nezvládla, že, Willie?"

„Proč to neuděláš sám? Máš přece jack."

„Už nedeckuju."

Willie se na něho podívala, jako by si myslela, že jeho mozek dostal zkrat. V jejím světě nikdo nepřestával deckovat, ledaže by mu vypálili mozek nebo ho zabili.

„Snad bych mohla, když má tvůj elfi kámoš tolik práce. Kdybys měl po ruce dostatečně dobrou deck. Ale bez záruky. Není to moje branže. Rig možná na první pohled vypadá jako deck, ale když na to přijde, je v tom dost podstatnej rozdíl.“

„Chápu. Uvidím, co se dá dělat.“

Ani ne za hodinu už Sam uzavíral obchod s dohazovačem, s kterým ho seznámila Hartová. Vyjednávání nebylo snadné a Sam odcházel s hořkým pocitem, že zaplatil víc, než mu bylo milé. Ale zároveň si odnášel i potřebný kyberdeck.

O několik hodin později se Willie odpojila a řekla: „To mě podrž.“

„Co je?“

„Burnside vede vyšetřování vražd Kostěného Kluka. Od chvíle, co se našla třetí sada koster. Na přímý pokyn shora.“

„Od koho?“

„Máš kurs na vedení výslechu, Twiste?“ Williin smích připomínal dívčí hihňání, až na to, že byl hlasitější. „No, přišlo to v obvyklejch oficiálních rozkazech, ale ty nejsou úplně v pořádku. Mají špatný počáteční kódy. Dalo mi to trošku zabrat, ale nakonec jsem našla stopu, která vede rovnou na vnitro.“

„Takže v tom jede i zdejší vláda.“ Nestačilo, že už v tom jsou zapletení zločinní druidové, megalomanské korporace a fanatičtí aristokrati.

„Přinejmenším část.“ Willie si opřela podpatky bot o hranu stolu a zhoupla se na židli. „Co teď, Twiste?“

„Začneme tou policií. Prohlédni Burnsideův rozpis služeb a porovnej ho s rozpisem těch dvou policajtů, cos je v noci sledovala. Zkus zjistit, kde se překrývají. Budeme potřebovat vědět, jak široké to spiknutí je. A zjisti, jestli tu nejsou nějaké odchylky od pravidelného rozvrhu. A zkontroluj to několik dní dozadu.“

Willie cosi zabručela, ale pak se vrátila k práci.

Když se zase odpojila, Sam řekl: „Všadím se, že jsi zjistila shodu mezi mimořádnými směnami Burnsidea a jeho přátel s daty a časy, kdy udeřil Kostěný Kluk. Nebo alespoň s dobou, kdy byla objevena těla.“

„Tak proč jsem musela dělat tu práci?“

„Jenom jsem hádal. Na to se nedá spolehnout.“

„No budiž. Uhád jsi taky, že v těch vraždách Kostěného Kluka je určitá pravidelnost?“

„Jaká pravidelnost?“

„Dost ošklivá. V první várce je několik přestávek, ale i tak je to poměrně jasný. Druhá várka to potvrzuje.“

„Potvrzuje co, Willie?“

„Tu pravidelnost. Počet těl byl první noc jedna, druhou dvě, pak tři a tak dále, až dokud obětí nebylo sedm. Pak to začíná znova.“

„Sedm? Ne devět?“

„Bezpečné.“

„V Kruhu bylo devět druidů.“

„A dva z nich zhebli na den slunovratu.“

„Mohli doplnit počet svých členů. To by bylo pro magický kruh moudré. Možná že vrazi Kostěného Kluka nejsou Kruh.“

„Ať už ty vraždy dělá kdo chce, je zatraceně metodickéj. Sedm dní mezi první a druhou vraždou. Šest mezi druhou a třetí, až nakonec mezi vraždama s šesti a sedmi mrtvolama zbydou jen dva dny. Po jednodenní přestávce přijde na řadu jednoduchá vražda, po sedmi dnech dvojnásobná. A tak dál. Před třema dny jsme měli pět mrtvol. Už chápeš?“

„Velmi metodické. Dnes v noci by mělo být zavražděno šest obětí. Ať už je to Skrytý kruh nebo ne, jde nepochybně o rituální záležitost.“

Willie se Samem pokročili od úvah o možných spojeních s druidy až k tomu, že Willie vyslala svou špiónážní sondu, aby monitorovala pohyb policie. Pokud se Kostěni Kluci přidrží časového rozvrhu, budou dnes večer aktivní, a jestliže je v tom zapletena policie, runneři by mohli na místo činu včas dostat pozorovací sondy, aby zjistili povahu pachatelů. Přinejmenším by se jim podařilo vyloučit tajnou dohodu mezi vrahy a policií. Williina sonda zamířila k Burnsideově policejní stanici, kde čekala jen půl hodiny, než vyšel ven. Připojili se k němu dva detektivové, kterým se runneři před třemi dny tak tak vyhnuli. Willie se Samem sledovali trojici, která se pověsila za individuum, jež vyšlo z přepychového městského domu v Regent's Park. Když se Hartová vrátila, stále se hrbili nad obrazovkou přijímače.

„Co se děje?“ zeptala se.

„Čekáme, až se něco stane,“ odpověděl zamyšlený Sam.

Hartová zabrousila pohledem na obrazovku. „To je Burnside!“

„Uhm.“

„O co jde?“

Sam jí vyložil, na co společně s Willie přišli, včetně teorií, které rozvinuli na základě zjištěných údajů. Hartová sledovala obrazovku spolu s nimi.

Williina sonda byla zaostřena na Burnsidea a dva policisty, kteří ho doprovázeli. Všichni byli v civilu a bez problémů splynuli s davem. Jediná věc, která je odlišovala, byla jejich zjevná nervozita. Po několika minutách poslal Burnside své dva podřízené pryč. Willie je sondou chvíli sledovala a zjistila, že každý z nich zaujal nezávislé pozorovací stanoviště za budovou, do níž vstoupil Burnside. Policisté se zachovali jako staromódní „očko“. Mohli použít sondu podobně jako Willie, ale neudělali to - operace tedy zřejmě nebyla oficiální, protože policejní užití strojů na dálkové ovládání bylo

potřeba hlásit.

Willie vyslala sondu do výše, aby obsáhla celý blok. Téměř hodinu se nic nedělo. Pak si Hartová povšimla, že nějací lidé opouštějí budovu, a upozornila na ně Willie. Opatrně, aby její stroj zůstal bez povšimnutí, umístila Willie sondu tak, aby zabrala osoby vycházející z budovy. Tři muži, vedení jednou ženou, se lopotili s plastickými pytli. Ani jednu osobu neznali, Willie však přesto jejich tváře pečlivě uložila do záznamu.

Sonda se vrátila k výchozímu bodu právě včas, aby zachytila druhou skupinu, která téměř unikla oku kamery. I tito opoždilci nesli na zádech pytle, což je přímělo, aby si rychle prohlédli jejich tváře. Tentokrát byli běžci odměněni.

„Glover,” zašeptal Sam.

O jeho totožnosti nebylo pochyb; Sam tu tvář znal až příliš dobře. Willie zaznamenala podoby neznámých, kteří druida doprovázeli.

„Zpátky k výchozímu bodu, Willie,” řekla Hartová. „Odcházejí po malých skupinkách a my nesmíme ani jednu z nich propásnout. Jestli je v jejich činnosti nějaká pravidelnost, hádám, že dnes večer u toho budou až na jednoho všichni.”

„Rozumím.”

Sonda se přenesla na původní místo. Vrátila se tam ještě čtyřikrát a zachytila odchod dalších nenápadných skupinek. Jakmile dům opustila poslední z nich, policisté se vydali ke vchodu. Přes riziko, že si toho policisté povšimnou, poslala Willie sondu před nimi, aby rychle prohlédla vnitřek domu. Ve sklepení domu leželo šest koster, do nichž už se pustili městští mrchožrouti.

„Řekneme to Estiosovi?” zeptala se Willie.

„Zatím ne. Nejprve si prohlédneme ty obličej,” navrhla Hartová.

„Je to na tobě, Twiste,” řekla Willie.

Sam vzdychl. „Měli bychom je napřed identifikovat.”

„Rozumím,” odpověděla Willie. Přeložila nahrávku do kyberdecku a zahájila proces zvětšování obrazu a korelace.

Sam doufal, že to nebude trvat dlouho. Pokud vzorec platil, a on neměl důvod tomu nevěřit, zemře za méně než osmačtyřicet hodin dalších sedm nevinných lidí.

22

„Vaše hlášení bylo velice poučné, Katherine,” usmíval se Bambatu a jeho zuby v kontrastu s tmavou pletí bělostně svítily. „Ale obávám se, že musíte změnit své plány. Lady zvážila situaci a rozhodla se pro jiné řešení. Ti poštili druidové ze Skrytého kruhu se vydali po cestě, která povede k jejich zkáze, a spolu s nimi padne i lord protektor. Lady je o tom přesvědčena. Je si dokonce jista, že padnou tak rozhodujícím a dramatickým způsobem, že k tomu ani nebude zapotřebí naší pomoci. Takové sebezničení vyhovuje lady daleko víc než původní plán rozvrátit jejich organizaci zvenčí. Proto si přeje, abyste už v té operaci, která má omezit aktivity Kruhu, dále nepokračovala.”

„A co Verner a Estiosova skupina?”

„Ani oni nesmějí Kruh rušit.”

To byl složitý rozkaz. Sama rozhodně nebude snadné přemluvit. S jeho buldočí vytrvalostí se setkala už při oné dávné záležitosti s dvojníkem. A od té doby, co se stali milenci, poznala, jak velice má vyvinutý smysl pro spravedlnost. Nevzdá se pronásledování, dokud nebude po všem. Nedalo by se s ním žít, kdyby nemohl přinutit Kruh, aby zaplatil za páchané zlo. S překvapením zjistila, že ji ta možnost znepokojuje. Proč? Byl to jen někdo, s kým se vyspala. Nebo snad ne? Nezačala ani přemýšlet o tom, co její starosti naznačují, když Bambatu znovu promluvil.

„Lady rozhodla, že odstranění Verneru by bylo pro rozrušení činnosti runnerů neúčinnější a nejbezpečnější. Očekává, že se postaráte o detaily s obvyklou dovedností.”

„Dostanu ho okamžitě ze země.”

„Ale ne, Katherine. To nestačí. Musí být zabit.”

23

„Na západ od Romford Road.”

Zvukový signál byl překvapením. Willie obvykle při rigování nemluví. Tvrdila, že to ruší její souznění se strojem.

Sledovala jednoho z nově identifikovaných druidů, Thomase Alfreda Carstairse, starostu birminghamského distriktu londýnského plexu. Starostu doprovázela dvojice ostrých hochů, kteří podle Williiných skenerů měli v těle mnohá kybernetická vylepšení. Všichni tři byli ozbrojeni. Až na své tělesné strážce se starosta zbavil obvyklé suity. Dnes v noci měl cosi na práci. Soukromě.

Posloupnost vraždění prozrazovala, že dnes večer bude dalších sedm mrtvých, jeden na každého z druidů. Runneři už věděli, že Skrytý kruh nenahradil členy ztracené v den slunovratu. Vrátil se ke svým rituálním aktivitám, aniž by doplnil svůj počet. Tlačil je snad čas? Blížil se nějaký termín? Pokud šlo o skutečné důvody ohavných praktik Kruhu, runneři dosud tápali ve tmě.

Sam doufal, že při sledování Carstairse budou mít více štěstí než s Gloverem té noci, kdy poprvé narazili na spojitost mezi vraždami Kostěného Kluka a Skrytým kruhem. Runneři si nemohli dovolit ztrácet čas prohledáváním každého domu v okolí údajného místa činu, kdyby ho ztratili z dohledu. Sam nechtěl dopustit, aby kvůli cílům Kruhu zemřeli další lidé.

Ani sledování inspektora Burnsidea už nepřicházelo v úvahu. Prodražilo se to, když si všiml jedné z Williiných výzvědných sond a nechal ji seškvařit mágem z okrskové čtyři pozorovacích protiopatření. Trpasličí riggerka rezolutně odmítla poslat za ním další.

Než nadešla obětní noc, dokončili jmenovitou identifikaci členů Kruhu a zbylo jim ještě trochu času vyhledat jednoho z nich, ctihodného pana Carstairse. Jako všichni druidové i starosta byl kouzelník, a proto bylo riskantní sledovat ho

astrálně. Pozemní tým šel po světské stopě, vybavený Williinou sondou.

Skupina lovců si bez obtíží razila cestu vpřed davem a chladnou zimní mlhou. Willie signalizovala, že Carstairs dosáhl místa určení a runneři zaujali smluvená postavení. Carstairs vešel do starého skladiště, jehož někdejší název a majitel byli dávno vymazáni zubem času a ničivými účinky londýnské atmosféry. Rozbitý chodník ulice se svažoval a Sam tušil, že se nacházejí někde poblíž řeky. Tam byla mlha vždy nej hustší.

„Proved' průzkum, Willie," nařídil Sam. „Zjistí, kde se rozložili, a dej nám vědět, až zahájí rituál. V ten okamžik je chceme překvapit. Těsně předtím, než začnou zabíjet lidi, jejich pozornost trochu opadne.“

Krátké zapípání znamenalo, že Willie potvrdila příjem.

Čekali.

Estios a jeho tým si ještě překontrolovali zbraně a znovu je ukryli pod dlouhé kabáty, kdyby k nim náhodou zabloudil některý z náhodných chodců. Hartová se dotkla prsty jedné z ozdob na opasku. Zdánlivě vypadaly jako nablýskané cetky, ale ve skutečnosti to byly smrtelně nebezpečné vrhací zbraně. Ta nervozita se k ní nehodila. Už několik dní se zdálo, jako by nebyla ve své kůži, ale na všechny Samovy dotazy odpovídala pouze záporným potřesením hlavy a smutným úsměvem. Její chování jen zvýšilo jeho vlastní nervozitu. Trhnul sebou, když mu v uchu zaznělo Williino dvojí zapípání.

To nebyl smluvený signál. Samovi vyschlo v ústech.

„Willie?" zeptal se opatrně.

„Co se děje?" odpověděla. „Kde se couráte? Už je to dobrejch dvacet minut.“

„Čekáme na tvůj signál. Neposlala jsi nám ho.“

Chvilku bylo ticho. „Copak jste neslyšeli ty výkřiky?"

„Krucí!" Žádný zvuk se k nim nedonesl.

Sam nadskočil a vytáhl narkojekční pistoli Lethe. Uspávací zbraň mu v ruce připadala lehká a křehká. Někdo tu byl odhodlán umučit lidi k smrti, a on měl jen tuhle titěrnou pistolku. Bylo to spravedlivé?

Když se Sam konečně pohnul, Estios už byl v půli silnice. Čatradží a O'Connorová následovali jen několik metrů za ním. Vysoký elf se jako obvykle chystal vniknout dovnitř první. Hartová se držela zpět vedle Sama. Věděl, že by se mohla pohybovat rychleji. Necítila snad tutéž naléhavost jako ostatní? Bylo jich jen pět a jedna sonda proti sedmi druidům a neznámému počtu pomocníků. Sam zatoužil, aby tu byl i Lišák se svým Sandlerem, ale elf v posledních dnech téměř neopustil Matrix.

Estios se vřít do dveří, ale vzápětí byl vržen zpět. Sam se zastavil a změnil vnímání na astrální. Ve veřejích spatřil záři, magickou bariéru. Estios se sbíral ze země a jeho aura rovněž svítila. Estios se naladil na psychickou frekvenci bariéry a jeho aura začala měnit barvu. Vysoký elf se pevně opřel o světelnou stěnu, a jakmile jeho aura nabyla téhož odstínu, prošel skrz.

Čatradží popadl O'Connorovou, obalil ji svou energií a protáhl ji s sebou za Estiose. Sam se vrátil k světskému vnímání a následoval je. Možná bylo dobře, že s nimi Lišák nebyl. Sam Čatradžíův trik neznal a Lišák by se zřejmě za bariéru nedostal.

Stěna Samovi připomínala plastický pytel. Natahovala se a odolávala, až ho náhle propustila a on se ocitl v temné budově. Teď už výkřiky slyšel. Poháněn ještě víc, rozběhl se vpřed, ale O'Connorová ho zadržela.

„Ne tak rychle, Twiste. Nejsme žádné přepadové komando," zašeptala důrazně. „Lišák by mi nikdy neodpustil, kdybych tě nechala vběhnout přímo do náruči smrti.“

Měla pravdu. Když se nechají zabít, příliš těm nešťastníkům nepomohou, a bezhlavý útok by jinak ani skončit nemohl. Přes jednu bariéru přešli, ale mohly tu být ještě další. Mohly se tu vyskytovat i fyzické pasti. Nebo skrytí strážci.

Estios, Čatradží a O'Connorová pozorně hleděli do tmy svým elfím zrakem. Sam s jistým pocitem nepatřičnosti vytáhl brýle na noční vidění a nasadil si je. Temnota se trochu rozjasnila.

Estios zaklel. „Tenhle zatracený barák zkresluje zvuk. Zavolejte trpaslici, ať přesně určí, kde jsou. Chci znát počet nepřátel a zbraně.“

„Co když to je elektronická rušička?" nadhodil Sam.

„Mají práci. Zapomněl jsi?"

Estiosova slova podtrhl dlouhý kvilivý výkřik.

Sam předal Willie Estiosovu žádost a přepnul si přijímač na nepřetržitý provoz.

„Dvě podlaží pod sklepem," hlásila Willie. „Asi deset metrů na severozápad od hlavního vchodu. Přítomno sedm druidů a osm pomocníků. Kam šel zbytek, nevím. Všichni mají nože. Všichni pomocníci a většina druidů balí - nic těžkého. Přístup ze severu a ze západu.“

„Krucí! Kdybychom tak měli obrázek," zaklel Estios. „Nedá se nic dělat. Čatradží a já půjdeme od severu. Bude nám chvilku trvat, než se dostaneme na místo, takže vy dojděte k západnímu vchodu a čekejte. Nikdo se ani nehne, dokud my nepůjdeme dovnitř. Jasně?"

„Ano," odpověděla O'Connorová.

Sam přikývl.

Až když se s O'Connorovou krčili před určeným vchodem, všiml si Sam, že Hartová s nimi není. Otřesný pohled, který se naskytl jeho očím, mu vyhnal z hlavy veškeré myšlenky na ni.

Oblouky a sloupovádi se v rozlehlé hale prostíraly dál než Sam dohlédl. Podlaha na východní straně prudce klesala a tvořila hráz. Dovnitř bylo odvedeno rameno Temže. Sam si povšiml, že vodní hladina je trochu zčeřena. Porozhlédl se po koutech a nakonec našel Williinu výzvědnou sondu, která se vznášela pod klenbou. Několik hromad zpuchřelých beden prozrazovalo, že tohle místo kdysi sloužilo jako nákladní dok. Za starých časů tu pracovali přístavní dělníci,

pocitiví i nepocitiví. Nyní poskytl přístřeší dělníkům zla. Od jeho kamenných zdí se odrážely bolestné výkřiky zmučených obětí.

Druidové byli všichni shromážděni na vyklizeném prostoru asi pět metrů jižně od západního vchodu. K práci jim svítil magický oheň, který poskytoval dost světla i pro Samovy brýle. Snad až příliš. Nepotřeboval vidět, jak krájejí maso z obětí, které zůstaly naživu. Pracovali rychle. Na vlhké podlaže už ležely tři kostry.

„Tenhle je nemocný," oznámil Carstairs, jako by hodnotil barvu nějakého domu.

„Zbavte se postižených míst. Takové maso je nepoužitelné," řekl mu Hyde-White.

Carstairs přikývl. Zlatý srp v jeho ruce se zableskl a dopadl. Starostova oběť se zachvěla a znehybněla. Výkřiky ihned ustaly, když omdlela. Nebo zemřela.

Samovo hrdlo se naplnila žlučí, když spatřil, jak Carstairs podává odseknutou končetinu jednomu z asistentů. Muž, který ji převzal, byl vysoký, dobře oblečený a téměř královského vzezření. Zdál se být potěšen, že může posloužit. Důstojně odnesl paži až ke schůdkům, které vedly k řece, a odhodil paži daleko do znečištěných vod. Ozvalo se tiché šplouchnutí a paže zmizela pod hladinou. Muž se vrátil na své místo. Krev na rukou mu zřejmě nevadila.

Samovu pozornost upoutal jakýsi pohyb. Severním vchodem vnikli do haly dva muži. Estios a Čatradží. Přikrčili se za jeden ze sloupů a zahájili mystický proces soustředění. Sam opět obrátil svou pozornost k druidům, jmenovitě ke Gloverovi. Příliš ho nepotěšilo, když spatřil, že hrud' toho muže zdobí náprsenka arcidruida.

Estios a Čatradží seslali pár ohnivých koulí. Mystická energie vybuchla na obou křídlech druidského shromáždění a rozmetala hořící muže i ženy na všechny strany. Sam spatřil, že Carstairs klesl k zemi.

Sam sebou při prudkém výbuchu bezděčně trhnul, jeho cíl však reagoval lépe. Glover se v mžiku obklopil obranným zaklínadlem a skryl se.

„Hansone," křikl. „Ochraň mě."

Mezi Gloverem a Samou vstoupil mohutný pomocník a Sam ztratil příležitost pořádně zamířit. Jen oddaluješ nevyhnutelně, Glovere. Zasáhl Hansona, avšak muž se udržel na nohou. Další dávka sedativa z pistole Lethe by mohla přetížit jeho systém a zabít ho, ale vzhledem k tomu, že ten muž byl zapleten do záležitostí těch druidů, Sam dlouho neuvažoval a vystřelil znovu. Hanson se zapotácel, ale nepadl. Nevykazoval žádné známky toho, že by na něho droga měla vůbec nějaký vliv. Sam do Hansona vyprázdnil zbytek zásobníku a rychle znovu nabí, zatímco se muž stále potácel vpřed.

Vedle Sama zahájila palbu i O'Connorová a pokropila ze své H&K G12 skupinu semknutou kolem Hyde-Whitea. Jeho ochránci padali jako pokosené obilí. Starý tlustý druid se zapotácel, když ho zasáhly náboje ze zbraně O'Connorové, a skácel se mezi své nohsledy, kteří leželi na chladné a vlhké kamenné dlažbě.

Zneškodnění poloviny členů Kruhu však nestačilo, aby byl boj rozhodnut. Protivníci se rozptýlili po hale a vyhledali si dobře chráněné palebné pozice. Naštěstí jednali nekoordinovaně a nerozhodně. To bylo dobře. Druidové si zřejmě neuvědomovali, že mají nad runnery početní, palebnou i magickou převahu. Nerovnováha kouzelníků Sama znepokojovala ze všeho nejvíc. Záblesky, rachocení výstřelů a zápach přicházející od protější strany haly povýšily jeho obavy na děs. Estios a Čatradží museli odolávat magickému útoku. Jejich obrana a štěstí však vydržely a ječivý zvuk jejich automatických pušek svědčil o tom, že jsou stále ještě v provozu.

Kolísavé houkání ohlásilo příchod posily runnerů, Williiny bojové sondy. Na rozdíl od menší výzvědné sondy byl tento stroj ozbrojený a obrněný. Navíc dělal značný hluk a pouze bojový ruch mu dovoľoval, aby se přiblížil nepozorován. Nicméně byl zde a vážky se naklonily na stranu runnerů. Díky své špičkové výbavě byla sonda do značné míry odolná vůči magii a samotná její palebná síla představovala pravděpodobně víc, než druidové dokázali zvládnout. Panely v jejím plášti se odklopily a zevnitř se vysunuly hlavně střelných zbraní.

Ale než mohla sonda zahájit palbu, ozářil halu náhlý příval bílého světla. Sam vykřikl, protože jeho brýle na noční vidění se přetížily a jejich kompenzátory nebyly dost rychlé, aby ho uchránily před oslněním. Výkřiky a úpění druidů prozrazovaly, že runneři nebyli jediní, koho tato taktika zastihla nepřipraveně.

Sam padl na podlahu a strhl si brýle. Mnul si oči, jako by z nich mohl vydířít vířící barevné tečky. Oslepený byl bezmocný.

Sonda mlčela. Postihlo to snad i Williiny senzory? Pokud ano, byli v maléru.

Několik lidí proběhlo kolem něho, ale on nemohl nic dělat. Slyšel, jak kulky z automatické pušky O'Connorové narážejí do zdi. I její zrak byl postižen. Kdyby se druidové více nezajímali o to, jak utéct, mohli být oba mrtví.

Zrak se Samovi navracel zoufale pomalu. Ale když opět začal rozeznávat své okolí, téměř si přál, aby raději neviděl.

Vedle těla jednoho z pomocníků, který padl poblíž stoky, se začala tvořit kaluž temné rosolovité kaše. Kaluž se pohybovala vzhůru proti sklonu podlahy. Znečištěná hladina řeky, zářící duhovými barvami oleje, se přelila přes hráz. Kaše dosáhla svým cípem jednoho z mrtvých těl, ale místo aby ho obešla a protáhla se pod rozhozenou paží, převalila se přes něho. Na místech, kde se dotkla kůže či oblečení, se syčením dýmal černý kouř. Tam, kde cákance rosolu přeskočily po těle vpřed, spatřil Sam obnažené kosti.

Tělo mizelo pod postupující hmotou a na rosolu se objevily velké bubliny. Na místě, kde předtím ležela mrtvola, se vyhrbila velká hromada a rostla do podoby odporného sloupu s lidskými rysy.

Samovi se vybavil sklad v Hongkongu a věc, kterou tam Glover vyvolal. Tehdy toxický duch zachránil Samovi život, byť se tak stalo jen proto, že tehdy stál náhodou na Gloverově straně. Tentokrát to však byl Sam, kdo Gloveru ohrožoval.

Odporná karikatura člověka se k němu vydala kolébavým krokem.

Jakmile se ta rosolovitá hmota vztyčila, zbylí druidové a jejich pomocníci vyběhli ze svých úkrytů. Kryti magií a palbou střelných zbraní, provedli společný výpad k severnímu vchodu. Estios s Čatradžím, neschopní odpovědět na takovou koncentraci střelby, je nedokázali zadržet. Druidové ponechali své raněné a mrtvé jejich osudu a prchali pryč.

Jakmile to bylo možné, vypálil jim Estios do zad. Zvedl se ze svého úkrytu a křikl na runnery, aby ho následovali. Ani nečekal, zda ho uposlechnou a rozběhl se za druidy. Čatradží mu byl v patách a rovněž O'Connorová se spěšně připojila ke svým elfím druhům. Sam zaváhal, protože si nebyl jistý, zda je pro zmatené pronásledování ve tmě dostatečně vybaven. Ztratil své brýle. V té chvíli ta věc stanula mezi ním a severními dveřmi.

Williina sonda dorážela na rosolovitou postavu jako rozzlobená vos a její kulometry zběsile pálily. Náboje sondy měly zvýšenou průraznost a prolétaly tělem té věci bez viditelného účinku. Napůl zformovaná hlava se otáčela kolem dokola ve snaze zachytit kroužící sondu.

Willie soustředila palbu obou zbraní na znetvořené rameno postavy. Kulky bušily do mazlavého slizu a nadělaly do končetiny velké díry. Kulometry prostřelovaly paži odshora dolů a bránily rosolu, aby se opět slil dohromady a zacelil vzrůstající mezeru. Pravá paže, která se mdle pozvedala k sondě, s plesknutím dopadla na tvrdý kámen.

Sonda rychle několikrát za sebou zapíjala na znamení Williiny radosti.

Sam však její radost nesdílel. Místo toho pozoroval, jak se kaluže z roztržité paže vlévají zpět do základny postavy. Willie to zřejmě neviděla, protože se zaměřila na amputaci druhé paže té věci.

Druhá končetina se rozprskla po podlaze, aby se v nenápadných pramíncích za okamžik opět spojila s původní masou. Willie poutala pozornost té věci, ale jinak ji příliš neublížila. Sam si pomyslel, že bude nejmoudřejší odtud co nejrychleji zmizet. Na pravém rameni nestvůry začala vyrůstat velká boule. Za chvíli se obnoví její původní tvar a Willie měla jen omezené množství munice.

Sam hledal cestu, kudy by mohl kolem té věci proklouznout, když si uvědomil, že z ramena nevyrůstá nová paže. Boule místo toho stále rostla, až dokud nevytvořila jakýsi hrb. Willie pálila do jejího krku, ale silnější vrstva se ukázala jako daleko odolnější.

Z výrůstku na rameni té věci vypučelo s děsivou rychlostí chapadlo, které se vymrštilo a ovinulo kolem sondy. Náraz a tíha téměř způsobily, že se sonda zřítíla, ale Willie stačila zařadit zpětný chod motorů. Lopatky vytrhávaly z panohy celé chuchvalce rosolu a sonda se opět vznesla. Stále však byla v pasti.

Nestvůra přelila svou energii do chapadla. Její tělo se ztenčovalo, zatímco část svírající sondu rostla, až celá věc vypadala jako nestvůrná hokejka. Tehdy konečně překonala vzhlednou sílu sondy, a stroj se zřítí na podlahu. Přistávací zařízení sondy bylo dosud zataženo a oblé dno nenabízelo žádnou stabilitu. Válec se zakymácel a za zběsile palby kulometů se převrhl.

Masivní chapadlo objalo její plášť a vyzdvihlo ji. Stěny chapadla se uvolnily a vypustily na povrch chyceného stroje jedovatou látku. Lesklý kov zřýchovatěl a zčernal všude, kde se ho látka dotkla. Když první kapky stekly do otevřených střílen, vylétla z nich sprška jisker. Kolem sondy jiskřily elektrické výboje a ze svarů a obslužných otvorů vystupoval štiplavý kouř. Přidušený zvuk pracujících přístrojů, který se ozýval odkudsi zevnitř, přešel v pronikavé pískání a pak náhle utichl. Světla, jež se rozsvítila po nárazu sondy na podlahu, pohasla.

Rotory výzvědné sondy se přestaly pohybovat a sonda spadla s plesknutím do řeky.

Sam doufal, že Willie pouze ztratila spojení následkem elektronické zpětné vazby. Neměla nikoho, kdo by ji odpojíl, pokud by zničení bojové sondy vedlo k tragické smyčce rozhraní. Možná že teď někde v osamění umírá.

Jeho na druhou stranu čekala daleko nepříjemnější smrt. Sledoval, jak se rosol přelévá a formuje znovu do nahrbené humanoidní podoby.

24

Hartová věděla, že měla něco udělat už drive, avšak nezvyklá nerozhodnost ji zcela ochromila. Zatímco váhala, runneři se rozhodli pro akci proti Kruhu. Její argumenty proti ukvapenému jednání rozmetal stejné nezvyklý souzvuk mezi Lišákem a Estiose, kteří tvrdili, že není možné otálet. Podpora těchto dvou elfů byla vše, co Sam potřeboval.

Jeho snaha zastavit Kruh se zdála být v každém ohledu stejně silná jako před rokem jeho úsilí postavit Hässlicha před soud. Tentokrát však bylo toto úsilí čistší a vznešenější, protože Sam neměl v úmyslu se pouze mstít. Nepracoval proti Kruhu jenom proto, že jim naletěl a pomáhal v jejich nekalých plánech. Hluboko uvnitř byl přesvědčen, že je opravdu nutné je zastavit. A měl pravdu.

Snad proto její argumenty postrádaly sílu a ona nedokázala najít jiný způsob, jak se s tím problémem vypořádat.

Jelikož se jí nepodařilo runnery přesvědčit, aby nezasahovali do rituálu Kruhu, šla s nimi. Příležitosti se nedaly vždy předvídat. Kromě toho, kdyby je neměla všechny pod dohledem, nevěděla by, co podnikají, a nemohla by jejich činnost ani nijak ovlivnit. Stále ještě doufala, že se jí podaří případ zastavit, ale pak došlo k tomu prudkému útoku na skladiště.

Lady nebude spokojena.

Hartová viděla, že většina druidů runnerům unikla. Vzhledem k jejich schopnostem se neobávala, že by je Estios s ostatními dostihl, zvláště když Williiny výzvědné sondy byly zneškodněny. Skrytý kruh se znovu zformuje, aby mohl provádět svou špinavou magii. Stále zůstávali funkční rituální skupinou. Přestože ztratili některé členy, jejich vůdci a nejsilnější kouzelníci přežili. Snad to bude stačit, aby dokončili to, co od nich Lady očekává. Pokud ano, nečinnost Hartové bude omluvitelná. Až na jednu věc.

Na Sama.

Sledovala ho, zahalena zaklínadlem neviditelnosti, jak tápe po skladišti a hledá nějakou zbraň. Z ruky jednoho pomocníka vytrhl pistoli a začal pálit po rosolovité věci, která kráčela přímo k němu. Jeho rozvaha byla úctyhodná; mířil přesně mezi černé díry, které by byly oči, pokud by taková nestvůrnost měla vůbec obličej. Střely však neměly velký účinek.

Tvrdohlavost, díky níž býval tak vytrvalý, ho nyní zradila. Kdyby se poddal své pravé povaze, jistě by si s takovým duchem poradil. Ta věc patřila magii, jistě zlé a pokřivené, nicméně byla to magie. Před několika okamžiky viděl, jak

neúčinná byla palba kulometů bojové sondy. Kdyby studoval duchy tak, jak měl, věděl by, že minimální palebná účinnost pistole je nemůže ohrozit. Proti magii je třeba bojovat magií.

Bylo by to tak snadné. Stačilo, aby se obrátila zády a bylo by po všem. Ani by to nemusela provést vlastní rukou. Sam by byl mrtvý a lady spokojená. Nebo alespoň do jisté míry. Rozprášení nebo zneškodnění Estiosovy skupiny už nebude tak těžké. A svůj závazek splní do písmene.

Tak proč to neudělala? Proč jí divoce bušilo srdce a potily se jí dlaně? Cítila, že se nedokáže dál soustředit a zaklínadlo neviditelnosti se ztratilo.

Když se objevila, Samův pohled sklouzl z jeho protivníka na ni. Spatřila v jeho očích strach a když vykřikl, pochopila, čeho se obával.

„Uteč! Nedokážu to zastavit! Zachraň se!“

Cožpak mohla?

Shromáždila energii a ohnula ji do tvaru nejsilnějšího zaklínadla pro zahánění duchů, jakého byla schopna. Cítila, že ta věc si začíná uvědomovat její přítomnost. Kdyby selhala, obrátila by se proti ní a ona, vyčerpaná neúspěšným pokusem o zahnání, by se stala snadnou kořistí. Vypustila první magický úponek, který měl spoutat ducha a přivést ho k poslušnosti. Když se ducha dotkla stužka azurové energie, astrálně zaskučel. Vzpíral se.

Jakmile došlo ke kontaktu, mamě se jí zdálo, že ducha zná. Měla pocit, jako by se s ním už předtím setkala. Otrásla se. Dosud nikdy nepřivolala takovou věc. Tohle byl toxický duch, kterého mohl přivolat pouze pomatený kouzelník. S takovým pokřiveným zlem nemohla mít nic společného.

Odpor vyburcoval její vůli. Kolem ducha se omotal druhý úponek a sevřel ho ještě pevněji než první. Duch zápolil se svými pouty. S největším úsilím se mu podařilo roztrhnout první, avšak Hartová nahradila přerušené pouto třetím a čtvrtým. Duchovy pokusy uniknout slábly. Začal nehlasně prosit, ale ona neměla s takovou nestvůrností žádné slitování. Naopak zaklínadlo ještě zesílila a sevřela toxického ducha tak mocně, že přestal existovat.

To co nikdy nemělo být, už tu nebylo.

Točila se jí hlava a před očima jí tancovaly šedé šmouhy. Ztěžka se opřela o zeď. Rosolovitého ducha se podařilo zahnat a jeho fyzická přítomnost tím byla ukončena. Sam se k ní rozběhl, pečlivě se vyhýbaje kalužím leptavého slizu, které z té věci zbyly.

Choval se prakticky. Dokonce i tehdy, když ho vedl cit. Kdyby tak ona dokázala být tak praktická...

Ztratila vědomí.

25

Sam nevěděl, jaký druh magie Hartová použila ke zničení rosolovité nestvůry. Domníval se, že něco takového je nad její síly. Možná že opravdu bylo - zhroutila se téměř ihned poté, co dokončila zaklínadlo. Doufal, že je v pořádku. Věděl, že kouzelník může seslat silnější zaklínadlo, než dokáže zvládnout. Cenou za nabytí takové síly bývala zpravidla smrt.

Poklekl k ní a ulevilo se mu, když zjistil, že dosud dýchá. Nahmatal jí puls na krku. Byl silný. Znamenalo to, že se brzy vzpamatuje. Děkuju ti. Pomodlil se. Políbil ji, vděčný za milost, která jí umožnila ho zachránit, a ještě více za to, že přežila. Cítil, že mu vrací polibek a věděl, že přichází k sobě.

„To je ale dojemnej pohled!“

Sam ztuhl. Zúžené oči Hartové mu prozradily, že přichází je ozbrojen. Sam se pomalu a opatrně napřímil, aby nezavdal příčinu ke střelbě, a obrátil se.

Muž, který promluvil, měl na sobě trenčkot a pomačkaný tvídový klobouk. Sam ani nemusel vidět odznak, aby v něm poznal detektiva londýnského metroplexu. Podobné oblečení k němu téměř neodmyslitelně patřilo. Pokud by přesto měl nějaké pochybnosti, jediný pohled na hranatou, pihovatou tvář by je rozptýlil, neboť Sam v tom muži poznal jednoho z detektivů, kteří vyšetřovali tento případ.

Policista na Sama mířil lesklou velkorážnou pistolí. I když Sam nebyl fanatický příznivec zbraní, pochopil, že to není žádná uspávací pistole, ale vražedná zbraň. Sam kdesi četl, že britská policie vydávala svým příslušníkům střelné zbraně jen v naléhavých případech, tato praxe však byla už dávno opuštěna. Z policistova sebevědomého postoje bylo patrné, že s touto zbraní umí velmi dobře zacházet.

„Ukažte mi své hůlky. Na podlahu s nima a pošlete je ke mně.“

Sam opatrně převzal od Hartové kreditní hůlku a poslal ji spolu se svou vlastní po podlaze k policistovi, jak byl žádán. Detektiv je sebral, aniž spustil zrak ze svých zajatců. Obratnými pohyby vsunul Samovu hůlku do čtecího zařízení, které vylovil z kapsy svého kabátu. Asi po minutě zařízení dvakrát zapípalo. Za další dvě minuty zareagovalo stejným způsobem na hůlku Hartové.

Mezitím dorazil druhý detektiv.

„Copak to tu máš, Dellette?“

„Dva z těch slumistů, co se tu potloukali po venku.“

„Totožnost?“

„Falešná. OIČ patří ke kódu z.“

Nezdálo se, že by byl Dellett překvapen. Sam se jen divil, jak rychle dokázal policistův systém rozpoznat, že OIČ na jejich kreditních hůlkách patří zemřelým osobám. Zařízení, s nimiž se detektivové spojili, bylo zřejmě velmi kvalitní.

„Hej, inspektore,“ řekl Dellett. Tvář se mu rozzářila, jako by ho právě napadla skvělá myšlenka. „Možná že jsme zrovínka chytili Kostěnýho Kluka.“

Inspektor vystoupil ze tmy. „Běž pomoci Rogersovi.“

Dellett zastrčil pistoli do skrytého pouzdra, a bezstarostně přešel ke svému kolegovi. Rogers byl plně zaměstnán prohlížením Carstairsových kapes. Dellett začal svlékat tělo. Inspektor beze slova sledoval Sama, který celý proces

pozoroval. Detektivové svázali Carstairsovy svršky do balíčku, zvedli nahé tělo a odnesli ho k řece. Sam naslouchal počítání, které předcházelo hodu, při němž oba zasupěli námahou. Dellett zaklel, když ho pocákala znečištěná voda a na trenčkotu mu ulpělo trochu slizu.

Podle toho, že policisté se zbavili Carstairsova těla způsobem, který poukazoval na obyčejnou loupežnou vraždu, Sam poznal, že neodejdou, dokud nezničí všechny důkazy o přítomnosti vysoce postavených lidí, kteří se zde sešli. Očekával, že totéž provedou s Hyde-Whiteovým tělem, avšak detektivové zůstali stát na molu a tiše spolu rozmlouvali. Sam byl zmaten. Proč jeden druid ano a druhý ne? Očima hledal místo, kde viděl tlustého starce padnout a pátral po jeho těle. Nikde ho nespátřil. Jediné tělo, které se podobalo druidově objemné postavě, byla velká chlupatá věc. Metačlověku chyběla hlava, kterou kdosi odtrhl od jeho těla. Sam se s podobnou bytostí jednou setkal a vzpomněl si, že skrývala svou pravou podobu za iluzi. Při onom setkání si Sam uvědomil, že svými astrálními smysly dokáže takovou iluzi prohlédnout, avšak nikdy neměl možnost Hyde-Whitea tímto způsobem uchopit. Vzhled tlustého starého druida musel být klamný. Jeho posmrtný návrat ke skutečné podobě ušetřil zkorumpovaným policistům práci. Nebylo třeba zamlžovat způsob a místo smrti, protože nikdo by nepředpokládal, že tento chlupatý metačlověk býval tlustým průmyslníkem.

Ale úkolem policistů bylo zločinům bránit, nikoli napomáhat. Něco se mu na tom nelíbilo už od chvíle, kdy se poprvé dozvěděl, že tihle tři nepochybně něco kryjí. Nyní, když se o tom přesvědčil na vlastní oči, se mu to líbilo ještě méně.

„Slyšel jsem, že jste nepodplatitelný, Burnside. Nejspíš jsem se přeslechl.“

Inspektor na něho ostře pohlédl a Sam pochopil, že udělal chybu, když ho oslovil jménem.

„Sklapni, nulo,“ nařídil mu Burnside.

„Cožpak nechápete, co se tu děje? Nevíte, co se to snažíte krýt? Máte vůbec ponětí, jak dalekosáhlé důsledky tohle zlo má?“

„Řekl jsem, sklapni. Nemíním poslouchat kázání od nějaké nuly. To, že jsem součástí systému, ještě neznamená, že jsem hlupák. O tom, co se tu děje, vím daleko víc než ty.“ Burnsideův pohled znovu padl na ta jatka. „Ty nejsi jen nula. Ty jsi yankeeská nula. To znamená, že nemáš ani nejmenší představu, co je tu důležité a proč.“

Sam si nemyslel, že Angličané mají monopol na vědění, co je důležité. „Poznám zlo, když se s ním setkám. A vím, že zlo je třeba zastavit.“

„Možná bys měl pochopit tohle, nulo. Co se tu stalo, je nezdravé. Pro tebe. Pro tvé přátele. Budete nás muset doprovodit a být našimi hosty, dokud se neujistím, že nehodláte dělat potíže. Už kvůli vám doufám, že nevíte příliš mnoho.“

„Zdá se mi, že se to všechno snažíte přikrýt. A myslím si, že máte stejně špinavé ruce jako oni.“

„Myslí si, co chceš.“

Sam postřehl, že inspektora cosi znepokojuje. Burnsidea netěšilo to, co on a jeho detektivové dělají, o nic víc než Sama. Samovi náhle napadlo, že ví, proč se do toho inspektor zapletl. „To kvůli Gordonovi, že?“

„Řekl jsem ti, abys mlčel, nulo.“

Trefil do černého. „Nás nemůžete odprásknout.“

„Že ne?“ opáčil Burnside. „Nezapomínej, že jste jen nuly. Nikomu nebudete chybět, nikdo se ani nedozví, že jste po smrti. Už bys měl vědět, že nepřátele si musíš vybírat opatrně. Když řekneš nesprávnou věc nesprávné osobě, nejspíš se nedočkáš rána. Raději mlč a doufej, že z toho vyvázneš se zdravou kůží.“

Sam usoudil, že inspektor má nejspíš pravdu. Když ho bude dráždit, jen si přitíží. Jeho mlčení Burnsidea zřejmě uklidnilo. Detektiv povolal Delletta, aby runnery hlídal, a šel se poradit s Rogersem. Dellett se opřel o rám západních dveří a nevěnoval Samovi s Hartovou jediný pohled. Věděl, že nikam neutečou, pokud jim bude stát v cestě.

Jakmile se Sam ujistil, že Dellett si jich opravdu nevšímá, zašeptal Hartové: „Musíme se odsud dostat.“

„Ale jak? Jsem úplně vyždímaná.“

„Můžeš běžet?“

„Když budu muset. Ale žádnou magii.“

„To nech na mně. Chtěl jsem ti ukázat něco, co mě naučil Herzog, když jsme spolu byli sami.“

„Jsi si jistý, že to zvládneš?“

„Ne.“

„Druhou šanci mít nebudeš. Same, nemůžeš létat s nohama na zemi.“

Sam se soustředil a pokusil se vybavit si slova, která Herzog při zaklínadle používal. Snažil se vzpomenout na správné znění, ale to mu stále unikalo.

„Nepřemýšlej o těch slovech, vzpomeň si na píseň.“

Sam strnul. Kruci, teď ne. Proč stres vždycky přivolá tuhle schizofrenickou představu? Jdi pryč, Pse.

„To není stres, to je pravidlo. Zpívej píseň, jinak budeš zpívat poldům.“

Já vím.

„Tak se do toho dej.“

Až mi zmizíš z hlavy.

„Zpívej,“ zanotoval Psův hlas.

Sam zachytil melodii a tiše si ji pro sebe zpíval. Síla se kolem něho shromažďovala a tvarovala se podle melodie. Když Sam chytil správný rytmus, uvolnil ji.

Severním vchodem do haly odkudsi dolehly hněvivé hlasy. Zněly stále hlasitěji, jako by se blížily.

Burnside zaklel a rozběhl se ke klenutému vchodu. Druzí dva policisté vytáhli zbraně a následovali ho. Na své zajatce na okamžik zapomněli. Zaklínadlo fungovalo. Zatímco detektivové věnovali pozornost iluzorním hlasům, Sam s Hartovou proklouzl západním vchodem a přechali pryč.

Jakmile se dostali na chodník, Hartová se nejistým krokem rozběhla k řece.
„Kam jdeš?“ zeptal se Sam.
„Nechala jsem tam loď, pro případ, že by to nevyšlo. Je to jen pár bloků odsud.“
„A co Willie?“
„Vrátíme se pro ni.“
„Co když potřebuje pomoc teď? Ten sliz jí zničil sondu a zpětná vazba jí mohla ublížit. Kruci, mohli ji to i zabít.“
Hartová se podívala přes rameno, jako by očekávala, že ze skladiště se každou chvíli vynoří Burnside a jeho lidé.
„Jestli je mrtvá, tak ji nepomůžeme. Jestli je živá a my se necháme chytit, tak taky ne. Musíme odsud zmizet.“
„Jestli je živá a my ji nepomůžeme, nemusí dlouho vydržet. Kostěný Kluk možná není ghoul, ale to neznamená, že V East Endu se žádní nevyskytují. Jestli tam Willie někde leží ochromená a bezbranná, bude snadnou kořistí.“
„Same, my...“
„Jdu pro ni. Nemůžu ji tu nechat.“
Hartová přikývla. „Tak dobrá. Jdeme.“
Rozběhli se ulicí, která vedla od řeky do města.
Protože Willie v plexu nerada pracovala na velkou vzdálenost, věděl Sam, že svou dodávku zaparkovala někde blízko. Začali s Hartovou hledat na pravděpodobných místech. Otlučenou dodávku našli na třetí pokus. Vypadala sotva pojezdňá, spíš jako opuštěné auto než funkční vozidlo. Zdání však v tomto případě klamalo. Motor a výbava byly skvěle udržované a nákladní prostor obsahoval několikastopý ovládací pult, multifrekvenční vysílače, trideové monitorovací systémy a kóje pro úschovu sond. Krátce řečeno, bylo to maskované pojízdné riggerské centrum. Zatímco Hartová zneškodňovala zabezpečovací systém dodávky, Sam se nervózně procházel kolem a uklidnil se, až když otevřeli zadní dveře a našli Willie napůl v bezvědomí. Jakmile riggerka zjistila, že ji našli přátelé, ztratila vědomí, při němž se dosud silou vůle držela. Hartová udala dodávce soubor souřadnic a řekla Samovi, že jedou na místo, které už jednou použila.
Prášky z lékárníčky v dodávce, které Willie podali, zabraly až za hodinu v bezpečném úkrytu Hartové. Když otevřela oči, panenky měla rozšířené, ale Sam si nebyl jistý, zda to způsobily léky nebo zpětná vazba v jejím rigu. Mluvila nesouvisle a nezřetelně.
„Co se stalo? Kde jsou všichni?“
„Jsem tu já s Hartovou, Willie. Budeš v pořádku.“
„Ostatní se dostali ven?“
„O Estiosovi a jeho skupině víme jen tolik, že se pustili za těmi druidy. Bylo od nich hezké, že nás tam nechali s tím slizem.“
Willie se roztřásla. Sam jí položil dlaň na rameno, aby ji upokojil.
„Už je to dobré. Hartová ten sliz dostala. Je pryč, Willie.“
„Určitě?“
„Určitě.“
„Nenávidím magii.“
Já taky, chtělo se Samovi říct. Ale pomyslel si, že bude užitečnější, když nebude podléhat svým pocitům. „Akce skončila. Přežili jsme, takže jsme určitě udělali něco správně.“
„Co byla ta chlupatá věc?“ zeptala se Willie.
„Mně se zdálo, že saskvač,“ řekl Sam.
„Spíš wendigo,“ prohlásila Hartová. „I když ty dva druhy jsou si dost podobné. Někdy je nedokážu rozlišit ani podle aury.“
„Proč myslíš, že to byl ten - jak jsi ho nazvala?“
„Wendigo,“ opakovala Hartová. „To maso. Wendigo je paranormální bytost, která se živí lidským masem. Členové Kruhu zřejmě obírali těla, aby ho měli čím krmit. Hnus.“
„Tak teď bude muset zůstat dost dlouho o hladu, když nemá jícen spojené s žaludkem. Medvídkovi někdo odpáral hlavičku.“
Willie se nepřestávala usmívat, ani když se jí zavřely oči a začala tiše chrápat.

26

Trvalo tři mikrovteřiny, než monitor pohybu zachytil manipulaci s daty. To byla dlouhá doba. Lišák zvažoval, zda by nebylo výhodnější otevřít bublinu, v níž byla neprodyšně uzavřena jeho persona uvnitř maskovaného souboru, který objevil v Gloverových soukromých fondech u ATT. Množství uzlů, jimiž bublina prošla, bylo příliš velké, větší než při legálním či dokonce obyčejném nelegálním převodu finančních prostředků. Bublina nepochybně pronikla hluboko, snad až do samého nitra počítačového systému druidů. Věděl, že by měl ještě vyčkat. Operátor, pracující se soubory, po nichž se svezl, se mohl dosud nacházet v systému. Ale Lišáka už čekání unavovalo a tak se odhodlal k činu. Prolomení bubliny snad představovalo jisté nebezpečí, setrvání v ní však bylo ještě nebezpečnější. Zrušil program a obnovil svou obvyklou matrixovou personu a funkčnost.

Ebenový chlapec se protáhl, jako by se právě probudil, a pak znehybněl. Jeho třpytivý plášť zmizel a místo toho ho náhle obklopila záře jiného druhu. Paže, stejně jako celé tělo, mu obalil lesklý kov připomínající středověké brnění. Podoba výtvaru byla nádherná, ale ani trochu neodpovídala jeho stylu. Lišák se dotkl opravné klávesy, ale výtvar zůstal stále stejný. Vyřukal obvyklé povely, aby podobu změnil, ale bezvýsledně. Diagnostika kyberdecku prozrazovala, že podobu výtvaru vnutil hostitelský systém. K něčemu takovému bylo zapotřebí velkého výkonu.

Když se rozhlédl, pochopil. Většina systémů, které byly natolik výkonné, že dokázaly výtvaru vnutit podobu, v sobě

měla náznak elektronové reality. Ani nejlepší virtuální seřazovače nedokázaly vždy vytvořit skutečně realistickou podobu a pouze přenášely určité projekce do servisních deček. Ostatní uživatelé stále vnímali základní iluzi rozhraní. Toto místo však bylo zvláštní. Kdyby nevěděl, že do Matrixu nelze přenést magii, mýsl by si, že se ocitl v kouzelné zemi.

Kolem něho se rozkládala malebná krajina se spoustou zeleně. Stál na okraji lesa a hleděl na mírné kopečky s obdělávanými poli, mezi nimiž se tu a tam nacházely neuspořádané houštiny stromů. Les za jeho zády se táhl až k horizontu. Pohled na živý les, jeho zvuky a vůně, ho naplnily údivem. Vypadal jako skutečný...

Lišák se odvrátil a zadíval se ještě jednou do otevřené krajiny. Nemohl si dovolit ztratit hlavu. Les sloužil k rozptýlení. Snad až udělá, co bylo potřeba udělat, a prohledá, co bylo potřeba prohledat, vrátí se zpět a prozkoumá ten nádherný výtvar. Nyní se však musel věnovat své práci.

Pozorně zkoumal krajinu, avšak v nejbližším okolí neodhalil žádná obydlí. Vzhledem ke stylu zobrazování se domníval, že skladiště dat či jiné užitečné počítačové uzly se budou jevit jako lidská stavení. Les a nepřítomnost budov ho utvrdily v tom, že se nachází na okraji systému. Pokud měl něco zjistit, musel proniknout hlouběji.

Jeho standardní programy byly jaksi zablokované rozhraním a odmítaly ho nést výtvořem rychlostí, jakou by potřeboval. Vyťukával na klávesnici jeden povel za druhým a snažil se nalézt kompatibilní sadu parametrů. Po několika minutách si zklamaně uvědomil, že většina triků, které znal, mu není k ničemu. Hesla a běžné postupy zde byly nepochybně silně ovlivněny zobrazováním. Jen symbolicky, nikoli ve skutečnosti, protože v Matrixu nebylo nic skutečné. Měl podezření, že mnoho programů tohoto systému obsahuje strategické orientace, které bylo nutné vyjádřit jen způsobem odpovídajícím právě tomuto zobrazování. Chytrý, i když trochu složitý ochranný systém. Každý decker, který odmítl přijmout vnucenou podobu, byl paralyzován. Ale jak Lišák říkal svým nespočetným obdivovatelům, on nebyl jen tak ledajaký decker.

Jeho prsty se rozběhly po klávesnici a hledaly cesty a samostatné postupy. Nakonec se mu podařilo zachytit jeden z programů, který řídil omezující strategie, což mu umožnilo formulovat vhodnější odpovědi a lépe zvládat systém. Jeho úspěch kulminoval tichým zabzučením. Obrátil se a poplácal válečného oře, který se objevil po jeho boku. Kůň vstřčil čenich do jeho dlaně a dotkl se jeho ramene. Jako správný komoň dychtil po dobrodružství. Lišák se vyhoupl na mléčně bílého hřebce a uhnízdil se v sedle s vysokou zadní rozsochou. Pak na něm vyrazil vpřed. Hřebcova alabastrová hřiva a chvost vlály ve větru.

Oř cválal rychle a vytrvale. Krajina ubíhala kolem. Přestože Lišák občas odbočil do některého z přilehlých údolí, nebo se zastavil u obdělávaných polí, nenašel nic než obyčejné chatrče s doškovou střechou. Nepochybně představovaly uzly, ovšem nijak důležité. Jel dál, až konečně spatřil na vzdáleném obzoru zlaté věžičky. Obrátil koně směrem k nim a nasadil mu ostruhy.

Oř rychle překonal poslední stoupání, vedoucí k jejich cíli. Cesta, po níž pak jeli několik zdánlivých mil, se mírně svažovala k mostu, který se klenul nad širokou řekou. Za vodou vedla cesta znovu vzhůru na travnatý kopec k bránám budovy, do níž měl Lišák namířeno.

Na vrcholku kopce se tyčil velkolepý hrad, jehož perleťové zdi se koupaly v paprscích slunce. Na kuželovitých věžičkách se třepetaly praporky, avšak na mohutné ústřední hradní věži vlála jen jediná vlajka. Byla to červená zástava Británie se třemi zlatými levharty.

Jednalo se snad o počítačový systém anglické koruny? To se dalo zjistit jen jediným způsobem. Lišák pobídl koně vpřed.

Kůň se s hlasitým klapotem kopyt rozjel po dřevěném mostě. Ten zvuk drásal Lišákovy nervy. Obvykle se raději pohyboval nepozorovaně a oklikou. Most mu připadal nekonečně dlouhý. Dříve než Lišák vůbec pojal podezření, objevil se na protějším konci černý rytíř. Rytířův vraník se mírně vzepjal a vyrazil k útoku. K Lišákovu sluchu se doneslo řinčení oceli a zvonění okovaných kopyt.

Konečně opatření proti nežádoucímu vniknutí.

Potřeba něco udělat ho okamžitě zbavila napětí. Lišákovy prsty se rozběhly po klávesnici kyberdecku, aktivovaly útočné i obranné programy a přizpůsobovaly je vnucené podobě. Ebenový chlapec v nablýskaném brnění natáhl ruku před sebe a chopil se křišťálového kopí. Na levém předloktí se mu objevil štít stejně lesklý jako jeho brnění. Vsunul kopí do žlábků svého štítu, aby se mu lépe drželo, a nasadil koni ostruhy.

„Útočím, pane Lede.“

Soupeři se s řinčením srazili. Kopí černého rytíře bylo delší, takže udeřil jako první. Lišák cítil, jak se hlavice kopí opřela do jeho štítu a tlačila ho k zadní rozsoše sedla. V jednom hrůzném okamžiku se zdálo, že spadne z koně, ale hlavice se nakonec svezla po oblém štítu mimo.

Lišákovo kopí proklouzlo kolem rytířova štítu a zasáhlo helmici jeho soka. Náraz vrhl Lišáka znovu k zadní rozsoše sedla. Helmice se oddělila od rytířových ramen, obloukem odletěla daleko za něj a se zarachocením dopadla na most.

Ukázalo se, že černý rytíř není nic než prázdné brnění. Zmizel i s ořem dřív, než ho Lišák minul. Bílý hřebec cválal nikým neohrožován dál.

Z pouhého rozmaru Lišák nabral černou helmici na své kopí. Pozvedl ji vysoko nad hlavu, vsunul hrot kopí do průzoru, a nechal helmici sklouznout po celé délce zbraně. Štít, který už nepotřeboval, zmizel, a tak mohl volnou rukou sejmut z černé helmice žlutočervený chochol. Lišák poté stáhl i útočný program. Jakmile kopí zmizelo, proměnila se rytířova helmice v dým.

Lišák, rozradostněn svým vítězstvím, si připevnil chochol k vlastní helmici. Vhodný důkaz zdatnosti, pomyslel si.

Když se blížil k bráně hradu, zpomalil svého oře. Nemělo smysl spěchat, dokud nezjistí, čemu bude muset čelit. Očekával přinejmenším dalšího černého rytíře. Hrad byl obehnán vodním příkopem. Měl se snad setkat s nějakým netvorem?

K jeho překvapení mu však nic nebránilo v cestě. Dokonce i padací most zůstal spuštěn. Obyvatelé hradu si většinou hleděli svého. Strážní u brány mu dokonce přátelsky pokynuli, když kolem nich projel. To přijetí ho mátllo, dokud si nevšiml, že všichni ozbrojenci nosí stužku, chochol nebo celou livrej v žluté a červené barvě. Nepochybně to bylo jakési heslo. S úsměvem vjel s koněm přes padací most na nádvoří.

Sesedl a jeho kůň okamžitě zmizel, protože už ho nepotřeboval. Pro jistotu si však uložil kopii programu. Mohla by se mu hodit při útěku. Na nádvoří bylo rušno, sluhové a řemeslníci se věnovali různým pracím nezbytným pro chod hradu. Co z toho byl počítačový analog a co jen místní kolorit, Lišák netušil. Bloudil po nádvoří a hledal vchod do ústřední hradní věže.

Dlouhé minuty pátrání nepřinesly žádný výsledek. Bud mu něco unikalo, nebo neznal potřebné parametry. Pokud se v tomto případě jednalo o skutečný hrad a on byl skutečným rytířem, mělo by stačit, když zastaví sluhu a prostě se zeptá.

Uvědomil si, že právě to byla správná odpověď.

Kdyby vytrhl z práce některého z řemeslníků, porušil by jistě zaběhnutý postup. Lišák tedy vyčkal, až se k němu přiblíží jeden z mnoha livrejovaných sluhů, který vypadal jako posel. Zastoupil sluhovi cestu a zadržel ho jen na dobu nezbytně nutnou k tomu, aby se dozvěděl, co potřeboval. Slyšel svůj vlastní hlas, který se ptal na cestu. Vnucená podoba deckovala způsobem odpovídajícím prostředí, v němž se nacházela.

Brzy se vžil do hry. Míjel jednoho sluhu za druhým; každý byl oblečen v honosnějších šatech než předchozí.

Propracovával se hierarchií hodností stále výš a výš, až nakonec stanul tváří v tvář majordomovi. Lišák byl potěšen. Majordomus byl správce hradu, důvěrně obeznámený se vším, co mělo něco společného s jeho chodem. Lišák předpokládal, že stojí před hlavním skladištěm dat. Na rozdíl od ostatních výtvorů na něho tento tělnatý muž s rudými vlasy, oblečený do bohatého oděvu a kožešinové peleríny, promluvil první.

„Vítej, pane rytíři. Jsem ti plně k službám, pokud ovšem nebudeš žádat věc, jež je neslučitelná s mou věrností k lennímu pánovi. Jsem Cai.“

„Cai Senescal?“

„Tak jest.“

„Nevlastní bratr krále Artuše?“

„Mám tu čest jím být.“

„A tento hrad je?“

„Camelot, ovšemže.“

„Ovšemže.“ Co jiného by to mělo být? „A co je Camelot, dobrý Cai?“

„Camelot je pevnost, jež patří Artušovi, mému lennímu pánu a pravému králi celé Británie. Veškerá půda, již vidíš kolem sebe, je jeho panstvím. Odtud vyrazí společně se svými věrnými rytíři do boje proti silám šířící se temnoty. Země je nadevše.“

Pokud se Lišák ocitl na Artušově území, zřejmě předtím skolil jednoho z jeho rytířů. Avšak bylo tomu skutečně tak? „Nosí jeho rytíři černé brnění?“

„Rytíři nosí cokoli, co vyhovuje jejich povaze. Jsou stateční a srdnatí a dobře slouží svému pánu. To oni pro něho získali půdu, z níž pochází veškeré bohatství. Kdyby tak nečinili, tento hrad by nebyl tak velký. Artuš je v dobrých rukou.“

„A kde jsou ti rytíři? Na nádvoří jsem žádné nespapřil.“

„Jsou na výpravě. Královi rytíři nikdy nepolevují v úsilí rozšířit jeho panství. Věrní leníci Artušovi brzy získají další následovníky, králova družina se rozmnoží a ustaví jeho vládu nad celou zemí. Země pak bude vzkvétat a Camelot znovu spatří světlo světa. Veškerá jeho moc bude sloužit věci našeho pána.“

„A kde je samotný král?“

„Sedí u stolu a užívá královské zábavy.“

„Smím ho navštívit?“

„Jeho dvůr bohužel není otevřen každému, avšak vpustím tě do předsíně, abys ho mohl vidět, pokud si přeješ.“

„Přeji si to.“

Cai zavedl Lišáka k rozlehlému sálu. Cai dbal na to, aby zůstal stát mezi Lišákem a dveřmi, přesto však Lišák přehlédl většinu sálu. Byl plný dvořanů, kejklířů a služebnictva, a linula se z něho směsice barev a zvuků.

U vzdálenější zdi stálo přes celou šířku sálu vyvýšené pódium, za kterým visel honosný závěs. Královský trůn se nacházel uprostřed. Samotný král stál před ním, avšak Lišák mu neviděl do tváře. Opíral se o dlouhý stůl, prostřený nádherným bílým sametem s vyšívanými loveckými motivy a zlatými čísemi a talíři. Králův neklidný postoj prozrazoval, že na něco čeká. Fanfáry přitáhly Lišákovu pozornost k boční straně sálu. Hostina byla v plném proudu, protože sluhové právě přinášeli z kuchyně jakési velké pečené zvíře. Nesli své břemeno přes celý sál až před krále. Když procházeli kolem, Lišák si uvědomil, že na tom zvířeti bylo cosi zvláštního. Přestože vypadalo téměř jako kanec, pečené byla příliš dlouhá. Tato podivnost však krále ani v nejmenším neznepokojovala. Jakmile ho sluhové položili na stůl, uchopil nůž a odřízl si pořádnou porci.

Zatímco si král dopřával jídla, Lišák měl možnost pohlédnout mu do obličeje. Decker očekával idealizovanou vznešenou tvář, avšak místo toho spatřil obyčejného člověka. To samo o sobě se zdálo překvapivé, protože matrixové zobrazování obvykle nebylo utvářeno tímto způsobem. Tento systém byl opravdu velice zvláštní. Pocítil náznak strachu. Co když i jeho vlastní persona odrážela jeho skutečnou tvář?

Královu tvář Lišák nedávno viděl. Trvalo mu jen okamžik, aby si vzpomněl kde: fotografie tohoto muže se nacházela mezi snímky druidských pomocníků, které pořídila Willie.

Proč byl zde a představoval krále Artuše? Jakou roli hrál v tomto systému? Pokud měl určité postavení a moc, co

potom ostatní druidové?

Král neseděl u stolu sám. Tváře ostatních však halil stín. Pokud to byl skutečný dvůr, tito muži museli být významnými pány a leníky, aby mohli sedět po králově boku. Všichni seděli nehybně jako sochy, avšak žádný z dvořanů v sále jim nevěnoval pozornost. Byli snad pouhými operačními znaky? Zastupovaly tyto stínové výtvořeny členy spolku, kteří nebyli v současné chvíli přítomni v systému?

„Dobrý Cai.“

„Jsem ti k službám, pane rytíři.“

„Třeba jsem to já, kdo by mohl posloužit. Myslím Jeho Veličenstvu. Avšak dříve, než se odvážím ho požádat, abych směl vstoupit do jeho služeb, rád bych znal své místo, abych snad nevědomky neurazil některého ze vznesených pánů u dvora. Snažně tě prosím, pověz mi o nich něco. Kdo jsou nejvyšší ze služebníků Jeho Veličenstva?“

Cai se usmál a pokynul mu, aby vstoupil do sálu. Tlumené světlo z neznámého zdroje nad jejich hlavami osvětlilo postavu sedící napravo od krále. „Kouzelník je nepochybně ten, komu král dopřává nejvíce sluchu. Je královým rádcem a oblíbencem. Jmenuje se Merlin. Je to mocný čaroděj a stejně dobrý státník. To Merlin shromáždil rytíře kolem kulatého stolu mého lenního pána.“

Lišák ihned poznal novou tvář: Hyde-White, tlustý druid.

Světlo nad Merlinem pohaslo a rozsvítilo se nad další postavou po králově levici. Cai pokračoval. „Nejpřednějším mezi rytíři v sále je Lancelot.“

Sedící rytíř měl tvář Andrewa Glovera. Lišák strnul, avšak Cai reakci svého posluchače zřejmě přehlédl.

„On a orkneyští rytíři jediná zůstali z vnitřního kruhu rytířstva, Artušových nejbližších důvěrníků a nejméně ochránců.“

Světlo postupně ozářilo další tváře. Všechny tyto muže Willie označila jako druidy. „Jediní, kdo zůstali?“ zeptal se. „Bohužel, někteří z nejoddanějších Artušových rytířů nedávno padli v boji. V zemi se rozmáhá zlo a ničemní cizí rytíři hodlají zmařit Artušův sen a způsobit v zemi rozvrat. To se nesmí stát.“

Caiovy oči se náhle zúžily, jako by pojal jisté podezření.

„Země je nadevše,“ vyhrkl Lišák.

Cai se usmál a Lišák si oddychl. Použil správné heslo a obstál při rutinní prověrce, zda se nejedná o vetřelce. Prozatím byl v bezpečí. Nevěděl, na jak dlouho. Caiův program bezpochyby obsahoval spouštěcí mechanismy vztahující se k citlivým bodům nebo funkce, jež namátkou prověřovaly uživatele rozhraní, popřípadě obojí. Lišák už beztak shromáždil dostatek informací, jakkoli zaobalené mu byly podány. Následnou analýzou se jistě mnohé vyjasní.

Co ještě mohl podniknout, aniž by vzbudil okamžité podezření? Co by asi směl potulný rytíř shlédnout? Určitě ne obranný systém hradu či poklad.

„Cai, dlouho jsem cestoval a viděl jsem mnoho podivných věcí. Máte mudrce či kronikáře, komu bych mohl vypovědět svůj příběh?“

„Vskutku máme. Přeješ si ho navštívit?“

„Ano.“

Obrátili se a spatřili páže, které jim zastoupilo cestu.

„Pane Lišáku, nesu ti dar od tvé ctitelky,“ oznámil chlapec ostrým hlasem.

Pozor na výtvořeny, přinášející dary, pravil kdysi jeden moudrý decker. O co tu šlo? Byl to snad jakýsi rafinovaný útok ledu?

„Nesmím přijmout ten dar,“ zaimprovizoval Lišák. „Složil jsem přísahu.“

„Nemůžeš ho odmítnout,“ prohlásil Cai. „Toto páže slouží lady Morgan Le Fay. Nikdo nesmí odmítnout její dar.“

„Tak jest, pane rytíři,“ potvrdilo páže. „Přijmi dar dámy, jenž ti dává ve vši počestnosti a šlechetnosti, neboť ti ho posílá v dobré vůli. Dozvěděla se o tvém nedávném vítězství a nadchla ji tvá dovednost při práci s kopím. Shledala tě hodným odměny. Prosím, pane rytíři.“

Páže mu podalo balíček. Lišák musel volky nevolky nabízený dar přijmout. Když ta věc nezpůsobila okamžitý rozpad jeho osoby, či prudký mozkový záchvat, trochu se mu ulevilo. Otevřel balíček a našel zmeř počítačových čipů, kreditních hůlek a podnikových průkazů. Zběžný pohled mu prozradil, že všechny mají stejný kód. V rukou držel kompletní matrixový záznam Samuela Verneru.

„O co tu jde?“ zeptal se nahlas.

Páže se k němu naklonilo. „Má paní by se ti ráda omluvila za svou příkroost při vašem posledním setkání. Domnívala se, že by tě tímto darem mohla potěšit a projevit dobrou vůli.“

„Při našem posledním setkání?“ Lišák se náhle cítil slabý, ale výtvořeny osoby neomdlivají. Nelíbil se mu způsob, jakým tento nový obrat posouval hranice nuceného zobrazení.

„Právě přichází.“ Páže se uklonilo, ukázalo na blízkou postavu a pak zmizelo, jako by nikdy neexistovalo.

Žena měla na sobě dlouhé, splývavé šaty, které těsně přiléhaly k její přitažlivě plné postavě. Šaty byly černé jako sama půlnoc a pohlcovaly všechno světlo. Pleť jejího hrdla nádherně kontrastovala s látkou. Zdálo se, jako by se látka leskla. Skutečně se leskla. Její pleť neměla bledý odstín, jaký byl u tohoto dvora obvyklý, ale spíše stříbrný. Stejně stříbrný jako její dokonalá tvář a zaoblená lebka bez vlasů.

Poznal ženu, kterou mu páže představilo jako Morgan, a cítil, jak mu slabiny zaplavuje horko.

To je nemožné!

Když se s ní naposledy setkal, bez námahy ho unesla přes celý renracký Matrix a držela ho jako vězně. Nevěděl proč a ani to nechtěl vědět. Věc, která si nechala říkat Morgan Le Fay, nebyla ani deckerka ani systémový výtvoř. Přestože neměl jistotu, domníval se, že taková věc jako uměle vytvořená, artefaktová inteligence, AI, skutečný fantom mašiny, dosud neexistuje. Když se s ní poprvé setkal, AI se mu představila jako ženský protějšek konstruktury jeho vlastní

persony, zatímco jistě deckerce se v těžce chvíli jevila zcela jinak. Tato věc měla schopnosti, jež nechápal. Byla nepochybně myslící, avšak pokud se dalo soudit podle jejího konání, také trochu šílená. Ovšem šílená jen podle lidských měřítek a kdo mohl tušit, jaké normy chování platí pro bytost, žijící výhradně v elektronickém prostoru Matrixu? Původně si myslel, že AI se nachází pouze v Matrixu Renraku.

Samozřejmě se mýlil.

Morgan Le Fay mu věnovala vřelý úsměv. Prchl jedinou cestou, která mu dávala jistotu, že jí unikne. Odpočil se.

27

Samovi se Lišákova analýza ani trochu nelíbila, nicméně dávala smysl. Až příliš dobře zapadala do údajů, které získali, zatímco Lišák naslepo sledoval stopu, která ho dovedla do systému Camelotu. Zapadalo do toho i policejní krytí. A zejména se tím vysvětlovalo podivné spojení podnikových a politických osobností, jež tvořily Skrytý kruh.

Druidové zřejmě hájili Gordonovy zájmy. Jejich patron se dosud nestal korunovaným králem, ale to byla jen otázka času. Následkem politických zmatků a kompromisů a pod ekonomickým nátlakem korporací se skupina kolem Windsor-Gordona před časem musela vzdát jeho nároku na trůn. Místo něho korunovali George Edwarda Richarda Windsor-Hanovera, dalšího z významných uchazečů.

Od svého nástupu na trůn George Hanover často prosazoval zájmy korporací. Evropské podnikové společenství nepochybně potěšilo, když byl nalezen jistý detail, který potvrzoval přednost Hanoverova nároku před Gordonovým. Drobné detaily však nemohly změnit Gordonovu pokrevní linii. Jeho spojení s rodem Windsorů z něho činilo následníka trůnu, pokud by George VIII a jeho děti zemřeli bez dědiců. Vzhledem k silné vazbě na Zelenou stranu považovalo EPS Gordona za krále, který není příliš ochoten spolupracovat. A tak, zatímco EPS dohlíželo na to, aby jejich člověk George a jeho rodina byli v bezpečí, nevdalo by mu, kdyby Gordon provedl něco, čím by navždy zbavil sám sebe následnictví trůnu.

Jejich postoj však nebyl jednotný. Gordonova pokrevní linie měla velký význam pro rojalisty typu Burnsidea. Ať už rojalistické frakce podporovaly současného krále či Gordona, pracovaly velmi usilovně na obnově rozbité monarchie a nehodlaly ani v nejmenším připustit, aby jejich dílo přišlo vniveč kvůli nějakému skandálu. Udělaly by vše, co bylo v jejich silách, aby zakryly Gordonovy zločiny a představily ho veřejnosti jako vhodného člena královské rodiny. Pokud by to bylo možné, inspektor a jeho lidé by ututlali Gordonův podíl na vraždách.

Celý plán budil odpor. Sam z něho na míle cítil pach, který až příliš dobře znal, pach korupce moci. Šlo tu jen o moc a o nic jiného. Gordon toužil po trůnu a druidové ze Skrytého kruhu usilovali o prosazení svých zájmů. Sotva se dalo předpokládat, že by chtěli dosadit Gordona na trůn jenom pro víru, že je to právoplatný král. Spíše ho potřebovali jako loutku, která jim zůstane navždy zavázána.

Gordon se ucházel o přízeň druidů kvůli moci, kterou reprezentovali. Nepochybně se domníval, že je ovládne, jakmile se stane králem. Žádný citizadostivý muž se nemohl stavět nevšímavě k moci, kterou společenství nabízelo. Skrytý kruh vládl značnou magickou silou a díky vysokému postavení svých členů v politických a podnikových strukturách měl velký vliv i ve společnosti. Tak velkou koncentraci moci v rukou relativně malého počtu britských občanů bylo těžké něčím nahradit.

Sam netušil, kdo koho v tomto plánu vlastně zneužívá, a vlastně na tom ani nezáleželo. Všichni se účastnili magických obětí a všichni tedy byli vinni.

Když se síly runnerů rozpadly, dosažení spravedlnosti se zdálo ještě vzdálenější než kdykoli předtím. Před dvěma dny narušili druidský rituál, jednoho či dva druidy zabili, ale přišlo je to příliš drahé. O Estiosovi, Čatradžim a O'Connorové nevěděli nic. Lišák si dělal vážné starosti a opustil svůj oblíbený květnatý styl mluvy. Neustále seděl u kyberdecku a Sam ho od něho musel doslova odtrhnout, aby se alespoň najedl, avšak Lišák polkl sotva několik soust a znovu se vrátil do Matrixu. Hartová se domnívala, že útok na skladiště zcela zničil plány Kruhu. Trvala na tom, že už není třeba cokoli dalšího podnikat. Bylo to ostatně i nebezpečné, jak dokládalo zmizení Estiosova oddílu. Odmítala obcházet kontakty či provádět magický průzkum. Nebýt toho, že noci bývaly plné vášnivých omluv, byl by si Sam myslel, že už ji omrzelo a že si hodlá najít atraktivnějšího partnera. Pouze Willie zůstávala klidná. Vyhledky, že dostane zapláceno, zmizely spolu s Estiosem, nicméně nepřestávala pracovat a posílala druhořadé sondy kamkoli, kde by podle svého mínění mohla zachytit nějakou stopu.

Noční hádky unavovaly Sama ještě víc než dlouhé dny bez dostatečného spánku. Svítalo a černá obloha se pomalu měnila v indigovou. Promnul si oči a cítil, že má opuchlá víčka. Nastával nový den a oni se dosud nedozvěděli nic nového. Hartová měla možná nakonec pravdu.

„Tady je to,“ oznámila Willie.

Samovi se sevřel žaludek.

„Hej, Hartová,“ zavolala Willie od riggerského ovládacího dečku. „Tuším, že jste říkali, že bez toho wendiga se Kruh rozpadne. Ranní plátky píšou, že Kostěnej Kluk znova vraždil. Jedna oběť. Jako by se nechumelilo.“

„Nejspíš se je někdo pokouší napodobit,“ řekla kysele Hartová.

„To by bylo krásný, elfko, ale chyba lávky. Jsou to oni, ať se na místě proměním v neojackovaného ferofofa. S wendigem nebo bez, jedou pořád dál.“

„Musíme to zastavit,“ řekl Sam.

„Co s tím můžeme dělat?“ namítla Hartová. „Vědí o nás. Willie se se sondou nedostane ani k jejich pomocníkům. Lišák se honí v Matrixu kdoví za čím. Pokud je nepřekvapíme, nedokážeme prolomit jejich obranný systém. Jestli se na ně znovu pokusíme zaútočit během rituálu, budou připraveni. I kdyby s námi zůstal Estios a jeho skupina, šli bychom na jistou smrt.“

„Musíme něco udělat. Mohli bychom si najmout lidi.“

„A za co? Nemáme zdroje. A i kdybychom měli lidi, co ta magie? Ti druidové se snaží stáhnout na zem nějakou silnou manu.“

„Získáme zdroje,“ ujistil ji Sam. „Najdeme způsob, jak jejich magii zrušit.“

„A jak?“

„To je otázka, kterou bych ti taky ráda položila, Twiste,“ řekla Willie. „Ne že bych se chystala prasknout do bot, ale musíš pochopit, že na ulici se pomoci nedočkáme. Burnside nechal všude rozhlásit, že každé, kdo nám pomůže, bude v těžkém maléru.“

„Jde jen o jednoho poldu.“

„Možná že jde jen o jednoho poldu, ale tenhle chlap má ve světě stínů spoustu kontaktů. Většina runnerů v tomhle plexu musí právě s tímhle jedním poldou dobře vycházet.“

Sam sklonil hlavu a třel si zátylek. Za okamžik nechal svou ruku klesnout. „Tak to musíme udělat sami. Lišák může ukrojit část druidských peněz. Až budeme mít dost nuyenů, opravíme sondy, Willie. Švindl je dobrá spojka. Opatří nám bojové sondy.“

Hartová se se zasyčením nadechla přes sevřené zuby. „Williina střelba nebyla proti tomu jejich zjevení ve skladu nic platná. Pomohla by nám jen pořádná palebná síla, a ani s ní by nebyl výsledek jistý. S přípravami, a oni se nepochybně připraví, dokážou přivolat silnější duchy. Spoustu silnějších duchů.“

„Budeme tedy potřebovat magii, abychom se postarali o ty duchy.“ Sam jí pohlédl pevně do očí. Snažil se ji přimět k tomu, aby se zbavila svého negativismu. Všichni věděli, že to nebude snadné, ale šlo přece o správnou věc. Proč se mu stále nedařilo ji přesvědčit?

„Nedívej se na mě tak,“ varovala ho Hartová. „Nejsem si jistá, jestli na to mám. Když jsem dostala toho posledního, málem mě to zabilo.“

Sam byl zklamán. Bylo pro ni zahrnutí ducha opravdu tak těžké? Od té noci se chovala velmi poraženecky, což se jí vůbec nepodobalo. Přesto doufal, že v boji proti Kruhu ji bude mít po svém boku. Zároveň však věděl, že bude-li muset, postaví se druidům i bez ní. Kruh a jeho patron Gordon, který byl ve skutečnosti pouhým pěšákem, museli být zastaveni. Pokud u toho ona nebude, najde nějaký jiný způsob.

„Herzog nám pomůže,“ napadlo Sama. Snažil se, aby jeho slova zněla sebevědomě. „Vždycky říkal, že dokáže krotit duchy.“

„Ten nikdy nevyleze ze svého kanálu.“

Hartová tu větu prohlásila s naprostou jistotou. Sam poklesl na duchu. Zнала Aligátora šamana déle než on. Sam se obával, že má pravdu.

„Pak mě tedy bude muset naučit, jak se s těmi duchy vypořádat, protože já už druidům nedovolím, aby obětovali dalšího člověka.“

28

Dan několik dní nepřišel domů, ale Janice si nedělala starosti. Byl silný a nic mu nemohlo ublížit. V jeho nepřítomnosti se lekce ovšem nekonaly. Nudila se, a tak začala zkoumat bludiště, jež tvořilo obytné patro. Bylo to fascinující místo plné suvenýrů, knih, obrazů a soch. Nacházela tu předměty ze všech sedmi kontinentů. Mnohé z těchto zajímavých věcí byly magické povahy. Ty jí fascinovaly nejvíce. Nikdy se jí ani nesnilo, že existuje tolik druhů nejrůznějších čarodějných pomůcek. Rozhodla se, že až se Dan vrátí, přemluví ho, aby ji vysvětlil, k čemu slouží.

Věděla, že má podíly v mnoha korporacích, avšak teprve když prošla jeho knihovnu a databanku, zjistila, jak jsou rozsáhlé. Přes síť holdingových společností a jednatele firem držel kontrolní balíky ve více než tuctu různých velkých korporací. GWN byla největší, ale ne o mnoho. Ve všech velkých světových městech měl alespoň jednu ze svých poboček.

Čtení jí odhalilo zajímavou skutečnost. Hlavy jeho impéria se spolu nikdy nesetkaly, navzdory tomu, že podnikání jednotlivých korporací bylo navzájem silně provázáno. Prezidenti a výkonní ředitelé museli být velice schopní, aby dokázali své firmy vést k tomuto cíli, vzhledem k různorodosti jejich zaměření a oblastem, v nichž podnikaly. Dan si své podřízené zřejmě uměl vybírat dobře. Zaujata tím, kolik našel oddaných následovníků, se pohroužila do čtení.

Přemýšlela, zda Danovi nejvyšší podnikoví představení patří k jejich metatypu. Garcia a Han patřili, stejně jako klíčoví pracovníci jeho poboček na jiných kontinentech. Přestože podle počítačových záznamů byli všichni ředitelé a prezidenti normálové, věděla, že alespoň v jednom případě je pravda jiná. GWN řídil Dan osobně, ačkoli registrovaná usměvavá tvář patřila světlovlasému muži jménem Doug Randall. Neměla tudíž žádný důvod věřit, že ostatní záznamy říkají pravdu. Fotografie připojené k výročním zprávám mohly být při nejlepší vůli považovány jen za okrajový důkaz. Některé megakorporace úmyslně zveřejňovaly falešné fotografie svých úředníků kvůli bezpečnostním opatřením.

Dan prve řekl, že chce, aby vstoupila do jeho organizace. Tehdy byla vyděšena a zmatena svou proměnou. Pokládala ho za pokrytce, protože sám před normálními lidmi skrýval svou skutečnou podobu za šalebným zaklínadlem. Později ovšem zjistila, že postupuje jediným možným způsobem.

Při druhé proměně ztratila svou osobnost, avšak s jeho pomocí ji postupně znovu nacházela - či spíše přehodnocovala. Přestala se považovat za člověka. Lidé byli nicotní tvorečkové plní nenávisti a predsudků. Nechtěla mít s těmi odpornými bytostmi nic společného.

Na Danovu masku nyní pohlížela jako na způsob přežití, oceňovala její nezbytnost a nakonec si osvojila svou vlastní. Příliš ji tedy nepřekvapilo, když střípky skládačky do sebe začaly poznenáhlu zapadat. Došlo jí, že všichni prezidenti a výkonní ředitelé jsou Dan sám. Nepotřebovali spolu komunikovat. Každý z nich věděl o plánech a cílech těch druhých a ztotožňoval se s nimi. Báječný vtip.

Prohlížela si podobizny vedoucích pracovníků znovu a znovu a představovala si pod těmi tvářemi Danův zubatý

úsměv. Seznam tvořil velkou sbírku rasových a tělesných typů. Jejich rozmanitost dokládala Danovu tvořivou fantazii. Uvolil by se použít některé ze svých masek při milování? Většina z nich byla podle lidských měřítek přitažlivá, některé však vypadaly téměř odpudivě, zejména otlý Hyde-White. S tím by nechtěla sdílet lože. Nakonec si pomyslela, že by na tom vlastně nezáleželo. Její astrální smysly už byly natolik citlivé, že pronikaly šalebným zaklínadlem téměř automaticky.

Doufala, že Dan se brzy vrátí. Chyběl jí.

Hartová se pečlivě snažila zachovat neutrální výraz. Dávala si pozor, aby nic neprozradila. Bambatu se tvářil dost nelibě.

„Nesplnila jste své úkoly, Katherine. Víte, že lady bude nespokojena.“

„Ale vy jste jí to dosud neřekl, že ne?“

Bambatu zkrivil podrážděně ústa. Hyzdilo to jeho hezkou tvář.

„Hádáte, nebo jste lépe informována, než si myslím?“

Jeho dotaz jí stačil aby se dozvěděla, co chtěla. Přesto se Hartová pousmála. Aby měl o čem přemýšlet.

„Jednání tírských elfů se jeví jako problém, ale ne nepřekonatelný. Od té doby, co se oddělili od Vernerova týmu, neudělali nic, čím by uškodili Skrytému kruhu. Burnsideovo úsilí elfy vyvádí z rovnováhy a znemožňuje jim udeřit.

Verner je ovšem stále naživu. Zůstává želiškem v ohni v boji proti Skrytému kruhu a já se obávám, že tírští elfové s ním dříve či později spojí síly. Pokud tak učiní, je tu jistá pravděpodobnost, že plány Skrytého kruhu budou narušeny ještě předtím, než zostudí lorda protektora, tak jak si přeje lady. S minimální přípravou a palebnou silou dokázal Vernerův tým a tírští elfové Kruh zdecimovat. Další ztráty na životech by mohly plány té skupiny druidů úplně zhatit. Lady si nepřeje, aby příslušníci Skrytého kruhu tiše umírali kdesi ve stínech. Přeje si naopak, aby selhali veřejně, zdiskreditovali tak své neúplatné bratry a přivodili pád britského královského rodu.“

Hartová sebou neklidně zavrtěla. Věděl, že Sama ve skutečnosti zachránila? „Postarám se o to. V sázce je má pověst.“

„Musíte bezodkladně jednat, Katherine. Vaše dosavadní výsledky jsou neuspokojivé.“

Zvedla se k odchodu.

„Vyřídte to rychle, Katherine. Lady má ve zvyku se nehodných služebníků zbavovat.“

„Bojíte se o svou kůži?“

„Jsem jen elf, který by se rád dožil pozeňnaného věku.“

„Tak to jsme dva.“

Bezpečnostní opatření nejvyššího stupně se osvědčila; první rituál nového cyklu nikdo nepřekazil. Glover se cítil nabitý energií. Spojil se s Hyde-Whitem, ale sekretářka otlého muže mu sdělila, že se dosud neobjevil ve své kanceláři. Glover ho neviděl od té doby, co ti zatracení američtí runneři zničili závěrečný rituál druhého cyklu. Hyde-White mohl být mrtvý, avšak Glover o tom pochyboval. Byl si jist, že smrt tlustého muže by se projevila v rituálu Kruhu. Glover necítil žádný úbytek síly a z toho soudil, že tlustý muž dosud žije.

Pokládal za nepravděpodobné, že ho zajali runneři. Hyde-White byl příliš silný a vynalézavý, než aby padl do zajetí kouzelnickým nedoukům, kteří působili v týmu runnerů. Třeba byl zraněn a uchýlil se na nějaké skryté místo, kde se hodlal zotavit. Obnova zdraví kouzelníka vyžadovala obezřetnou léčbu, aby nedošlo k porušení jemných manových cest, jimiž proudí jeho síla. Pokud si tlustý muž lízal rány kdesi v soukromí, s největší pravděpodobností nechtěl být rušen.

Skrytý kruh ztratil v překvapivém útoku runnerů jednoho ze svých členů. Carstairs však beztak představoval slabý článek, i když nebyl tak špatný jako Neville. Škoda, že ohnivé koule nezasáhly raději jeho. Samolibý starý blázen měl přes svou značnou schopnost manipulovat s manou slabou vůli a Glover by uvítal, kdyby z Kruhu vypadl. Taková ztráta síly by byla pouze dočasná, protože rituály probouzely manové vlny, kterými by on sám jako arcidruid mohl vládnout.

Den obnovy se blížil každou obětovanou duší, jejíž krev skropila půdu.

Přesto bude ještě nějaký čas trvat, než dokončí plný cyklus rituálů, předepsaných Hyde-Whitem. Do té doby nepřestanou komáři, jako například ti američtí runneři, bodat. Snad by bylo potřeba proti nim nějak účinněji zakročit.

Glover si nalil další sklenku brandy a usadil se u krbu, aby zvážil situaci.

29

Sam prudce otevřel oči. Pokusil se uvolnit svaly, avšak ty se jen ještě více napnuly. Košile se mu lepila na zpocené tělo a rozdírala zjitřenou kůži. Když se mu trochu podařilo zklidnit svůj dech, zvedl se v posteli na lokty. Herzog ho sledoval. Tvář Aligátora šamana zakrývala do čela stažená čepice, ale Sam ji ani nemusel vidět, aby věděl, že se v ní zračí výraz znechuceného pohrdání. Herzog důstojně odložil svůj bubínek a povstal. Fetiš a magické předměty zachřestily o kostěnou vestu, kterou šaman nosil.

„Vrátil ses příliš brzy,“ prohlásil Herzog.

„Spatřil jsem Muže Světla.“

„Věděl jsi, že ho spatříš. Je tam už od té doby, co tě Herzog zná. Herzog nevěří, že bys od této noci začal smýšlet jinak.“

„Doufal jsem v to. Říkal jsi, že pokud o to budu upřímně usilovat, prolomím tu překážku.“

„A snažil ses opravdu upřímně?“

Sam se převálil, aby unikl Herzogovu pohledu. Styděl se. Jeho vědomí prchlo před Mužem Světla, jakmile k němu to zjevení obrátilo své ohnivé oči.

„Ne,“ zašeptal a vstal.

„Nahlas! Přiznej si, cos učinil! Přiznej, kdo jsi! Když to neuděláš, nikam se nedostaneš. Nic se od Herzoga nenaučíš.“

A Herzog bude jen ztrácet čas."

Aligátoří šaman dupl nohou. Plesknutí jeho bosé nohy o beton zaznělo v malé místnosti jako prásknutí biče. Ozvěnu ještě zvýraznilo chřestění šamanových rekvizit. Když drásavá kakofonie zvuků utichla, rozhostilo se těžké ticho.

„Odejdi," vybuchl Herzog.

Sam toužil odejít, ale věděl, že nemůže. Přestože nesnášel magii a ani jí nevěřil, zdálo se, že se stala trvalou součástí jeho života. Magie docela jistě měla svou přitažlivost a bylo možné ji využít. Několikrát mu zachránila život. Magii v podobě zaklínadel a používání vybičovaných smyslů byl ještě schopen přijmout. Ve své podstatě to obnášelo pouze manipulaci s energií. Schopnost nahlížet do astrálních rovin byla smyslovým vjemem, přirozenou, nebo parapřirozenou věcí. Avšak nyní měl zvládnout jiný druh magie, který se dotýkal nadpřirozena. To se mu ani trochu nezamlouvalo, přesto však věděl, že se s tím musí nějakým způsobem vyrovnat.

„Potřebuju tě, abys mi pomohl usměrnit sílu. Musím se naučit ovládnout duchy," řekl.

„Říkáš Herzogovi, že k tobě promlouvá Pes. Říkáš Herzogovi, že jsi toho Psa viděl. Když to říkáš, nelžeš, ale ty nevěříš, že Pes existuje. Myslíš si, že ty sám máš tu sílu." Herzog se hlasitě zasmál. „Ty máš sílu. Ale Herzog ti říká, že vesmír tu není jen pro člověka. Herzog ti říká, že ty jsi jeden z vyvolených. Pes je tvůj průvodce. Pes sám. Musíš naslouchat, protože Pes jsi ty a ty jsi Pes. Naslouchej Psovi a ne sobě, protože Pes ti ukáže cestu k síle."

Nad Herzogovou logikou se Samovi zatočila hlava. Logikou? Jeho vysvětlení nepřipouštělo žádnou diskusi. „Byl bych rád, kdybys mi to vysvětlil jasněji."

„Herzog nemá co vysvětlovat. Tvůj totem je Pes."

„Totemy nejsou skutečné. Cituju Isaaka: jsou to jen symboly, psychologické výtvary, které umožňují šamanovi soustředit jeho mysl a vůli. Nejsou to opravdoví duchové nebo andělé. Neexistují."

„Totemy existují. Musíš věřit."

Sam poznal, že Herzog věří ve svůj totem. Uctíval ho? Mnozí šamani to zřejmě dělali. Sam se dosud zdráhal toto náboženství přijmout. „Věřím, to ano. Věřím v Boha, ne v nějaký mystický psí archetyp. Jsem křesťan, ne pohan. Pán pravil, abychom nekladli falešné bohy nad něho. Co je totem jiného než falešný bůh?"

„Totemy existují," opakoval Herzog rozhodně.

Sam vyčkával, zda mu Herzog neřekne víc. Zajímalo ho, jak bude Aligátoří šaman bránit svou víru. Ale Herzog mlčel.

Zklamaný Sam se zhluboka nadechl a pomalu vydechoval. Herzog si za svůj totem vybral Aligátora, přesto však žil a rozvíjel svou mocnou magii v kanálech obrovského metroplexu. Šamanický způsob uvažování své tradiční provozovatele nezřídka omezoval. Pokud se šaman nacházel mimo prostředí, jež bylo pro jeho totem považováno za příznivé, jeho magie byla omezena. Navzdory starým městským legendám nežili aligátoři ve městech, nýbrž v bažinách. Kde tedy hledat jejich příznivé prostředí? Herzog působil v Anglii, kde se žádné bažiny nevyskytovaly. Pokud Sam věděl, statný šaman nikdy neopustil město a zřídka vycházel z podzemních chodeb. Přesto byla Herzogova magie účinná. Protimluv? Nebo vodítko?

Musíš věřit, nabádal ho Herzog. Víra byla klíčem k šamanickému způsobu myšlení. Víra na druhou stranu děsila celé generace městských dětí, které slyšely a věřily, že v kanálech jejich města žijí aligátoři. Učinilo to snad z Aligátora městský totem? Pokud ano, totem nebyl nic víc než symbol, způsob, jak naladit mysl, aby přijímala. To naznačovaly i Isaakovy spisy, jenomže Sam nikdy nechápal emocionální jádro tohoto pojmu. Nyní tomu začínal rozumět.

„Podívej," řekl tomu nesmiřitelnému šamanovi, „chápu symboly. Dříve jsem pracoval v Matrixu, kde na sebe počítačové programy berou různou podobu, aby je lidská mysl dokázala snáz pochopit. Mám dojem, že magie se tomu v mnohém podobá. Magická teorie je plná symbolů. Nevím, jakým způsobem fungují, ani proč jsem si vybral právě Psa, ale pokládám ho za symbol, který přivolala má mysl, abych mohl ovládat magické energie. Jestli potřebuju znát ještě další symboly, nauč mě je. Zvládnou to. Musím to zvládnout."

Herzog na Sama mlčky zíral.

„Herzogu, věnoval jsi mi svůj čas a já se od tebe naučil pár zaklínadel. Byl bych rád, kdyby mi to stačilo. Nepotřebuju obraz Psa, aby ta zaklínadla fungovala. Ale viděl jsem, co dokážou druidi z Kruhu a vím, že k tomu, abych je zastavil, pouhá zaklínadla nestačí. Potřebujeme energie duchů, aby bojovali proti duchům, které oni dokážou přivolat. Páchne to uctíváním ďábla, ale, Bůh mi pomáhej, jestli je pro boj proti duchům zapotřebí jiných duchů, přivolám je."

Herzog hleděl do stropu. „Tvá potřeba ti propůjčí sílu."

„Ukaž mi, jak ji mám využít."

Aligátoří šaman sklonil hlavu a sledoval Sama koutkem oka. „Přijímáš Psa za svůj totem?"

Cožpak ho Herzog vůbec neposlouchal? „Budu muset, nebo ne? Pokud je Pes jako můj totem klíčem k používání magie, budu s ním hovořit. Když to neudělám, lidé budou umírat. A to nedopustím, pokud budu mít dost sil proti tomu zasáhnout."

„Víš, že vše, co ti Herzog říká, je pravda, ale nechceš to přijmout." Herzog pomalu zavrtěl hlavou a povzdychl si.

„Nepodaří se ti to."

„Podaří!"

Sam hleděl Herzogovi přímo do očí. Aligátoří šaman měl zúžené zornice, přestože tu bylo málo světla. O to víc vynikaly jeho zvláštní žlutozelené duhovky. Šamanův pohled byl nesnesitelný, jak pro svou pronikavost, tak pro svou zvláštnost, avšak Sam sebral všechny síly, aby ho vydržel.

Uběhlo několik dlouhých minut než Aligátoří šaman přikývl. „Herzog bude bubnovat."

Šaman se odšoural ke svému nástroji. Sam čekal, dokud se Herzog neposadí, a pak se natáhl na chladnou podlahu a začal provádět relaxační cvičení, aby se připravil na šamanickou pouť. Z puklin v betonu cítil plíseň. Alespoň že podlaha nebyla vlhká.

„Přijmi Psa," řekl Herzog a začal bubnovat.

Sam cítil, jak upadá do transu. Zavřel oči a uvolnil se. Tma za jeho víčky se pohybovala jako pole temných hvězd letících kolem trideové kosmické lodi. Čistý dojem pohybu porušil krátký záblesk světla a Sam rozeznal ústí tunelu. Potom se kolem opět rozhostila temnota. Tunel je vchod do jiného světa, řekl mu prve Herzog, cesta do země totemů.

Sam věděl, že se nachází v tunelu, avšak neměl ponětí, kterým směrem se má vydat. Cítil se ztracený a opuštěný. Herzog řekl, že stačí sledovat tunel. Ale jak mohl sledovat něco, co nevedlo nikam?

Pes je tvůj průvodce, řekl Herzog. Nuže, Pse, kde jsi? Potřebuju pomoc. Sam zavolal a cítil se přitom mimořádně hloupě. Nikdo mu však neodpovídal. Zavolal znovu. Ani tentokrát se nic nedělo. Otočil se kolem sebe a pokoušel se očima proniknout tmou. Pomalu začal rozeznávat stěny tunelu. K jeho sluchu dolehl vzdálený zvuk, který zněl jako kapky vody dopadající v pravidelném rytmu na kámen. Herzogovo bubnování pomáhalo.

Přímo před sebou spatřil slabou záři. Sam pokročil vpřed s pocitem jistoty, že průchod vede ke vzdálenému zdroji světla. Přestože tunel vedl kamsi do hlubin, Sam neměl nejmenší potíže cestu zvládnout. Prostě se snesl horizontální chodbou dolů. Čím dříve to bude mít za sebou, tím lépe. Pospíchal a světlo zářilo stále víc.

„No tak, Pse," zvolal. „Přicházím."

Světlo postupně sílilo. Bylo vidět zdi, které se ve vzrůstající záři opět ztrácely. Uprostřed oslnivého jasu se tyčila masivní postava.

Sam dopadl a odrazil se.

Muž Světla před ním zářil a rostl, až vyplnil celou chodbu. Nebylo možné ho obejít. Sam rychle uskočil do boční chodby a téměř narazil do Muže Světla, který se mu i zde postavil do cesty. Sam se obrátil zpět, ale Muž Světla už stál za ním. Rychle se ohlédl přes rameno.

Byla tam tma. Avšak než se stačil otočit, Muž stál zase před ním. Sam pozvedl ruku a chránil si oči před pronikavým jasem.

Muž Světla se mu vysmíval.

Matrixový operátor přijímá daná zobrazení a přizpůsobuje jim své reakce. Pokud má dobrý software, přenášejí se jeho reakce do počítačové reality. Zde, v panství magie, Sam čelil hroživé překážce. Nejráději by utekl a někde se skryl, avšak výsledky takové reakce už znal. Musel tu tedy být ještě jiný způsob.

Když se člověk dostane do potíží v reálném světě, obvykle křičí o pomoc. Rozhodl se, že to také zkusí.

„Pse!" zvolal Sam. „Pomoz mi! Kde jsi?"

Samovi se ulevilo, když zaslechl odpověď. Zároveň ho to překvapilo a trochu vyděsilo.

„Tady jsem, chlapče." Psův hlas zněl slabě, jako by ho tlumily zavřené dveře.

„Kde?" naléhal Sam. Pro oslepující záři Muže Světla téměř nic neviděl.

„Tady," odpověděl Pes.

„Nevidím tě."

„Přesto jsem tu."

„Jestli tu jsi, pomoz mi. Pojď ke mně. Potřebuju tvoji sílu."

„Pojď ty ke mně. Za co mě máš? Že jsem kokršpaněl, který pro svůj pamlsek udělá cokoli? Jestli chceš sílu, pojď si pro ni. Budeš muset vzít záležitosti do vlastních rukou."

„Jak?"

„To je tvoje věc. Mám toho spoustu, o co bych se mohl s tebou podělit, ale ty ses ke mně poslední dobou nechoval moc pěkně."

Bože na nebesích! Tak tohle měla být magie? Měl snad člověk smlouvat s vlastními psychologickými výtvary? Sam si začínal myslet, že se zřejmě zbláznil. Když někdo rozmlouvá sám se sebou, je to jistý znak, že má o kolečko navíc. Symbolické zobrazení, připomněl si. Když bude bojovat proti překážkám, jež mu klade do cesty zobrazení, ovládnutí energie bude jen o to těžší. Protože ho nic jiného nenapadlo, řekl: „Polepším se."

„Sliby, chyby. To už jsem od tebe slyšel mockrát. Jestli to chceš, tak si pro to pojď."

„Krucí! Jak se k tobě mám dostat? Ten chlap mi stojí v cestě."

„To ano. Ale ty jsi taky chlap. Ale na druhou stranu ne všichni chlapi jsou opravdu chlapi a někdy je třeba řešit problémy ručně, ne?" Pes chvilku mlčel a nechal Sama topit se v pochybách a zoufalství. Když se hlas totemu opět ozval, byl velmi tichý. Sam musel napnout uši, aby zachytil následující slova: „Prý tě tlačí čas. Tak sebou hni. Já mám sice čtyři nohy, ale dvě určité stačí k tomu, abys mohl utíkat."

„Pse, o čem to mluvíš?"

Samova otázka zůstala bez odpovědi.

„Pse? Pse!"

Sam opět osaměl, až na Muže Světla.

Sam si zastínil oči dlaní a pokoušel se prohlédnout oslepující záři. Obrisy Muže byly neurčité a rozmazané v horkém oparu. Byl bílý, jakoby hořel jasným plamenem. Sam nepochyboval, že Muž byl zdrojem žáru, který cítil.

Setkání s plameny nebylo pro Sama ničím novým. Při vzpomínce na Hässlichovu rozevřenou zubatou tlamu se otrásl. Myslel si, že té noci zemře. Přežil, protože ho zachránila Psova píseň. Píseň byla ochranné zaklínadlo, které ušetřilo Sama od drakova plamenného dechu.

Tváří v tvář další ohnivé hrozbě začal Sam zpívat tu píseň. Důvěřoval její síle a kráčel vpřed. Přestože se Muž ihned nevypařil, Sam cítil jistotu, že mu oheň neuškodí.

Zprvu se zdálo, že jeho důvěra je oprávněná. Sam se blížil k Muži, aniž by cítil nepříjemný žár. Hodně se potil, ale to mohlo být od strachu stejně dobře jako od ohně. Zdálo se, jako by Muž vyzářoval auru děsivé hrozby.

Muž zastoupil Samovi cestu.

„Stůj," řekl.

Sam byl ohromen. „Ty mluvíš!“

„V tvé mysli.“

Pokud bylo Samovo hodnocení magických postupů správné, v tomto případě šlo jen o jeho představy. Ať už byly subjektivní nebo objektivní, čas běžel. Sam se napřimil, aby setřásl pocit nebezpečí, který ho mrazil v zádech. „Nech mě projít.“

„Ne.“

Sam se pokusil Muže obejít. Hořící paže ho udeřila do prsou a odhodila zpět. Sam upadl na podlahu a bolestivě se uhodil do hlavy. Byl trochu otřesen, přesto však znovu povstal. Musel se přes toho Muže Světla nějak dostat.

„Neprojdeš,“ prohlásil Muž.

„Musím,“ odpověděl Sam. Zdálo se mu, jako by se mu viklal jeden zub. „Ustup stranou.“

„Stojím tu proti tobě, protože lovíš mě a mně podobné. Nech nás na pokoji a já ti neublížím. Ona už nepatří k tvému světu. Vrať se do Seattlu a zapomeň na vše, co ses dozvěděl tady v Anglii. Bude to tak lepší pro všechny.“

„Chceš říct, lepší pro tebe.“

„Ano. Ale pro tebe také. Dosud jsem byl shovívavý. Ale jestli mě budeš ještě obtěžovat, nebudu mít slitování.“

„Slitování? O jakém slitování tu mluvíš? Viděl jsem tvoje zločiny.“

Muž se zasmál. Jeho smích byl hlasitý a téměř bolestivý. „Vůbec nechápeš, cos vlastně viděl. Jsi jen pomatený normál, který se chce vměšovat do věcí, po kterých mu nic není. Ovládá tě někdo jiný a ty o tom ani nevíš. Jak bys mohl tušit, kdo jsem a co jsem udělal? Pověz mi, můj milý normále: vzpomínáš si na svou ženu v Seattlu? Co by asi řekla tomu, že ses dal dohromady s Katherine Hartovou? Svým milostným románkem ses zpronevěřil jejím zásadám, stejně jako svým. A ani si nevzpomínáš, jak to vlastně začalo, že?“

Sam se chystal namítnout, že jeho city k Hartové vznikly přirozené a že ona na ně stejně přirozeně reagovala, ale náhle mu došlo, že si skutečně nevzpomíná, za jakých okolností tyto city k sobě navzájem projevili. Jeho city byly pevné a jasné; miloval ji. Byla krásná, stála o něho a...

Mužův smích přerušil tok jeho myšlenek. „Cítí k tobě totéž?“

„Jistě!“ Sam si vzpomněl na první vzplanutí vášně oné chladné noci zimního slunovratu, když zjistili, že kruh druidských rituálů je prázdný. Vzpomněl si na její nedočkavost i na svou. Vzpomněl si na ten žár a upřímnost. Vzpomněl si...

Vzpomněl si na to, že kruh druidů nebyl prázdný. Mylná vzpomínka na prázdný kruh z rostlin zmizela a on si místo toho vybavil křídou nakreslený pětiúhelník, rozmazaný a na mnoha místech porušený. Znovu spatřil zčernalou kupu popele a sežehlá těla. Viděl hromadu trosek a cítil záludnost jejich přítomnosti. V jeho vzpomínkách se nakonec zjevil jako otisk Muž Světla, který svou planoucí postavou objímal a zaštiťoval rituální kruh.

Tu noc tam byl Muž Světla.

„A od té doby navštěvuji i tvé sny, normále,“ dodal Muž.

Sam se cítil potupen. Když se s Hartovou a Estioseem pokoušeli o astrální průzkum toho místa, setkali se právě s Mužem Světla. V palčivém okamžiku bolesti podlehli jeho vlivu. Muž nějakým způsobem změnil jejich vzpomínky a hrál si s jejich myslí.

„Jak sis sám přál.“ Sam cítil, jako by mu žaludek sevřela ledová ruka. Touha po spravedlnosti přehlušila odpor, který cítil, když byl vmanipulován do spolupráce s druidy. Toto znásilnění jeho mysli z celé záležitosti učinily velmi osobní věc.

Cítil teď skutečnou nenávist?

Spustil ruku. Už si nepotřeboval krýt oči před září, protože dokázal lépe vnímat povahu toho Muže, jenž vlastně mužem ani nebyl. Věc, kterou nazýval Mužem Světla, náhle změnila podobu. Jeho tři metry vysoké tělo pokrývala sněhobílá srst, kontrastující s temnou kůží jeho obličeje, rukou a nohou. Rozštěpená ústa byla plná tesáků a na konečcích prstů se leskly tmavé drápy. Jeho aura ho skučivě označovala za dravce způsobem, který Sam nechápal. Cítil z toho tvora sílu a došlo mu, že Muž Světla je pouhou ozvěnou pravdy. Nebyl skutečný, byla to jen představa, poslaná zaklínadlem ve formě svého tvůrce. Sam se stal obětí klamu.

Rozzuřilo ho to.

Sam nemohl zjistit, zda představa hovoří sama za sebe nebo je vedena svým tvůrcem. Mohla být také vybavena sadou předem stanovených odpovědí. To ale nebylo důležité, záleželo jen na tom, jak si s ní Sam poradí. Oslovil představu, jako by to byl sám kouzelník, který mu ji postavil do cesty. „Zničím tě.“

„Takovou moc nemáš a nikdy jí nedosáhneš.“

„Dosáhnu.“

„Zemřeš.“

„Podle toho, co mi řekl Pes, už jsem jednou zemřel.“

Po Samových slovech plameny nakrátko zeslábly, ale Mužův hlas zněl dosud silně. „Je-li tomu tak, pak tedy zemřeš ještě jednou. Opravdovou smrtí. A tvá duše bude kvílet, až mi poslouží jako potrava.“

Samovi se přes hrozivá protivníková slova vrátila odvaha. Zmínka o totemu téměř neznatelně, ale přece oslabilu Mužovu auru. Možná že Pes byl klíč, symbol, který Sam potřeboval, aby překonal tuto bariéru. Pes mu řekl, aby utíkal. Možná se měl zachovat doslova podle jeho rady, jak to jen půjde v tomto neskutečném, mentálním světě. Sam zamrkal a podle postoje Muže Světla se pokoušel odhadnout, nakolik je připraven. Muž byl vysoký a mohutný. Snad byl pomalý. Ve skutečném světě byly velké věci často pomalé.

Sam znehybněl. Zdálo se mu, že Muž si povšiml jeho napětí a pohnul se. Sam teď nesměl zaváhat ani na okamžik. Vyrázil vpřed. Muž se mu chystal zastoupit cestu a hnát po něm dlouhou chlupatou paží. Sam se vrhl pod ní a natáhl ruce, aby zmírnil svůj pád. Dlaně mu dřely o podlahu chodby a Sam se hnál vpřed, používaje k pohybu všechny čtyři

končetiny. Mužova drápatá ruka narazila do zdi těsně nad Samovou hlavou. Ve zdi se objevily čtyři brázdy, z kterých vylétlo několik jisker. Sam prchal dál, co mu síly stačily. Světlo kolem něho se šířilo a naplňovalo jeho zrak zoufalou bílou prázdnotou. Sam běžel. V sázce bylo příliš mnoho. Příliš mnoho toho musel udělat. Pak světlo i Muž náhle zmizeli, stejně jako chodba.

Sam se zastavil na hliněné cestě. Pod bosýma nohama cítil půdu a kamení. Do tváře mu vanul svěží vítr. Byl nahý, ale to mu vůbec nepřipadalo zvláštní. Muže Světla nikde neviděl, ani necítil jeho přítomnost. Unikl mu. Rozhlédl se kolem sebe.

Texty o prožitcích šamanů hovořily o tom, co cestovatel spatřil na druhé straně chodby. Na základě těchto vyprávění se Sam domníval, že se ocitne v prapůvodní divočině plné života. Pohled, který se mu naskytl, jeho předpokladům příliš neodpovídal.

Divočina tu skutečně byla. Spatřil ji na obzoru, kde tmavý stín lesa ohraničoval vzdálené kopce. Avšak nejbližší okolí neslo stopy činnosti člověka. Hliněná cesta, na které stál, vedla přes jemně zvlněné pahorky, z nichž většinu pokrývala pečlivě obdělávaná pole. Cestu lemovaly keřky a stromy s rozložitými korunami, které ji stínily před palčivým sluncem. Mezi poli spatřil několik ovocných sadů, které se na první pohled lišily od nepravidelných houštin nízkých stromů, tu a tam roztroušených po krajině. V malém údolí hned za prvním kopcem spatřil u cesty shluk domů s doškovou střechou, k nimž vedlo několik pěšin. Z komínů stoupal dým a na natažených šňůrách za ploty se sušilo prádlo. Z toho se dalo usoudit, že jsou obývané. Žádné lidi však Sam neviděl. Nenašel ani kostel. Přesto vypadala vesnice velice idylicky.

Mimo dějepisné trideo či uměleckou galerii Sam nikdy nic takového nespatri.

„Nádhera, ne?“

Sam na sobě nedal znát údiv a otočil se k Psovi, který dřepěl po jeho boku. Pes se na něho usmál svým psím způsobem.

„Už jsem si začínal myslet, že s tebou jen ztrácím čas.“

„Co je to za místo?“ ptal se Sam.

„Tady.“

„Ptal jsem se co to je, ne kde.“

„To je pravda. Ale záleží na tom?“

Sam se zasmál. „Vzhledem k tomu, že se všechno odehrává v mé hlavě, nejspíš ne.“

Pes se zvedl a vydal se po cestě k vesnici.

„Mám jít za tebou?“

„Vždycky máš na výběr, Samueli Vernere, co mu říkají Twist. Rozhodni se sám.“

Sam se rozhodl následovat Psa. Totemové zvíře se rozběhlo a Sam za ním. Pes však běžel mnohem rychleji.

„Hej, počkej na mě,“ volal za ním Sam.

Pes mu odpověděl, aniž otočil hlavu: „Nečekám na žádného člověka, člověče.“

Sam spolkl poznámku a šetřil s dechem. Během let, kdy choval psy, se Sam naučil, že žádný člověk, jakkoli mladý a nabitý energií, nedokáže předběhnout psa. Tato zvířata vždy měla dost rychlosti, aby dokázala pomalejšího člověka v běhu bezpečně předstihnout. Sam nicméně běžel, co mu síly stačily, a ke svému údivu zjistil, že vzdálenost mezi ním a psem se zkracuje. Když se dotáhl až na úroveň pelášícího zvířete, Pes se na něho usmál. Sam udiveně zjistil, že se mu dýchá docela dobře.

„Máš se ještě hodně co učit,“ oznámil mu Pes.

„Já vím.“

„To je jen začátek.“

Běželi celé hodiny, procházeli se a povídali si. Pes ho cestou naučil novou píseň.

30

„Proto jsem s tebou chtěl mluvit o samotě,“ uzavřel Sam.

Hartová vypadala neklidně, jako by ji na jeho vyprávění o setkání s Mužem Světla cosi vyděsilo. Nervózně točila v prstech pramenem vlasů, zejména když jí pověděl o tom, co Muž řekl. Její reakce ho znepokojila a důvěra, již cítil po návratu z Psovy zelené země, kamsi zmizela. Proto se rozhodl celý příběh trochu upravit a zamlčel, co mu Muž prozradil o jejich vztahu. Co by asi řekla na to, že podle Muže Světla je jejich láska výsledkem magie ovládající mysl? Odmítla by, že jim lásku kdosi vnutil? Doufal, že ano, ale nemohl si tím být jistý. I kdyby přísahala, že její láska je skutečná, byla by to ryzí nebo jen vštípená reakce?

Když skončil, chvíli ještě mnula v prstech lokny svých vlasů. Pak pohodila hlavou, setřásla módní kadeře na ramena a hleděla ven přes střechy, jako by tam hledala odpověď Čekal. Nějaký čas je tu nebude nikdo rušit, protože Willie šla spát a Lišák se stále věnoval Matrixu. Promluvila, aniž mu pohlédla do očí.

„Ať už se ti zjevilo cokoli, všechno cos slyšel, byla lež. Nikdo není dost silný, aby nás ovlivnil všechny tři najednou. Tebe snad, teprve se učíš. Ale Estios, i když je to idiot, je velice dobrý mág.“ Složila si ruce na prsou a schoulila se do sebe. „Pokud něco s takovou lehkostí postihlo naši mysl, nerada bych se s tím setkala sama.“ Hartová přešla k okraji střechy a usedla na rezivějící schránku klimatizační jednotky. „Ale nemyslím, že k tomu opravdu došlo.“

„Proč ne? Jsi si jistá, že to, co si pamatujeme z Gloverova panství, je skutečně pravda?“

„Tvoje vzpomínky jsou stejné jako moje,“ řekla, jako by to samo stačilo k potvrzení její domněnky.

Otevřela svou brašnu a vysypala její obsah před sebe. Vytáhla z pouzdra svou automatickou pistoli Crusader s onyxovou rukojetí, položila ji vedle sebe a prohrábla hromádku matově černých schránek. Nakonec si vybrala tu největší, v níž měla uloženy doplňky ke Crusaderu. Otevřela víko a vytáhla z ní čistící náčiní. Prohlídka výstroje byla jedním ze způsobů, s jehož pomocí si třídila myšlenky. Sam počkal, až rozebere pistoli, a pak přešel po střeše k ní, aby

navázal na jejich rozhovor.

„Pokud Muž Světla nebyl tím, za co se vydával, čím tedy byl?“

Hartová pokrčila rameny a pokračovala v čištění zbraně.

„Nemám ponětí. Nejsem šamanka, ale slyšela jsem, že někteří poutníci se setkávají s bytostmi, které jim brání v cestě na vyšší roviny, s jakýmsi strážcem, kterému se říká obyvatel prahu. Z popisů, které jsem slyšela, může vypadat jako cokoli, třeba jako tvůj Muž Světla. Myslím, že Muž byl právě tím obyvatelem prahu - a obyvatel prahu, stejně jako chodba a totémy, jsou výtvoři, způsob, jakým se mysl obaluje kolem možností, které jí magie nabízí. Všechny ty věci jsou jen symboly pro mysl, založenou spíš mysticky než hermeticky.“

Totéž si zprvu myslel Sam, až do svého posledního rozhovoru se Psem. Jak si mohla být Hartová tak jistá? Nebyla šamanka a nikdy se Psem nemluvila. A co bylo nejdůležitější: nebyla tam s ním a necítila to, co on. Celá ta věc nedávala smysl, pokud Muž nemluvil pravdu.

Sam sledoval Hartovou, která pečlivě otřela rozebrané části Crusaderu a začala je opět skládat dohromady. Její ruce pracovaly rychle a s rutinou. Tytéž štíhlé prsty, jejichž dotyk dobře znal, nyní kladly k sobě jednotlivé části se zručností a přesností, jichž nabyly dlouhodobým opakováním. Pokud měla v hlavě zmatek, při čištění zbraně se to nijak neprojevovalo. Navenek vypadala jako stroj, který si v ničem nezadal se svou pověstí.

Sam věděl, že tomu tak není. Když byli spolu, dotýkal se jiné Hartové, která toužila po něžnosti a lásce stejně jako on. Teď tuto potřebu skrývala a vyhýbala se jeho pohledu i doteku. Nevěděl, co má udělat nebo říct, ale přesto, že se intimně znali, nemohl tvrdit, že o ní ví vše. Muž Světla v něm navíc zasel jisté pochyby. Její vlastní domněnka, že Muž byl překážkou, kterou si sám vytvořil, způsobila, že začal pochybovat i o svých citech k ní. Chtěl slyšet ujištění, že vše, co prožil, bylo skutečné, že nešlo o nějaké představy, vložené do jeho mysli pro čísi zvrácené uspokojení, nebo, ještě hůř, o jeho vlastní představy, které měly skrýt pocit viny, že zradil Sallyinu důvěru.

„Ale jestli byl Muž Světla výtvořem mé vlastní mysli, proč by měl tvrdit, že mi změnil paměť?“

„Jsem runnerka, se psycholožka. Možná jsi jen hodil své obavy a zklamání na vhodné obětní beránka. Vím, jak nenávidíš ty šamanické čáry máry. Měl bys to vzdát. Mohli bychom odsud vypadnout a jít někam jinam, kde bys měl čas pro studium hermetické magie.“

„Ale ty jsi mi od začátku radila, abych pracoval s Herzogem.“

„Zřejmě jsem se zmýlila. Nebylo by to ostatně poprvé.“

V jejím hlase pocítil neobvyklou hořkost, až ho píchlo u srdce. Vždycky zaháněla jeho špatnou náladu svým sarkastickým humorem. Pokusil se použít její vlastní lék, položil jí ruku na rameno a zavtipkoval: „Vzácný okamžik zpovědi od nedostupné shadowrunnerky.“

„Nech toho, pejškaři,“ odsekla a vytrhla se mu.

Sama její chování překvapilo. Jako by to ani nebyla ona. Stalo se něco vážného. Pochopil pouze, že už mu nevěří. A nejen to. Jak se asi elfové, kteří se živí shadowrunem, zbavují svých bývalých milenců?

„Chceš mi snad naznačit, že to nedokážu?“

„Ne, Same,“ řekla tiše. Poprvé od chvíle, kdy jí vyprávěl o svém rituálu čerpání síly, se na něho podívala. Její bronzové oči se v šeru leskly. „Znáš tě. Uděláš všechno, co jen budeš moci. A to je právě ten problém.“

Zmlkla, sklonila hlavu a soustředila se na svou zbraň.

„To, co říkáš, nedává smysl,“ namítl.

Hryzla si dolní ret. Když promluvila, její hlas postrádal obvyklou rozhodnost.

„Same, je to příliš nebezpečné. Nevyplatí se to.“

„Myslel jsem, že jsi špičková runnerka.“

„O to tady nejde a ty to dobře víš. Skrytý kruh je špatný podnik. Porazili nás ještě předtím, než se ztratil Estios i se svým týmem.“

„Mám teď magii a Lišák uzavírá obchod, díky kterému Willie dostane tolik bojových sond, kolik jen zvládne. Dokážeme to.“

„Může nás to všechny stát život. Druidi mají prostředky, s kterými se nemůžeme měřit, a navíc už nemáme na své straně ani moment překvapení. Jestli zajali Estiose nebo některého z členů jeho týmu, což je velmi pravděpodobné, vědí, kdo jsme a co dokážeme. Připraví se na nás. To chceš? Chceš nás všechny zabít?“

„Chci, aby se dostala ke slovu spravedlnost. Chci, aby už neumírali nevinní lidé kvůli šíleným snům o cestě k moci. Chci...“

„Chceš se nechat zabít,“ řekla hořce.

„Nechci umřít, Katherine. Ale nemůžu těm druidům dovolit pokračovat v tom, co dělají.“

„Nemá to smysl, Same.“

Hartová složila Crusader. Zaslechl slabé cvaknutí plastiku, když sahala pro zásobník. Sam ji uchopil kolem ramen, ale ona od něho odvrátila tvář. Cítil, jak se její paže pohybují. Nabíjela svou zbraň. Potom znehybněla a jejich oči se konečně setkaly.

„Žádáš mě, abych utekl, Katherine?“

„A ty bys to udělal?“

„Odpověď znáš sama.“

„Ano, znám.“

Pohnula se. Sklonil hlavu a spatřil, že Crusader mu míří na břicho.

„Je mi to líto, Same,“ řekla.

Sam se prudce vrhl na stranu. Kulka zasáhla jen jeho dlouhý kabát. Ve vzduchu ucítil štiplavý pach střelného prachu. Přeskočil schránku klimatizační jednotky a dopadl na nižší úroveň střechy. Rozběhl se k přístěnku, který se nabízel jako

útočiště pouhých několik metrů daleko. Další výstřel se zavrhl do zdi přístěnku právě ve chvíli, kdy k němu doběhl. Cihlové úlomky zasáhly jeho tvář. Vrhel se k zemi a doufal, že ten náhlý pohyb ji zmátne a ona ho dalším výstřelem mine. Doufal marně. Jeho tělo se zkroutilo, když pocítil, že náboj ho zasáhl do ramene. Dopadl na střechu a seděl si ještě víc kůži na tváři, kterou už předtím poranily úlomky cihel. Pokusil se zvednout, avšak svaly jeho paží mu vypověděly službu a upadl. Zraněné rameno bylo nehybné a studené. Převalil se na záda. Přistoupila k němu s pistolí v ruce. Z očí jí vyčetl smutek, ale čelisti měla pevně sevřené odhodláním.

S pocitem zrady omdlel.

ČÁST TŘETÍ - NOVÝ OBRAT VE HŘE

31

Štěbetavé hlasy lešijů šly Hartové na nervy. Hartová věděla, že její nervozita v nich vzbuzuje jen větší a větší podráždění. Nikdy je neměla ráda, ani jejich listový pach. Jako nosiči már, na nichž ležel Sam, se však hodili nejlépe. Přestože tělo bylo ukryto v truhle, zahalené plátnem, nosiči věděli, co nesou. Ostatní sluhové ze dvora Seelie to už vytroubí dál. Lešiové by učinili totéž, ale málokterý z dvořanů byl ochoten naslouchat jejich žvanění.

Od příjezdu do Irsku se jí zatím dařilo vyhýbat nežádoucí pozornosti. Bambatu zařídil, aby přistávací plocha byla prázdná. Nepochybně měl prsty i v tom, že cesty, po kterých šla, byly rovněž téměř opuštěné. Dvořané, které potkávala, byli buď příliš zaneprázdnění, aby si prohlíželi zakryté máry, anebo je odradil její chladný pohled. Nikdo ji nezdržoval v cestě.

Označený dvůr byl jedním z myriád otevřených prostranství v temném pololese - polopaláci, který byl pevností lady Deigh. Slabá záře, jež nepocházela z žádného viditelného zdroje, osvětlovala kruh, měřící v průměru něco přes tři metry. Zbytek dvora byl zahalen tmou. Podlahu tvořila mechem pokrytá hlína. Hartová cítila nad hlavou silné větve, přestože v té tmě nic neviděla.

Obdélníkový průchod, kterým vstoupila na mýtinu, zmizel, jakmile jím prošla. Hartová obešla kruh a zastavila se na protější straně. Lešijové, nesoucí máry, málem vysypali svůj náklad, když se pokusili zastavit v témže okamžiku jako ona. Poručila jim, aby postavili máry na zem, a propustila je. S veselým štěbetáním se rozprchli na všechny strany jako děti propuštěné ze školy.

Na mýtině se rozhostilo ticho. Lešiové nepoužili k odchodu dveří, ale Hartová tušila, že pro ni by temnota byla neproniknutelná. Hartová čerpala ze tmy sílu a uklidnění. Netrvalo dlouho a ve tmě se objevil další obdélník, v kterém stanula elfí žena. Slabá záře osvětlovala obrysy její štíhlé postavy v průsvitné říze. Při pohledu na dokonalé křivky ženského těla Hartová pocítila jistou závist. Přestože dvůr lady Brane Deigh tvořila z velké části iluze, ona sama k vylepšení svého vzhledu nic takového nepotřebovala.

Lady vykročila vpřed. Obdélník zmizel a mýtina se opět ponořila do mírného přitnutí. Na poklonu Hartové odpověděla neznatelným pokynutím hlavy a nespouštěla přitom oči ze zakrytých már. Deigh přistoupila k márám a stáhla plátno.

„On dýchá.“

Hartová doufala, že hlas lady Deigh bude znít překvapeně. Místo toho v něm vycítila náznak rozmrzelosti. Nebezpečný náznak. Lady Deigh pohlédla Hartové do tváře. Oči jí zeleně svítily.

„Takto plníš rozkazy, milessaratish?“

„Milessaratish slouží své paní. Jen jsem se snažila splnit vaše přání, lady.“

„Neuposlechnutím rozkazu?“

„Dobrá služebnice plní přání své paní a neřídí se slepě danými rozkazy. Naznačila jste, že si přejete, aby runneři přestali znepokojovat Skrytý kruh. Je to tak správné?“

„Ano,“ řekla tiše lady, aniž se na ni podívala.

Hartové přeběhl mráz po zádech. Půda pod jejíma nohama jí připomínala led. Velice tenký led.

„Zabitím Verneru bych tohoto cíle nedosáhla. Pracovala jsem s nimi a znám je. Jenom by zdvojnásobili své úsilí, aby pomstili Vernerovu smrt. Ale když zmizí, nebudou si jisti. Budou ho hledat a nechají Kruh na pokoji.“

Lady po chvíli pohlédla na Hartovou svýma smaragdovými očima. „Takže ses postarala o to, aby obtěžovali mě.“

„Nenajdou žádné spojení,“ řekla spěšně. „Použila jsem spolehlivé lidi, kteří nemají se Šihí nic společného.“

„Zakládá-li se tvá pověst alespoň z poloviny na pravdě, mohla jsi ho nechat zmizet bez toho, abys ho nosila sem.“

„Ano. Ale mrtvý nám už k ničemu nebude.“

Lady se zatvářila maličko přívětivěji. „Zatímco živý ano?“

„Okolnosti se už několikrát změnilly. Může se to stát znovu. Verner je nabitá zbraň, kterou budete moci kdykoli vyslat proti Skrytému kruhu, jestliže vývoj situace zklame vaše očekávání. Kdyby byl mrtev, musela byste najít a vycvičit jiný nástroj.“

Lady zmlkla. Hartová uvažovala, jestli nehraje příliš nebezpečnou hru. Deigh neměla ráda překvapení ani přehnaně horlivé podřízení.

„Nemám ráda, když někdo neuposlechne mého rozkazu, Hartová. Příkázala jsem ti Verneru zabít.“

„Podle vašeho rozkazu jsem měla zmařit další akce runnerů proti druidům. To jsem považovala za svůj hlavní úkol. Vernerova smrt byla navržena jako nejvhodnější prostředek k dosažení tohoto cíle, ale já našla jiný způsob, který vedl k témuž cíli a navíc nám nechává prostor k manévrování. Zhodnotila jsem znovu situaci a dospěla k závěru, že jeho smrt by ohrozila hlavní úkol.“

Vernerova smrt by byla nevratný krok. Jeho zmizení může mít naopak stejný účinek. Kdyby měl zůstat zde, v Irsku, nikdo nemusí vědět, že je dosud naživu, a já můžu zařadit, aby se ve světě mimo váš dvůr myslelo, že je mrtev. Bude-li zajat, uchová si svou hodnotu jako pěšák ve vašich plánech. Druidští odpadlíci ze Skrytého kruhu se ukázali být

vynalézavými a nepředvídatelnými protivníky. Pokud dojde k situaci, v níž se nám budou hodit Vernerovy schopnosti a dovednosti, bude po ruce. Když zemře, přestane být činitelem ve hře a vy se navždy zbavíte potencionálního pomocníka."

„Jednala jsi tedy v mém zájmu?"

„Ano, lady."

„Hmmm." Lady si prohlížela Samovu tvář. Po rtech jí přelétl prostopášný úsměv. „V tom, co jsi učinila, vidím jisté možnosti. Smrtelníci dovedou být tak... zábavní."

Hartovou ladyina slova zarazila, stejně jako vše, co se mohlo skrývat za jejím letným úsměvem. Hartová sem Sama nedopřála, aby se stal hračkou v rukou přesycené coury, která si dělala iluze o své elfí nesmrtelnosti.

Vzedmutou vlnou emocí, stejně jako skutečností, že vůbec nějaké emoce cítí, překvapila samu sebe. Žárlivost dosud nepoznala a ty prudké, hněvivé myšlenky, které ji zaplavily, ji znepokojily. Své pocity však nesměla dát najevo. Bylo by to pro Sama příliš nebezpečné. A pro ni také.

„Necháte ho žít?"

Lady pokrčila rameny. „Na tvých argumentech něco je, ale já musím navíc ještě zvážit, jak se to bude jevit ostatním. Mé slovo je u dvora zákonem a tys neuposlechla mých rozkazů."

„Jen abych vám lépe posloužila. Taková neposlušnost není v očích moudré vládkyně žádným zločinem."

Deigh na ni úkosem pohlédla. „Pokud je ovšem moudrá i služebnice."

„Věřím, že jsem vás svým jednáním nijak neohrozila. V sázce je navíc i má pověst."

„Ach, pověst. Taková divná paní a služka," řekla lady zádušně. „Dala jsi v sázku víc než svou pověst. Domníváš se, že mě znáš natolik dobře, aby ses mohla spolehnout na mou shovívavost?"

Hartová vytušila, že nesprávná odpověď na tuto otázku by mohla být nebezpečná. Odhadla snad lady špatně? Opanovala své nervy a doufajíc, že Deigh pouze žertuje, promluvila:

„Než jste mě poslala pronásledovat Skrytý kruh, strávila jsem u tohoto dvora několik týdnů a hovořila s vašimi poddanými. Ještě předtím, než jsem přijala vaši smlouvu, jsem si vás prověřovala, jak jsem mohla. Vím, že vyžadujete přísnou kázeň, ale jste také inteligentní žena a vladařka. Nezabavila byste se výhody, která vám může přinést značný užitek, kvůli něčemu tak malichernému, jako je výklad rozkazů. Navíc pouze váš věrný Bambatu a já víme přesně, jak ten rozkaz zněl. Když budu mluvit, nic tím nezískám, a on je na tom stejně. Přijmete-li tuto situaci, nemáte co ztratit. Naopak můžete leccos získat."

„Nepotřebuji, aby mi někdo uděloval lekce," vybuchla náhle lady. Obrátila se na podpatku a vykročila k místu, kudy vstoupila na mýtinu. Před ní se objevil světlý obdélník. Na jeho prahu se zastavila a otočila se znovu k Hartové. „A pokud budou potíže?"

„Ručím za svou práci," prohlásila Hartová a hleděla lady zpřímá do očí.

Lady Deigh se chladně usmála. „Zárukou za práci, jako je ta tvoje, mohou být pouze životy, Hartová. Tvůj život za jeho."

Hartová sklonila zrak. „Rozumím."

„O tom pochybuji. Tvou záruku nicméně přijímám. Prozatím bude žít. Za podmínek, které stanovím já."

Lady Deigh pozvedla ruku. Máry se i se Samem zvedly ze země a odpluly kamsi do tmy, která obklopovala mýtinu. Dokonce ani elfi zrak Hartové nedokázal proniknout hustou tmou dále než na několik metrů. Astrální smysly jí odhalily pouze nahněbené duchy, nesoucí máry. Starostlivě sledovala, jak se Sam ztrácí kdesi v temnotách. Když Hartová pohlédla znovu k obdélníkovému průchodu, zjistila, že lady už odešla.

Začala pochybovat, zda jedná správně.

32

Sama probudila čísi polohlasně pronášená modlitba.

Pokusil se posadit, ale prudká bolest hlavy odsoudila jeho pokus k nezdaru. Návrat do vodorovné polohy nebyl dost rychlý, aby stačil uklidnit svůj žaludek, který se mu stahoval a zvedal. Sam se naklonil na stranu právě včas, aby stačil vydávat obsah na podlahu místo na sebe.

Zasténal.

„Vidím, že už jste se probral."

Po Samově boku se objevil černě oděný muž. V jedné ruce držel keramickou mísu a v druhé několik ručníků. Aniž byl o to požádán, začal pomáhat Samovi, aby se očistil.

Sam nechal muže, aby tu práci udělal za něho. Hlava ho stále bolela, téměř jako po dlouhém pobytu v Matrixu. To byla bolest, kterou znal. Za nějakou dobu přejde. Cítil, jako by mu útroby spalovala kyselina, a svaly ho bolely. Bylo mu nanic. Přes chuchvalec, který jako by mu obaloval jeho zuby a jazyk, ze sebe vypravil: „Co se stalo?"

„To vám nemohu říct. Poprvé jsem vás spatřil, když vás sem přinesli sluhové. Podle vašeho stavu bych soudil, že jste byl omámen narkotiky."

Hartová. Sam si vybavil její smutný obličej za ústím hlavně Crusaderu. Viděl, jak se z hlavně zablesklo a pocítil zásah kulky. Ale to nemohla být obyčejná kulka, protože pak by byl mrtev. Musela do zbraně vložit uspávací náboje. Proč? O co tu šlo?

Sam se rozhlédl kolem. Nebylo tu mnoho k vidění. Hrubé kamenné zdi tvořily kruhovou místnost, která měla v průměru asi tři metry. V malém výklenku stálo umyvadlo s vodou. Na zdech se tvořily krůpěje vody a pruhy světlého lišejníku. Sama překvapilo, že necítil vlhkost ani plíseň, a krátce použil astrální smysly. Změna vnímání ho poněkud znátlá. Vše se mu jeví rozmazaně, nicméně rozpoznal, že zeď je pouhou iluzí. On a cizí muž se ve skutečnosti nacházeli v moderní cele. Pod lišejníky se skrývaly panely osvětlení. Zdi byly ve skutečnosti vystavěné z

betonu a obsahovaly jakýsi důmyslný okruh, který mu bránil v pokusech o zevrubnější astrální průzkum. Cítil se příliš slabý, než aby se tím okruhem pokoušel proniknout, a vrátil se tedy ke svým světským smyslům. Pokud si muž v černém povšiml jeho chvilkové nepřítomnosti, nedal to na sobě znát.

„Kde to jsme?“ zeptal se Sam.

„Obecně řečeno, zhruba na jihozápad od Dublinu. Přesněji pak v cele pevnosti dvora Seelie.“

„Od Dublinu?“ podivil se Sam. Jeho mysl mu vypovídala poslušnost. „Od Dublinu v Irsku?“

„Ano,“ muž odhodil špinavé utěrky do mísy. „Patrně vás to překvapilo.“

„Zmátlo je výstižnější výraz. I vy byste byl zmaten. Střelili mě v Londýně.“

„Střelili?“ muž se zatvářil starostlivě a začal prohlížet Samovo tělo. Sam byl tak omámený, že se nemohl ani pohnout.

„Aha, ta droga. Byl jste tedy střelen z uspávací pistole.“

Sam se pokusil souhlasně přikývnout.

„Podle obsahu vašeho žaludku by se dalo soudit, že jste nespál příliš dlouho. Kdo vás střelil a proč?“

Nechtěl o tom hovořit. Nechtěl o tom přemýšlet. Hartová ho střelila. Proč? Střelila ho bez slůvka vysvětlení. Potom se probral v zajetí. Prodala ho ta dívka jeho nepřítelům? Bývali milenci. Nikdy by si nepomyslel, že dokáže být takhle vypočítavá. Miloval ji. Opravdu o tom nechtěl přemýšlet. „Nechci o tom mluvit.“

„Nemusíte. Ale snad by vás neobtěžovalo vzpomenout si, kdy vás střelili. Přišel jsem totiž o hodinky a ztratil jsem přehled, kolik uplynulo dní. Víte, světlo se tu nemění a jídlo přinášejí nepravidelně. Neexistuje žádný způsob, jak měřit čas.“

Čas? Sam zjistil, že i on ztratil pojem o čase. Dlouhé dny, kdy pronásledoval Skrytý kruh, se mu navzájem pomíchaly. Sotva si povšiml, že proběhly Vánoce a přišel nový rok. Poslední datum, které si jasně pamatoval, byl slunovrat: toto datum mu do mysli vypálila slova Muže Světa.

„Bylo to koncem ledna, dvacátého devátého, myslím.“

„Dvacátého devátého,“ vzdychl muž. „Už jsem tu přes týden a ostatní mě dosud nenašli. Jestli je elfi magie opravdu tak silná, obávám se, že mě už ani nenajdou. Tihle elfové pracují pro samotného ďábla.“

Samovi se v hlavě začalo pomalu rozjasňovat. Naslouchal mužovým slovům, ale ta mu dávala smysl jen částečně.

„Kdo jste?“

„Já? Jsem hřišník, slyšící na jméno Pietro Rinaldi. Mimo to jsem také kněz řádu svatého Silvestra, a protože jsem zhřešil nepozorností, stal jsem se zajatcem jako vy.“

„Vy jste kněz? Ale tohle je Irsko. Myslel jsem, že všechny kněze odsud vyhnali krátce nato, co se Šihí zmocnilo vlády.“

„Přibyl jsem na ostrov teprve nedávno.“

„To není dobrý začátek pro vaši misionářskou práci.“

„Misionářství není mým povoláním. I když úlohou všech kněží je pomáhat duším ke spasení, řád svatého Silvestra má jiný účel. Jsem členem výzkumného týmu. Zatímco mí spolupracovníci se soustředili na Anglii, já přišel sbírat informace do Irska. Předpokládal jsem, že diplomatický pas Jeho Svatosti bude ve větší účtě. Vůdci tohoto státu však naneštěstí nemají pojem o moci větší než je ta jejich.“

„Takže jste se objevil na letišti, oni se podívali na váš vatikánský pas a zavřeli vás do téhle díry.“

„Právě naopak. Vpustili mě do země bez nejmenších problémů. Až když jsem začal své bádání, upozornil jsem na sebe lady Deigh.“

„Koho?“

„Lady Brané Deigh, velice bohatou a mocnou elfi ženu, která se považuje za královnu dvora Seelie.“

„Ouha, otče. Nechcete mi, doufám, namluvit, že jste tu proto, že jste se zapletl se ženou, vidíte?“

„Zapletl?“ Rinaldi zmateně zamrkal a pak se kysele usmál. „Aha. Ano, opravdu zapletl, ale ne tak, jak si myslíte. Od Znovusjednocení se už od kněží nevyžaduje, aby žili v celibátu, příslušníci mého řádu však přesto skládají tuto přísahu, a to z rituálních důvodů. Tuto přísahu jsem v žádném případě neporušil. Můj pád nepřivedilo pokušení těla. S lady, jak ji nazývají, jsem se zapletl spíše z důvodů arkánních než tělesných.“

„Arkánních? Snad mi nechcete říct, že jste také kouzelník?“

Rinaldi se zasmál. „Záleží snad na tom?“

„Mohlo by.“

„Pak tedy doufám, že to pro vás není příliš velké zklamání, když řeknu, že nikoli. Jsem však vnímavý, a proto vím, že vy sám kouzelník jste.“ Rinaldi se odmlčel a nabídl Samovi příležitost, aby něco řekl. Když Sam mlčel, kněz dodal. „Mé omezené nadání mi neumožňuje zjistit, jak se jmenujete.“

Sam byl zahanben. Mořil Rinaldiho otázkami, a přitom se mu vůbec nepředstavil. Už se chystal sdělit mu své jméno, avšak náhlé podezření ho zarazilo. Jména byla důležitá, ať už z hlediska magie nebo života ve stínech. Jak mohl Sam vědět, že tento kněz - pokud to byl kněz - je skutečně tím, za koho se vydává? Rinaldi přiznal, že se zapletl s jakousi elfi královnou Deigh. Možná že to ještě neskončilo. Mohl být jedním z Deighiných lokajů a celý ten jeho přátelský přístup pastí. V Samovi začalo hlodat podezření. Nenáviděl se za to.

Už to, jak ho klamal Lišák, bylo zlé, ale co udělala Hartová... její věrolomnost jím otřásla. Chtěl věřit tomu, co říkal Muž Světa, totiž že jejich vztah navodila magie. Jenže magie nebyla příčinou jeho současných pocitů. Zlost a bolest předem odsuzovaly k nezdaru jakýkoli pokus namluvit si, že city, které vůči Hartové choval, nebyly skutečné.

Nejprve Lišák, potom Hartová. Příliš mnoho zrady. Dalo se vůbec někomu věřit?

„Říkají mi Twist, otče,“ řekl tiše. Nepodařilo se mu zakrýt před Rinaldem vnitřní boj, ale kněz to zdvořile přešel.

„Aha. Pouliční jméno?“

Sam přikývl.

„Pochopil jsem, že současná situace vzájemné důvěře mezi lidmi příliš neprospívá. Nicméně jsme v jedné cele a já myslím, že byste mohl mít schopnosti k tomu, abyste nás odsud dostal. Snad když vám o sobě povím víc, budete mi věřit. Přečtěte si moji auru, chcete-li. Nemám co skrývat.“

Dostat se odtud byl hlavní úkol, ale Sam se stále cítil příliš slabý a zatím se dokázal jen posadit a zhluboka dýchat. Neměl sílu číst něčí auru, ale Rinaldimu se s tím svěřovat nemusel. Dokud se nedá trochu dohromady a nebude vědět, o co tu jde, mohl alespoň poslouchat vyprávění kněze. „Jistě. Proč ne?“

Rinaldi začal příliš zeširoka, než aby to bylo opravdu zajímavé. Sam netoužil slyšet o kněžově těžkém dětství v Itálii rozvrácené Probuzení. Jaký to mělo význam? Sam nechal svou mysl bloudit a jen občas se vrátil zpět do reálného světa, aby pochytil zlomky z Rinaldiho počátečních potíží v povolání, které ho vedly ke konečné volbě životní pouti. Teprve když Rinaldi odhalil povahu řádu svatého Silvestra, upoutal skutečně Samovu pozornost.

„Vy jste členem řádu kouzelníků?“ zeptal se Sam nevěřičně.

„Řekl jsem, že Silvestriáni sbírají smetanu magického nadání církve svaté, ale ne všichni jsou magicky aktivní. Většinou jde spíše o adepty a studenty. Mně samotnému bylo dáno jen málo.“

„Což jest?“

„Dovedu vnímat astrálně.“

Rinaldi vypadal rozpačitě, ba dokonce zahanbeně. Sam s ním cítil. Jakýkoli druh magického nadání odděloval člověka od ostatních. Ale vidět magii a nebýt schopen ji používat? Jaké zklamání! Sam si pomyslel, že on by se s něčím takovým sotva vyrovnal.

„To je cenné nadání,“ prohlásil.

Rinaldi pokrčil rameny a slabě se na Sama usmál.

„Jsem spíše učenec. Zabývám se zejména totemickým šamanismem, ale studoval jsem i několik hermetických tradic. Přestože jsem zkoumal ještě další esoterické tradice, neodvážil bych se označit sama sebe za odborníka. Vědění je příliš mnoho a času pro jeho ovládnutí zas příliš málo.“

Mluvil jsem o sobě už dost dlouho a obávám se, že se musím přiznat k jisté ješitnosti. Ale zdá se, že jsem trochu rozptýlil vaše obavy. Snad byste mi tedy mohl prozradit, jakou tradici následujete.“

„Vy jste to nepoznal?“

„Aniž bych viděl vaši magii? Samozřejmě že ne.“

Sam si připadal hloupě. I se svými omezenými znalostmi věděl, že aura jakékoli osoby ukazuje pouze sílu. Zatímco ty se silnými aurami byly často magicky aktivní, neprojevovalo se to, jestliže aktivně nemanipulovaly s manou. Ani pak však nemuselo být zřejmé, jakou následují tradici, pokud povaha oné magie nebyla silně spojená se způsobem manipulace.

„Zdá se, že jsem šaman.“

Rinaldi se zatvářil překvapeně. „Zdá se? Myslel jsem, že někdo s tak silnou magií, jako máte vy, zná docela přesně svou orientaci.“

„Lidé tvrdí, že jsem šaman,“ přiznal se Sam rozpačitě. „Upřímně řečeno, otče, ta představa se mi vůbec nelíbí. Jsem křesťan. Celá ta věc s totemy mě dost zneklidňuje. Cožpak primitivní lidé nevzývali totemy jako své bohy? To nedokážu. Zkrátka mi nepřipadá správné, že moje magie se odvíjí od pohanské symboliky.“

Samovo nenadálé přiznání změnilo Rinaldiho náladu. Jeho tvář zvažněla.

„Věříte v anděly?“

„Co to s tím má společného?“

„Věříte?“ naléhal Rinaldi.

„V Bibli se o nich píše,“ odsekl Sam.

„Někteří lidé nevěří, že Bible je doslovná pravda,“ řekl mírně Rinaldi. „Věříte, že andělé jsou reální?“

Sam zaváhal. „Ano.“

„A jak vypadají?“

„Jak to mám vědět? Nejsem teolog.“

Rinaldi se usmál. „Pokud vám to pomůže, teologové se o anděly rovněž prou. Většinou se shodují, že anděl je bytost, duchovní entita jiného řádu než člověk. Já věřím, že skutečná podoba těchto bytostí je něco, co nám zůstane utajeno, pokud máme tělo.“

V našem smrtelném těle nemůžeme poznat boží vůli. Přestože každý z nás v sobě nosí částčku Jeho, naše fyzická povaha nám brání, abychom poznali pravdu takovou, jaká je. Přes veškerý div a slávu božského stvoření vnímáme jen malou část. Vy jako kouzelník jste schopen vnímat víc než drtivá většina lidstva. Už jste své astrální smysly použil. Neviděl jste snad víc, než vám odhalují světské smysly? Samozřejmě že viděl. Malý důkaz, že co je dostupné světským smyslům, neobsahuje celý vesmír. Vy jste vnímal duchy, kteří fyzicky neexistují, že? Nejsou snad skuteční?“

„Jsou to jen formy energie,“ namítl Sam. „To není totéž.“

„ $E = mc^2$ Energie je stejně reálná jako hmota.“

Rinaldiho odpověď byla přesná a znepokojující. „Chcete mi snad naznačit, že totemy jsou vlastně andělé?“

Kněz zavrtil hlavou. „To ne. Ale neznám jediného šamana, který by nevěřil v jejich existenci.“

Měl snad Sam uvěřit, že totemy existují nezávisle na svém okolí? „Totemy v tom případě nejsou jen psychologickými výtvoři, pomůckami, které mají umožnit mysli kouzelníka používat magii?“

„To jsem také neřekl.“

„Nejspíš z vás zešílím, otče,“ řekl Sam podrážděně. „Co tedy totemy opravdu jsou? Jsou reálné nebo ne?“

„Rád bych vám na to odpověděl, Twiste. Nejsem šaman, takže jsem nikdy nenavázal spojení s totemem, ani jsem nenavštívil roviny, kde se šamani učí tajemství své magie. To mi nebylo dáno a šamanická magie je příliš

experimentální. Dokud přebývám v tomto těle, nikdy nebudu znát odpověď, ale všichni, s nimiž jsem hovořil, se shodují, že ať už jsou totemy reálné nebo ne, jejich účinky reálné jsou. Šaman se musí přizpůsobit chování a pravidlům svého totemu, jinak ztratí sílu."

„Vy tvrdíte, že mám plnit, co mi můj totem přikáže. A co boží přikázání? Co falešní bohové, knězi?"

„Totem vyhovuje vaší povaze a vaše povaha totemu. Ke kterému řádu tato bytost patří, je nejisté. Jako samotná schopnost konat magii, nebo typ magie, již je člověk schopen, nejsou ani totemy předmětem volby. Člověk je takový, jakým ho stvořil Bůh, nadaný či zatížený tak, jak On si přeje.

Musíme využívat svých schopností a odstraňovat vady, abychom k Němu našli cestu. Nadal nás svobodnou vůlí, abychom si mohli vybrat, a dal nám svou lásku, abychom volili moudře. Věřte mi, přijetím své šamanické povahy se od Něho neodvracíte. Váš dar pochází od Něho. Jak by vás mohl stvořit takového, aby vás později nemohl přijmout?"

Z kněžských slov k Samovi promlouvala moudrost. „Škoda, že jsem vás nepoznal dřív, otče," řekl zamyšleně.

Rinaldi se na něho vřele usmál. „Lítost nic nezískáte, synu. Musíte hledět do budoucnosti."

„To se snadno řekne," řekl a mávnutím ruky obsáhl jejich celu. Pokrčil rameny a řekl: „Takže když ke mně mluví Pes, nezrazují tím Boha."

„Váš totem je tedy spojen s..." vyhrkl Rinaldi, ale hned se zase zarazil. „Řekl jste, že váš totem s vámi mluví?"

„Jo. Ne vždy mu rozumím a někdy mluví až moc."

Rinaldi položil Samovi ruku na rameno a upřímně se mu zahleděl do tváře. „Ale hovoří přímo s vámi! Pomocí slov?"

„Jako každý. Jak jinak? Tedy, jinak než draci, samozřejmě."

„To já nevím, nikdy jsem s drakem nehovořil."

„Tomu se raději vyhněte. Jsou to dokonalí lháři," varoval ho Sam a s jistou hořkostí v hlase dodal: „Jako elfové."

„Twiste, kolikrát jste hovořil s tím... říkal jste: 'Psem'?"

Rinaldi, ponořen do vlastních úvah, si Samova kyselého tónu nevšiml. Sam se pokusil vypudit z mysli vzpomínky na její lži a pokusil se zdvořile odpovědět na Rinaldiho otázku. „Jistěže to byl Pes. Vypadal trochu jako kříženec, s kterým jsem se kdysi spřátelil. Myslím, že jsme spolu zatím hovořili asi čtyřikrát. Učí mě zpívat. Šílené, že?"

„Ne, vůbec ne," odpověděl Rinaldi. Chvilku přemýšlel a pak se zeptal: „Kdy k tomu došlo naposled?"

„Krátko předtím než mě ta... než mě střelili."

„Stál jste tvář v tvář smrti?"

„To se stalo až potom." Sam se nervózně zasmál. „Jsem trochu zmatený a nejspíš matu i vás. To asi ta droga. Když jsem hovořil se Psem, Herzog mi pomáhal dostat se na roviny duchů. Nechtěl nám pomáhat proti Kruhu, ale byl ochoten provést mě rituálem, abych načerpal potřebnou sílu proti hrozbě, kterou Kruh představuje."

„Kruh? Jaký kruh?"

„Skupina odpadlických druidů, která si říká Skrytý kruh. Jsou to vraždící maniaci. Mí..." Sam se na okamžik zarazil,přátelé a já jsme se je pokoušeli zastavit."

„Twiste," vyzval ho Rinaldi, „povězte mi o tom Skrytém kruhu."

Proč ne, pomyslel si Sam. Pokud jsou s Rinaldim skutečně vězni elfů, ke Kruhu se nic nedonese. Sam věděl, jak druidové nenávidí metalidy, a tihle elfové se nikdy nemohou stát jejich spojenci. Pokud byla Rinaldiho přítomnost a „elfi zajetí" jen jakýmsi rafinovaným trikem, co na tom záleželo? Sam zůstal bez pomoci, a kdyby se nacházel v rukou Kruhu, nepomohly by mu ani Psovy písně.

Sam vyprávěl o své účasti na machinacích Kruhu, počínaje pokaženou extrakcí Raoula Sancheze a konče přepadením rituálu v londýnském East Endu, které skončilo pohromou. Kněžovy otázky byly zasvěcené a důkladné. Zdálo se, jako by ho Samovy odpovědi znepokojovaly. Během vyprávění si Sam povšiml knězova rostoucího vzrušení. Pokud všechno hrál, pak byl velmi dobrým hercem.

Rinaldi ještě vyslechl Samovy úvahy o budoucích plánech druidů a pak řekl: „Twiste, musíme vás odsud dostat."

Sam pozoroval napětí v kněžově tváři a začínal měnit názor. Rinaldi mluvil otevřeně a nabídl mu pomoc, aniž za to cokoli žádal. Kdyby Sam odmítl takovou velkorysost, nikdy už by nebyl schopen někomu důvěřovat. Ale na druhou stranu, měla důvěra pro shadowrunnera nějaký význam? Sama překvapilo, že se nepotřeboval dlouho rozmýšlet.

„Říkejte mi Same, otče."

33

Sam a Rinaldi spolu hovořili mnoho hodin, dokud je nepřerušilo uši drásající skřipění otvíraných dveří cely. Jakmile se dveře vytáhly dostatečně vysoko, vstoupil dovnitř bledý elf s chomáčem žlutých a růžových vlasů, které se mu ježily na hlavě. Spánky měl oholené, což dávalo vyniknout jeho špičatým uším. Choval se nenucené, ale Sam si povšiml, že neustále drží ruku poblíž pistole uložené v pouzdře na pravém boku.

Elf ustoupil na stranu a ve dveřích se objevil malý, podsaditý tvor. Druhý návštěvník nebyl ani opice ani člověk, ale spíše něco mezi tím. Trup a lýtka mu pokrývala silná hnědá srst, zatímco zbytek těla byl porostlý řídkým chmýřím. Na prstech rukou i nohou měl ostré nehty, které vypadaly téměř jako drápy. Výraz jeho úzkého obličeje s širokým nosem neustále kolísal mezi projevy bázlivosti a zuřivosti. Tvor nemel žádné oblečení, ale nesl balík látky, z něhož vyčnívaly dvě podrážky bot.

Elf na hominida zamručel a ukázal k Samovi. Chlupatá bytost se při zvuku elfova hlasu nahrbila a vzhledla k němu. Vyrasila ze sebe několik hrdelních zvuků. Elf zamručel ještě jednou a hlasitěji a několikrát ukázal směrem k Samovi. Tvor se pohnul drobnými úkroky vpřed a zrak mu těkal ze Sama k elfovi. Když se přiblížil asi na metr od Sama, hodil mu balík, vyběhl z cely a nerozhodně se zastavil těsně za dveřmi.

Sam zachytil jednu botu a cosi, co vypadalo jako bílá košile z jemného hedvábí. Druhá bota a zbylé kusy oblečení dopadly na podlahu vedle postele.

„Ztracení přežvýkavci," zamumlal elf. Pak ze sebe vyrazil jakýsi rázný povel a dupl nohou směrem k hominidovi. Přežvýkavec na něho vycenil zuby, zasyčel a pak se rychle otočil a prchal chodbou pryč. Když doběhl ke svým druhům, kteří se shlukli v místě, kde se chodba větvila, začal poskakovat sem tam a cosi na elfa vřeštěl. Elf znovu dupl a celá skupina přežvýkavců zmizela za ohybem chodby.

„Pomocníci tu nejspíš za mnoho nestojí," prohodil Sam, když se shýbal pro spadlé oblečení.

Rinaldi se zachechtal, ale elf se pouze zamračil.

„Oblékní se," poručil.

„Tady jsou šaty jen pro jednoho. Co otec Rinaldi?"

„Ten zůstane tady."

Sam se už chystal něco namítnout, ale Rinaldi mu položil ruku na předloktí.

„To je v pořádku," řekl kněz. „Ale měl by ses napřed trochu upravit. Jisté se setkáš s lady a nebylo by dobré, kdybys na ni udělal špatný dojem."

„A co ty?"

„Předpokládám, že už se mě nabažila dost. Jen jdi. Budu tady, až se vrátíš."

Sam měl čas chvilku přemýšlet, zatímco se sprchoval v malém výklenku pro hygienu. Pokračoval v přemítání, i když si oblékal šaty, které mu přinesli. Ještě více času k přemýšlení měl po cestě k audienčnímu sálu. Lámal si hlavu především tím, proč ho unesli. Žádná odpověď ho však nenapadala.

Zjistil, že o Hartové toho ví ztraceně málo. Jeho runnerské kontakty ručily za její kvalifikaci a označovaly ji za hermetičku. Obojí mohl z vlastní zkušenosti potvrdit. Ale co se týkalo jejího původu, ulice mlčela. Údajně se nechávala najímat, ale co když to bylo jinak? Co když byla celou tu dobu agentkou Šihí? O její minulosti věděl tak málo. Přestože ho to nikdy předtím nenapadlo, zjistil, že o Hartové neví o nic víc než o Sally Tsungové. Jeho poměr se Sally začal téměř přes noc a byl velice bouřlivý, na rozdíl od jeho předchozího vztahu s usedlou Hanae. Sally, podobné jako Hartová, byla oproti Hanae velmi cílevědomou osobou. To, že se stanou milenci, byl z větší části její nápad. Z větší části. Ale co jeho vztah k Hartové? Či nápad to byl?

Muž Světa zjistil Samův vlastní smysl pro loajalitu, když naznačil, že Sam zrazuje Sally svým vztahem k Hartové.

Sam však věděl, že Sally měla milence i před ním. Pochyboval, že by si po jeho odchodu ze Seattlu nenašla rychle náhradu. To nebyl její styl. Ta myšlenka ho uklidňovala i znepokojovala zároveň. Hodně mu pomohla, když se musel přizpůsobit životu ve stínech, a on jí přál jen to nejlepší. Byl však vychován tak, aby věřil ve věrnost.

Tak proč si vlastně začal s tou Hartovou?

Odpověď neznal. V žáru podezření, které v něm vyvolal Muž Světa, cítil zmatek a pochyby. Mohla za to skutečná magie, nebo jen ta stará biochemická magie hormonů a psychologické potřeby?

Zjistil, že nezná Hartovou natolik, aby za ni dokázal odpovědět. Řekla by mu to upřímně, kdyby s ní promluvil? Mohla by vůbec? Té noci na střeše se jí bál prozradit vše, co mu Muž Světa řekl, a omezil se na méně osobní záležitosti. Přesto si pamatoval, jak se otfásla, když se zmínil o magickém nátlaku, který měl způsobit, aby zapomněli na to, co viděli v Gloverové sídle. Co znamenala její reakce? To nevěděl. Ve skutečnosti ji vůbec neznal. Vzpomněl si na smutek v jejích očích, když tiskla spoušť. Proč to udělala? Bylo toho tolik, co o ní nevěděl. Dokonce ho napadlo, že Hartová by mohla být samotnou lady Brané Deigh.

Vysvětlovalo by to všechno? Nebo alespoň něco? Chvilí o tom uvažoval, a pak tu myšlenku zavrhl jako paranoidní představu.

Čas pro úvahy skončil, když ho uváděli do audienčního sálu. Na konci špalíru dvořanů stálo několikavrstevné pódium se třemi trůny. Trůn vpravo byl obsazen - Sam předpokládal, že lady Deigh. Poblíž královnina trůnu stál vysoký elf s tmavou pletí. Hartová stála mezi dvořany nejbliže k pódiu.

Elfí průvodce Sama zezadu postrčil. Sam se zapotácel, ale pak vykročil vpřed, odhodlán nedat najevo zmatek, který stále pociťoval. Poznámky a chichotání dvořanů se snažil nevnímat. Prošel špalírem a stanul před trojitým trůnem. Vzpurně se zadíval na královnu.

„Proč jsem tu?"

„Jsi mým hostem," odpověděla sladce.

„Hosté se nedrží v celách."

„Tak tedy řekněme, že bys mohl být mým hostem. Jako takový budeš požívat veškeré dvorské svobody, ale varuji tě, mí hosté se chovají zdvořile a mají vybrané způsoby. Přestože ses v poslední době spolčoval s poněkud méně přijatelnými společenskými živly, jsi dítě podnikové kultury. Z toho soudím, že jsi byl veden k více méně civilizovanému chování. Neurazíš-li nikoho z mých dvořanů, můžeš mezi námi prožít dlouhý život. Projevíš-li se jako zábavný či cenný společník, bude tvůj život dokonce i příjemný."

V žádném případě ne host, ale vězeň. Nebo dokonce ještě hůř, věc na hraní. „Nechci patřit k vašemu dvoru."

„To nezáleží na tobě. Jsi snad tak nevděčný, že bys zahodil to, co pro tebe vybojovala lady Hart?"

„Ach ano, jsem vděčný," odpověděl ledově a pohlédl na svou údajnou dobroditelku. Hartová se dívala jinam. „A jsem si jistý, že v Londýně je mnoho nevinných duší, které by jí rovněž rády provolaly slávu. Jen kdyby mohly."

„O záležitosti v Londýně už si nemusíš dělat obavy."

„Kruh je tedy zničen?"

„Zlomen, jistě. A z velké části to byla tvoje práce. Na smrtelníka jsi neobyčejně schopný. To se mi líbí."

Sam nevěřil, že Kruh byl skutečně poražen. Jeho členové aktivně pracovali a on neměl žádný důkaz, že by to mělo být jinak. Tak proč mu vlastně lady blahopřála? Byli elfové od přírody prohlani? Věděl, že boj ještě neskončil - odpadlíčtí druidové dosud zůstávali na svobodě.

„Neřekla jste, že jsou zničeni; tudíž pořád ještě pracují na svém odporném díle. Musí se jim v tom zabránit."

„I k tomu dojde," ujistila ho lady.
„I vy tedy chcete zastavit Skrytý kruh?"
„Oni i jejich skutky budou vyjeveny celému světu. Jejich zločiny jsou odporné všem myslícím bytostem. Veřejné odhalení zla, za nimž stojí, ukončí jejich zvrácený sen o moci."
Samovi ty neurčité sliby a květnatá rétorika nestačily.
„Kdy?" zeptal se.
„Až přijde čas."
Všemohoucí Bože, tahle žena si zahrává s životy lidí. Tělo měla sice krásné, ale duši stejně černou jako Hässlich.
„Ne! Musíme je zastavit hned. Jestli stojíte proti nim, musíte jednat teď. Umírají lidé."
Dosud vřelá lady znatelně ochladla. „Nemysli si, že mi budeš rozkazovat, co mám dělat. Jako omezený smrtelník nemůžeš vědět nic o velkých zájmech, které jsou ve hře. Možná by sis měl ještě promluvit s padrem Rinaldim. V mnoha ohledech je stejně prudký jako ty, ale jeho organizace ho naučila nahlížet věci z dlouhodobé perspektivy. Mohl by ses od něho naučit trpělivosti. On poznal, kde je jeho místo."
„Jeho místo? Jeho místo je být venku mezi lidmi, ne dusit se zde mezi tvými hosty. Proč ho tu držíte jako zajatce?"
„Má velmi prostofeký jazyk," pravila a sepjala si ruce před levým prsem. Její dřívější vřelost se náhle vrátila. „Že by ti nevyprávěl svůj příběh?"
Sam pojal podezření a proto odpověděl: „Nevyprávěl."
„Jak vidíš, myslí si, že ti po tom nic není."
„Nevěřím, že by porušil nějaký zákon. Ať se stalo cokoli, nemáte právo ho tu držet. Nechte si tu mě, jestli musíte," řekl Sam. Jestli to zvládnete, dodal pro sebe. „Ale jeho propusťte."
„Tady nemáš co klást požadavky. Nezapomínej, že v této zemi jsi vlastně vetřelec. Žiješ jen proto, že jsem to dovolila." Lady položila dlaně na opěradla trůnu. „Přesto je padre Rinaldi velmi bystrý a pronikavě myslí a jeho argumenty, i když pocházejí z nevědomosti, mě skutečně bavily. Avšak není vhodné, abych tak rychle zrušila jeho trest, přestože ho postrádám. Je to těžké rozhodování."
Tmavý elf se naklonil k jejímu uchu. Promluvil však dost hlasitě, aby jeho slova slyšeli i dvořané. „K tvému dvoru patří i lady Hart. Snad by se mohla za kněze zaručit, stejně jako za šamana."
Lady obrátila svou pozornost k Hartové. „Máte zájem, lady Hart? Hračku za vaši hračku?"
Hartová se okamžik dívala přímo před sebe a pak pohlédla na Sama. Maličko nadzdvihla levé obočí v němé otázce. Zprvu se chystal tvářit netečně, aby se musela rozhodnout bez jeho pomoci. Pak si však uvědomil, oč těžší by bylo plánovat útěk bez Rinaldiho. Kněz tu byl jeho jediným spojencem. O důvodech, které vedly Hartovou, aby ho sem dopravila, neměl Sam ani tušení, rozhodné ho však nežádala o svolení. Když ji naznačí, aby se kněze zastala, pomůže mu to nebo uškodí? Čas neúprosně běžel. Rozhodl se dát Hartové kladnou odpověď.
„Zaručím se za toho kněze," řekla Hartová.
Lady Deigh se vesele zasmála. Sama náhle napadlo, že jakýmsi podivným způsobem vlastně posloužil jejím záměrům, ať už byly jakékoli. Pokud tato scénka Hartovou něco stála, pak to bylo jen spravedlivé. Na přetřes ovšem přišel i on, a to se mu nelíbilo. Kdykoli ho v minulosti někdo zmanipuloval, aby sloužil cizím zájmům, vždy to vedlo ke špatným koncům. Lady tu hrála jakousi hru a zřejmě ji potěšilo, že Hartová přejala za Rinaldiho odpovědnost. Sam dost dobře nevěděl, o co tu jde, a to ho znepokojovalo.
Lady povstala a její služebníci se rozběhli na všechny strany, připraveni bez odkladu plnit její přání.
„Ať hraje hudba," řekla. „Chci tančit."
Sál naplnily luzné tóny harfy, přicházející zdánlivě odevšud. Tóny byly jasné a čisté, v melodii ovšem slabě zaznívaly motivy z jiných písní. Éterickou sladkost harfy oživila trylkující flétna. Když lady sestoupila z pódia a napřáhla ruku k Samovi, přidal se k nástrojům i buben.
„Zatanči si se mnou, Samueli Vernere."
Sam volky nevolky vzal její jemné prsty do svých. Když ho vedla k parketu, připadal si jako nemotorný neotesanec, avšak náhle cítil, že si vybavuje taneční kroky. Zakoušel magii podvědomé výuky a věděl, že ji řídí ladyina silná vůle. Nenechala by se přece uvést do rozpaků neškoleným partnerem. Brzy kroužili po parketu v rytmu hudby. Další páry elfů je následovaly. Každý dvořan se snažil překonat svého partnera a každý pár se pokoušel zastínit soupeřící páry složitostí svých kroků. Nikdo však netančil s takovou elegancí jako sama lady.
Hartová se k tanci nepřipojila. Vždy, když Sam zabloudil pohledem k ní, spatřil její chladné bronzové oči, sledující jeho a lady po tanečním parketu. Hudba hrála snad celé hodiny a Sam celou tu dobu tančil, aniž cítil sebemenší únavu. Když hudba přestala po závěrečném pronikavém brinknutí hrát, Sam se rozhlédl. Hartovou už mezi promenujícími dvořany nespapřil.

34

Dny plynuly. Nebo si to alespoň Sam myslel. Čas se zdál být v iluzorním síhiském paláci proměnlivou veličinou. Od prvního setkání Sam lady Deigh už neviděl. Hartovou ano, avšak neměl příležitost s ní promluvit. Pokaždé se ji podařilo zmizet dřív, než se k ní stačil přiblížit.

Otec Rinaldi byl jeho nejbližším stálým společníkem. Procházeli se po sálech, hájích a šerých chodbách dvora Seelie a povídali si. Hned jak kněze propustili z cely, Sam se ho tázal na příčinu jeho uvěznění. Rinaldi se přiznal, že pátral, co je pravdy na zvěstech o odpadlických druidech. Když jeho shromažďování informací mezi irskými druidy vedlo k odhalení Skrytého kruhu, ocitl se náhle v nemilosti. Lady Deigh si ho zavolala k audienci a Rinaldi projevil příliš velký zájem o dané téma. Lady měla zřejmě vlastní plány, jejichž obsah kněz ovšem neznal, a dala ho uvěznit. O své účasti v záležitostech Skrytého kruhu se kněz předtím nezmínil, protože se obával, že ho Sam bude považovat za jejich agenta.

Shodli se na tom, že elfové je dali dohromady v naději, že odhalí o Kruhu nové věci. Sam neměl ponětí, zda ví něco, co elfové nevědí. Naopak se domníval, že oni vědí mnohem více a jsou jen opatrní. Jakmile se Sam a Rinaldi přesvědčili, že mají společné nepřátele, odložili své diskuse, dokud si Sam s pomocí Rinaldiho teoretických znalostí neosvojil jedno z Herzegových zaklínadel, které je dle potřeby obalilo bariérou ticha. Takto zabezpečení proti zvědavým uším dali dohromady vše, co věděli, a dospěli k názoru, že musejí co nejdříve uprchnout. Odpadlické druidy bylo třeba zastavit.

Procházeli se po sálech paláce a pátrali po čemkoli, co by mohli využít při útěku. Obvykle je sledoval vždy jeden elf, který se tím nijak netajil. Hlídač je sice sledoval, avšak nijak nezasahoval, pokud Sam s Rinaldim nezabloudili k některé ze zakázaných zón. V takovém okamžiku osamocенého hlídače ihned posílili další elfové s chlupatými přezývkami pochopy, zastoupili jim cestu a nařídili jim, aby se vrátili. Nikdy jim nikdo nevysvětlil, proč nesmějí pokračovat dál. Sam měl za to, že se dostali příliš blízko k vnějším hranicím, Rinaldi se naproti tomu domníval, že se přiblížili k některému z vyhrazených sektorů.

Třikrát byly velké stoly v hlavním sále doplněny bohatými jídly, jimž Sam říkal „večeře," než s Ribaldim narazili na služební průchod, vedoucí k otevřenému prostranství pod širým nebem. Díky šihiskému příkrovu iluze prostranství vypadalo jako přirozená lesní mýtina. Šalebná mlha aktivní magie tu nepůsobila tak silně. Samovy astrální smysly zde dokázaly proniknout maskovacím zaklínadlem a odhalily skutečnou podobu otevřeného prostoru. Byla to moderní přistávací plocha pro vrtulníky určená k nakládání a vykládání nákladních letounů. Proběhly ještě čtyři „večeře," než se Samovi pomocí několika Lišákových triků a za cenu strašlivých bolestí hlavy podařilo vytáhnout z palácového počítače rozvrh přepravy, zatímco hlídač se domníval, že si pročítá katalog knihovny.

Dokument obsahoval řád pravidelných letů. Samovi se ulevilo, když zjistil, že letoun vyčleněný k tomuto účelu je Ares Wyvern, menší jednorotorový příbuzný masivního Dragonu se zdvojenými rotory, který tvořil podstatnou část irského vrtulníkového parku. Nebyl si jist, zda by byl schopen zvládnout velký stroj; už samotná představa, že má řídit malou helikoptéru, ho dost zneklidňovala, přestože stroj byl opatřen vysoce výkonným autopilotem, který patřil k standardní výbavě letounů Ares.

Sam a Rinaldi začali podnikat nepravdivé procházky a dbali na to, aby se často zatoulali až do blízkosti služebního průchodu. Promýšleli plán únosu Wyvernu, který hodlali použít k přeletu Irského moře do Anglie. Pravidelně prohlíželi vývěsku palácového počítačového systému v očekávání kódované zprávy od programu, který Sam zanechal v systému, aby sledoval rozvrh přepravy.

Wyvern dorazil dříve, než se odvažovali doufat. Zamířili přímo k přistávací plošině, ale museli přitom předstírat, že se stále jen bezcílně procházejí. Potřebovali, aby se jejich příchod shodoval s koncem vykládky a přípravou ke startu, a neměli příliš mnoho času.

V jednom z průchodů poblíž plošiny se skryli v přitní a čekali na elfa, který je sledoval. Jejich hlídač bezstarostně prošel pod obloukem za nimi. Sam ho udeřil přímo do žaludku. Elf se předklonil a lapal po dechu. Sam ho popadl za límec a kalhoty a hodil ho proti zdi. Náraz byl snad příliš hlučný, ale Sama uklidnilo, když spatřil, že elfovi se podlomila kolena a zhroutil se na podlahu, kde zůstal nehybně ležet.

„Jdeme," vybídl ho Rinaldi.

Sam odtrhl oči od padlého elfa a následoval kněze do chodby. Prošli pod dalším obloukem a ocitli se na rušné promenádě, kde museli zpomalit krok. Bylo to utrpení, ale Sam věděl, že je to nezbytné. Měl pocit, že elfové a ostatní bytosti, které míjeli, jsou si vědomi toho, co učinili a o co se spolu s knězem teprve hodlají pokusit. Ale navzdory jeho obavám se je nikdo nesnažil zadržet.

Konečně došli k boční chodbě, která je měla zavést k přistávací plošině. Byla to služební chodba s naskládanými bednami a balíky, nekrytá šalebnými zaklínadly, jež pokrývala převážnou část šihiského paláce. Takový průchod se mohl nacházet v letištním skladu kteréhokoli metroplexu. Jakmile se vymanili z iluze, jež skrývala světskou podstatu chodby, a ujistili se, že cesta je volná, rozběhli se vpřed.

K přistávací plošině dorazili v pravý čas. Za okny kokpitu nákladního vrtulníku viděli pilota, který prováděl rutinní předstartovní prohlídku. Naštěstí pro ně přistál pilot se strojem tak, že schůdky byly natočeny směrem k nim. Tělo Wyvernu zakrývalo výhled na schůdky z řídicí buňky.

Sam se soustředil a seslal zaklínadlo, které mělo promítnout jeho šepot do pilotových sluchátek. Zatajil dech a modlil se, aby se mu to zdařilo. Těžce polkl, když pilot zatřákal prstem do sluchátek, zjevně znechucen mechanickými problémy. Sam viděl, jak se elfovy rty pohybují a žádají potvrzení. Sam se opět soustředil na svou zvukovou iluzi a zopakoval slova, která měl pilot slyšet. K jeho úlevě elf pozorně naslouchal a pak sejmul sluchátka.

Pilot se zvedl z křesla a zmizel kdesi uvnitř helikoptéry. Pak se znovu objevil u schůdků se sadou nářadí v ruce. Přehodil si brašnu přes rameno a sestoupil po schůdkách dolů. Obešel stroj a zamířil ke skupince stromů a keřů, která představovala řídicí buňku plošiny.

Sam si nejprve ulehčeně vydechl a potom vytvořil zrakovou iluzi, která zahalila jeho a Rinaldiho do podoby náhodně přichodících elfích pilotů. Protože měl možnost prohlédnout si kombinézu a odznaky, celkem se mu podařilo zachovat všechny detaily. Doufal jen, že se na plošině neobjeví pozemní hlídka. Iluze byla pouze vizuální, protože dokázal pokrýt jeden ze smyslů. Pokud by se jich někdo dotkl, okamžitě by pocítil rozdíl. Dokonce i zvuk by je prozradil; falešné zápisníky visící u jejich boků nevydávaly obvyklé klapavé zvuky a pozemní hlídce by tento rozpor rozhodně neunikl.

Vykročili společně na startovací plochu a snažili se chovat nenucené. Sam doufal, že náhodný pozorovatel se bude domnívat, že spolu hovoří, zatímco se dívali jeden druhému přes rameno a zkoumali, zda je někdo neodhalil. Sam se pořádně potil, když přešli kolem přídě letounu a zmizeli z dohledu elfů v řídicí buňce.

Rinaldi stál u schůdků a Sam byl už téměř ve vrtulníku, když zaslechli chladný hlas který jim poručil, aby se nehýbali. Sam shlédl dolů a spatřil pod trupem Wyvernu elfího pilota, který na ně mířil automatickou pistolí. Přestože vysoukat se zpod letounu mu dělalo jistě potíže, držel pistolí pevně v ruce a Sam nepochyboval, že ji dovede také používat. Elfův

úsměv připomínal kočku, která právě chytila myš.

„Žádné neuvážené pohyby," řekl Samovi. „Na normála to nebylo špatné. Sluchová část měla dobrou ostrost, i když mě překvapilo, proč je O'Neill najednou tak formální. Potřebuješ ale pracovat na zrakových vjemech. Podoba vcelku souhlasila, ale i kdybych to nebyl já, kdo vás viděl, měli byste problémy. Na toho tady jsi měl použít jiné zaklínadlo, nejsem z dvojčat."

Rinaldi musel poodstoupit, aby Sam mohl slézt. Elf na kněžův pohyb nereagoval, všiml si hlavně Sama. Proto se nestačil krýt, když Rinaldi pozvedl nohu ke kopu.

Kněz zasáhl pilota do lokte a vykloubil mu paži. Zbraň ještě ani nestihla dopadnout na zem, když Rinaldi pokročil vpřed a uchopil elfa za ruku. Nastavil koleno a strhl elfa vpřed. Elf hlasitě hekl, a když už padal, Rinaldi mu ještě pomohl prudkým úderem předloktí do zátylku. Pilot dopadl tváří na beton. Sam zaslechl praskot kostí a zubů.

Rinaldi sebral pistoli a hodil ji ohromenému Samovi.

„Nestůj tady," řekl mu. „Nastup do vrtulníku."

„Ale ty jsi..."

„Udělal, co bylo nezbytné."

Rinaldi se shýbl, uchopil elfa pod paži a vlekl ho k žebříku.

35

Hartová věděla, že bude první, komu se poštěstí najít Donahuea. Sklonila se nad ním, aby ho prohlédla. Měl sledovat Sama a toho kněze a nechal se od nich oklamat. Vše bylo až příliš zřejmé. Nikdo ze dvora by ho nehodil proti zdi, a pokud přece, nenechal by ho naživu. Sam se pokoušel o útěk.

Donahue zasténal. Hartová se napřímila a odstoupila od něho, aby se neušpinila, když vyprazdňoval svůj žaludek. Chystal se vstát, ale Hartová zašeptala zaklínadlo. Donahue byl příliš oslaben, než aby mohl vzdorovat a podlehl spánku, který mu zaklínadlem vnučila. Prohlédla si iluzi, již vytvářela chodba, a rozšířila ji tak, aby kryla ležící tělo. Natahování iluze nelze provádět všude, ale prostředí paláce bohaté na manu dovolovala i věci jinde nemožné. Maskování nebylo dokonalé, ale oddálí objevení Donahueova těla alespoň o několik minut.

Nahlédla do chodby a zjistila, že je prázdná. Sam si vybral dobré místo. On a kněz zcela jistě neprošli kolem ní, museli tedy být někde vpředu. Zastavila se a vydala příkazy svému spojeneckému duchu Alefovi, aby vyhledal Sama. Pak se svěčila svým světským smyslům a spěchala chodbou vpřed.

Nezbývalo jí, než bloudit nazdařbůh, protože neměla ani tušení, kudy se uprchlíci vydali. Když překročila další práh a zaslechl vzdálený kvílivý hukot motorů vrtulníku, uhodla, co měli v úmyslu. Obávala se však, že přijde příliš pozdě.

Rozběhla se.

Dorazila na mýtinu v okamžiku, kdy se Ares Wyvern zvedal z plošiny. V kokpitu u ovládacích přístrojů spatřila Sama. I on ji uviděl a zuřivě se usmál.

Hartová couvla zpět do chodby a přitiskla se ke stěně. Neslyšela žádné houkání poplašných sirén. Nikdo nekřičel.

Samovi se podařilo unést vrtulník a ona byla zřejmě jediná, kdo o tom věděl. Bylo důležité, aby ji tu nikdo neviděl.

Lady se zanedlouho dozví, co se stalo. Hartová to mohla říct Deigh sama, ale to by zřejmě znamenalo jen tolik, že by ji lady nechala popravat až poté, co bude vrtulník sestřelen. Dvůr Seelie uměl být v každém ohledu stejně nemilosrdný jako jejich méně pohlední příbuzní z dvora Unseelie. Porušení přísahy a uloupený letoun Šihíjce jistě rozlítí.

Hartová převzala za Sama a kněze odpovědnost. Jejich útěk byl jejím selháním a podle šihiského práva propadla hrdlem. Jen Samova smrt její rukou ji mohla uchránit před tímto krutým osudem.

Hartové trvalo tři minuty, aby doběhla do své komnaty. Celou dobu jí zmítaly obavy, které téměř odvedly její pozornost od zaklínadla neviditelnosti, jež udržovala. Poznala, že někteří z palácových strážných tvorů ji vidí. Ti zatracení štěbetající lešiové ji zřejmě viděli také, ale naštěstí si jí nevšiml žádný z elfů, které mýjela. To bylo dobře.

Poblíž komnaty nespátřila žádné strážné. Poplach tedy dosud nebyl spuštěn. S balením věcí se nezdržovala; vzala jen pracovní brašnu, kterou mívala vždy připravenou. Než opustila místnost, uložila do počítače příkaz „nerušit" a pokyn služebnictvu, aby ji donesli jídlo v pozdější dobu. Byla to příliš průhledná lest, ale opět ji mohla získat alespoň několik minut.

Po cestě k hranicím paláce se zastavila jen ve skladišti. Místnost měla být dobře zabezpečena, ale ona už se v minulosti vypořádala se složitějšími systémy. Trvalo jí to jen několik vzácných minut, než byla opět venku s brašnou napěchovanou Samovou výbavou. Tyto předměty se daly využít jako spojení při stopování.

Těsně předtím, než se ocitla ve vnější, veřejné části paláce, zbavila se zaklínadla neviditelnosti. Hranici jistě hlídali mágové a zaklínadlo by na ni pouze upozornilo jako na někoho, koho je třeba zadržet. Ke své veliké úlevě u brány zjistila, že její výsadní postavení dosud nebylo zrušeno. Strážní uctivě vyslechli její smyšlenou historku o cestě na jihozápad a na rozloučenou ji popřáli mnoho štěstí.

Prošla parkem, obklopujícím palác, a dostala se bez potíží na nádraží. Štěstí jí opět přálo: ve stanici stál vlak. Vsunula do otvoru turniketu kreditní hůlku a koupila si měsíční jízdenku. Turniket se otevřel a ona se rozběhla na nástupiště. Sotva naskočila do vlaku, dveře se zavřely.

Než vlak dorazil na hlavní nádraží v Dublinu, kde se zamíchala do davu, měla už v hrubých rysech jistý plán. Ze všeho nejdříve se hodlala spojit se svou deckerkou Jenny a zařídit její transport do Anglie. Jakmile získá prostředky a podporu, najde Verneru. Věděla velmi dobře, kam má Sam namířeno.

Lišák se ještě nikdy necítil tak unaven. Zíral na datajack v zemdlené ruce celou minutu a pak ho nechal spadnout na vypnutý kyberdeck. Měl hlad a od dlouhého hrbení nad kyberdeckem ho bolely svaly. Tělo mu vypovídalo službu. Dlouhodobý a opakovaný pobyt v Matrixu a snaha udělat práci za celý tým deckerů Lišáka značně vyčerpaly.

Pátrání po Samovi a Hartové skončilo neúspěchem. V Matrixu po nich nenašel žádnou stopu a ani prověrka druidských holdingů nenaznačovala, že by tyto podniky měly co dělat se zmizením obou runnerů. Willie se také snažila, ale rovněž bezvýsledně. Dokonce ani Herzogovy pouliční kontakty nic neměly, ať už byla nabízená cena jakkoli vysoká. Ani jedna z cest, kterou Lišák vyzkoušel, nevydala žádnou informaci o elfce s platinovými vlasy a hnědovousém americkém šamanovi. Nikdo by se v londýnském metroplexu nedokázal tak dlouho skrývat.

Lišák byl zklamán. Co se stalo s Hartovou, mu bylo celkem jedno; něco v její povaze v něm rozsvítilo varovná světélka. Ale Sam... Lišák ho do toho všeho zatáhl a on teď zmizel beze stopy. Pocit viny mu byl nepříjemný jak svou neobvyklostí, tak svou intenzitou. Tyto pocity se ještě stupňovaly, kdykoli pomyslel na to, kolik času věnoval tomu druhému problému.

V oné záležitosti našel pouze stopy vyvracející jeho domněnky, nicméně ta hádanka ho přitahovala jako hlas sirén. Přitahován a odpuzován zároveň, pátral v Matrixu po čemkoli, co by mu mohlo prozradit víc o umělé inteligenci, která si říkala Morgan Le Fay.

Lišák si dal v Matrixu schůzku s některými z nejlepších deckerů, avšak nedozvěděl se od nich nic. Mlýnice kyberprostorových zpráv byla prázdná. Či spíše byla prázdná předtím, než se začal vyptávat ve virtuálním klubu. Teď už tomu bude jinak. Věděl, že svými opatrnými dotazy rozpoutá hotovou bouři dohadů. Členové klubu deckerů nebyli hloupí - nikdo hloupý by nedokázal překonat led, pod nímž se nacházela nejexkluzivnější matrixová skrýš. Jeho kolegové-runneri jistě uhádli, co se snažil zjistit, a začali hledat sami. Brzy někdo odhalí pravdu.

Skutečné? Co když byla AI na obyčejné deckerské smrtníky příliš dobrá? Mohla se skrývat v Matrixu tak, aby ji žádný decker nedokázal vypátrat?

Neznal odpověď.

Věděl jen, že Renraku existenci umělé inteligence dosud tajilo před světem. To znamenalo, že s programem nebylo něco v pořádku. Pokud by tento podnik jako jediný vlastnil funkční AI, určitě by se s tím pochlubil v médiích. Převratný technický objev by za to jistě stál.

Pokud ho ovšem podnik nevyužíval k vlastnímu shadowrunu. Mohly výhody jeho nezákonného upotřebení vyvážit zisky z prodeje na otevřeném trhu? AI byla přítomna v konstrukci Skrytého kruhu. Lišákův průzkum neodhalil žádné významné spojení mezi Renraku a Kruhem. Organizace vedené druidy a dotyčná megakorporace se spolu samozřejmě obchodně stýkaly, ale ne víc, než se dá očekávat ve vzájemně propojeném světě moderního podnikání. Renraku udržovalo kontakty s britskou vládou, ale ani v tomto případě nevypátral Lišák nic neobvyklého. Obvykle by si pomyslel, že všechno je zkrátka příliš dobře skryto, ale s AI si nemohl být ničím jistý. Grotesknost Skrytého kruhu nešla příliš dohromady se stylem Renraku.

Co tedy potom AI pohledávala v konstrukci Kruhu?

Nejprve ho napadlo, že snad Renraku podniká proti Kruhu nějaká opatření. Občas se stávalo, že takoví zločinci upoutali pozornost megakorporace pyšníci se svými občanskými postoji. Publicita, jíž se takové korporaci následně dostalo za rozdrčení vrahů a teroristů, vždycky vynesla několik bodíků na burze. Jenomže AI nezpůsobila systému Kruhu žádnou škodu a pobočky Renraku mlčely. Obávaný místní kontingent Rudých samurajů byl odvolán kvůli dočasné misi na kontinentě. Všechny runnerské smysly Lišákovi říkaly, že Renraku v tom nejede.

Kdo tedy ovládá AI?

Odpadličití druidové to nebyli. Kdyby měli v Matrixu takovou moc, Lišák by měl touhle dobou spaleny mozek. AI představovala příliš velkou matrixovou sílu.

Při své síle však AI byla i velkou hádankou. Sama ho vyhledala v konstrukci Kruhu. Jak? Dokonce mu tam přinesla i dar. Proč? Mohla ho sledovat? V tom případě znovu vyvstávaly otázky, jak a proč. Co se tu pro všechno existující i neexistující na elektronovém nebi dělo?

Lišák si začínal myslet, že jedinou odpovědí na všechny tyto otázky je samotná AI. Kdyby se s ní setkal, mohl by se jí zeptat. Z něčeho takového ho však střídavě polévalo horko a zima. Když v Matrixu zakusil její přítomnost, neměl nejmenší chuť zdržovat se v její blízkosti, alespoň z racionálního hlediska. Nicméně tu však byla jistá iracionální přitažlivost. To nemohl popřít. V Matrixu se mělo vše odehrávat bez emocí. Elektronický svět neobsahoval žádné feromony, které by člověku zatemnily mozek a prosadily do jeho rozumového uvažování živočišné reakce. Ale když stál pod elektronickým nebem tvář v tvář zrcadlové ženě v ebenovém oblečení, pocítil jakési volání, které nikdy předtím nepoznal. Alespoň ne v Matrixu. Velmi ho vyděsilo, když si uvědomil, že přesně totéž cítil v přítomnosti Teresy.

Tělo a mysl, odvěci nepřátelé.

Tak o co tu vlastně šlo?

Byl unavený, zmatený a hladový. Věděl, že když mu tělo vypoví službu, nebude schopen vyřešit nic. Vrávoravě povstal a odpotácel se k lednici. Doufal, že ji Willie naplnila, než přemístila svou základnu.

Ten nápad se mu nelíbil. Sam ani Hartová nebudou vědět, kam zmizeli, a nechat u mapy zprávu bylo stejně nebezpečné jako přestat utajovat svůj pohyb. Ještě nebezpečnější, protože v nové základně by se cítil bezpečněji než zde. Ona namítala, že nebezpečné naopak bude, když se rozdělí, a rozzuřilo ji, že odmítl jít s ní. Beztak mu pořád vyčítala čas, který trávil honbou za svým příznakem, místo aby hledal Sama.

Dvířka lednice příliš nerachotila, když je otvíral. Přestože měl v hlavě pusto, podle zvuku pochopil, že si nemá dělat plané naděje. Příhrádka na zeleninu byla prázdná až na povadlý a seschlý svazek petržele. Na policičkách leželo několik lepenkových krabic, které se prohýbaly pod svým obsahem a tři lahve piva. Chápal, proč tu zbyly trosky jídla, jimiž je obšťastňovali místní obchodníci, ale že tu Willie zapomněla své obvyklé pití, ho překvapilo.

Vytáhl z lednice jednu z lahví. Zamžoural unavenými očima na vinětu, avšak nedokázal přečíst malá písmenka. Jak mocní ztrácejí své vznešené ideály. Alkohol byl další slabostí těla, která odváděla mysl od vyšších sfér. Přesto bude chutnat lépe než to, co zde nazývali vodou.

Náhly hluk od dveří mu podal názorný důkaz, jak jsou jeho nervy napnuté k prasknutí. Láhev mu vypadla z ruky a rozbila se o podlahu. Úlomky plastiku a lepkavé pivo mu potřísnily bosé nohy. Pohled přes rameno však vymazal takové malichernosti z jeho zamlženého mozku.

Do squarů vnikli dva muži. Hluk způsobil jeden z nich, oblečený v tmavém oděvu. Uklouzl po zbytcích Lišákova nedojedeného jídla a zachytil se stolu, na němž ležel kyberdeck a Williina vysílačka. Rachot přístrojů prozradil jejich příchod.

Druhý vetřelec se mezitím dostal až do poloviny místnosti. Podle střihu a materiálu, z něhož byly ušity jeho šaty, ho Lišák nejprve považoval za Šihíjce, ale divoké vousy, které bylo vidět pod kápi, tuto úvahu vyvrátily. Vetřelec k němu hrozivě kráčet rychlými kroky. Lišák se mu pokusil vyhnout, ale vyhladovělé a vyčerpané tělo ho zradilo. Normál Lišáka snadno zachytil, když se kolem něho pokusil nemotorně proklouznout a sáhnout po zbraň.

Bolest projela Lišákovou páteří, když se udeřil o kuchyňský pult. Normál ho k němu přitiskl a nemilosrdně drtil jeho prohnutá záda. Chladná hlaveň pistole ho přinutila zvednout bradu.

„Tak jistý sám sebou, že ses ani neobtěžoval změnit základnu? Mám tě na místě zabít, nebo se z toho zase nějak vylžeš?“

„Same?“ zeptal se udiveně Lišák, když poznal jeho hlas.

Sam se zlověstně usmál. „Překvapen, že? Nedokázala mě udržet.“

Sam Lišáka prudce narovnal a mrštil jím proti ledničce. Lišák si bolestivě narazil loket o otevřená dvířka. Vykřikl, sevřel loket druhou rukou a zapotácel se. Sam k němu přistoupil a namířil mu zbraň na prsa. Hlaveň Lišákovi připadala ve srovnání se zbytkem pistole příliš velká.

„Same, to není uspávací pistole.“

„Ne, Lišáku. Není. A snaž se, abych ji nemusel použít.“

„Použít? O čem to mluvíš? Co se stalo? Celý týden jsme se snažili zjistit co se s tebou a Hartovou stalo. Měli jsme vážně strach. Kdo je ten chlap? Kde je Hartová? Je v pořádku?“

Lišák věděl, že plácá nesmysly, ale slova mu prostě plynula sama od sebe z úst. Samova tvář byla tvrdá jako kámen. To Lišáka poděsilo téměř stejně tolik jako pistole, kterou na něj jeho přítel mířil.

„Hartová si to u svých přátel pěkně rozlila. Pardon, u tvých přátel.“

„Mých přátel? O čem to mluvíš?“

„Nech toho, Lišáku! Už mám dost těch tvých lží,“ vykřikl Sam. Ruka se mu třásla vztekem. „Podívej se na sebe! Jsi trapný. Co je s tebou, kámo? Zapíjíš svůj žal? Nebo si dodáváš odvahy, než pošleš do zajetí i Willie? Proč jsi ji jednoduše nenechal zabít? Bylo by to milosrdnější než strčit ji do nějaké elfí zoo. Představujeme vám půlčáckou riggerku a šíleného divocha ze Seattlu! Zábavné! Vzušující! S úctou firma Lišák a Hartová. Ale to bylo naposled, cos mi zkřížil cestu.“

Lišák pustil svůj bolavý loket a napřimil se. Pokud to měl být konec jeho těla, nebude se tu hrbit. Neměl ani tušení, co jeho přítele tak vykoledilo, ale s tím mohl jen těžko něco udělat. Sam byl samozřejmě zmaten či snad dokonce někým ovládan, a nechtěl nic slyšet. Slova však představovala jedinou zbraň, která Lišákovi ještě zbývala.

„Mýlíš se, příteli. Ať už se ti stalo cokoli, já v tom nejedu.“

„Jsi lhář!“

Sam pozvedl svou pistoli.

Hlaveň nyní mířila Lišákovi přímo mezi oči. Stačilo jen stisknout spoušť. Samova ruka se náhle zachvěla.

„Krucí! Tohle nedokážu!“

Sam odhodil zbraň přes celou místnost. Jeho společník natáhl paži, aby ji zachytil, avšak byl příliš krátký. Pistole prorazila stěnovou přepážku a dopadla na matraci, kterou Lišák používal jako postel. Samův společník poprvé promluvil.

„To je v pořádku, Same. Myslím, že ten elf nelže. Jeho aura naznačuje, že je skutečně zmatený.“

Sam se k nim oběma obrátil zády. Spustil ruce podél boků a střídavě je svíral a rozvířal. Samův společník mlčky stál a starostlivě ho sledoval. Potom se otočil k Lišákovi se zvědavým výrazem v tváři.

Lišák nevěděl, co má dělat. Rozrušením se třásl po celém těle. Z vysílačky se ozval Williin hlas.

„Twiste! Jsi to ty, Twiste? Co se děje?“ Pak bylo chvilku ticho. „Krucinál! Odpoví mi někdo?“

Sam přistoupil k vysílačce a vyhýbal se přitom pohledu obou přítomných.

„Jsem tady, Willie,“ řekl nejistě.

„To jsem, kruci, ráda, že jsi zpátky. Kdes trčel celou dobu?“

„Byl jsem na nedobrovolné dovolené.“

„Sakra nevhodnej čas vzít si dovolenou, ale proč ses nevrátil dřív?“

„Vrátil bych se dřív, kdyby to šlo, Willie.“ Sam se zhluboka nadechl. Když opět promluvil, jeho hlas už zněl klidně. „Jenomže můj průvodce měl jinou představu.“

„Hlavně že jsi zpátky. Připraven k dalšímu běhu, kámo?“

„Všema deseti.“

Lišákovi se to jevilo jako falešné hrdinství, ale Willie nepochybně brala Samova slova vážně.

„Fajn, poněvadž sázky se zvyšují a ty jsi poslední kouzelník, kterej zůstal na příjmu.“

„Poslední... co se stalo?“

„Před chvilkou jsem poslala sondu na spicha s Herzogem. Je po smrti. Někdo přepad jeho zapadáka, ale Herzog se bránil statečně. Neprodal svoji kůži lacino. Pár jich dostal, nestihla jsem podle částí těla přesně spočítat kolik.“

„Kruh?“

„Kdepak. Ledaže by pořádně rozpřáhli svoji náruč, zatím cos byl pryč. Všichni útočníci byli elfové.“

Sam se obrátil a zadíval se na Lišáka. „Opakuj to.“
„Povídám, že ti maníci, co sejmuli Herzoga, byli všichni elfové.“
„Elfové," zašepal Sam. „Povídej, Lišáku.“

36

Jennyina prověrka odběru energie pro squat potvrdila, že buď Lišák nebo Willie v tomto bytě dosud pracují. Odběr nebyl dost velký na to, aby zásoboval jak elfův kyberdeck, tak riggerský pult. Jeden z nich se tedy odstěhoval. Přijímač s velkým vlnovým rozpětím, který měla Hartová při sobě, neukazoval žádnou neobvyklou vysílací aktivitu, takže usoudila, že v bytě nejspíš zůstal elf. Pokud věděla, Willie nepoužívala posilovací stanice, aby skryla svou polohu.

Hartová sledovala squat téměř hodinu, avšak nezachytila žádný pohyb. Jenny potvrdila odběr energie, což znamenalo, že Lišák nejspíš deckuje a ostatní spí. Nadešel čas jednat.

Opustila své stanoviště, sestoupila do přízemí a vyšla východem, na který nebylo z runnerského doupěte vidět. Počkala, až kolem pojede nějaké větší vozidlo, a přeběhla ulici tak, aby ji z bytu nemohl nikdo zahlédnout. Jakmile se ocitla na druhé straně, snadno se dostala přilehlým domem na střechu. Tiše přeskočila mezeru mezi domy. Když přecházela po střeše, na okamžik se zastavila u cihlového pří-stětku, v němž se Sam pokoušel skrýt před jejími výstřely. Rychle setřásla myšlenky, které mohly ohrozit její soustředění, přistoupila k římse nad největším oknem bytu a odložila brašnu. Za několik minut měla veškeré nářadí připravené a usadila se, aby astrálně prozkoumala squat tři patra pod ní. Nechtěla se dočkat žádného překvapení.

Jednoho překvapení se však dočkala hned.

Byt byl astrálně střežen! Protože nedokázala proniknout ochranou a spatřit vnitřek bytu, vrátila se do svého těla. Musela tam jít naslepo a spolehnout se na průzkum, který provedla už předtím světskými smysly.

Neměla důvod cokoli odkládat. Shodila dlouhý plášť a připojila lano k zajišťovacímu řemeni. Přesvědčila se, že výstroj je v pořádku, a spustila se po zdi podél potěmělých oken.

Zimní vzduch byl mrazivý, ale ona ho téměř nevnímala. Z vlastních pochybností ji polilo horko. Dějala opravdu správnou věc?

Se zručností, jež se zrodila z letité zkušenosti, postříkala všechny strany okenního rámu mazivem. Nechala ho dvě minuty působit a pak se pokusila okno zvednout. Šlo to hladce a tiše. Pokud si vzpomínala, okno nemělo zámek.

Když otevřela okno do kuchyně, bránily jí ve vstupu pouze zatemňovací závěsy. Skrčila nohy a odrazila se od stěny.

Do odrazu pravé nohy dala více síly, aby se vychýlila bokem a prošla hladce otvorem mezi závěsy. Nohama je rozhrnula, vsunula dovnitř boky a odepnula lano. Dopadla na podlahu, shýbla se a udělala kotoul vpřed. Tiché klapnutí přezek zajišťovacího řemení o podlahu byl jediný hluk, který způsobila. Přikrčila se a nehybně naslouchala.

V bytě bylo ticho, až na tlumené hučení zapnutého počítačového systému. Měkká záře obrazovky terminálu byla jediným osvětlením obývací místnosti. Zdálo se, že v místnosti se nikdo nepohnul.

Hartová vyčkala pět minut, ale nic jiného nezaslechla. Přesvědčena, že nevzbudila ničí pozornost, povstala a vstoupila opatrně dovnitř. Do ticha zazněla její nadávka.

Místnost byla prázdná. Počítač si hučel jen sám pro sebe, ale Hartová našla na obrazovce vzkaz, který zněl:

„To jsi nečekala, že?“

Smůla.

Ve hře nastal nový obrat.

Stiskni ENTER a dozvíš se víc."

Této výzvy raději neuposlechla. Opustila byt stejnou cestou, jakou přišla.

„Návrat ke starým duchům, když po vás jde druhá strana, v sobě nese určité nebezpečí," prohlásil suše Glover. „Ale myslím, že to už dávno víte. Doufám, že se v poutech necítíte nepříjemně.“

Zajatec měl jen jedno oko. Druhé, stejně jako celá polovina obličeje, se ztrácelo pod černofialovou podlitinou. Přesto se tvářil zlobné. Gloverovi to připadalo zábavné.

„Býval byste udělal lépe, kdybyste prostě utekl. Sotva jste mohl očekávat úspěch tam, kde vaši přátelé selhali. Jste sám a zdaleka ne tak dobrý jako oni. Ale nechci, abyste se považoval za úplně neschopného. Vaši přátelé nám do jisté míry škodí a mohli by v tom pokračovat, kdybychom si nezačali dávat pozor na ty, kdo chtějí sabotovat naše velké dílo.“

„Bůh vás za to potrestá," řekl vězeň.

„Bůh? Či bůh, můj nešťastný příteli? Váš? Za starých časů se věřilo, že silnější bůh přemůže slabšího a povýší svůj lid nad všechny ostatní. Ten motiv najdete v tolika pověstech, až mě napadá, že v dobách, kdy se utvářely mýty, než došlo k oslabení magie, existovala zde faktická základna pro tuto domněnku. Dnes tu sedíte poražen a já jsem vítěz. Váš bůh vás zradil, zatímco mně Slunce ukázalo svou přívětivou tvář.“

„Pýcha předchází pád.“

„Jste zatvrzelý," zasmál se Glover. „Jako byste stále ještě doufal, že vám někdo přijde na pomoc. Vzdejte se té naděje. Zbytek vaší malé bandy skončil tak, jak končí všechno živé, a tím nás posílil. Vy se k nim připojíte, až nastane určená hodina. Možná že já sám budu držet obětní nůž, který prolíje vaši krev.“

„Žijete v bludu. Ty vraždy vám nepřinesou moc. Cesta, kterou jste zvolili, je nečistá.“

„Jak to můžete vědět? Naše rituály mají kořeny v tradici mnohem starší než ta vaše bídná církev. Sáhli jsme hluboko do minulosti, abychom se dotkli starých zvyků a skutečných zdrojů moci. Poznal jsem to.“

„Poznal jste lži, vrahu.“

Glover uštědřil vězni políček hřbetem ruky. Vězeň málem převrhl židli, ke které byl připoután. Z věžňova nosu

vytryskla krev a potřísnila bělostné manžety Gloverovy košile červenými skvrnami.

„Považoval jsem vás za vzdělaného a inteligentního muže, otče Rinaldi. Všichni Silvestriáni o vás při výslechu mluvili s velkým uznáním a já se začal domnívat, že byste mohl dohlédnout až za hranice svých předsudků, poznáte-li pravdu. Vidím, že jsem se mýlil. Vaše duše nicméně obohatí náš chvalo zpěv Slunce.“

„Vašemu rouhání bude učiněna přítrž.“

„Víra, kterou projevujete, je dojemná, otče. Otrásl by jí, kdybyste věděl, že jeden z vašich kolegů kněží nám prozradil vše, co potřebujeme vědět o vašem spojení s Římem? Vaši nadřízení se stále domnívají, že jste doposud nic nenašli. Vy přesto vedete velmi důkladné vyšetřování. Dřív než některý z těch vetších starců v Římě pojme podezření, že dostávají falešné informace, cyklus rituálů se uzavře a náš Kruh se už nebude muset skrývat. Dosadíme na trůn krále a země bude obnovena.“

„Jste blázní. Poskvrnění zlem.“

„A vy jste zase bezmocný. Stravovaný závistí.“ Glover se dlouho hlasitě smál. „Slabí nikdy nechápou mocné. Protože nikdy neokusili moc, nejsou s to ji uchopit. Vy a vaše neduživé bratrstvo nikdy nepoznáte skutečnou moc, již se Kruh dotkne. A až ji odhalíme, spatříte z ní pouhý stín. Lépe řečeno, vaše bratrstvo. Vy už budete dávno mrtvý.“

„To se nestane. Dokonce i na zemi máte nepřátele.“

„Zřejmě narážíte na ty shadowrunnery. Skutečně nám způsobili jisté potíže, ale ti, kdo je najali, jsou tak špatně zorganizovaní, že nedokážou dovést své lokaje k tomu, aby vyvinuli soustředěný tlak. Skupiny jejich zmatených runnerů bojují proti sobě navzájem. Celý tým se totiž rozpadl a vyklidil pole hrstce zoufalých elfů, kteří se nás pokoušejí obtěžovat. Ale to jsou jen drobná bodnutí. Mimochodem, minulou noc jsme se zbavili jednoho z nich. Při naší vzrůstající síle se postupně stanou bezvýznamnými. Až ustavíme nové království, vyřídíme si s těmi shadowrunnery veškeré účty. Budou litovat, že nám kdy zkřížili cestu.“

Bzučení telekomunikačního přístroje přerušilo Rinaldiho odpověď. Glover se otráveně zvedl; nařídil, že nechce být rušen. Přistoupil ke svému stolu, připraven sekretářce pořádně vyčínit, ale když spatřil, která linka svítí, rychle změnil názor. Stiskl tlačítko, přepnul hovor na sluchátko, které si vložil do ucha, a otevřel linku. Hovor byl rychlý a věčný. Když přerušil spojení, obrátil se ke knězi.

„Zajímá se o vás ještě někdo jiný, otče Rinaldi. Měl byste se cítit poctěn.“

37

Zahradní mezanin Hawthornwaiteova obytného věžáku byl opuštěn až na tři oživé stíny poblíž řady soukromých výtahů. Vzdálená hudba od baru v hale o tři podlaží níž zakrývala občasný šramot, který stíny způsobily, když se plížily k ovládacímu panelu. Jeden z nich se vztyčil a přistoupil k mosazným dveřím, na nichž visela cedulka s logem GWN.

Sam naslouchal u dveří a zachytil hukot blížící se kabiny výtahu. Kdyby kabina nezastavila, mohli jít klidně domů. Pokud by to šlo.

Když se kabina s kvílením zastavila, Sam natáhl kohoutek své Narcoject Hypnos. Pušková verze uspávací pistole mu připadala velká a nápadná. Ale tady šlo o přepadení a nenápadnost nebyla hlavní prioritou. Kdyby z výtahu vyběhli pracovníci místní bezpečnosti, přišel by mu vhod zásobník se zvýšenou kapacitou, jímž byla puška vybavena. Napadlo ho, zda by nebylo lepší použít ukořistěnou pistoli LD-120, která se mu houpala v pouzdře u boku, ale pak svou myšlenku zavrhl. Místní strážníci pouze dělají svou práci. Máje za to potrestat smrtí? Druidové a jejich pomocníci nezasluhovali žádnou milost, ale co jejich nevědomí lokajové?

Lišák seděl na podlaze vedle dveří a soustředil se na svůj kyberdeck. Willie připravila elfovu poloautomatickou pušku Sandler a položila mu ji k pravé ruce. Pak teprve natáhla svou.

„Nech mi první ránu,“ řekl jí Sam.

„Určitě?“

Sam přikývl.

„Dobrá,“ potvrdila Willie a ustoupila podél zdi, aby měla výhled na tu část kabiny, kterou by Sam nedokázal pokrýt svou první dávkou.

Vzduchotechnika výtahu zasyčela a dveře se otevřely. Kabina byla prázdná.

Sam zjistil, že dosud zatajoval dech, a vydechl. Jeho napnuté svaly se uvolnily. První překážku tedy překonali.

Podržel dveře a Willie se vkolébala dovnitř a stiskla knoflík dveřního zámku. Lišák se odpojil a začal navíjet drát, kterým předtím manipuloval s ovládacími prvky výtahu.

„Pospěš si, Lišáku,“ pobízela ho Willie.

„Trpělivost, paní Mašinmistrová. Když tu něco zapomenu, zazvoní budíky, jakmile opustíme toto poschodí. Bylo by nanejvýš nešťastné, kdyby naše plány zmařil zbytečný chvat.“

„Dej si záležet, Lišáku,“ řekl Sam.

„Zajisté, pane Twiste.“

Lišák rychle dokončil svou práci a nakonec ještě přetřel panel hadrem. Potom vstoupil do kabiny k ostatním. Willie znovu stiskla knoflík a dveře se zasunuly. Sam se dotkl bronzového proužku s nápisem GWN a výtah se s nimi rozjel do devátého patra.

„Řekni mi, pane Twiste, kde je ten kněz? Domníval jsem se, že se připojí k našemu týmu.“

„Něco mu do toho přišlo.“

„Dostaneš ho z maléru,“ zahihňala se Willie, „a hned poprvý, co potřebuješ jeho pomoc, si místo toho zařizuje své věci? Tomu říkám vděk.“

„Jeho další závazky jsou staršího data a proto je musí splnit. Jestli půjde všechno dobře, připojí se k nám později. S pomocníky.“

„Ale ne dnes v noci?"

„Ne dnes v noci."

„Dnes vlastně pomoc nepotřebujeme," prohlásil sarkasticky Lišák. „Jsme tři stateční, kteří vnikli do sídla nadnárodní korporace. Chystáme se tahat za vousy místního šéfa v jeho vlastní kanceláři, takže proč by nás měl znepokojovat poměr sil? On je jen hrozně mocný šaman a nemá k dispozici víc než dva bataliony strážných. Čeho bychom se měli bát?"

„Nech toho, Lišáku," Sam neměl na elfovy sarkastické poznámky náladu. Možná že nevěděli přesně, do čeho jdou, ale všichni tři pečlivě prostudovali informace, které měli k dispozici. Věděli, kdo byli jejich protivníci. Čas váhat vypršel před dvěma hodinami. I když Lišák zřejmě neměl nic společného s Herzegovou smrtí, Sam ho dosud nevzal zcela na milost. „Víš, proč jsme tu."

„Ty jsi to chtěl."

„Nikdo tě nenutil, abys šel."

„Řekni mi, prosím, co by sis beze mě počal? Vylezl bys po zdi?"

„Nějak bychom si poradili," odsekl Sam. Lišákovy řeči mu začaly jít na nervy. „Willie se v elektronice taky vyzná."

„Jen klid, Twiste. Lišák je jen nervózní, jako my. Musím se přiznat, že se mi zrovna nechce jít proti tomu chlapíkovi, když nevíme, jestli je živý nebo mrtvej."

„Živý. Mrtvý," zamračil se Lišák. „To je rozdíl, který při této akci nehraje žádnou roli."

„Hrálo by to roli, kdyby ten tlouštík na nás čekal," prohodila Willie a sevřela zbraň.

„Zločinec je mrtev. Neviděl snad pan Twist Hyde-Whitea při rituálu padnout?"

„Jenže tělo se nenašlo," upozornil Sam.

„Bylo tam, pokud připustíš, že tělo wendiga patřilo jemu. Tato hypotéza navíc vnáší do činnosti Kruhu nové, přílišné světlo. A vysvětluje také netečnost GWN v obchodní činnosti."

„Prokrista, Lišáku. Snad tomu pořád nevěříš," řekla Willie. „Druidové pokračují v rituálech Kostěného Kluka. Mrtvej wendigo s tím nesouvisí. Řekla bych, že Hyde-White žije, ale je zraněný. To by vysvětlovalo, proč má podnik potíže."

„Fakta do sebe zapadají, milá dámo. Wendigo je mrtev a Hyde-White pohřešován. Hyde-White je tudíž mrtev."

„To nezní moc přesvědčivě, Lišáku."

Sam Willie přerušil. „Ať už je Hyde-White mrtvý nebo ne, GWN stále ještě existuje a slouží Kruhu. To je víc než dostatečný důvod k tomu, abychom na ten podnik udeřili. Protože firma je potencionálním terčem i pro jiné skupiny než jsou nepřátelé Kruhu, mohli bychom při troše štěstí předstírat, že náš útok je běžný shadowrun proti korporaci. Kromě toho, že GWN způsobíme škodu, zjistíme také pravdu o Hyde-Whiteovi."

„Co když žije, Twiste?" zeptala se Willie.

„Vyřizneme ho z Kruhu."

Lišák chvilku váhal, ale pak se zeptal: „Pane Twiste, naznačuješ snad, že ho zabijeme?"

Sam se díval na dveře a v zádech cítil Lišákův pohled. „Druidů je pořád příliš mnoho, než abychom je vyřídili všechny najednou. Musíme je zneškodňovat jednoho po druhém."

„Neodpověděl jsi na moji otázku."

Zpomalení výtahu bylo samo o sobě odpovědí.

„Připravte se," zavelel Sam.

Jak doufali, strážný u vstupu byl pomalý. Koutkem oka je sice zahlédl, ale Sam vzápětí seslal své zaklínadlo. Podle překvapeného výrazu, který se vkradl do tváře strážného, Sam poznal, že zaklínadlo zabralo. Strážný podlehl představě, že vidí prázdnou kabinu.

Strážný vstal, obešel stůl, za nímž seděl, a bručel si cosi o technických poruchách. Sam ho střelil svou narkojekční pistolí. Strážný sklouzl na plyšový koberec a překvapení v jeho tváři vystřídal zmatek. Když ho runneři překračovali, tvrdě spal.

Willie se ujala ovládacího pultu. Silnými prsty se lehce dotýkala tlačítek, jako by tímto způsobem dokázala určit jejich funkce. Pokyvovala hlavou a přejížděla jazykem po horním rtu, zatímco její ruce se zastavily nad jednou řadou tlačítek pod plochým kovovým panelem. Stiskla první tlačítko, panel se rozsvítil a jeho levá strana se oddělila od desky stolu. Willie odklopila panel a odhalila skrytou sadu prepínačů a zásuvku na přípojný drát.

„Riggerský pult," oznámila. „No není to skvělý, když informace, kterou si koupíte, je správná?"

Její spolupráci se s odpovědí vůbec neobtěžovali, ale jí to zřejmě nevadilo, protože se ihned usadila do židle, která ještě nestačila vychladnout. Za třicet vteřin se přes riggerský pult napojila do řízení bezpečnostního systému.

Sam nikdy nechápal, jak rigger převádí fyzické pohyby do různých částí systémů budov. Riggerské ovládání bezpečnosti mu bylo ještě vzdálenější než způsob, jakým pilotovali dopravní prostředky. „Na tom nic není," prohlásila jednou. „Je to jako velký tělo. Svrbí tě tam, kde se něco děje." Její slova naháněla Samovi husí kůži. Postrádal čistotu Matrixu nebo alespoň částečně srozumitelný pojem tělesného ovládání dopravního prostředku. Ale Sam to nemusel chápat, ani se mu to nemuselo líbit. Byla to Williina práce a Samovi nezbyvalo, než se spolehnout na to, že ji udělá dobře.

„Co se děje v rezidenci?" zeptal se.

„Ticho," odpověděla, „myslím, že nikdo není doma."

„A nic nenavzděčuje tomu, že byl v posledních dnech obýván," dodal sebejistě Lišák.

„Omyl, elfe. Právě naopak: jsou tam špinavý talíře, rozestlaná postel, hovor po soukromý lince skončený sotva před dvěma hodinami. Ale nikdo tam není... momentik. Něco mi na tom poschodí nesedí."

„Vysílají předem nahranou smyčku?" zeptal se Sam.

„Kdepak. Všechny oči vysílají naživo. Jenom nevidějí všechno."

„Alternativní senzory, které něco sledují?“
„Ani to ne. V celým baráku jsem na alternativní senzory nikde nenarazila. Ze by byly jen na tomhle patře? Spíš si myslím... jo, je to tak. Část toho poschodí není pokrytá bezpečnostním systémem.“

„Černý pokoj?“ uvažoval Sam.

„Možná,“ připustila Willie. „Vypadá to, že se tam vy dva budete muset nakonec přece jen vypravit osobně.“

„Vzrušující,“ zabručel Lišák.

„Zvládneš ty zámky, Willie?“

„Žádný problém. Chcete nahoru výtahem nebo po schodech?“

„Po schodech. Víc možností k úniku.“

„S dovolením,“ řekla. Na konci haly se otevřely dveře. Klenbou uviděl Sam hvězdy.

Poklepal Lišákovi na rameno a vykročil ke schodům. Slyšel, jak si elf cosi bručí. Přestal s tím, až když vystoupili na odpočívadlo pod Hyde-Whiteovou rezidencí. S připravenými zbraněmi vystoupili po posledním rameni schodů. Když Sam pokynul do kamery, že jsou připraveni, Willie otevřela dveře. Lišák se vplížil dovnitř, zatímco Sam ho kryl.

Padli na prázdnou místnost.

Jejich přítomnost nevyvolala žádnou reakci a tak Sam tiše řekl: „Jsi tam, Willie?“

„Bezpečně.“ Její hlas přicházel z reproduktoru interkomu. „Vidím vás, ale oni vás neuvidí. Stočila jsem kopie všech kamer, kdybysme potřebovali někdy v budoucnu vědět, kde co je, a teď tím už asi pět minut krmím pokojový kamery. Kdyby to někdo zblejsknul, bude to vypadat jako digitální přetisk. Dejte mi vědět, jestli potřebujete víc času. Ale snažte se, aby vám to netrvalo moc dlouho, protože na druhé pohled to začne vypadat podezřele.“

„Budeme se snažit. Kde je to slepé místo?“

Hyde-Whiteovo obytné poschodí tvořilo fantastickou změť prostorů vymezených volně stojícími stěnami, polostěnami a dělicími příčkami. Bylo tu rovněž několik míst, která byla zcela uzavřena. Willie je naváděla, jak nejlépe dovedla, přesto jim však trvalo pět minut, než vymezili černé místo, o kterém riggerka hovořila. Lišák pak našel dveře ukryté za tapiseriemi.

„Pane Twiste,“ řekl tlumeným hlasem. „Podívej, co jsem objevil.“

Sam odtáhl tapiserie na stranu a chystal se vstoupit do tajné komnaty. Okamžitě pocítil mrazení magie. Opatrně se opřel o stěnu a pokusil se proniknout dovnitř astrálními smysly. Tajnou komnatu obklopovala narůžovělá záře astrální bariéry. Kolem vrcholu kopulovitě tvarované clony se cosi ovíjelo, zdálo se však, že ta věc je nečinná. Sam nevnímal žádnou hrozbu. Usoudil, že strážce představuje pouze ochranu proti astrálnímu vniknutí, vrátil se znovu k vnímání světskými smysly a opatrně se pokusil dveře otevřít. Nic se nestalo, a tak vstoupili s Lišákem dovnitř.

Ze všeho nejdříve ucítili odporný zápach. To místo páchlo, jako by tam ležela nějaká mršina. Hnijící maso bylo první, co Sama napadlo, ale chlad v místnosti něco podobného vylučoval. Sama mrazilo, přestože měl na sobě zimní oblečení.

Místnost měřila napříč jen několik metrů. Byla napěchována rozmanitou sbírkou nábytku a předmětů, které připomínaly úlovky ze strašního hnízda. Lišák se jimi začal probírat, ale Sam mu nevěnoval pozornost. Očima visel na velkém portrétu ženy, který dominoval stěně naproti dveřím.

„Dost přitažlivá na normálku,“ poznamenal Lišák, když postřehl, na co se Sam tak utkvěle dívá.

„Janice,“ vypravil ze sebe Sam.

38

„Našel jsi něco zajímavého?“

Lišák sáhl po svém Sandleru, jakmile poznal ten hlas, ale ona byla rychlejší. Vytrhla mu zbraň z rukou dřív, než ji stačil pořádně uchopit. Kopl jí pod nohy židli, ale ona ji lehce přeskočila. Prudce se otočil, doufaje, že se jí dostane na dosah, ale ona byla znovu rychlejší. Opřel se o stůl a přinutil se uvolnit svaly. Elfi reflexy nestačily, aby se vyhnul kulkám na tak krátkou vzdálenost.

Hartová se na něho usmála. „To už je mnohem rozumnější reakce.“

„Co chceš?“

„Promluvit si.“

„To jsem pochopil. Jinak bych už asi nedýchal.“

Pokrčila rameny a sklonila hlaveň Sandleru, ale Lišák z ní stále ještě cítil napětí. Odhadoval vzdálenost mezi nimi a krátce uvažoval o tom, že by se na ni vrhl, ale potom tu myšlenku raději pustil z hlavy. Viděl ji při práci už dříve a věděl, že se jí nevyrovná. Byla připravená na jakýkoli jeho pohyb.

„Tak mluv. Vynutila sis moji pozornost.“

Na okamžik zaváhala a pak řekla: „Chci nabídnout pomoc.“

Myslela to vážně? Jak mohla po tom všem očekávat, že ji Sam znovu přijme? „Už ti nevěří. Ani já ti nevěřím.“

Smutně se usmála. „Sám dobře víš, jak neúprosné jsou podmínky starých smluv, Lišáku. Řekl jsi mu, kdo ti nařídil, abys ho do toho zapletl, nebo že pořád ještě předáváš informace o jeho plánech Estiosovi?“

„Tys mu to neřekla, že?“

„Zatím ne, ale mohla bych.“

Uchopila Sandler za hlaveň, opatrně ho opřela o stěnu a o několik kroků odstoupila. Svým postojem zřejmě chtěla projevit přátelské úmysly a snížit napětí mezi ní a Lišákem. Zjistil, že přemýšlí, co ji k tomu vede, a možnosti, které se nabízely, ho znepokojovaly ještě víc.

„Můžeme si navzájem pomoci, Lišáku.“

„Jestli chceš opravdu pomoci, vrať se, odkud jsi přišla. On má i bez tebe problémů až nad hlavu.“

Svraštila obočí. „Co se stalo? Je zraněn?“

Zdalo se, že ji to opravdu zajímá, ale byla i dobrá herečka. Sama se jí podařilo dokonale oklamat. Zvážil, co by se mohlo stát, kdyby ji prozradil, co Sam objevil, a usoudil, že její reakce by mu zřejmě poskytla klíč k motivaci jejího jednání. Pokud ne, zbývala mizivá šance, že by mohla znát některé údaje, týkající se záhady toho portrétu.

„V Hyde-Whiteově tajné komnatě byl obraz normálky. Řekl, že to je jeho sestra.”

Okamžitě pochopila, o co jde. „Normálka? Myslela jsem, že se goblinizovala. Kdy byl ten obraz namalován?”

„Umělecké dílo bylo letošního data.”

„A umělec?”

„Jeho totožnost je zahalena tajemstvím.”

„Co jste od té doby dělali?”

„On dumal nad páskami, které jsme natočili v Hyde-Whiteově bytě. Já se zatím pokoušel nabourat do souborů osobního oddělení GWN.”

„Očekávám, že bez úspěchu.”

Popudilo ho, že samo sebou předpokládala jeho dosavadní nezdar. „Jsem Lišák. Všechno je jen otázka času.”

„Ne vždycky.”

Hrábla do své brašny a Lišák zpozorněl. Opatrně se na něho usmála a pozvedla volnou ruku. Druhou vytáhla z brašny úzké pouzdro na čipy. Když otevřela pouzdro a vytáhla neoznačený čip, Lišák se opět uklidnil. Poznal v něm vládní výlisek státu SK AS.

„Zkus tohle,” řekla. „Je to jednorázový otvírák. Šetřila jsem si ho pro zvláštní příležitost.”

Lišák uchopil nosič. Neschopen zaobalit svou zvědavost do břítké stínomyši, zeptal se: „Proč to děláš?”

„Řekněme, že mám zvědavou mysl.”

Lákavá nabídka použít její hračku mu nebránila v tom, aby ji před vložením do dečku nejprve neproověřil. Vklouznutí do Matrixu ho ukonejšilo; v elektronickém světě se ničeho nebál. Snad jen jediné věci, ale ta mu neukázala svou zrcadlovou tvář už celé týdny. Vydal jí své tělo napospas, ale dokud nedostane, co chtěla vědět, bude před ní v bezpečí.

Užasl nad krásou a elegancí, s jakou její otvírák na konzervy prořízl led GWN a vtáhl ho do jejich souborů. Lov byl krátký a úspěšný. Nacpal svou kořist do dečku a opustil konstrukci GWN. Jakmile se dostal za hranici, otvírák na konzervy se vypařil. Lišák se odpojil.

Jméno Janice Vernerové figurovalo na seznamu zvláštních poradců GWN, který si ihned vyvolal na obrazovku svého kyberdecku. Většina ostatních jmen Lišákovi nic neříkala. Nikdy předtím se neobjevila v žádném z jeho matrixových šetření ve spojení s členy Skrytého kruhu. Jediné jméno, které poznal, bylo Karen Montejacová. Hartová si naneštěstí povšimla jeho reakce.

„Ty ji znáš?” zeptala se.

„Ta, ehm, dáma pracuje pro... bývalého klienta.”

„A co s tím má tedy společného?”

„Nic.”

Hartová se ale nedala jen tak odbýt. „To hádáš, nebo pro to máš důkazy?”

„Zhodnocení různých spojení jsem přenechal vyšší autoritě, která tuto možnost vyloučila.”

Výraz tváře Hartové mu prozradil, že se jí jeho odpověď nelíbila. Podle její předchozí hrozby poznal, že věděla, že mluví o profesorovi. Nakonec souhlasně přikývla, zřejmě smířena spokojit se s profesorovým úsudkem.

„Co je v souboru té Vernerové?” zeptala se.

Lišák vyvolal dotyčný soubor na obrazovku. Rozbití zámku mu trvalo sotva pár vteřin. Prvním zápisem bylo tranzitní povolení pro podnikový let z Hongkongu do Mexico City.

„Ne z Yomi?” zeptala se Hartová zamyšleně a pak se usmála. „Tady máš odpověď na svou hádanku. Datum toho letu spadá až do doby po exilu Samovy sestry. Pokud ji Hyde-White najal, stalo by se to v tom gulagu, kde začala ztrácet podobu normální ženy a nabývat své nynější podoby.”

„Obraz mohl být namalován podle staré fotografie.”

Hartová zavrtěla hlavou. „I kdyby byl, proč by ho měl Hyde-White chtít? Ona by ho nechtěla, pokud je stejná jako většina těch, kteří prodělávají proměnu. Ne, Sam měl ten obraz vidět. Tlustý druid je mistr manipulace a rád vymýšlí různé hádanky.”

„Jak to víš?”

„Osobní zkušenost,” odpověděla hořce. „Věř mi. Ten portrét je zcela určitě falešný a má ho svěst na falešnou stopu.”

Lišákovi se zdálo, že tu něco nehraje. „Jak mohl Hyde-White vědět, že ho Sam uvidí?”

Hartová pokrčila rameny. „Třeba se ho chystal nastrčit někam jinam.”

Na jejím vysvětlení mu stále cosi nesešlo. „Proč by to dělal?”

„Nevím. Ale zato vím, že tlouštík je nevyzpytatelný mizera a prvotřídní manipulátor. To on vlastně založil Kruh a dokonce vedl výzkum směrem, který vyústil v rituál se slaměným panákem. On je skutečnou silou v pozadí.”

„Jako Merlin v případě Artuše,” uklouzlo Lišákovi, když si vzpomněl na nucené zobrazení počítačové konstrukce Kruhu.

„Cože?”

„To nic. Jen básnický obrat. Takže, co uděláme?”

„Ty oznámíš Samovi, co jsi zjistil, a pak mě budeš informovat. Mám na práci ještě jiné věci.”

V Lišákovi to opět vzbudilo podezření. „Hodláš někde způsobit další potíže?”

„To si piš,” odpověděla vesele. „Až ho uvidíš, dej mu tohle.”

Hartová vytáhla z brašny balíček. Byl dost velký na to, aby vyplnil značnou část brašny, a když měkké stěny

splaskly, Lišák pod nimi spatřil obrysy pistole. Vzal od ní nabízený balíček. Podle hmotnosti soudil, že v něm je další zbraň.

„Proč bych měl?“ zeptal se ještě, když zamířila ke dveřím.

Kráčela dál, a aniž se zastavila, prohodila přes rameno: „Bude ty věci potřebovat.“

Sam nevěděl, co vlastně hledá, když si stále znovu a znovu přehrával pásky, které pořídila Willie z trideo monitorů v Hyde-Whitově apartmá. Willie je sledovala s ním. S každým opakováním vzrůstala její nelibost. Záznam byl u konce a Sam se natáhl po tlačítkách, aby převínil pásku znovu na začátek.

„Neviděls už dost?“

„Ještě jednou, Willie.“

„Ježíšku. Už jsi to prohlížel milionkrát. Koukni, Twiste, nejsem soudní expert, ale jsem ženská. Tipla bych si, že v tom apartmá bydlela ženská. Tohle jsi chtěl vědět?“

Sam nepřítomně přikývl, když se páska znovu rozběhla. „Jenomže jaká žena, Willie? Normálka nebo nějaká jiná?“

„Jsem snad parabiolog?“ ohradila se Willie a dopila půl lahve piva na jeden doušek. „Zvětšeniny ukazují, že je tam roztroušená spousta vlasů nebo chlupů, to nám ale, kruci, neřekne nic bez chemické analýzy. Třeba měli tlustej druid a jeho ženská psa. V kuchyni je dost vohlodanejch kostí.“

„Nebylo to tam cítit jako v bytě, kde mají psa.“

„Tak měli teda kočku! Krucinál, Twiste, co vlastně chceš?“

„Chci zjistit něco o své sestře. Řekli mi, že se goblinizovala.“ Nebo mu Sato v té věci lhal? Ne, lékařka mu tehdy řekla, že Janice je v oddělení pro kawaru, takže to musela být pravda. Ale co se stalo pak? Možná zemřela, možná ji zabil Hyde-White se svými kumpány. Snad proto mu Renraku nikdy neumožnilo se s ní spojit.

Sam si to však nechtěl připustit. Byl si jistý, že by poznal, kdyby byla mrtvá - byl přece šaman nadaný mystickou mocí! Kdyby nedokázal pocítit smrt vlastní sestry, své jediné žijící příbuzné, k čemu by pak byla jeho síla? Na druhou stranu ovšem dlouho odmítal své šamanické vlohy a odmítal poznat mnohé z toho, co potřeboval vědět o nadání, jež mu bylo dáno. Nemohl si být jistý, že by prostřednictvím magie poznal, že zemřela.

Na portrétu v Hyde-Whiteově soukromém bytě nemusela být jeho sestra. Mohla to být pouhá shoda náhod. Proč tomu stále nechtěl uvěřit?

Pokusil se vybavit ten obraz ve své mysli. Hledal nějakou podrobnost, jakoukoli podrobnost, která by potvrdila nebo vyvrátila totožnost zobrazené osoby. Vybavil si však znovu jen odporný puch.

Ten strašný zápach se zdál jaksi... povědomý. V jeho vzpomínkách nabýval jiné kvality, která chyběla v mrazivém prostředí soukromého bytu. Sam byl přesvědčen, že ho odněkud zná. Náhle si uvědomil odkud. Nebyl to pach z pozemského světa, ale z panství duchů, kde se setkal s Mužem Světla, jehož kožich vypadal jako plameny a který vydával tentýž puch.

Sam si vybavil, co Muž říkal o manipulaci s jeho emocemi a vzpomínkami. Viděl Lišák na portrétu stejnou ženu?

„Hyde-White, starý brachu. Jsem rád, že vás zase vidím,“ zvolal Glover. „Tak už jste se zotavil ze svého zranění?“ „Téměř.“

Janice věděla své. Přestože Hyde-White stále nosil obvazy a kulhal, Dan Shiroy se už dávno zcela zbavil následků zranění, které mu způsobila běsnící banda shadowrunnerů. Nesnášela tu otylou podobu, kterou Dan nosil. Nebyla dost dobrá, aby dokázala prohlédnout jeho masku, a tak, stejně jako druidští spiklenci, vedle sebe viděla jen obézního Hyde-Whitea, ačkoli věděla, že se v něm skrývá Danovo štíhlé, chlupaté tělo. Jeho posedlost maskami už ji příliš nevzrušovala. Chápala a schvalovala nezbytnost takového počínání. Těšila se na den, kdy ji naučí skrývat její podobu stejně dobře, jako uměl tajit svou vlastní, a ona dokáže oklamat kluzkého Gloveru a jemu podobné.

„Vaše zvířátko vypadá úžasné, jako vždy,“ prohodil Glover líbezně.

Když si myslel, že ho nikdo nevidí, vrhl po ní Glover znechucený pohled, jaký lidé většinou věnují odporným věcem, které najdou ve svém jídle. Podezírala ho, že zná její pravou podobu. Konec konců, byl druid. Navíc měla pocit, že za jeho postojem se skrývá více než jen obvyklé anglické chápání jednou provždy daných třídních rozdílů. Ten muž v sobě zřejmě nosil patologickou nenávisť k metalidem. V tom však nebyl jiný než průměrný normál.

Přes velké plány, jak zachránit zemi, jí Glover připadal jako malicherný omezenec. Nelíbil se jí a byla by raději, kdyby Dan nepovažoval za výhodné se s ním stýkat. Ostatní druidi nebyli o nic lepší.

Dan jí řekl o tom, jakým způsobem se Hyde-White podílí na spiknutí, které má dosadit na trůn nového krále. Domnívala se, že ten plán mu přinese jen nežádoucí publicitu, avšak když jí vysvětlil, že svou účastí dosáhne postavení, v kterém bude moci ovlivňovat politiku vůči jejich metatypu, přestala cokoli namítat. Stálo to za to riziko; proti nepřátelským normálům potřebovali veškerou ochranu, kterou mohli získat. I kdyby to mělo znamenat, že využijí takové odporné osoby, jako byl Glover.

Na těchto stále častějších večerních schůzkách zjišťovala, jak dokonale Dan druidy ovládá. Chovali se k němu jako k váženému stařešinovi. Když byli sami doma, nesmírně se tím bavili, zejména na Gloverův účet. Právě arcidruid, který tolik nenáviděl všechny metalidy, se totiž k Hyde-Whiteovi, jednomu z nich, lísal ze všech nejvíce a byl cele oddán jeho věci, aniž znal skutečnou pravdu. Byl to skvělý žert.

Na rozdíl od zdvořilostních frází a bodrých vtipů, které si mezi sebou druidové vyměňovali při svých setkáních. Ona z nich bývala zcela vyloučena. Snažila se okázalou nevšímavostí nevnímat; přišla ostatně hlavně kvůli Danovi a jídlu.

Nekonečná mezihra v hale skončila a Barnett, druid, který se ten večer ujal role hostitele, otevřel dveře do hodovního sálu. Nacházeli se v jedné z konferenčních místností jeho společnosti a on na to byl patřičně pyšný. Výzdoba sálu Janice připadala fádni a nevkusná. Prostřený stůl ovšem vypadal úchvatně.

Byl zde velký výběr omáček a koření, jimiž bylo možné po libosti ochutit hlavní chod, vzácné maso, vévodící tabuli. Po obou stranách zlatého tácu s hromadou nakrájených kousků stály košíky s pečivem z těsta zadělávaného kváskem, které výborně saje omáčku. S výjimkou místa vyhrazeného hostu měl každý ze stolovníků vedle příborů a talíře malý džbánec se svým oblíbeným nápojem. U hostova talíře stály dva skleněné poháry, jeden s ledovou vodou a druhý s temně rudým vínem.

Mezi přísadami k hlavnímu chodu stály malé misky se zeleninou a ovocem. Dodávaly stolu na barevnosti a pestrosti, ale Janice už podobnou krmi neshledávala chutnou. Její metabolismus se změnil a přijímal výhradně maso.

Host už seděl u stolu naproti čestnému místu, které při těchto příležitostech vždy patřilo Danovi. Místa pro ni, druidy a jejich společníky byla naproti usazenému muži po obou stranách Danova křesla.

Když hodovníci vstoupili, host ani nevzhlédl. V tlumeném světle si Janice zprvu nevšimla velkých podlitin na jeho obličeji. Jakmile však zaujala své místo, zřetelně viděla, že byl zle bit. Tmavé oblečení měl potřhané a ušpiněné a jeho vychrtlá postava se v něm téměř ztrácela. Vypadal jako muž smířený se svým neblahým osudem.

„Mohl jste našemu hostu poskytnout nové šaty,“ řekl Dan Gloverovi, když se usadil.

„To jsem udělal,“ odpověděl arcidruid. „Ale on je odmítl.“

„Možná jste mu měl nabídnout pytlou a na hlavu popel,“ prohodil Ashton.

Jeho poznámka vzbudila u stolu smích. Janice vtíp nepochopila a nepřipojila se k všeobecnému veselí. Nikdo si toho nevšiml.

„Přátelé, chováte se nezdvořile,“ plísnil je naoko Dan. „Pietro Rinaldi je naším hostem. Pokud si přeje s námi pojit v neformálním oblečení, já ho od stolu vyhánět nebudu.“

Rinaldi zvedl hlavu, když Dan vyslovil jeho jméno, a oči se mu mírně rozšířily údivem. Pak se podíval na Janice. Povzbudivě se na něho usmála. Otrásl se a pohled mu sklouzl na bohatě prostřený stůl.

Dan podal velký tác s masem Gloverovi, aby ho podal dál na opačný konec stolu, než kde seděla Janice. Zatímco čekal, až se k němu tác vrátí, zapřel rozhovor s hostem.

„Potěšilo mě, když jsem se dozvěděl, že vás přemluvili, abyste s námi zůstal, Pietro. Příležitost vést dialog s osobou vašich kvalit mám jen zřídkakdy.“

Dan čekal na Rinaldiho odpověď, avšak ten zarytě mlčel.

„Ale jděte, Pietro. Vaši duši neublíží, když si se mnou promluvíte.“

Rinaldi na něho pohlédl planoucíma očima a řekl: „Vážně? Já vím, co jste zač.“

„Ach tak. Váš dar pohledu. Vaši silvestriánští přátelé potvrdili, že je velmi pronikavý. Musí být těžké vidět věci a nikdy jim skutečně neporozumět. Cítím s vámi.“

„Toho mě ušetřete,“ odpověděl Rinaldi. Janice připadal jeho tón poněkud hrubý. „Vím o vašem druhu dost.“

„Skutečně, Pietro? Pochybuji, že v tajných spisech, které jste studoval, se o nás píše pravdivě. Předpokládám, že jste tam našel spoustu předsudků, lží a domněnek založených na nesprávných informacích. Ale místo abychom se přeli o to, co si myslíte, že víte, rád bych si s vámi pohovořil o něčem, co velmi dobře znáte.“

Vidíte, vím o vás hodně, Pietro Rinaldi. Znáám fakta z vaší kariéry a spoustu nejrůznějších podrobností z vašeho života. Ale co je důležitější, vím, jaký jste člověk. Jste muž činu.

Když jsem se dozvěděl, že váš dar je omezený, zarmoutilo mě to. Zjištění, že můžete magii, která hýbe světem, jen zpovzdálí sledovat... takové omezení je kruté. Vy nejste typ pozorovatele, Pietro. Jistě vás nesmírně hryže, že všechno vidíte, a přitom nedokážete nic.“

„Přijal jsem svůj úděl.“

„Statečná slova a vznešený cit. Jsem si jistý, že vaši představení vás ve vašem postoji podpořili. Nicméně přijetí nevyhnutelného není žádná ctnost. Ctnost si naopak žádá oběti, není-liž pravda? Přinejmenším je třeba dobrovolného odříkání. Avšak vaše neschopnost dotknout se skutečné magie nemá s dobrovolným odříkáním nic společného.“

Stejně jako její, vzpomněla si Janice. Kdysi dávno toužila po magii a trápila se, když jí řekli, že touto schopností nebyla nadána.

„Už dávno jsem se naučil neusilovat o něco, co nemůžu mít,“ prohlásil Rinaldi.

Dan zavrtěl hlavou. „Lépe řečeno, co vám řekli, že nemůžete mít. Jste si opravdu jistý, že nikdy nemůžete ovládat magii, která vám protéká mezi prsty?“

Janice si byla jistá, dokud nepoznala Dana. On jí ukázal cestu.

„Pietro, vaše netečnost jim vše usnadnila. Dokud je váš přístup k magii omezený, nepředstavujete pro ně žádné nebezpečí.“

Dan opět převzal tác a naložil si vidličkou několik šťavnatých kousků na svůj talíř. „Když víte, co jsem, víte také, že kráčím jinými cestami, než většina lidstva. Tyto cesty mě zavedly do míst, kde lze čerpat tajné vědění. Moc, jíž jsem se na těchto místech dotkl, přesahuje morální předpisy a já se naučil, jak se o tuto moc podělit. Nabízím vám způsob, jak překonat vaše vlastní předpisy. Magie, Pietro! Přijmete-li mou cestu, zbavíte se svých pout. Mohu vás zavést do panství moci a ukázat vám tajné cesty. Dám vám magii, po níž toužíte. Žádám vás jen o to, abyste pochopil nás a naši věc.“ Dan mu podal tác s masem. „Pojezte s námi.“

Rinaldiho ruce stále spočívaly na stole, ale jeho zrak těkal po přítomných hodovnicích. „Znám vás lépe než oni. Retro me, Satanas.“

Dan položil tác na stůl a rozesmál se. „Skutečně jsem dost vemlouvavý, ale nikdy jsem se se svou výřečností nehodlal srovnávat s ďáblem.“

„Nicméně vy jste ďábel.“

„Často mi tak říkají, ale není to pravda. Jsem bytost vzešlá ze Země, Pietro. Nic více, nic méně. Země je mi domovem stejně jako vám a my oba máme své místo ve velkém plánu. Já vám jen nabízím lepší místo, takové, kde byste mohl

vládnout silou, po které toužíte. Jste přirozené nadřazený těm davům, které se tísní ve vnějším světě. Silnější nejsou svázání konvencemi slabších. Vždycky tomu tak bylo. Cožpak jste odjakživa nevěděl, že jste předurčen k tomu být kouzelníkem?

Připojte se k nám a stanete se jím."

Rinaldi si nevšímal tácu, který mu byl znovu nabídnut, a řekl: „Bůh mě chrání. Dává mi všechnu sílu, kterou potřebuju."

Blázen, pomyslela si Janice. Bůh stanovil přirozený pořádek na Zemi a v tomto pořádku dominoval vztah lovců a kořisti. Každý patřil buď k jednomu nebo k druhému a silní lovili slabé. Bůh sám stvořil takový svět a proto je chápavý. Proč to Rinaldi stále odmítal?

„Vaše vize Boha vám nabízí pouze zklamání a strádání," řekl Dan. „Protože jste nepoznal nic lepšího, přijal jste tuto pokroucenou realitu. Jenomže vy už nejste nevzdělané dítě s omezeným pohledem na svět. Viděl jste magii ve velkém i malém měřítku. Viděl jste duchy pohybující se vzduchem. Cožpak dokážete stát stranou? Jak vás musí trápit, že se těch divů nemůžete sám zúčastnit!"

„Tak to musí být," namítl Rinaldi.

Podle tónu jeho hlasu Janice usoudila, že už není tak skálopevně přesvědčen jako zpočátku. Dan předtím řekl, že Rinaldi je inteligentní muž. Snad konečně pochopil Danovu moudrost. Janice doufala, že tomu tak je.

„Opravdu musí?" opáčil Dan. „Muž, který má sílu chopit se příležitosti, nemusí téměř nic. Uvidíte sám, stačí se rozhlédnout kolem sebe. Mí přátelé se účastnili hostiny už několikrát a nijak jim to neublížilo. Dokonce se stali ještě silnějšími, než byli předtím. Díky vašemu daru to jistě víte sám, že?"

Rinaldi svěsil hlavu a mlčel.

„Podívejte se na ně!"

Rinaldi při Danových slovech prudce zvedl hlavu. Hleděl na hodující ponurým očima.

Dan se pohodlně opřel a spokojeně se usmál. „Ano, vidíte, že jejich aury účastí na mé hostině sílí. I vy můžete být silnější. Dost silný na to, abyste zpřetrhal pouta, která vás váží, a dotkl se magie. Chcete se dotknout magie, že?"

„Ano," hlesl Rinaldi.

„Připojte se k nám," vyzval ho Dan a potřetí mu nabídl tácu. „Není to nic těžkého. Zúčastněte se. Načerpejte do sebe sílu jiného. Učinte sama sebe silným."

Rinaldiho nosní dírky se rozšířily. Zhluboka dýchal, jako by vyvíjel značné fyzické úsilí. Nad jeho obočím a horním rtem se perlil pot. Očima hltal maso, rozložené na tácu.

„No tak, Pietro. Nesmíte mi dát košem. Chci vám jen pomoci naplnit vaše poslání."

Rinaldi si opřel lokty o stůl, sepnul ruce a položil na ně čelo. Trásl se po celém těle.

Dan pohrdavě odfrkl a podal tácu Janice. Naložila si na talíř a předala tácu dál. Litovala Rinaldiho. Proč pro něho bylo tak těžké se k nim přidat? Jak mohl odmítnout, co mu Dan nabízel?

Tácu obešel celý stůl a hodovníci se pustili do jídla. Rinaldi je pozoroval zpoza sepnutých prstů. Tvářil se stále divočeji.

„Cožpak nikdo z vás neví, co vlastně jíte?" vykřikl nakonec.

U stolu se rozhostilo ticho. Dan se usmál na Janice a ona jeho úsměv opětovala. „Kořist," pošeptala tiše svému milenci. Danův úsměv se ještě rozšířil. Glover si odkašlal a promluvil.

„Ale ano, víme to docela dobře. Pojídáme rituální krmí. Je to nezbytné pro úplnost rituálu. Očišťujeme nečisté a navracíme je svatému cyklu půdy. Naším prostřednictvím jsou smyty jejich hříchy a my s jejich pomocí čerpáme sílu."

„Bůh vás spas! Jíte lidské maso!" Zdálo se, že Rinaldi je na pokraji hysterie. „Zanechte svého hříšného konání! Zbavte se ďábelského vlivu tohoto tvora!"

„Přijímáme účast na rituální svátosti," odpověděl Ashton klidně.

„A to jsem si myslel, že církev svatá je více otevřena alternativním náboženstvím," prohodil jiný druid.

„Děláme to pro dobro země," dodal třetí.

Rinaldi se pokusil vstát, ale Dan pokynul neviditelné ruce, která ho vrhla zpět do křesla.

„Není slušné opouštět stůl před koncem hostiny," napomenul Rinaldiho Dan.

„Nechte mě jít! Odmítám vás!"

„Jsem trpělivý, Pietro," prohlásil Dan, nijak nevzrušen Rinaldiovým výbuchem. „Dám vám ještě jednu šanci."

„To raději zemřu."

„Možná. Možná ne. Kromě toho, že jsem výmluvný, dokážu být i trpělivý. Jsem přesvědčen, že nakonec přijmete mé stanovisko. Dříve či později každý dostane hlad."

39

„Mám stopu toho kněze," oznámil z telekomunikačního přístroje Jennyin syntetizovaný hlas.

Hartová uvažovala, že doporučí své deckerce, aby věnovala čas důležitějším šetřením, ale údaje jsou údaje a Jenny, jako každý dobrý decker, sbírala vše dostupné. Hartová byla ráda, že pracuje opět s Jenny a nemusí se spoléhat na technicky zdatnějšího, ale emocionálně nevyrovnaného Lišáka. Stres, pod nímž musela pracovat, však Jenny bránil v obvyklém bystrém zhodnocení situace.

„Co se povídá, Jenny?"

„Pouliční runner poslal zprávu na místní shadownet poté, co spatřil před kostelem svatého Bažila v jižním Londýně únos provedený pomocí magie. K události došlo včera krátce po poledni. Oběť odpovídá popisu toho kněze."

„Takových lidí jsou tisíce."

„Jenže tisíce lidí nepřitahují pozornost jiných. Dva únosci navíc odpovídají popisu vašich druidů."

„Máš ještě další podrobnosti?“

„Ne. Ten, co to pozoroval, se nechtěl do ničeho míchat. Když viděl, co se děje, vzal nohy na ramena. Vyjádřil se v tom smyslu, že nerad chytá ohnivé koule.“

„Chytrý hoch.“

Chvilku bylo ticho, a pak Jenny váhavým hlasem řekla: „Myslela jsem, že i my jsme chytré, šéfko.“

„Máš problém, Jenny?“

„To ne, šéfko,“ odpověděla spěšně. „Vy platíte účty a já se starám o Matrix. Líp už to fungovat nemůže. Jenom mě napadlo, že tentokrát máme horkou půdu pod nohama a vy jste nebezpečně blízko ohně.“

„Hleď si své práce, děvenko. Všechno bude v pořádku.“

„Doufám. Nerada bych viděla, kdyby šéfka přišla zbytečně k úrazu.“

Ani Hartová nechtěla přijít zbytečně k úrazu. Jennyiny obavy nebyly neopodstatněné. Kolem se potloukalo příliš mnoho různých skupin. Čím dříve dá věci do pořádku, tím lépe.

„Sehnala jsi ty žoldnéře?“

„Dostali zálohu, ale jestli jsou opravdu tak dobří, jak tvrdí, nemáme dost prostředků, abychom zaplatily zbytek po dodání služby. Značnou část rozpočtu spolkla logistika.“

„Neměj obavy, budou mít dost velké ztráty. Sděl mi podrobnosti o schůzce.“

Telekom zabzučel na znamení, že po druhé lince přicházejí nějaké údaje. Hartová rozdělila obrazovku na dvě poloviny a prohlédla si je. Byla spokojena.

„Je čas vrátit se do práce, Jenny.“

„Už jdu, šéfko.“ Jennyin hlas se ztrácel v simulovaných zdvojených ozvěnách.

Zlá novina o osudu otce Rinaldiho se nakonec donesla až k nim. Při pokusu spojit se s vyšetřovacím týmem, který jeho řád poslal na Britské ostrovy, narazil na agenty Skrytého kruhu a byl zajat. Sam nepochyboval, že kněz se stane jednou z obětí při nejbližším špinavém rituálu odpadlických druidů.

Rinaldiho zajetí všechno jen zkomplikovalo a Sam žádné další komplikace neměl zapotřebí. Už tak bylo všechno zmatené. Zíral na otevřený balíček, který přinesl Lišák.

Na kusu papíru leželo pouzdro s pistolí. V hladké černé kůži se skrývala Narkoject Lethe, táž pistole, kterou mu dal Lišák a již mu sebrala Hartová, když ho střelila. Kromě pistole obsahoval balíček ještě fosilní zub. „Nějaký druh dinosaura z období svrchní křídly,“ sdělil Samovi paleontolog, když Sam jednou vzal zub do muzea. Sam se domníval, že o jeho původu ví víc, ale té noci v pustině, kdy se mu podařilo zub vytrhnout z pískovce, byl zraněn a blouznil. Ať už to bylo cokoli, Sam ten předmět provrtal, navlékl na rituální šňůrku a učinil svým silovým fetišem. Mezi pistolí a zubem bylo pečlivě složené kožené sako s třásněmi podšité kevlar. To sako mu darovala Sally po jeho prvním samostatném shadowrunu.

Co vedlo Hartovou k tomu, aby mu po Lišákovi poslala tento balíček? Nezdálo se, že by v tom byla nějaká léčka. Sam nevypátral žádné stopy po zaklínadlech a Willie potvrdila, že obsah balíčku není zamořen žádnými technickými viry.

„Bude to potřebovat,“ řekla Lišákovi. K čemu? Proti ní? Pokud to bylo myšleno jako jakási omluva, proč nešla přímo za ním? Neočekávaný návrat jeho věci ho jen ještě více zmátl a vzbudil v něm další obavy.

Čas neúprosně běžel.

Vzhledem k tomu, že bylo třeba zachránit Rinaldiho, runneři museli rozdělit své už tak chabé síly. Nedalo se nic dělat. Kdyby podnikli útok na Hyde-Whitea dříve, než zachrání zajatce, vystavili by zajatce nebezpečí, že budou zabiti. Kdyby se rozhodli nejprve zachránit zajatce a pak teprve zaútočit, varovali by Kruh, že Samův tým se opět vrátil do hry. Jinou výhodu než moment překvapení neměli a dvě simultánní operace byl jediný způsob, jak z této výhody těžit. Na druhou stranu ovšem tato strategie mohla vést k zdrcující porážce runnerů.

Pro akci, kterou chtěli provést, jich bylo zoufale málo. Herzog byl mrtvý a Williiny pouliční kontakty jí sdělily, že šamanova smrt je zcela odřízla od místní pomoci. Na ulici se povídalo, že Samův běh rovná se sebevražda. Lišák se stále pokoušel spojit s několika přáteli mimo město, ale Sam si nedělal příliš velké naděje, že by se uvolili jít proti druidům. Pro případ, že by se ukázali, je určil k tomu, aby pomohli Lišákovi dostat ven Rinaldiho. Samův útok bezpochyby způsobí rozruch a Lišákova skupina by neměla narazit na organizovaný odpor. Ještě že se jim podařilo alespoň navázat spojení se Švindlem a vyzbrojit Willie.

Plán měl slabiny a Sam to věděl. Přesto se však museli pokusit ho provést. Rozdělení je oslabí a možná jim bude i osudné. Jenže Sam nemohl opustit Rinaldiho a jinou cestu, jak to celé provést, neviděl. Bylo to buď všechno naráz nebo nic.

Pohodil hlavou, zavřel oči a pohroužil se do uvolňovacích cvičení, která ho naučil Herzog. Když cítil, že se mu svaly na krku trochu uvolnily, vydechl a narovnal znovu hlavu. Za záhadným darem od Hartové svítila na obrazovce telekomu nehybná momentka. Představovala knihu vázanou v tvrdých deskách, která ležela na koberci napůl zahalená prostěradlem. Následkem přílišného zvětšení obraz nebyl ostrý, ale Samovi to stačilo, aby knihu poznal. Zatímco výsledky Lišákova elektronického pátrání odporovaly domněnce, že žena, která žila v Hyde-Whiteově bytě, byla Samova sestra, kniha Samovu teorii naopak potvrzovala. Pro Sama se kniha stala důkazem a pobídla ho k ještě většímu spěchu.

Sam viděl pouze jméno autora a polovinu titulu, ale knihu beztak dobře znal. Byla to Královna čarodějů od R. Normana Cartera. Původní hřbet knihy byl pryč a nahradil ho pruh plastického kartonu, přilepený páskou. Sam si vybavil, jak pod otcovým dohledem pečlivě nadepisoval název knihy na pruh kartonu, nyní notně omšelý. Z vedlejšího pokoje k němu doléhal pláč Janice a chlácholivý hlas matky, která se pokoušela svou zoufalou dceru utiшит. Sam si v té době neustále dobíral svou sestru, protože měla ten příběh velmi ráda. Otec mu řekl, že se chová ošklivě, když Janice

neustále trápí, ale Sam mu tehdy nerozuměl. Myslel si, že otec s ním bude souhlasit. Konec konců, kniha oslavovala magii. Sam se domníval, že tím zachraňuje Janice ze spárů magie.

Když mu bylo devět let, neměl o ničem ani ponětí.

Přes neumělou opravu, nebo snad právě proto, zůstala kniha jedním z Janiciných pokladů z dětství. Podobně jako otec byla ohledně knih nesmírně sentimentální. Sam nechápal vášeň, kterou cítila k tomu fyzickému předmětu, nicméně si byl jistý, že by neváhala využít svůj omezený hmotnostní limit, aby si ji vzala s sebou do Yomi.

Nyní se kniha nacházela v Hyde-Whiteově bytě a Sam nevěřil, že by mohla patřit někomu jinému než jeho sestře. Hyde-White ji zřejmě nějak dostal z Yomi a svedl ji. Za to první mu Sam musel být vděčný; druid dokázal něco, co se Samovi nepodařilo. Ale za to druhé si ten muž vysloužil pouze Samovo nepřátelství. Janice jen vyměnila jednu formu otroctví za jinou a nejspíš velice vděčně přijímala pozornost, kterou jí druid věnoval. Její goblinizovaná podoba krásou příliš neoplývala.

Sam nemohl nechat svou sestru žít ve lži. Kromě něho už nikoho jiného neměla a on by usiloval o její svobodu, i kdyby Hyde-White nebyl nic víc než přesycený podnikový magnát s exotickým vkusem ohledně milenek. Vzhledem k druidově strašlivému provinění se Janicina záchrana a Hyde-Whiteova likvidace staly nevyhnutelností.

Lišák věděl, že elektronický kontakt by byl bezpečnější. Ne že by se bál o vlastní bezpečí; místo setkání vybral velice pečlivě. Přestože elfové se v plexu běžně nevyskytovali, v tom zapadáku nebudil Lišák příliš velkou pozornost. Londýnští metalidé projevovali mnohem více vzájemné tolerance než normálové pro kterýkoli z meta-druhů.

I když matrixové spojení by mu dalo méně příležitostí k tomu, aby něco pokazil, vyžádal si osobní setkání. Netoužil sice jednat s Estiosem tváří v tvář - to bylo něco, bez čeho by se milerád obešel. Chtěl však znovu spatřit Teresu.

Právě dopíjel svůj třetí V-džus, když do hostince vstoupili Estios a Teresa a obsadili box vzadu. Ze svého místa v přitní u baru chvíli vyčkával, zda je někdo nesleduje. Spokojen, že tomu tak zřejmě není, hodil orkovi za barem jednopáskovou kreditní hůlku a připojil se k nim.

Teresa vypadala unavená a přepracovaná, přesto se však na něho usmála. Estios se díky vyčerpání tvářil ještě kyseleji než obvykle. Ruka, jejímiž prsty nervózně bubnoval o desku stolu, byla ovázaná chirurgickou páskou. Na dlani měl hluboké rány až do živého masa.

„Dejme se do toho, pouliční běžce. Nemám rád, když jsem takhle na ráně.“

Lišák mu věnoval široký, upřímný úsměv podnikového ředitele pro styk s veřejností. „Vskutku, dnes je nádherný večer a tvé dotazy na mé zdraví mě upřímně těší.“

„Něco ti pošeptám do toho tvého špičatého ouška, chytráku. Ztratili jsme Čtrdážího.“

Lišák spolkl své kázání. O indického elfa se nikdy příliš nezajímal, nicméně uznával ho jako schopného runnera. „Já vím. Je mi to líto.“

„To na věci nic nemění. Je mrtvý. Kdyby nás bylo trochu víc, mohl ještě žít.“

Lišák už chtěl něco namítnout, ale Teresa ho předešla.

„Není třeba z toho vinit Lišáka. Když jsi zjistil, že je na tom zle, pokračoval jsi v útoku.“

„Nezačíněj zase,“ odsekl Estios.

Teresa se opřela o opěradlo židle. Estiosova vzteklá reakce ji ujistila, že trefila do černého.

„Čtrdáží znal rizika, pouliční běžce,“ obrátil se Estios k Lišákovi, jako by cítil potřebu uvést vlastní odpovědnost za smrt indického elfa na pravou míru. „Pro nás to není žádná hra. Ale jeho smrt přišla tím draho a já nemám v plánu ztrácet své lidi jen proto, abych s tebou vedl plané debaty. Řekni rychle, o co ti jde, jinak odcházíme.“

„Dobrá. Obdrželi jsme spolehlivé informace týkající se cestovního programu jednoho člena Kruhu. Naskytne se příležitost k úderu.“

„Předpokládám, že tvá přítomnost zde znamená, že Verner po něm nejde.“

„Po ní. Je to Wallaceová.“

„Na tom nesejde,“ mávl Estios netrpělivě zraněnou rukou. „Hlásil jsi, že má v úmyslu je odrovnat jednoho po druhém.“

Lišák se snažil vzbudit dojem, že se ho Estiosova nárážka dotkla. „Hlásil jsem vše s úzkostlivou přesností. Pan Twist si hodlá počkat na větší rybu.“

„Ale Lišáku, proč bys nám tu informaci předával? Jestli udeříme na Wallaceovou my, vyruší to Kruh z klidu,“ namítala Teresa. „To by zřejmě zkomplikovalo Vernerovy plány.“

„Úspěšný útok však zároveň oslabí Kruh.“ Lišák pohlédl na Estiose. „Myslím, že i ty jsi pochopil, že příležitost oslabit Kruh je vítaná pro nás pro všechny.“

„Jde jenom o ni?“ zeptal se podezřívavě Estios. „Druidi se drží dost při sobě, od té doby, co jsme sejmuli Carstairse.“

„Na tu chvíli se Kruh rozdělí. Bude tam jen jedna druidka a minimální počet pomocníků. Kruh pokračuje v rozšiřování svých kontaktů ve stínech a ten večer dojde k setkání s důležitým runnerem. Protože se to odehraje na místě, které určila Wallaceová, bude z její strany nezbytné projevit jistý stupeň důvěry. Bezpečnostní opatření budou mírná.“

„Máš plán místa, kde dojde k tomu setkání?“

„Zajisté.“ Lišák posunul přes stůl krabičku s čipem. „Včetně časů a tras.“

„A jsi při té akci ochoten zaujmout Čtrdážiovo místo?“

Lišák zaváhal. „Postarám se o matrixové krytí.“

„To je ale hrdina, co, Tereso? V Matrixu ho nikdo nezastřelí ani nespálí na uhel.“

„V Matrixu se skrývá dost nebezpečí,“ řekla.

Lišák přemýšlel, zda se o něho bojí. Estios své pocity vyjádřil jasně: „Ne, když víme, že Kruh nemá deckera jeho třídy.“

„To má být nesmělý kompliment, Estiosi?“ opáčil Lišák a předstíral překvapení. Estios ho zpražil pohledem a povstal. Napůl vyvlekl Teresu z boxu. „Jestli uděláš svoji práci, pouliční běžce, postaráme se o tu druidku.“

Náhly konec schůzky zmařil Lišákovy naděje na rozhovor s Teresou. Trochu ho to podráždilo, a tak si neodpustil malé rýpnutí do odcházejícího Estiose. „Co se děje, pane Kompetentní? Copak mi nedůvěřuješ?“

40

Vitr svištěl kolem kokpitu. Vzdušné poryvy téměř přehlušily kvílení a hukot napnutých kabelů spojujících Fledermaus s jeho prázdnými dvojčaty. Kabely ovládaly autopiloty druhých dvou letounů a nutily je kopírovat Samovy manévry. Psi mozky měly jen tolik vůle, aby vyrovnávaly případné rozdíly v proudění vzduchu.

V dálce se jako zářící maják rýsovala trojitá věž Brightonského Centra. Pod nimi byly v krajině rozsety tisíce světél, která vypadala jako obrovská mračna svatojánských mušek.

Někde dole pracovaly radary sledující oblohu. Systém kabelů bránil nežádoucímu přenosu, podle kterého by je radary zjistily, zatímco pěnová guma a kombinovaný konstrukční materiál sloužily k maskování kovových prvků letounů. Každý pečlivý pozorovatel by ve formaci tří Fledermausů ve tvaru V viděl jen malé hejno mořských ptáků.

Sam v to alespoň doufal. Švindl ho o tom ujišťoval, jenže Švindl byl teď bezpečně na zemi. Sam namířil před letounu dolů a do kokpitu se opřela svěží ranní mořská bríza. Dvě ultrafialová světla za ním ho následovala jako poslušní psi.

Hartová se jazykem dotkla mikrofonu, připojenému ke sluchátkům, a tiše potvrdila příjem Jennyina signálu. Pohledem přes okraj střechy se ujistila, že dvě vozidla s žoldněři se už rozjela k přípravným pozicím na náměstí mezi věžemi. Byl téměř čas.

Žoldněři, které Jenny sehnala, se chovali domýšlivě, jak deckerka dopředu upozorňovala. Ale taková byla většina z nich, protože žoldněři neměli dost inteligence, aby se chovali jinak. Nicméně byli velmi dobře vybaveni nevystopovatelnými prostředky, které na krátké poradě sama prověřila. A navíc byli celí nažhavení a připraveni vrhnout se do akce, o níž jim namluvila, že jde o odvetný úder na nepřátelské vlastnictví.

Hartová jim sehnala krvavé pilulky, které požadovali ve své smlouvě. Bojová droga zvýší práh bolesti a povzbudí adrenální funkce, čímž se stanou fyzicky užitečnějšími, zatímco jejich myšlení bude potlačeno. Právě to bylo výhodné pro rychlou akci, která nevyžadovala žádnou taktickou obratnost. Přísně jim nakázala, aby si každý vzal jen jednu pilulku, avšak velmi dobře věděla, že někteří si jich vezmou víc. Vlastně s tím počítala a zajistila, aby droga byla mimořádně čistá. Žoldněř, který podlehe dojmů vlastní nezranitelnosti, pravděpodobně nepřežije boj, ale dříve než padne, zneškodní několik nepřátel.

Potřebovali získat nějakou výhodu; o magii, s níž se setkají, jim neřekla ani slovo.

Hartová položila kotvičkovou pušku Conner na parapet a zrakem prozkoumala protější střechu. Dosud byla prázdná. Poslat dovnitř Alefa či osobně provést astrální průzkum se neodvažovala. Moment překvapení byl životně důležitý. Zatímco čekala na Jennyin signál k útoku, pokusila se mentálním cvičením trochu uvolnit napětí.

* * *

„Druhé dveře v chodbě vlevo.“

Lišák sledoval Teresu a Estiose. Černovlasý elf se pohyboval vpřed, zatímco ona ho kryla. Potom počkal, až se k němu zase připojí. Pohybovali se tiše a opatrně. Kdyby je Lišák nesledoval kamerou v chodbě, ani by nevěděl, že tam jsou. Díky Estiosové zaklínadlu ticha nezaznamenala zvuková čidla žádný hluk.

Dvojice dosáhla určených dveří. Když Teresa zaujala postavení u dveří naproti Estiosovi, Lišák zapnul kamery, prověřil místnost a s uspokojením zjistil, že je vše v pořádku.

„Všechno čisté,“ poslal jim zprávu na omezené frekvenci. „Elektrické propojení je vypnuté. Zbývá jen panelový zámek.“

Estios kývl na Teresu. Ani nevyčkal na signál, že je připravena, a odstoupil od stěny. Prudkou otočkou dveře vykopl. Kus rámu se uvolnil. Estios využil zpětného účinku svého kopu a přikřčil se. Teresa proklouzla do místnosti a odvalila se doleva, zatímco Estios namířil svou zbraň dovnitř, připraven likvidovat případný odpor.

Jak Lišák celou dobu věděl, na žádný nenarazili.

Omámený Pietro Rinaldi se s trnutím probral. Překvapeně zamrkal na ozbrojené elfy. Jako každý rozumný člověk se chránil dělat podezřelé pohyby.

Estios zvedl levou ruku a udeřil pěstí do podlahy. „Co to na nás hraješ, pouliční běžce?“ zařval vztekla do mikrofonu. „Prosím, ztiš svůj hlas, vznešený záchránce. Myslím, že našeho dobrého otce děsíš. A navíc možná na sebe upozorňuješ liknavě, avšak stále přítomné bezpečnostní jednotky firmy ATT-Multifax.“

„Otec? Tenhle chlap je kněz?“

Lišák byl sám se sebou nadmíru spokojen. Vyvést Estiose z míry bylo velmi uspokojující. „Ale ale. Jen nedávej průchod svým předsudkům. Ve vztahu k veřejnosti se to nehodí. Doba je těžká a nepřítel mého nepřítele je i mým nepřítelem. Dobrý otec stojí proti našim společným nepřítelům a je jejich vězněm.“

„To je jeho problém.“

„Teď jednáš krátkozrace, Ledové oko,“ pokáral ho Lišák. „Tento pán má informace, které můžeme potřebovat.“

Estios se dopáleně zvedl a chystal se dát Lišákovi pádnou odpověď, ale Teresa mu položila ruku na předloktí.

„Lišák má pravdu,“ řekla tiše. Při jejich slovech sebou Estios trhnul, ale aspoň přestal prskat. „Kromě toho nás viděl a my ho tu nemůžeme nechat.“

„A měli byste odejít. Detektory v příčné chodbě zachytily nějaký pohyb na křižovatce tří.“

„Kraci!“ zvolal Estios. „Nesnáším, když mě někdo zneužívá. Za tohle tě sejmu.“

Přesto přistoupil k Rinaldimu a pomáhal Terese zvednout ho na nohy. S pomocí elfů se kněz dokázal pohybovat po chodbě poměrně rychle.

Lišák je vedl budovou a vyhýbal se strážním stanovištím a patrolujícím hlídkám. Podle dostupných informací věděl, že zaměstnanci ATT-Multifax nepatřili ke Kruhu, jejich bezpečnostní služba by však přesto neváhala větřelce zadržet. Dva elfové doprovázející vychrtlého kněze by nepochybně vzbudili podezření.

Jakmile se elfové s knězem dostali do výtahu a byli na cestě ke střeše, přepnul Lišák zpět na podlaží, kde byl Rinaldi vězněn. Doufal, že se nestrhně žádný poprask. V chodbě spatřil čtveřici lidí, kteří kráčeli k prázdné místnosti.

„Kraci! To je opravdu Wallaceová.“

„Říkal jsi něco, pouliční běžce?“

Estiosův dotaz mu připomněl, že stále vysílá.

„To nic,“ odpověděl rychle. „Nasedněte do vrtulníku a zmizte.“

Estios cosi zabručel, ale Lišák už obrátil pozornost k bezpečnostní kameře a sledoval skupinku druidů. Neměli žádné vysílače, což bylo dobře. Mohl se pokusit je zdržet. Začal aktivovat všechny telekomunikační obvody v zóně, aby odpojil patro. Jakmile druidové zjistili, že jejich vězeň je pryč, spustil program, který se volně pohyboval systémem a škodil. Dokud se někomu nepodaří štěnici objevit, bude se zdát, jako by přes led pronikl do budovy záškodník a hrál si s telekomunikačními linkami. Tou dobou už bude Lišák dávno pryč. Alespoň v to doufal.

Jak předpokládal, Wallaceová a její najatí zabijáci nejprve sáhli po telekomu, aby varovali ostatní příslušníky Kruhu. Zatímco zápolili s linkami, Lišák pokračoval v partyzánském boji. Jeho pozemní tým už vystoupil na střechu, a tak zavřel výtahy. Napjatě čekal, až se vrtulník zvedne, aby mohl zahájit další sekvenci.

Když Wallaceové došla trpělivost, odhodila telekom a následována svými zabijáky, zamířila k výtahům. Zbývaly mu jen vteřiny, než se rozhodnou použít schodů. Jednu po druhé odřízl bezpečnostní kamery v suterénu, počínaje tou, která sledovala halu před výtahem. Odměnou mu byl poplach vyhlášený bezpečností ATT-Multifax. Stav pohotovosti mu umožnil odštípnout odpověď a způsobit magnetické uzavření schodišťové šachty. Wallaceová a její poskoci byli beznadějně uvězněni na podlaží, kam směřoval útok bezpečnostního týmu. Na rozloučenou ještě Lišák naprogramoval samočinné hasicí zařízení a na všech suterénních podlažích spustil požární poplach.

Hluk a neklid bude trvat dostatečně dlouho, aby Wallaceové zabránil použít magii a vyřešit tím své dilema.

Nejraději by zůstal a celou tu švandu pozoroval, ale s vypnutými kamerami by stejně mnoho neviděl. Kromě toho musel být jinde. Odeslal signál k zahájení akce a vyklouzl ze systému ATT-Multifax stejně nepozorovaně, jako se vplížil dovnitř.

Glover sledoval, jak světla odlétajícího vrtulníku mizí v dálce. Na jeho palubě byl Ashton, který měl zjistit, co se stalo v komplexu ATT-Multifax. Wallaceová se nehlásila a na jednom z nižších podlaží, kam Glover umístil Hyde-Whiteovu kořist, se něco dělo. Rozruch nemusel mít nic společného s uvězněným knězem. V komplexu bylo dost cílů, které přitahovaly shadowrunnery. Kruh se postaral o zbytek knězova týmu a úspěšně zdržoval vyšetřování Vatikánu. Zdálo se nepravděpodobné, že by byl v dohledné době vyslán druhý tým, a kněz nebyl v zemi dostatečně dlouhou dobu, aby stačil navázat spojení s jinými skupinami. Glover však nemínil nic ponechat náhodě. Pokud došlo k ohrožení jejich zájmů, Ashtonova magická síla a jeho kyberneticky vylepšení tělesní strážci to vyřeší.

Ale než se Wallaceová s Ashtonem vrátí, magická obrana Hawthornwaite bude oslabena.

S Carstairsem ztratil Kruh výhodně postaveného exponenta v místní správě. Krytí, poskytované jejich akcím, sice zcela nezmizelo, ale bylo značně omezené a donutilo je přeskupit síly. Carstairsovy rezidence obvykle využívali jako základny a jeho smrt znamenala, že si museli hledat nové místo. Kvůli vzájemné podpoře bylo žádoucí, aby se toto místo nacházelo poblíž bydliště všech členů. Zároveň nesmělo být daleko od chudinských čtvrtí, aby bylo možno pokračovat v rituálním cyklu. Vhodná spojení s okolním pozemským světem byla potřebná, protože Kruh měl zůstat skrytý, až dokud nebude cyklus završen.

Brightonské Centrum se zdálo být ideální volbou. Sir Winston Neville byl majitelem půdy, na níž Centrum stálo, a kromě toho vlastnil také většinu akcií korporací sídlících v komplexu. Veřejné konexe bývalého arcidruida s Gordonem umožnily předstírat, že jeho přesun do nového sídla je ve veřejném zájmu. Většina členů Kruhu se přestěhovala v tichosti. Hyde-Whiteova GWN už předtím obsadila některá obytná poschodí v Hawthornwaite, stejně jako Ashtonova výzkumná společnost Miltech. ATT měla pronajaté kanceláře ve všech třech věžích a Glover proto pouze uplatnil nárok podnikového ředitele na to, aby si pronajal byt přímo v budově. Barnettova General Services nahradila starou bezpečnostní firmu. Wallaceová tak sice přišla o zakázku, ale byla dost bohatá, aby si mohla dovolit jeden z luxusních bytů. Kruh se tak soustředil pod jednou střechou, aniž to vzbudilo nežádoucí pozornost.

Zabzučení telekomu přerušilo sled Gloverových úvah. Hovor přijal Barnett. Barva kontrolky naznačovala vnitřní bezpečnostní linku.

Barnett ztišil hlas, takže Glover neslyšel vše, ale pochytil dost na to, aby nebyl překvapen, když se k němu Barnett obrátil a řekl: „Povídám, Glovere, bezpečnost má na úrovni náměstí nějaký problém.“

„Proč by nás to mělo zajímat?“

„No, vlastně ani nevím, jestli nás to zajímá.“ Barnett si nervózně čechal knír. Glover zjistil, že ho to rozčiluje. „Dnes v noci jsme tu měli po celém komplexu několik poplachů. Většina z nich byla falešných, ale tenhle s největší pravděpodobností falešný není. Bezpečnostní velitelství hlásí přes deset po zuby ozbrojených větřelců, kteří řadí v hale a mezaninu.“

„Pokusili se vniknout do Věže?“

„Zatím ne,“ potřásl Barnett hlavou. „Jejich počínání zřejmě nemá žádný určitý cíl. Navíc projevují zběsilou zuřivost, která vede bezpečnostní velitelství k domněnce, že jsou pod vlivem drog. Mě osobně rozsah jejich útoku znepokojuje.“

Barnetův plačtivý tón Glovera dopálil. „Snad bys to měl raději vyřídít osobně.“

„Ale anonymita Kruhu...“

„Nebude ohrožena,“ dokončil za něho Glover. „Jsi druid a nikoho ani nenapadne pozastavovat se nad tím, že bráníš svůj byt, zvláště když pomůžeš bezpečnostní korporaci, kterou řídíš.“

„To je pravda.“

Barnet demonstroval své znepokojení tím, že spěšně opustil kancelář. Glover znovu obrátil svou pozornost k obzoru. Bylo to už dlouho, co Ashtonův vrtulník zmizel ve tmě. Po chvíli Glover pocítil za zády čísi přítomnost. V odrazu transparexu spatřil hubený obličej patřící siru Winstonu Nevilleovi.

„Co teď? Poběžíme za Hyde-Whitem, arcidruidem?“ otázal se Neville posměšně.

Glover se zamračil.

Pěkný arcidruid. Hodnost, po níž tak dlouho bažil, v posledních dnech jaksi ztrácela na vážnosti. Ačkoli nositelem titulu byl Glover, členové Kruhu se vždy obraceli o pomoc k Hyde-Whiteovi. Tlustý muž postupně bez boje zbavil Glovera vůdčí úlohy i prestiže. Jak to vlastně Hyde-White dokázal, že si toho Glover ani nevšiml? V ATT mu nikdy neunikla žádná mocenská změna a vždy se mu podařilo rozšířit vlastní vliv. Co se tedy stalo uvnitř Kruhu? V nepřítomnosti tlustého muže byl Glover stále pánem ostatních, což naznačovalo, že svůj vliv neztratil docela. Hyde-White byl blázen, když dovoloval Gloverovi čerpat značný podíl síly, kterou jejich rituály vyvolávaly. Jednoho dne se tato neprozřetelnost obrátí proti němu. Glover pak nebude prvním v Kruhu jen podle titulu. Možná že na počátku trochu zaváhal, ale stále byl ještě ve hře.

„Arcidruidem?“ ozval se znovu Neville.

Glover nad tím přestal dumat a obrátil se k tazateli. Neville ustoupil, zřejmě překvapen čímśi, co spatřil v Gloverově tváři.

„Jenom jsem myslel,“ vysvětloval Neville, „chci říct, že jestli tu hrozí nějaké nebezpečí, měl by o tom vědět.“

„Mám se projevit jako zmatkář a běžet za ním kvůli nějaké maličkosti, která nejspíš ani nemá co dělat s Kruhem? Neznáte ho ani z poloviny tak dobře jako já, sire Winstone. Vysmál by se vám.“

„A pokud to má co dělat s Kruhem?“

„Pak to vyřešíme a ukážeme mu, že jsme schopni se postarat sami o sebe. Kněze jsme zajali také bez jeho pomoci, jak si jistě vzpomínáte. Musíme mu ukázat, že Kruh už není slabý.“

A já mu ukážu, že už nepotřebuju jeho sílu.

Sam spatřil, že u základny Hawthornwaiteské věže se něco děje. Záblesky střelby z těžkých zbraní a magické výboje osvětlily nebe s náhlou prudkostí jako letní bouřka. Tajemné záblesky přicházely z budovy, což s největší pravděpodobností znamenalo, že se boje účastní jeden nebo několik druidů. Bezpečnost Centra neměla v řadách svých zaměstnanců žádného kouzelníka a spoléhala na rychlost městské policie. Sama to potěšilo. Zmatek odvede pozornost, usnadní mu práci a snad dokonce nepatrně zvýší šanci na úspěch.

Naklonil Fledermaus a širokým kruhem obletěl západní věž. Vložil manévry do autopilota, pohodlně se opřel a osvobodil své astrální tělo. Jeho průzkum za stávající situace mohl vzbudit jen minimální podezření. Na cílovém poschodí nebyla živá duše. Věc omotaná kolem arkánové kopule bytu na něho syčela, ale nijak ho neohrožovala. Když procházel prostorami vyhrazenými pro kancelář, uslyšel pronikavé zabzučení telekomunikačního přístroje, na které kdosi ihned odpověděl. V bytě byl telekom a Hyde-White odpověděl na jeho signál.

Sam se znovu vrátil do svého těla. Fledermaus právě dokončoval obrátku. Sam si vyvolal na displej plán a potvrdil cílové poschodí. Sklonil předešlý letoun a zamířil k němu.

Sto metrů od věže zapnul pomocné motory, aby dodal třem strojům energii potřebnou k zvládnutí vzdušného víru v bezprostřední blízkosti budovy. Poslal Willie signál, na který ihned zareagovala. Sam shodil kryt pláště, absorbujícího radarové vlny, a pak odřízl oba vlečné letouny. Willie s nimi provede závěrečný manévry. Už nebyl důvod dodržovat mlčenlivé rádio.

„Padesát metrů, Willie.“

„Potvrzeno.“

„Vypustit, až řeknu tři.“

„Rozumím.“

„Jedna. Dva. Tři - “

Fledermaus sebou škubl a vypustil svou jedinou raketu vzduch-země. Po obou stranách kokpitu se zablesklo. Dálkově pilotované letouny současně vypustily své rakety.

Velká transparexová okna cílového poschodí se následkem trojí exploze rozlétla na miliony úlomků. Sam musel vyrovnávat let Fledermausu, který byl zasažen tlakovou vlnou. Přesto se mu podařilo udržet původní kurs. Když příd' letounu dosáhla místa, kde bývala okna, vzdušný vír nadzvedl ocas a jedno křídlo zachytilo o budovu. Maus se otočil kolem dokola a prudce udeřil břichem do zdi. Lehký letoun se odrazil a pak se znovu obrátil přídí dolů a povážlivě se zakymácel. Sam, připoutaný bezpečnostními pásy, spatřil, jak jeden z doprovodných letounů prudce zdvihl příd' a narazil do stropu uvnitř residence. Kolize ho připravila o hybnou sílu. Ocas Fledermause stále visel venku. Letoun s rachotem vyklouzl do volného prostoru. Sam ho v duchu viděl dopadnout na náměstí.

Děkuji ti, Pane. To jsem mohl být já.

Jeho vlastní letoun se následkem vzdušného poryvu, doprovázejícího padající Fledermaus, nachýlil dozadu. S třesnutím skončil ve vodorovné poloze, až Sam cvakl zuby. Napůl omráčený odepnul jednou rukou pásy, zatímco druhou odpálil výbušné nálož, které otevřely kryt pilotního prostoru.

Sam vylezl z trosk svého Fledermause a rychle přelétl zrakem místnost. Nikdo tam nebyl a neohrožilo tedy

bezprostřední nebezpečí. Sam si prohlédl třetí letoun. Maus hladce přistál a nyní vykládal své kargo. Po prodloužené rampě sjížděl tucet riggerských sond.

Sondy se pohybovaly na čtyřech tlustých, protektorovaných pneumatikách a připomínaly dětské hračky na vysílačku. Takovou hračku však žádné dítě nikdy nevlastnilo. Sondy měly pancíř z keramických plátů a byly vyzbrojené plně automatickými pistolemi v posuvných věžích. Každá byla vybavena psím mozkiem, který jí v omezené míře dovoľoval provádět samostatné taktické manévry. Systém neumožňoval přesnou střelbu, ale sondy mohly posloužit jako kulometná hnízda pro palebnou přehradu. Díky jejich malým rozměrům nebylo snadné je zasáhnout.

Jakmile sondy sjely z rampy, zaměřily každá jiným směrem. Většina z nich zaujala místo u přístupových míst na obytné podlaží. Jejich úkolem bylo zadržet posily, které přijdou Hyde-Whiteovi na pomoc. Některé se tupě prodíraly přímou čarou překážkami k určeným stanovištím, jiné velkou rychlostí objížděly překážky, jako by je šoférovali šilení závodníci. Sam si domyslel, které z nich Willie řídí. Během třiceti vteřin zůstaly v Samově blízkosti pouze tři, které kolem něho vytvořily trojúhelníkovou formaci. Jejich věžičky se otáčely a kontrolovaly kamerou a zbraní kruhovou palebnou výseč.

V místnosti se vznášel dým z raketových explozí, který snižoval viditelnost. Sam se sehnul a pokoušel se držet hlavu pod oblaky kouře. Musel být opatrný. V bludišti pokojů na obytném podlaží byla spousta míst, kde se dalo skrýt, a navíc neměl jistotu, zda se Hyde-White stále ještě nachází v bytě.

Sam vytáhl Lethe. Kdyby zde čirou náhodou narazil na Janice, nechtěl ji zabít. Jakmile bude vědět, kde se skrývá nepřítel, vymění narkojekční pistoli za těžký Ares Predator, který vyplňoval pouzdro u jeho levého boku.

Prohlídka bytu trvala dlouho, protože Sam se pohyboval velmi obezřetně. Z ulice vzdáleně doléhal hluk metroplexu. Sam ho příliš nevnímal. Zajímalo ho pouze, co se dělo v jeho bezprostřední blízkosti. Opatrně našlapoval a snažil se nezpůsobit žádný hluk. Sondy, které ho doprovázely, se pohybovaly téměř neslyšně.

„Bubák. Severní čtverec,“ ozval se náhle ve sluchátku Williin hlas. Sam sebou trhl. „Pozor!“

Ticho přerušily krátké dávky následované bolestným výkřikem. Střelba pokračovala a Sam slyšel nárazy těžkého těla do nábytku. Žádný hlas se už neozval. Pak se ozvala rána, jako by zahřměl hrom, a strop v severním čtverci zalilo světlo.

„Krucí. Krucí!“ zakvílela Willie Samovi do ucha.

Samovy doprovodné sondy otočily věžičky a rozjely se vpřed. Jakmile poslední z nich zmizela za rohem, ozvala se další střelba.

Sam došel k dělicí přičce, která mu sahala po pás, a skryl se za ní. Když opatrně zvedl hlavu, naskytl se mu pohled na bojiště. Sondy se proháněly po místnosti, skrývaly se za zakrvácený nábytek a zblízka střelily na Hyde-Whitea, který se jim vyhýbal s překvapující hbitostí. I on používal nábytek jako kryt, zatímco se snažil přesně zaměřit na svištěcí sondy. Tlustý druid se zdál být nezraněn a jeho pravá ruka planula jakýmsi zaklínadlem, připraveným k seslání.

Dříve než si Sam stačil rozmyslet, co podnikne, Hyde-White se otočil k sondě, která zacouvala do rohu. Aby ušetřil připravené zaklínadlo, hrábl po ní krátkými tučnými prsty a mrštil jí o protější stěnu. Sonda se nárazem otevřela a vnitřní zařízení se z ní rozletělo na všechny strany, jako by to byl šrapnel. Sonda se se zasyčením odrazila od zdi, kde po ní zůstal vypálený otisk, a s jiskřením dopadla na pohovku. Tkanina začala doutnat.

Druidova síla Sama překvapila. Sondy přes svůj vzhled dětské hračky vážily téměř dvacet kilogramů. Nebylo snadné si s nimi pohazovat a druid právě mrštil jednou z nich tak prudce, až praskla.

Samovi se sevřel žaludek. Když naposled viděl muže projevít takovou sílu, ukázalo se, že onen „muž“ nebyl vůbec člověk, ale drak skrývající se za zaklínadlo změny podoby. Nechal Williiny sondy bojovat a vklouzl do astrálního vnímání.

Ve změněné perspektivě se útočící sondy jevily jako vražedné šmouhy a jasné obrysy jejich mechanických tvarů nabyly rozostřené podoby úmyslů a záměrů. Jakožto stroje nebyly sondy v astrální rovině přítomné. Hyde-Whitea, živou bytost, však Sam zřetelně viděl. Z tlustého druida vyzařovala hrubá síla. Jeho aura byla oslepující, avšak ve svém odstínu jiná než cokoli, co Sam dosud u člověka spatřil.

Jedna ze sond musela druida zasáhnout plnou dávkou, protože se náhle zapotácel. Menšího muže by náraz vystřelených nábojů zřejmě porazil, avšak obrovitý Hyde-White pouze zavrávoval. Sam čekal, že se druidův trup rozletí po nádherných tapisériích a živá záře jeho astrálního ducha pohasne.

To, co spatřil, ho velmi vyděsilo.

Hyde-Whiteova astrální záře zůstala silná a nezměnná. Obraz, který se Samovi naskytl, připomínal dvojexpozici, již jednou viděl ve staré sbírce fotografií. Najednou tu byli dva Hyde-Whiteové, kteří stáli na tomtéž místě, v téže astrální podobě a v tomtéž rozbitém těle. Sam sledoval, jak potřhané svaly, roztržité kosti a krev řinoucí se z ran barví místnost načerveno. Druid však přesto zůstal stát. Potřhaná kůže a svaly se chvěly, jako by byly nadány vlastním životem. Roztržité kosti opět srůstaly a mizely v rychle se hojících ranách. Nové svalstvo pokrývalo místa, kde byly z těla vyrvány kusy masa. Jakmile tento proces začal, Hyde-Whiteova zranění zapříčiněná střelbou sond se zacelovala téměř okamžitě poté, co byla způsobena.

Přes druidův vzhled už Sam nevěřil, že je to člověk. Ať už byl Hyde-White cokoli, byl fyzicky nezranitelný. Samovi se stáhlo hrdlo strachem.

41

Exploze ve stěně věže byla podnětem, na který Hartová čekala. Nasadila pažbu Conneru pevně do ramene a zamířila. Patnáct liber tlaku na spoušť zažehlo výmetnou výbušninu. Kotvičková puška ji udeřila do ramene a vyslala svou slitinovou střelu přes dvě stě metrů širokou mezeru mezi věžemi.

Střela se zarazila hlavicí do betonové zdi. Rychle připevnila k napnutému drátu a navíjecí cívice nosné lano. Stiskla knoflík vpřed a znovu překontrolovala svou výbavu, zatímco vrátek se sunul po tenkém drátě a táhl silnější nosné lano

přes kladku na uchycené kotvičce a zpět. Jakmile se nosné lano vrátilo, připevnila ho ke kotvičce. Položila kolečka cívky na dvě nově vzniklá rovnoběžná lana, dobře uzavřela kryt a připojila bezpečnostní řemen. Obrátila cívku, naplnula lano a vyzkoušela, zda kotvička pevně drží. Kotvička zůstala bezpečně na svém místě, přestože ji Hartová zatížila čtyřikrát víc, než odpovídalo její živé váze. Poté lano opět s uspokojením uvolnila.

Střelba na obytném podlaží byla sotva hlasitější než sporadický hluk, který k ní doléhal z náměstí. Nesměla už ztrácet čas. Usedla na parapet a pevně sevřela rukojeti cívky. Odstrčila se chodidly a začala klouzat směrem k Hawthornwaiteské věži.

Glover cítil, jak se budova otřásla. Neměl tušení, co to znamená, ale byl si jistý, že to není následek výtržností v přízemí. Zdroj otřesů byl zřejmě někde nad poschodím, na němž se on sám nacházel.

„Co to bylo?“ zeptal se vylekaně Neville.

Glover nevěnoval tomu starému bláznovi jediný pohled.

„Musíme to říct Hyde-Whiteovi.“

Možná že už je mrtvý, pomyslel si Glover. Přistihl se, že uvažuje, zda by to bylo špatné, a za překvapivě krátkou dobu dospěl k názoru, že bylo. Pokud měli dosáhnout svého cíle, jímž byla obnova země, tlustý stařec byl stále ještě nepostradatelný.

V Barnettově kanceláři se nenacházely panely sledovacích monitorů jako v hlavním bezpečnostním centru, ale telekomunikační obsluha umožňovala propojení s dvěma nástěnnými obrazovkami. Glover využil, co mu Barnettova stanice nabízela, a vyžádal si údaje o stavu podlaží GWN. Počítač nenavázal s bezpečnostními systémy těchto podlaží žádné spojení. Glover ihned žádal vysvětlení z bezpečnostního centra. Odpověď však nedostal, protože všechny bezpečnostní jednotky se účastnily boje na nižších podlažích.

Kruh byl nepochybně napaden. Obě akce zjevně kdosi naplánoval s cílem rozdělit členy Kruhu. Bylo to chytře provedeno. Glover měl podezření, že nepřátelským cílem je izolovat členy Kruhu a likvidovat je jednoho po druhém. Byla to chytrá strategie, ale Glover nehodlal dopustit, aby se setkala s úspěchem.

Dosud jediným přímým úderem proti členu Kruhu byl útok na Hyde-Whiteův byt. Tam směřoval hlavní nápor nepřítele a k více útokům už té noci sotva dojde. Ať už to ovšem bylo jakkoli, Kruh potřeboval především spojit své síly.

Jakmile dospěl k rozhodnutí, otevřely se dveře a dovnitř vstoupil neupravený Gordon. Se zachmuřeným výrazem si prohlížel místnost. Jeho opuchlé oči padly na Glovera.

„Co se to k sakru děje, Glovere? Užívám si krásného klidného večera a připravuju se na příští rituál, když najednou vypukne ten strašlivý kravál. Napřed se u mě zastaví Barnett, aby mi sdělil, že někde dole se strhla rvačka. Pak přijde ta zatracená velká exploze, až se celá budova otřeše v základech. Jsou to zase ti shadowrunneři? Několik jste jich ale dostali, protože jedno z těch zatracených letadel spadlo dolů na náměstí.“ Uprostřed své tirády se Gordon náhle zarazil. „Kde je? Je v pořádku?“

Glover se nemusel ani ptát, aby pochopil, že Gordon chtěl vědět, jestli se něco nestalo s Hyde-Whitem. K čertu! Cožpak nemohl nikdo přiznat Gloverovi úctu, jež náležela arcidruoidovi? Glover ty úvahy raději potlačil. Země stála nad všemi pochybnostmi ohledně vůdčího postavení a její potřeby by nemohly být naplněny, pokud by nepřítel uspěl. Teď bylo nejdůležitější zamezit nebezpečí, které Kruhu hrozilo.

„Je ve svém bytě, Vaše Výsosti. Neville a já jsme tam právě měli namířeno.“

Gordon si nevšiml udiveného výrazu v Nevillově tváři. Starý druid chtěl něco podotknout, ale Gordon ho přerušil.

„Pak jdu s vámi. Musím vědět, jestli se mu nic nestalo. Tihle shadowrunneři už ho jednou málem zabili. Jestli je sám, bude potřebovat naši pomoc.“

Glover zavrtěl hlavou, vyhnul se Gordonovi a popadl Nevilla za loket. Postrčil bývalého arcidruida ke dveřím a přes rameno prohodil: „Není nutné, abyste chodil, Výsosti. Kdyby se vyskytl nějaký problém, Sir Winston a já už se o to postaráme.“

Mohl si klidně ušetřit dech. Gordon se zařadil za ně i se svými tělesnými strážci. Procesí došlo až do haly, kde se Glover zastavil před výtahem. Kvůli Gordonovu neustálému žvanění o Hyde-Whiteově bezpečí málem pokazil kód, kterým se přivolávala kabina.

Jen co se dveře se zasyčením otevřely, Glover vstřčil Nevilla dovnitř. Obrátil se a hodlal trvat na tom, aby Gordon zůstal dole, ale dříve než mohl cokoli říct, muž proklouzl kolem něho a vstoupil do kabiny. Gloverovi došlo, že nemá smysl se s ním přit. Čas běžel, a tak rovněž nastoupil do kabiny a vyťukal kód Hyde-Whiteova poschodí. Dveře se zavřely a kabina se dala do pohybu.

Po několika vteřinách se kabina prudce zastavila.

„Je stále pod proudem,“ poznamenal jeden z tělesných strážců. „To musí být bezpečnostní prohlídka.“

„Jste si jistý, že jste vložil správný kód, arcidruide?“

Nevillův hlas zněl nezvykle jízlivě.

„Byl správný,“ odsekl Glover. Svou nedůtklivost se ani nesnažil skrývat.

„Tak zavolejte bezpečnost a zařídte, ať se ten výtah zase rozjede,“ nařídil Gordon. „Rychle! On nás potřebuje.“

Glover prudce otevřel panel, za nímž byla uložena nouzová komunikační jednotka. Vložil do toho až příliš mnoho síly. Panel se odrazil od stěny kabiny a pořádně ho uhodil. Glover zaklel.

„To je rozhodně podnětné, ale sotva proveditelné,“ ozval se z reproduktoru jakýsi hlas. Obrazovka se rozsvítila a na ní se objevila tvář bělovlasého elfa. „Dobrý večer, arcidruide. Vaše Falešná Výsosti. Á, Sir Winston, jsem velmi rád, že jste zde také.“

„Co jste zač?“ zeptal se Gordon útočně.

Gloverovi se zatím vtíralo náhlé podezření. „Co chceš?"

„Jen klid, arcidruid. Jestli vás zajímá, co chci, řekněme, že bych byl rád, kdybyste se smažili v pekle. Jedeme dolů." Výtah začal padat.

Počáteční škubnutí kabiny způsobilo, že pasažéři ztratili rovnováhu. Jakmile se Glover znovu zvedl, spatřil ve tvářích svých společníků strach. Dokonce i Gordonovi tělesní strážci měli strach - jejich vyztužené kosti by jim při pádu z čtyřicátého poschodí nebyly nic platné.

„S bezpečnostními brzdami se nenamáhejte," řekl elf bodře. „Jsou odpojené."

Jeden z tělesných strážců nicméně udeřil pěstí do tlačítka. Jak jim bylo sděleno, výtah na to nereagoval. Strážce do něho bušil znovu a znovu, až silou svých úderů promáčkl panel.

„Udělejte něco, Glovere! Zachraňte nás!" ječel zděšené Gordon.

Glover se na něho snažil nemyslet a soustředil se. Vytvoření zaklínadla osobní ochrany trvalo arcidruidovi pouhý okamžik - okamžik, v němž se pád kabiny výtahu značně zrychlil. Glover věděl, že udržování ochranného zaklínadla ztěžuje další magii, ale byl si jistý, že bude potřebovat pojistku.

Glover rozpráhl paže nad hlavou. Zaměřil svou energii a odstřelil strop kabiny. Průsvitné panely, konstrukční prvky a podpůrné kabely se vypařily. Až dosud tlumený svist padající zdviže naplnil kabinu.

Gordon popadl Gloveru za paži. „Co to pro lásku boží děláte?"

„Odcházím. Země mě potřebuje."

„A co já? I mě země potřebuje!"

„Jsou tu ještě jiní královské krve."

Glover setřásl ruku, jež svírala jeho paži, přitiskl dlaně k sobě ve výši prsou s prsty vytočenými ven. Otáčel zápěstími, dokud jeho prsty nemířily přímo vzhůru. Pak opustil padající kabinu výtahu a vznesl se do šachty.

Deckerovy zklamání nadávky splynuly s Gordonovými výkřiky, řevem tělesných strážců a Nevilleovým kvílením. Hluk postupně utichal a Glover, poháněn vlastní vůlí, letěl prázdnou výtahovou šachtou vzhůru.

Sam přihlížel, jak arkánový blesk zasáhl poslední ze tří sond, které ho doprovázely. Její pancíř se nadmul a potemněl. Sonda vybuchla, úlomky se rozprskly na všechny strany a munice se roztekla v magickém žáru.

Jeden z úlomků ho škrábl do tváře a zaryl se několik centimetrů hluboko do stěny za ním. Bolestí vykřikl.

Hyde-White se obrátil a pohlédl na něho zarudlýma očima.

„Tak to jste vy. Měl jste uposlechnout varování, Samueli Vernere. Tím, že jste sem přišel, jste si podepsal rozsudek smrti."

„Jen si nebuď tak jistý, netvore," blušoval Sam.

Druid se zasmál hlubokým dunivým hlasem. „Netvore? Tak byste popsal osobu, která pouze usiluje o blaho svých bratrů a sester?"

Hyde-Whiteova reakce Sama udivila. Divokost druidova boje se sondami nečekaně nahradila klidná a svým způsobem hrozivá rozmarnost. Sam neznal Hyde-Whiteovu hru, ale každá minuta, po kterou nechá druida mluvit, mu dávala naději, že něco vymyslí. Naneštěstí však každou minutou zároveň vzrůstalo nebezpečí, že druidovi přijdou na pomoc posily.

„Vaše skutky hovoří dost jasně o vaší povaze. I když vypadáte jako muž, nejste člověk."

Hyde-White si povzdychl. Chvilku se rozhlížel kolem sebe, pak si přitáhl křeslo, které zůstalo jakž takž neporušené, a pohodlně se v něm usadil.

„Na okamžik jste mě oklamal. Asi jsem se před vámi měl mít víc na pozoru. Jsem zasvěcencem své magické tradice mnohem déle, než je vám dovoleno chodit po naší zubožené Zemi. Bylo směšné jen pomyslet, že byste prohlédl mou masku. Zřejmě jsem podcenil vaše možnosti."

Hyde-Whiteovy úvahy Sama mátlly.

„Vypadáte tak rozpačitě. To je opravdu div." Tlustý muž se zasmál. „Vzhledem k tomu, že vaše smrt je nyní nevyhnutelná, na masce už nezáleží. Chcete, abych vám vyjevil pravdu? Nebude se vám líbit a předpokládám, že vás dokonce i trochu vyděsí, což bude jen dobře. Strach je skvělé koření."

Hyde-White se zvedl a líně se protáhl. Zdálo se, jako by se protahoval víc, než mu tělo dovolovalo. Vyrostl do výšky a zestihlel. Jeho končetiny se prodloužily a oblek, který měl na sobě, se změnil v bílou kožešinu. Vrásčité ruce s jaterními skvrnami se rozšířily a zčernaly, zatímco z konečků prstů vyrostly špičaté drápy. Rysy tváře se rozplynuly a nabyly zvířecí podoby.

Ta věc, která se skrývala v Hyde-Whiteovi, pohlédla na Sama a věnovala mu úsměv dravce. Pokynula rukou jako estrádní kouzelník, signalizující dokončení triku, a pravila: „Vidíte, už celá desetiletí nejsem člověkem."

Sam couval od dělicí přičky, za níž se skrýval, a narazil zády do zdi. Napřimil se a opřel se. Obával se, že jinak by mu nohy vypověděly službu.

Puch hniloby a rozkladu vycházející z chlupatého zjevení byl téměř nesnesitelný. Sam ten pach očekával, poté co se před časem vloupal do doupěte, ale nepočítal s pohledem, který se mu naskytl. Obrisy té bytosti, stejně jako pach, znal ze svých děsivých snů a neúspěšných pokusů zlepšit své magické schopnosti. Podobného tvora spatřil, když překvapili Kruh při vražděném rituálu. Willie a Lišák měli pravdu a zároveň se oba mýlili. Hyde-White byl skutečně wendigo, ale zároveň byl až příliš živý.

„Vy jste byl ten Muž Světa."

Wendigo se zatvářil překvapeně. „Cože?"

„Ten, který mi bránil v cestě do říše mého totemu."

„Ach tak. Použil jste minulého času, což naznačuje, že jste prolomil bariéru, kterou jsem vložil do vaší mysli. To je

nanejvýš nešťastné. Když jsem se v den slunovratu dotkl vaší astrální formy a zjistil, kdo jste, rozhodl jsem se, že vás zachráním před sebou samým. Byl jste nesmírně vytrvalý, což jsem měl u někoho s tak silnou vůlí předpokládat. Možná jsem nakonec nebyl takový blázen, když jsem se zaobíral tím, že byste mohl prohlédnout mou masku."

Sam se při wendigových slovech otrásl. Veškeré úvahy, že Muž Světla je cosi, co vyplynulo z jeho podvědomí, vzaly za své. Wendigo mu pronikl do mysli a změnil jeho paměť. Pocítil nechuť, odpor a nenávisť.

„Ty mizero! Já nejsem žádná hračka, s kterou si můžeš dělat, co se ti zlíbí. Jsem člověk, ty bezbožná, bezduchá bestie! Rozložil jsi moji mysl, abys mě zastrašil před silou, kterou jsem potřeboval, abych tě zastavil."

„Zastavit mě? Takové štěně jako ty?" Wendigo se rozesmál. „To se povedlo. Ale ona říkala, že máš zvláštní smysl pro humor."

Svaly Samovy tváře ochably. Uvědomil si, že Hyde-White nebyl strategicky tím nejlepším cílem pro první útok, a zamrazilo ho.

„Janice," zašeptal.

„Ovšem, Janice. Věděl jsi, že tu byla, že?" Wendigo se odmlčel a chvíli Sama pozoroval. „Vidím, že ano. Takže to ona způsobila, že ses rozhodl mě odstranit. Vznešené důvody. Pokrevní svazky často motivují lovce. Já, mezi všemi lidmi, bych nikdy neměl zapomínat na sílu tohoto pouta."

Vlna nevole roznítla Samův vztek. „Jak se vůbec opovažuješ nazývat se člověkem? Jsi vrah, jíš lidské maso a svádíš jiné na smrt. Sám ses vyobcoval z lidské společnosti. Bůh je mi svědkem, že jsi ztratil právo na život."

„Jakým právem mě soudíš?" Wendigo zdvihl varovně svůj prst. „Jsi z lidské krve, potomek dlouhé řady těch, kdo ničili Zemi. Lidská rasa kálela do svého hnízda už od samého počátku. To lidstvo samo je tím skutečným znesvětitel a já jsem rád, že se dále nemusím účastnit té svatokrádeže. Kdybys byl schopen pochopit své místo v přírodě tak jako já, poznal bys pravdu."

Podle krve jsem zrozcencem Země a jedním tak, jak mi velí krev. Svou povahou jsem reagoval na ohavnost, kterými to tvé vzácné lidstvo zamořilo naši společnou matku, a naučil jsem se vyvolávat na Zem nečisté duchy. Postarám se, aby ten parazit, který si říká lidstvo, byl odstraněn z povrchu planety, již poskvrnil. Obrátím zlo proti skutečným viníkům. Stačí se jen rozhlédnout kolem sebe, abys pochopil, že mluvím pravdu. Kdybys byl opravdu morální, připojil by ses k mému tažení."

Wendigova slova Sama hluboce zasáhla. Ani jemu se nelíbilo, co člověk provedl s životním prostředím. Cítil zoufalství přerůstající v zuřivost, když pomyslel na důvěru, která byla zrazena. Pak si uvědomil, jak odporně se wendigo už jednou vplížil do jeho mysli a vykřikl: „Lháři! Překrucuješ pravdu tak, aby se ti hodila, ale já ti na to nenaletím. Ty jsi ten nečistý, svůdce, znesvětitel a pustošitel. Jsi od počátku zkažený a já tě zničím."

Wendigo vycenil zuby a zavrčel. Potom jeho rty zakryly obnažené tesáky a usmál se.

„Pokud jsem samo zlo, co je potom tvá sestra?"

„Nedovolím, abys jí ublížil."

„Ublížil?" Wendigo se zasmál. „Nemám důvod ubližovat někomu, kdo patří ke mně. Ty jsi její minulostí, zatímco já pro ni znamenám budoucnost. Už nepatří tvému světu, ale mému. Zapomeň na ni."

To bylo něco, co by Sam nikdy nedokázal. Cítil se vinen tím, jak málo udělal pro to, aby ji našel. „Kde je?"

„V bezpečí před tvou neblahou pozorností. Když mi Glover pověděl o tom vloupání do ATT-Multifax, pomyslel jsem si, že bude nejlépe se pojistit."

„Co jsi s ní udělal?"

„Zavedl jsem ji mezi své ovečky."

„Ne!"

„Ale ano."

„Ne!" Sam se odrazil od stěny a sebral veškerou magii, jaké byl schopen. Vykřikoval slova Psovy písně a vléval svou vůli do pokusu vyvolat ducha. Jakmile pocítil jeho přítomnost, požádal ho o službu.

Z podlahy se zvedl světélkující opar. Čáry mlhy se odlepily od stěn, aby se připojily k oblaku, který začal vířit mezi Samem a wendigem. Opar houstl, až se stal téměř tekutinou, a stoupal vzhůru, jako by chtěl naplnit jakýsi předem daný tvar. Když se poslední zbytky páry spojily s masivní formou, celá ta věc ztuhla a podobala se betonovému odlitku.

Podlaha zasténala pod tíhou zjeveného ducha budovy. Mezi jeho širokými nahrbenými rameny se vyboulila hlava, v níž se rozsvítily dva temné důlky. Sam pocítil, že k němu duch upírá svou pozornost.

Duchův pohled Sama zneklidnil ještě víc než skutečnost, že se mu ho podařilo přivolat. Duch netrpělivě škrábal po křídové tabuli, která představovala vnitřek Samovy lebky. Byl neodbytný: chtěl jeho rozkazy, protože pouze po jejich splnění směl opět opustit fyzickou rovinu.

„Znič wendiga," poručil mu Sam. „Znič tu hnilobu, která zamořuje město."

Duch se prudce obrátil. Rozpráhl paže a vykročil k wendigovi. Každý jeho krok hrozivě duněl.

Sam předpokládal, že jeho nepřítel se tohoto náhlého projevu síly zalekne, ale v tom se zklamal. Místo toho začal wendigo zpívat. Hluboký bručivý hlas vycházel odněkud z jeho masivní hrudi a občas se změnil v divoké vrčení šelmy. Hnilobný puch ještě zesílil, když wendigo rovněž rozpráhl své paže.

Duch se naklonil vpřed a pozvedl pahýlovitou paži, aby rozdrtil svou oběť. Wendigo neustoupil ani o píď a křečovitě sevřel své ruce s dlouhými drápy v pěst.

Duch strnul a Samovou hlavou projela prudká bolest. Mystická pouta, jimiž ovládal ducha, se třepila a trhala. Pokoušel se je znovu obnovit, ale pouta mu klouzala mezi prsty.

Duch se pomalu obrátil. Na jeho hladkém a bezešvém trupu se náhle objevily skvrny a trhliny, jež jako odpudivé nápisy a silácké slogany zhyzdily jeho povrch. Duch vykročil k Samovi. Z těla se mu odlepovaly šupiny betonu. Potácel se vpřed a zanechával za sebou betonové sedliny.

Wendigo se spokojeně šklebil. „Zvolil jsi špatně, štěněčí šamane. Města jsou tou největší hnílobou, kterou člověk zamořil Zemi. Věž tedy, pokud už jsi na to sám nepřišel, že Hníloba je můj totem. Přijal jsem toxickou špínu z půdy, abych ji obrátil proti původci znečištění. Tato studená betonová věž nemá žádné opravdové srdce. Svou povahou duch slouží spíš mně než tobě. Vlastním přičiněním jsi mi daroval nástroj, kterým tě zničím.“

42

Janice si začala dělat starosti, jakmile zaslechla explozi. Skutečnost, že se jí nepodařilo dovolat telekomem, jen zvýšila její obavy. Danova netypická žádost, aby odnesla zprávu obchodnímu partnerovi, který bydlel na nižším podlaží věže, náhle dostávala smysl. Byla to jen záminka, aby ji dostal pryč s bytu.

Oddělila se od svého těla a vrátila se nahoru. Dan byl živ a zdrav, ale ohrožoval ho jakýsi nepřátelský duch. Šaman, který ducha přivolal, tam byl také, připraven způsobit ještě další neštěstí. Protože dosud neovládala tajemství sesílání magie prostřednictvím astrálního těla, spustila se rychle dolů a vrátila se do svého fyzického těla.

Rozběhla se k výtahům, doufajíc, že se vrátí do bytu včas, aby pomohla svému milenci. Byla příliš rozrušena, a tak se jí napoprvé nepodařilo vymáčkat správně Danův kód. Na druhý pokus už byla pozornější, ale výtah zůstal tichý.

Výtahová šachta byla jedinou přístupovou cestou na jejich poschodí. Rozčileně udeřila do dveří. Kov se pod nárazem její pěsti prohnul. Udeřila do dveří ještě jednou a mezi panely se objevila mezera. Vsunula do ní prsty a prudce zatáhla. Dveře povolily pod její hrubou silou. Levý panel se ohnul a zkroutil, zatímco pravý vyklouzl z drážky. Vytrhla tu nepotřebnou věc a odhodila ji za sebe.

Z šachty k ní zavanula magie, až se jí zjeřila srst po celém těle.

Vstrčila hlavu do otvoru a pohlédla dolů. Dno šachty halil oblak prachu. Nechápala to, dokud si nevšimla, že v šachtě nejsou žádné kabely. Někdo výtah úmyslně poškodil a shodil kabinu dolů.

Nahnula se do otvoru, který násilím vytvořila, a jednou rukou se přidržovala rozbitých dveří. Volnou rukou nahmatala nouzový služební žebřík a opatrně za něj zatahala. Ke své úlevě zjistila, že je dost pevný, aby unesl její hmotnost.

Nedbala o ostré kovové hrany, které trčely ze dveří, a protáhla se do šachty. Když šplhala po žebříku vzhůru, utrpěné šrámy se začaly hojit.

Dveře výtahu na Hyde-Whiteové podlaží se prohnuly a s výbušnou silou se vysypaly dovnitř. Nebylo slyšet žádnou explozi, jen kovový skřípot ohýbaného kovu a praskání umělé hmoty. Podle doprovodných projevů Hartová poznala, že to je působením magie.

Zpod jednoho z nízkých stolků v hale vyjel stříbřitý stroj na čtyřech kolech a zaujal postavení před vznikajícím otvorem. Otočil věžičkou a namířil hlaveň do šachty.

Okanžik se nic nedělo. Potom začala sonda náhle pálit krátkými automatickými dávkami. Hartová slyšela kulky bušící do kovu a betonu, ale byl tu i další zvuk, pronikavé řinčení, překračující práh normálního sluchového vnímání. Zdroj tohoto zvuku spatřila, jakmile se v šachtě objevil Glover. Kulky narážely do neviditelného štítu, který arcidruida chránil, doprovázeny záblesky světla.

Sonda krátce přerušila palbu. Glover se přes ni přenesl a přistál na měkkém koberci. Sonda znovu zvýšila otáčky motoru a začala kolem něho kroužit. Střílela přitom nepravidelné dávky na různé části jeho těla. Glover pohrdavě sledoval, jak se sonda snaží najít slabinu v jeho obraně. Při třetím okruhu do ní Glover kopl a vychýlil ji z dráhy. Než mohl její palubní systém zareagovat, narazila sonda do kusu vyražených dveří a vylétla do vzduchu. Dopadla na pravý přední nárazník a převrhla se vpřed. Její hybná síla byla tak velká, že následkem toho propadla prázdnými dveřmi do výtahové šachty.

„Protivný ovád," utrousil Glover, když stroj zmizel.

Hartová odhodila zaklínadlo neviditelnosti a namířila na Gloveru pistoli.

„Neměl jsi opouštět zaklínadlo levitace, arcidruid. Na tenhle večírek tě nikdo nezval.“

Glover sebou při jejích slovech trhl, ale rychle se zase vzpamatoval. „Už to zaklínadlo nepotřebuju, ani žádné pozvání, elfko. Nemůžeš mi v ničem bránit. Pozorovala jsi, předpokládám, že zbraně jsou proti kouzelníkovi mé síly zcela neúčinné.“

„Viděla jsem“

„Nezdá se, že by ses podle toho zařídila.“

„Ale ano, zařídila. Ten štít proti kulkám je skutečně skvělý trik, ale já jich také pár znám.“

Namířila hlaveň do podlahy u jeho nohou a třikrát za sebou rychle stiskla spoušť. První z výbušných nábojů roztrhl koberec a zavrtal se do podlahy. Jeho třaskavá síla arcidruida povalila. Druhý náboj prorazil podlahu až na její podklad a třetí proděravěl strop pod ním. Destrukce proběhla tak rychle, že jednotlivé stupně byly okem nerozeznatelné. Mocná síla gravitace opět získala nad Gloverem vládu a vtáhla ho do nově vzniklé díry. Když padal dolů, Hartová si všimla překvapeného výrazu jeho tváře, ale jinak se zdál být nezraněn. Účinek jeho ochranného zaklínadla Hartovou udivil.

Opatrně přistoupila k otvoru, pečlivě zkoumajíc před každým krokem poškozenou podlahu. Nahlédla přes okraj a spatřila Gloveru ležícího na hromadě sutin. Šaty měl zaprášené od padajících kusů a vířícího prachu. Doufala, že arcidruid se pádem zabije, ale nestalo se. Byl však omráčen a ztratil všechna zaklínadla, která udržoval. Sama jako kouzelnice věděla, že k udržení mocných zaklínadel je třeba přísné koncentrace.

„Jsi při vědomí, arcidruid Glover?“

Zasténal. Byl při vědomí, ale ne dost, aby dokázal používat magii.

„Vlastně jsem si přišla pro větší zvíře, ale dobrý lovec nikdy nepohrdne příležitostí, která se mu naskytne.“

Vystřelila ještě třikrát. Bez ochrany svého zaklínadla byl snadnou kořistí. Pak přestal existovat.

Sam prchal pryč a narážel do věcí kolem. Potřeboval čas, aby si znovu uspořádal myšlenky. Stěny a nábytek, které ho zdržovaly a bránily mu v cestě, nepředstavovaly pro obráceného ducha budovy žádnou překážku. Jednoduše prošel skrz ně, jako by tam vůbec nebyly. Obcházel pouze rostliny a tajně ukryté uměleckých předmětů. Duch se našťásti pohyboval pomaleji než by mohl. Zdálo se, jako by si pod wendigovou kontrolou pohrával se svou kořistí.

Při střelbě jedné ze sond si Sam vzpomněl na Willie. Podle původního plánu se měla soustředit na fyzické cíle, zatímco on na magii. Její sondy proti wendigovi v přestrojení za Hyde-Whitea neuspěly a tak se o něho musel postarat on. Sam doufal, že proti strážným, kteří se v této chvíli pravděpodobně hnali po schodišti vzhůru, se jí bude dařit víc.

Srážka se zatuchlou tapiserií mu prozradila, v jaké části bludiště bytu se nachází. Za závěsem se skrývalo wendigovo doupě. Jeho magická bariéra by ducha zřejmě zastavila, ale malá místnost by se zároveň proměnila v past, kde by ho wendigo velice rychle našel.

Uvědomil si však, že co mohlo ducha zastavit, mohlo ho i oslepit. Sebral zbytek svých sil a rychle oběhl doupě tak, aby bariéra stála mezi ním a duchem. Zaskřípění, které znělo jako přetížená ocel, mu prozradilo, že duch ho ztratil z dohledu. Nebýt toho, že byl duch omezen svou zjevenou podobou, tento trik by Samovi nikdy nevyšel. Sam se rozběhl první chodbou a zahrnul doprava. Snažil se, aby doupě stálo vždy mezi ním a duchem. Čím déle se mu to bude dařit, tím víc se od něho dokáže vzdálit. Vpotácel se do jednoho z mála uzavřených pokojů. Ztěžka dýchal a v plicích cítil bodavou bolest.

Musel si chvilku oddychnout. Opřel se zády o stěnu a nechal tělo sklouznout na podlahu. Rozepnul jednu z kapes svého koženého saka, sáhl dovnitř a sevřel v dlani zub. Klid, nabádal sám sebe. Musíš se uklidnit a nalézt svůj středobod. Jeho dýchání se zpomalilo a myšlenky zahalené mlhou strachu se počínaly zaostřovat.

Spatřil ducha budovy kráčejícího těžkým krokem k němu. Představil si vlákna síly, jež ho poutala k budově. Sledoval jejich tok od esence budovy až k duchovu zjevení. Protože ducha přivolal, věděl, jakým způsobem jsou tato manová pouta, sahající za hranice astrálního prostoru, navzájem propletená a svázaná. Bez takového spojení by se duch nemohl zjevit na pozemské rovině. Sam nahnatal pramínky síly, aby je rozpletl.

Tápající paže bez pěsti se ve stěně objevila dříve, než předpokládal. Následovala druhá paže a potom prošel stěnou celý duch. Stál jen metr od něho. Když napřáhl jednu paži k úderu, Sam ucítil pach jeho formy a hničících odpadků.

Zatáhl za astrální vlákna.

Zjevení sebou škublo. Sam zatáhl znovu a silněji. Duch se zapotácel vzad a ztratil trochu ze své hmotnosti. Sam zabořil mentální prsty do pramínků síly a začal rozplétat vazby duchovy formy. Fyzická podoba ztrácela soudržnost a rozplývala se postupně v mlhu a pak v nicotu. Sam zahnal ducha, kterého předtím přivolal.

Jeho radost z vítězství však netrvala dlouho.

Do pokoje vběhl wendigo. Nedával na sobě znát žádné překvapení. Protože krátce předtím ducha ovládal, jistě pocítil, že se rozkládá.

„Skvělá práce. Musím přiznat, že tohle jsem nečekal. Potrestal jsi mě za mou nedůslednost. Ale ona přichází a pro nás pro všechny bude lépe, když předtím zemřeš.“ Wendigo obnažil své tesáky a vykročil vpřed s nataženými prsty. „Je na čase to skončit.“

Sam věděl, že s třímetrovým netvorem se nemůže po fyzické stránce měřit, přesto však povstal. Nahrbil se, aby představoval menší terč. Stále doufal. Wendigo byl silnější a rychlejší. Hleděl smrti do tváře, a protože ho nic jiného nenapadlo, vrhl se vpřed, čímž wendiga překvapil, a podařilo se mu proklouznout mezi jeho rozpráženými tlapami. Sam však nebyl dost rychlý, aby proklouzl bez zranění. Wendigo se prudce otočil a zasáhl ho drápy do zad takovou silou, až mu roztrhl sako i se silnou podšívku. Rány Sama pálily jako oheň. Náraz ho poslal na podlahu pod wendigův druhý úder.

Sam se převalil a pokusil se vstát. Když napnul svaly, křeč mu projela celým tělem. Pokaždé, když dopadl zády na podlahu, bolest ho mučila znovu a znovu.

Jeho pravý kotník se náhle ocitl v drtivém sevření a Sam pochopil, že jeho pokus nevyšel. Wendigo ho zvedl za kotník do výše. Sam visel bezmocně hlavou dolů. Ares Predator mu vypadl z pouzdra a udeřil ho přitom do lokte. Bolesti nemohl paži ani pohnout.

„Myslel jsem, že jsi Pes, ne Králík,“ posmíval se mu wendigo.

Náhle wendigo zavyl bolestí a odhodil Sama stranou.

Sam prudce narazil do zdi. V prsou pocítil ostrou bolest a na okamžik ztratil vědomí. Probral se na podlaze. V uších mu hučelo a bylo mu na zvracení. Levou nohu měl zkroucenou pod tělem. Nebolela ho, ale podle úhlu poznal, že je určité zlomená. Při dýchání ho píchalo v hrudi. Žebra jsou také zlomená, pomyslel si. Teď už nikam neuteče.

Wendigo se zuřivě škrábal na levé lopatce, jako by ho tam cosi velmi svédilo. Řval vztekem a bolestí. Sam zaslechl kovové cvaknutí a wendigo se napřímil. Jednou rukou se držel za rameno.

„Tady jsem, chlupáči.“

Přes hučení v uších si Sam bezpečně zařadil hlas jako ženský.

Wendigo se po zvuku hlasu obrátil k nově přichozí. Sam si povšiml, že mezi černými prsty mu prýští krev. Přestože škrábance, které si wendigo způsobil vlastními drápy, se hojily Samovi před očima, netvor stále krvácel z rány způsobené jakousi zbraní.

„Ty jsi tu také? Měl jsem to tušit.“

„Přišel čas odplaty, chlupáči.“

Wendigo uskočil stranou a místem, kde ještě před chvilkou stál, proletěl kovový kotouček. Zbraň se zaryla do stěny nad Samovou hlavou. Vzhlédl. Kotouček byl opatřen paprsky a po obvodu měl několik hrozně zahnutých čepelí. Představoval vlastně signaturu, neboť to byl šuriken ve tvaru kolečka, které užívala Katherine jako svou značku.

„Hartová,“ zaskřehotal Sam.

Na okamžik ji spatřil za mohutnou wendigovou postavou. Byla oděná do černé kůže, která kontrastovala s bílým kožichem wendiga jako noc a den. V napřažené pravé ruce držela další šuriken připravený k hodů. V levé měla těžkou pistoli. Poté co Sam shlédl neúspěšné útoky Williiných sond, věděl, že pistole wendigovi nemůže ublížit. Wendigo si pistole nevšímal a místo toho soustředil svou pozornost výhradně na ruku držící vrhací zbraň. Byla zřejmě vyrobena z toho pravého kovu. U některých probuzených bytostí se projevovala alergie na jisté kovy.

Dlouhou dobu se oba protivníci obezřetně pozorovali. Ani jeden z nich zřejmě nehodlal učinit pohyb, který by druhému umožnil zaútočit. Hartová náhle prudce pohnula rukou vpřed a vrhla třípytí hvězdu na wendiga. Wendigo stačil uskočit vpravo a šuriken ho těsně minul. Předvídal směr hodu, ale nepředpokládal, že se pohne vpravo, jakmile vypustí šuriken z ruky. Zarazil se a obrátil se novým směrem. Hartová vystřelila vleže z podlahy a z wendigovy pravé ruky zbyl jen zakrvácený pahýl, z něhož trčely roztržité kosti.

Wendigův řev Sama téměř ohlušil. V hlase, který měl být naplněn bolestí, nezaznívalo nic než vztek. Sam měl dojem, že se ten hlas ozývá celým bytem. Netvor se brzy vzpamatoval a zaútočil na Hartovou.

Hartová se pokusila vstát, ale dalšími výstřely minula. Náboje vytvořily ve stěnách velké díry. Podobně jako Sam se pokusila proklouznout pod wendigovými rukama, avšak ani ona nebyla dost rychlá. Wendigo ji uchopil jednou rukou za bok a mrštil ji proti knihovně. Zhroutila se na hromadu knih, artefaktů a simsensových kazet, zbrocená krví.

Wendigo ji dvěma kroky dostihl, ale místo aby se na ni vrhl, uchopil zdravou rukou knihovnu a strhl ji dolů. Těžké dřevěné police se s vrzáním odlepily od stěn a kotvíci klíny se se skřípěním uvolnily z lůžek. Sotva se Hartové podařilo odplazit stranou, police dopadly na podlahu.

„Udělej něco, pejskaři!“ křičela na Sama. „Sešli zaklínadlo! Přivolej ducha! Udělej něco!“

Co mohl udělat? Jednoho ducha už přivolaal, ale wendigo ho snadno obrátil proti němu. Co mohl podniknout proti tak silné magii? Byl jenom psi šaman.

Byl-

Náhle se ocitl v lesním parku uprostřed města. Vedle něho seděl psi kříženec.

„Pse!“ vykřikl Sam.

„Člověče,“ odpověděl Pes, napodobujíc tón Samova hlasu. „Už jsem se bál, že si na mě nevpomeněš.“

„Myslel jsem, že jsi se mnou pořád.“

„To jsem. Jenomže ty nejsi pořád se mnou.“

„Nevím, co mám dělat, Pse. Porad' mi,“ žádal ho Sam.

„Radit ti? Ty žiješ v tomhle světě, člověče. Musíš se rozhodovat sám. Jestli chceš zůstat celý život štěnětem, zůstaň si. Já se s tím smírím, ale ty nemůžeš, protože to nebude zrovna dlouhý život, jestli se neprobudíš a neočucháš svět takový, jaký je.“

„Svět páchne jako smrt.“

„Tak mluví wendigo. Já myslel, že jsi člověk.“

„To jsem.“

„Tak mi to dokaž,“ štěkl Pes. „Lidi, které znám, se jen tak snadno nevzdávají. Bojuj, člověče.“

„Nevím jak,“ postěžoval si Sam.

„Když si nebudeš zoufat, budeš vědět jak.“

Někde jinde se wendigo blížil k Hartové. Vytáhla z opasku dýku. Orichalkové symboly, jimiž byla čepel vykládána, jenně svítily. Síla tohoto nejmagičtějšího z kovů by dokázala wendiga svým dotykem zranit. Ale byla to jen dýka, stojící proti drápům, tesákům a dvojnásobné tělesné hmotnosti.

„On ji zabije,“ řekl Sam Psovi.

„Jo,“ souhlasil Pes vesele. „A pak tebe. A ještě řadu dalších lidí. Zastavíš ho?“

„Co můžu dělat?“

„Kam se poděla tvoje víra? My psi doufáme, že vy lidi to napravíte.“

Někde jinde wendigo vyrazil Hartové dýku z ruky. Odzbrojující pohyb ho stál hlubokou ránu na předloktí, avšak on byl s tou výměnou zřejmě spokojen. Hartovou vzápětí udeřil do pravého spánku. Pokusila se kopírovat dráhu úderu, ale byl veden příliš velkou silou. Padla na podlahu.

„Nemá naději, Pse.“

„Má tebe. Projev trochu odvahy, člověče.“

Sam si připadal jako úplný blázen. Pes mu neustále říkal, co má udělat, ale on stále nechápal. Wendigo obrátil ducha budovy, protože to byl v první řadě duch tohoto místa. A místa, bez ohledu na to, jak jsou čistá, je možné zkazit. Místa jsou tu proto, aby se používala. Ale lidé jsou víc než místa. Rozhodně měli fyzická těla, srdce a duše. Srdce lze také zkazit, ale duše ve své nejčistší esenci se nedá tak snadno ovládat. Na čas zmást, oklamat a svést na scestí snad, ale ne navždy, pokud tu byla naděje a víra v božskou podstatu života.

Wendigo přijal smrt a zmar, ale dokonce i jeho víra nesla stopy naděje. Přestože wendigo prohlašoval, že jeho totemem je Hniloba, a kráčel po toxické cestě, stále před sebou viděl nadějný konec. Použil své ničemné nástroje v pokřiveném boji, v němž chtěl zbavit zemi toho, co považoval za její zhoubu. Sám si zvolil tu strašlivou cestu, ale hluboce se mýlil. Sam ho litoval jako šamana, ale nedokázal ho litovat jako wendiga. Ta bytost by si snad zaslouhovala lítost, nebýt toho, že už dávno zemřela v chlupatém těle.

Sam se otevřel světu duchů. Brightonské centrum bylo plné lidí. Vyhnul se temným koutům a hledal světlo. Ve zchátralé barabizně stojící v nákupní sekci určené k rekonstrukci našel, co potřeboval. Hýčkan láskou a nadějí rodiny, kterou postihlo veškeré neštěstí, jež může život seslat, a která přesto zůstala pohromadě, tam přebýval duch. Vypadal sice trochu nakvašeně, ale bylo vidět, že se nikdy nevzdal naděje.

Sam zazpíval píseň, kterou ho Pes naučil, a pokoušel se ducha získat na svou stranu. Zprvu se zdálo, že duch je k

jeho prosbám hluchý, ale pak se uvolil naslouchat písni a neklidně sebou zavrtěl. Sam mu lichotil, přemlouval ho, aby opustil své místo, a vléval do něho svou sílu. Duch se nakonec vznesl, překonal prostor, který nepředstavoval žádnou vzdálenost, a připojil se k němu. Sam se radoval. Naléhavě s duchem rozmlouval. Jeho aura pulzovala a zářila rozhořčením a zuřivostí, když mu řekl o wendigovi. Duch mu dovolil, aby přetavil jeho hrubou podobu do koncentrovaného krystalu diamantové čistoty a tvrdé síly.

Pes celou tu dobu zpíval druhý hlas.

Když se Sam vrátil do pozemského světa, wendigo drtil Hartovou svým chodidlem. Nakláněl se kupředu, aby přenesl váhu na její hruď. Sam slyšel, jak ji láme kosti v těle. Báł se o její život, ale nepřestával se soustředit na píseň. Kdyby se poddal strachu, veškerá naděje by byla ztracena.

Duch vytvořený z lidské povahy se zjevil v podobě malého dítěte. Byl špinavý a měl na sobě roztrhané odložené šaty. V pravé ruce držel dýmku, jejíž troubelí plesknul o levou dlaň.

„Hej, chlupatá koule!“ křikl.

Wendigo se ohlédl. Se zúženými očima a rozšířenými nozdrami do sebe nasál sílu nově se objevivšího ducha.

„Koukej vypadnout, chlupatá koule,“ řekl duch.

Wendigo se pohnul rychleji, než by se u něho Sam kdy nadál. Noha, kterou drtil v Hartové všechen život, vyrazila proti zjevení. Duch zastavil jeho výpad dýmku, kterou uchopil do obou rukou. Potom pozvedl dýmku nad hlavu a udeřil jí wendiga do napřažené nohy. Místnost se otřásla, když wendigo padl na podlahu. Z jeho nohy vyčnívaly roztříštěné kosti.

Duch pokračoval v útoku. Jeho dýmka se míhala vzduchem a zasazovala wendigovi jeden úder za druhým. Duchova síla byla magická a neměla nic společného s jeho fyzickým zjevem. Wendigo se jeho prudkému útoku nedokázal bránit. Byl zcela bezmocný.

Duch zabodl troubel dýmky do wendigova levého ramene. Dvěma prudkými údery malické pěsti dýmku ohnul tak, že vytvořila skobu, která přibila wendiga k podlaze. Wendigo nehybně ležel a zdálo se, že ho přešla veškerá bojovnost. S obavami sledoval, jak si mu duch kleká na prsa a chápá jeho hlavu do dlaní. Jejich oči se střetly a wendigo vykřikl.

Zdálo se, jako by duch byl nasycen elektřinou. Sam však věděl, že je to magie. Vklouzl do svých astrálních smyslů a spatřil příliv many bouřící mezi duchem a wendigem. Duch zářil jako slunce a vléval zlatavé světlo do wendigových temných zornic. Zlatá záře chvíli zápolila s temnými paprsky probleskujícími z wendigových očí, které ji obalovaly, jako by ji chtěly udusit. Po několika vteřinách - nebo to trvalo celé hodiny? - začaly temné obaly mizet, až nakonec zprůsvitněly a vyvanuly jako kouř. Zlaté světlo z ducha se vlévalo do wendigova těla, které začalo uvnitř zářit. Duch byl stále temnější, zatímco wendigo zářil jasněji a jasněji, až Sam nemohl to světlo dále snést. Těsně předtím, než se vrátil ke svým pozemským smyslům, ještě postřehl jakýsi tvar uvnitř wendigova těla. Ale záře byla příliš silná, než aby mohl mít jistotu.

Na pozemské rovině vypadalo wendigovo tělo svraštěle jako pytel kůže přetažený přes hromadu kostí. Duch se zvedl a vytrhl z něho dýmku.

„Temnota je pryč,“ řekl hlasem, který slyšel jen Sam.

„Udělal jsi všechno, oč jsem mohl žádat, duchu. Nevím, jak bych ti nejlépe poděkoval, a tak ti vracím svobodu.“

„To bys pro mě udělal? Pořád ti ještě dlužím služby.“

„Bojovali jsme se společným nepřítelem. Nedlužíš mi nic a já už od tebe nic víc nežádám. Jsi volný.“

„Čest tobě, člověče,“ řekl duch a zmizel.

Sam se mohl pokusit astrálně sledovat jeho odchod. Chtěl. Zoufale chtěl vědět, kam se duch uchýlí. Ale cítil, že by to nebylo správné.

S námahou se belhal kolem vyprázdněné slupky wendiga k Hartové. Dýchala trhaně a povrchně a Sam k ní spěchal, i když věděl, že tím jen zhoršuje vlastní zranění. Bolest se však zdála být nízkou cenou za to, že se k ní dostane. Uchopil její tvář do dlaní a zjistil, že jí zpod víček tečou slzy. Při jeho doteku se zachvěla a otevřela oči. Trvalo jí několik vteřin, než ho poznala. Pokoušela se zvednout ruku.

„Zápěstí,“ zašeptala.

Opatrně, aby ji nezpůsobil další bolest, Sam odepnul manžetu a vyhrnul jí rukáv. Na náramku opatřeném průsvitným plastickým páskem rozeznal logo DocWagona. Základní barva náramku byla platinová.

„Nechodte bez ní ven.“ Pokusila se na něho usmát, ale sil jí kvapem ubývalo.

Stiskl knoflík, který měl přivolat zdravotní službu.

I jemu zranění ubírala sílu, ale věděl, že pokud neudělá nějakou hloupost, bude žít. U ní si nebyl tak jistý. Po tom všem, kdy se mu snažila zabránit, aby wendiga zastavil, nasadila život, aby ho zachránila a poskytla mu čas zavolat ducha.

„Proč?“ zeptal se.

„To kdybych věděla.“

Ztratila vědomí.

43

Než se Janice dostala na podlaží, na němž se nacházel byt, všechno utichlo. To ji zneklidňovalo. Uslyšela jeho poslední výkřik. Bylo v něm tolik bolesti, že se začala obávat o jeho bezpečnost. Jak se mu mohlo něco stát? Byl přece silnější než nějaký člověčí šaman.

V podlaze chodby zela díra, které se vyhnula. Na rozdíl od výtahové šachty se tu nevyskytovala taková koncentrace zbytkové magie. Destrukci tedy způsobily fyzické prostředky.

Dveře bytu našla otevřené. Zevnitř k ní zavanul slabý pach krve. Napjatě a ostražitě vkročila dovnitř.

Ve vzduchu bylo cítit mnoho pachů, ale všechny se zdály slabé. Klimatizační systém poschodí pumpoval teplý

vzduch ven rozbitým severním oknem a rozpouštěl koncentrace pod úroveň, kterou dokázala vnímat. Přesto zachytila jakési cizí pachy. Jeden, mužský, neurčitě poznávala, ale ten druhý, ženský, byl pro ni zcela neznámý. Ve vzduchu zvětrila také ozónovou vůni strojů, podobnou pachu toho, který spadl do šachty a málem ji zasáhl. Tato vůně byla dost silná a naznačovala, že takových věcí tu zřejmě bude víc. Vůně však v sobě neobsahovala dost individuality, aby dokázala bezpečně rozpoznat, zda je v bytě jen jedna nebo hned několik sond. Stroj byl dost malý, aby se dokázal účinně skrýt.

Avšak pach, který toužila cítit především, jí stále unikal.

K uchu se jí doneslo vysoké přerušované pípání. Bylo za hranici slyšitelnosti pro normála, dokonce i pro elfa. Zcela jistě to byl nějaký signál. Nevzpomínala si, že by se v bytě nacházelo něco, co by vydávalo takový zvuk. Přístroj tedy nejspíš patřil vetřelcům. Pozorně naslouchala, potom se přemístila a znovu naslouchala. Zdálo se, že zvuk vychází z pokojů východně od doupěte. Opatrně se vydala za zdrojem.

Když se k němu blížila, začínala pomalu chápat. Pachy, které k ní přinášel proudící vzduch, sílily. Danův byl mezi nimi. Na okamžik se jí ulevilo, ale pak ji znovu znepokojilo, že signál vetřelců dosud zní. Pokud by Dan mohl, jistě by ho přerušil. A co bylo horší, pocítila lehké mrazení magie.

Zastavila se před jednou z pracoven a spatřila zakrvácené stěny a podlahu. Ve stěně jedné z obývacích prostor přes chodbu zela obrovská díra. Odkudsi za zástěnou, kam nebylo vidět, zaslechla mužský hlas šeptající uklidňující slůvka. Nebyl to Danův hlas. Připíčila se blíž.

Došla k rohu a opatrně vystrčila hlavu. Odměnou za odvalu jí byl pohled, který jí drásl srdce. Na podlaze leželo Danovo nehybné tělo. Jeho ochablá postava vypadala sraštěle a pod matnou srstí, která bývala vždy lesklá, se rýsovaly kosti. Bílá srst byla potřísněná krví. Na levém rameni měl velkou otevřenou ránu a pravá ruka, která dokázala být tak jemná, úplně chyběla.

Její opatrnost a strach byly ty tam. Vyběhla z úkrytu a vrhla se k němu. Byl tak nehybný. Nechtěla uvěřit, že je mrtev, ale viděla jen krev a ošklivá zranění. Neslyšela ho dýchat a když se ho dotkla, pocítila pouze chlad. Byl mnohem studenější, než by měl být. Přes slzy, které se jí draly do očí, viděla všechno rozmazaně. Slyšela samu sebe, jak hlasitě vzlyká. Pod dotekem svých dlaní cítila, že je studený, ale tu myšlenku si odmítala připustit. To nebylo možné, nemohl být mrtvý.

„Krucí, Twiste. On má ještě družku.“

Ta slova přehlušila její žal. Byla určena šamanovi a ozvala se tiše z jeho sluchátek, ona je však přesto slyšela. Vzhledla a zaměřeným zrakem se poprvé podívala na oba vetřelce.

Žena ležela v bezvědomí u zdi a byla napůl mrtvá. Muž byl též šaman, který předtím přivolał ducha proti Danovi. Byl potlučený a zakrvácený. Tvář měl zkřivenou bolestí a pokoušel se zvednout. V jedné ruce držel dýku ze zlatočerveného kovu, jinou zbraň zřejmě neměl. Až na magii, uvědomila si. Jeden ze strojů stál poblíž a hlaveň jeho maličké palebné věže mířila přímo na ni.

Ti dva jí vzali Dana.

Posadila se na paty a povšimla si, že hlaveň stroje kopíruje její pohyb. Přestala tomu věnovat pozornost a jemně pohlédla Danovu tvář. Oni mu zavřeli oči. Dotkla se prsty jeho rtů. Uloupili jeho úsměv. Přejela rukou po jeho hrudi. Způsobili, že jeho srdce přestalo bít.

Soustředila své smysly a zahalila se do iluze, která vytvářela dojem, že se zarmouceně sklání nad Danovým tělem. Zatím se přikrčila, připravena vyrazit.

Zemřou.

Vrhla se vpřed.

Jakmile se pohnula, iluze zmizela. Než na to vrahové zareagovali, bylo pozdě. Palebná věžička se neotáčela dost rychle, aby mohla její pohyb sledovat. Šaman byl příliš zesláblý, než aby jí dokázal vzdorovat. Vrhla se vpřed, připravena je rozsápat.

Prudce narazila do neviditelné zdi a její smrtící skok se změnil v potupný pád. Cítila, jak její mysl balancuje na hranici šílenství - magická bariéra chutnala po Danovi.

Když se obrátila k Danovu tělu, zjistila, že jeho hlava se neznatelně pohnula směrem k ní. Zdálo se, jako by pootevřel víčka, ale neviděla lesk jeho očí.

Vrátila se k němu a políbila ho na rty. Její radost však neměla dlouhého trvání. Byl stále studený a jeho hrud' zůstala nehybná. A přesto, bez vzduchu v plících, který by mu umožňoval tvořit hlásky v hrdle, promluvil.

„Nemohl jsem tě nechat to udělat.“

Napnula všechny smysly, ale to jí jenom ještě víc zmátlo. Byl tu, a zároveň nebyl. Chtěla, aby žil. Slzy jí skanuly na jeho tvář, ale na té se nepohnul ani sval. Byla bezradná.

„Žádné zabíjení mezi příbuznými. Krev je příliš silná. Poskvrní tě. Je příliš těžká. Poskvrní tě. Obávám se, že pro tebe, má drahá, by to mohlo být smrtelné.“

Prohrábla mu hřívou na hlavě svými drápy. „Mlč už, má lásko. Zazpívám ti hojivou píseň.“

„Nic nezpívej. Maso je hotovo a hodovník už není. Z hranice temnoty jsem tě slyšel pro mě plakat a tvé slzy, má lásko, mi dovolily tě tentokrát zachránit.“

„Zachránit mě? Zabíla bych je pro tebe.“

„Ne,“ odporoval jeho záhrobní hlas. „Slib mi to. Zřekni se zabíjení mezi příbuznými.“

„O čem to mluvíš, lásko? Jaké zabíjení mezi příbuznými?“

„Slib mi to.“

Jeho hlas zněl dutě a slabě, přesto však z jeho požadavku cítila naléhavost a silnou vůli.

„Slibím ti, co chceš. Nedopustím zabíjení mezi příbuznými. Cokoli si přeješ, jenom se mi vrať,“ prosila.

„Ten psí šaman. Je to tvůj bratr.“

Po tom děsivém oznámení Janice cítila, že odchází, a věděla, že vše, čím Dan Shiroy byl, je pryč. Navždy. Všechnu svou bolest vlila do svého výkřiku.

Sam nevěřil svým uším. Báł se, že hlas mrtvého wendiga ho bude strašit ve snech. Avšak přestože to bylo děsivé, slova, která hlas pronesl, zněla ještě děsivěji. Byla tato chlupatá věc, wendigo v ženské podobě, opravdu jeho sestra Janice? Bůh nemohl být tak krutý.

Přenesl se do astrálního vnímání a prohlédl si auru té bytosti. Nyní už dokázal rozpoznat auru wendiga a nepochyboval, že právě takovou auru vidí. Ale v době, kdy viděl svou sestru naposled, ještě nebyl magicky aktivní. A ona neprošla takovouto proměnou. Jak měl poznat, jestli je to ona? Nemohl si být jistý. Něco v auře té bytosti mu připadalo povědomé, jako z polozapomenutého snu.

„Janice?“

Zarudlé oči, které na něho pohlédly, vypadaly pochmurně. Tvář, v níž byly vsazeny, byla zcela neznámá. Nenacházel nic, co by připomínalo jemné rysy jeho sestry. Hlas tohoto wendiga už slyšel a nepřípadal mu vůbec známý.

„Same?“

Hrdlo se mu stáhlo, když ji uslyšel vyslovit jeho jméno: „Sa-ame.“ Jeho pochybnosti byly ty tam. „Pane na nebi, jsi to ty.“

Sam toho chtěl tolik říct, ale nenacházel slova. Od chvíle, kdy slyšel o její goblinizaci, se o ni báł. Jeho snaha kontaktovat ji přes Renraku byla marná. Nikdy však na ni nezapomněl a nikdy se nepřestával pokoušet najít nějaký způsob, jak se s ní setkat. Teď tu před ním stála a ten okamžik byl úplně jiný než si představoval. Báł se, že kawaru z ní udělá orka nebo trolla - ale tohle! Wendiga nenáviděl od okamžiku, kdy se dozvěděl, jaci jsou.

Janice na něho zírala a z tmavých očí se jí nedalo nic vyčíst.

Nakonec ze sebe vykřikl: „Chci ti pomoci.“

„Kde jsi byl, když jsem tě potřebovala?“ otázala se vyčítavě.

„Snažil jsem se - „

„Kdyby ses opravdu snažil, jak říkáš, určitě bys něco udělal. Dan tam byl, když jsem ho potřebovala. Ty mě napřed opustíš, pak se z ničeho nic vrátíš do mého života a vezmeš mi ho. Chceš mi pomoci? Tak mi ho vrať.“

„Ale on byl wendigo.“

„A co si myslíš, že jsem já?“ vykřikla a udeřila se velkou tlapou do prsou.

„Musí být nějaký způsob, jak ti pomoci.“

Hořce se zasmála. „A to jsem vyrůstala s pocitem, že já jsem tou romantickou bytostí, zatímco ty jsi praktický. Mě už nic nespasí. Nevidíš, že mě Bůh zatratil?“

44

„Nemůžu uvěřit, že jsi ji nechal jen tak odejít.“ Estios přecházel sem a tam, pokud mu to místnost dovolovala. Byt byl jedním ze zapadáků Hartové. Byl dost velký pro Willie a její riggerský pult, ale když se sešli všichni runneři najednou, prostoru se nedostávalo. Většinu vkusného nábytku odsunuli ke stěnám, aby udělali dost místa pro domácí rekonvalescenční postel z Mitsuhamových závodů, na které ležela Hartová. Runneři, ať už zranění či nezranění, se se svou výbavou mezi dřevěné ostění, koberce z přírodních vláken a dřevem obkládaný strop jaksí nehodili.

Jakmile Estios prošel kolem, Lišák natáhl nohu vpřed. Estios věnoval pozornost Samovi a když se vracel, neměl o překážce ani tušení. Teresa rýpla Lišáka do žeber a Lišák poslušně stáhl nohu zpět těsně předtím, než by o ni Estios zakopl.

Sam sledoval monitor na rekonvalescenční posteli a Estiosovy výtky vnímal jen na půl ucha. Sam nebyl žádný odborník, ale podle monitoru usoudil, že Hartová by měla být při vědomí. Přestože její oči zůstávaly zavřené a nereagovala, ani když ji tiše oslovil, byl si jist, že bdí, jenom odmítá vzít na vědomí své okolí.

Obával se, že se vyhybá právě jemu. Ale možná se jí jen nechtělo mluvit s rozčileným Estiosem, anebo prostě toužila po odpočinku. Obojí dávalo smysl. Všichni toho prodělali dost a nikdo neměl náladu poslouchat Estiosovy řeči.

Sam se rozhlédl po místnosti. Lišák a Teresa seděli na dlouhé pohovce a vedli spolu důvěrný rozhovor. Vzrušeně gestikulovali a Lišák se tvářil nešťastně. Willie se skláněla nad riggerským pultem a ostentativně dávala najevo své zaneprázdnění. Otec Rinaldi, přestože Samovi v šihíské cele sdělil, že nesnáší jakýkoli druh počítačového rozhraní, pomáhal Willie sledovat obrazovku. Pokud Sam mohl soudit z letmých obrázků, které zahlédl, její sondy nezachytily nic pozoruhodného. Janice byla samozřejmě stále v rozbitém bytě.

Sam náhle zjistil, že Estios přestal mluvit a dívá se na něho. Elf mu zřejmě položil nějakou otázku. Sam nevěděl, na co se ptal, a nemohl tedy odpovědět.

„Podívej,“ povzdychl si. „Je po všem. Kruh je zlomen.“

„Ty jsi neposlouchal? Není po všem, dokud jsou venku Ashton a Wallaceová.“

„Jestli si o ně děláš tolik starostí, tak jdi a něco s tím udělej. Já myslím, že nejsou důležité. Teď, když jsou všichni ostatní mrtví, zejména wendigo, který Kruh vybudoval a živil ho silou, o níž si jeho členové mysleli, že pochází od obětí, nepředstavují žádnou hrozbu. Anonymní zpráva Výboru pro dohled lorda protektora postačí, aby dostali, co zasluhují.“

„Ale co když utečou a získají nové členy? A pak, je tu ještě ta netvorova družka.“

Sam zabořil tvář do dlaní a pokusil se ze sebe vyhnat zlost, kterou k tupému Estiosovi cítil.

„Zapomeň na ni. Ona nepatřila ke Kruhu.“

„Nemůžu na ni jen tak zapomenout. Je wendigo. To je dostatečný důvod, aby zemřela.“

Sam povstal. Žebra stažená těsným obinadlem ho bolela. Byl trochu nejistý, ale sádra na levé noze mu umožňovala pomalu se pohybovat po pokoji. Přibelhal se k Estiosovi a pohlédl mu do tváře.

„Ty ji nezabiješ.“

Estios ohnul rty, položil Samovi dlaň na prsa a odstrčil ho. Sam se svalil do křesla. Před očima se mu zatmělo bolestí. Byl vděčný, že skončil v čalouněném křesle; kdyby spadl na podlahu nebo narazil do zdi, zřejmě by omdlel. Estiosovi by na tom nezáleželo.

„Jsi příliš zaujatý, Vernere. Chci věřit, že utišující léky ti zamlžily mozek a přehlédnu tvou trestuhodnou krátkozrakost. Přestala být tvou sestrou v den, kdy jí narostla kožešina.“ Estios přehlédl místnost. „Už jsme ztratili dost času. Připrav sondy a přesuň ovládání do dodávky, riggerko. Knězi, ty tu zůstaneš se zraněnými. Všichni ostatní si vezmou výbavu. Vyrážíme na lov.“

Willie pohlédla na Sama. Nikdy neměla Estiose ráda a nesnášela, když jí rozkazoval. Vypadala, jako by váhala mezi loajalitou k Samovi a tíhou elfových argumentů. Její oči prosily, aby z ní někdo sňal břímě rozhodování.

Když Sam viděl, že Estiosovi se nikdo jiný nepostaví, zaskřípěl zuby. Opřel se o stůl, aby trochu snížil tlak na zraněná žebra, a pokusil se vstát, ale tělem mu projela tak silná bolest, až se zapotácel a klesl zpět do křesla.

Lišák ihned vyskočil a poklekl u Sama. Narovnal ho v křesle a hbitými prsty mu připevnil k obinadlu obslužný mechanismus. Ozvalo se krátké zasyčení a do trubice obinadla bylo vpuštěno více plynu, aby bylo dostatečně pevné.

„Zachází příliš daleko, Tereso,“ řekl Lišák. „Ten plán je nebezpečný.“

„Jestli máš strach, pouliční běžce, můžeš zůstat tady. Hrát se bude v opravdovém světě, kde mohou lidé skutečně přijít k úrazu. Nelíbilo by se ti to. Radši se běž schovat do svých elektronických fantazií.“ Estios přistoupil k pohovce a napřáhl k Terese ruku.

Lišák povstal. „Nechod' s ním, Tereso.“

Teresa se podívala kamsi za Sama a zřejmě zachytila Lišákův pohled. Sam z její tváře vyčetl, že váhá. Lišáka Sam neviděl, ale cítil jeho napětí z toho, jak mu tiskl rameno. Stisk ještě zesílil, když Teresa sklopila zrak a přijala Estiosovu podávanou ruku.

Estios jí pomohl vstát, potom se shýbl, sebral její zbraň a hodil ji Terese. Estios se celou dobu na Lišáka usmíval jako dítě, které vyhrálo na maskárním bále první cenu.

„Pohni sebou, riggerko,“ houkl a udeřil dlaní do opěradla Williiny židle. „Musíme zabít škodnou.“

Estios se natáhl po svém vlastním Steyru, který stál opřen o stůl, na němž byl riggerský pult, ale náhle strnul, když se do hovoru vložil nový hlas.

„Jestli se toho dotkneš, tvůj šéf si bude muset hledat novou jedničku, Ledové oko.“

Hartové hlas zněl ochraptěle. Její oči, zapadlé a orámované temnými kruhy, byly otevřené a horečně svítily. Hleděla na Estiose. Levou ruku měla přeloženou přes tělo, jež neslo převážnou část hmotnosti zbraně, kterou držela. Hlaveně mířila na Estiose. Sam neměl ponětí, odkud vzala tu zbraň, nebyla však schopná ji účinně použít. Povšiml si, že se jí ruka mírně chvěje.

Estios na ni hleděl s kamennou tváří. Potom si zřejmě pomyslel, že mu nehrozí žádné nebezpečí, a natáhl se pro svou pušku.

V místnosti zahřmělo. Estios se prudce stáhl. Třísky dřeva, které odlétly od stolu, mu do krve poškrábaly ruku.

„To bylo první a poslední varování,“ řekla Hartová. Tvář měla bledší než obvykle a zpocené vlasy se jí lepily na čelo. Zpětný ráz zbraně jí viditelně způsobil bolest. Ruka se jí nyní chvěla zcela zřetelně.

Estios si třel drobné oděrky palcem nezraněné ruky.

„Odlož tu zbraň, Hartová. Zasáhnu tě silovým šípem dřív, než stačíš vystřelit. Neřekl bych, že by ses dokázala magicky bránit.“

„Tak to zkus, sketo. Jedině tak to poznáš.“

Zdálo se, že Estios přece jen váhá.

Rinaldi se naklonil vpřed, uchopil Steyr za hlaveň a opřel zbraň o zeď, daleko z Estiosova dosahu.

„Myslím, že byste mohl znovu zvážit situaci, Estiosi. Nikdo nesmí být zavržen kvůli tomu, čeho je snad schopen. Kdyby tomu tak bylo, všichni lidé by museli být zavrženi, protože my všichni jsme schopni dopustit se zločinu. Pokud víme, Janice doposud nikoho nezabila.“

„Ale jedla lidský maso,“ prohodila Willie. „Ten druhej wendigo tvrdil, že je stejná jako on. A víme, že on byl vrah.“

Rinaldi se postavil tak, aby mohl mluvit s Willie a zároveň mít na očích Hartovou a Estiose.

„Víme také, že byl lhář. Jestli Janice jedla lidské maso, dopustila se zločinu a zhřešila. Ale ten zločin není hrdelní a hřích může být odpuštěn. Podle mého názoru není vyloučeno, že byla pod vlivem zla, kterému říkala Dan Shiroi, a neuvědomovala si do důsledků, co činí. Projeví-li lítost, je naděje, že bude spasena.“

„Spasena,“ opakoval Estios pohrdavým tónem. „Pokud je wendigo, bude toužit po lidském mase. Pověz mi, knězi, dokážeš ji snad změnit tak, aby byla jako dřív?“

Samovi se rozbušilo srdce novou nadějí.

Ale Rinaldi se od Estiose odvrátil a sepnul ruce před sebou. Smutně zavrtěl hlavou. „Bohužel, ne. Ale nemohu ani nečinně přihlížet vraždě. A pokud ji zabijete bez důkazu, že beze zbytku podlehla povaze wendiga, spácháte vraždu. Chladnokrevnou vraždu.“

„Její oběti padnou na tvoji hlavu.“

Rinaldi sebou zavrtěl, jako by ho Estiosova poznámka zneklidnila. „Za své konání je plně odpovědná. Stejně jako vy za své. Každý jednotlivec dělá svá vlastní rozhodnutí.“

Každý Rinaldiho drobný pohyb přibližoval kněze k posteli Hartové. Náhlým skokem se zmocnil její pistole. Byla příliš slabá, než aby se mu mohla bránit, a tak jí zbraň snadno vytrhl z rukou. Uskočil zpět a odhodil pistolí do rohu.

„Jak jsem řekl, nebudu nečinně přihlížet vraždě," řekl Hartové.
Zvrátila hlavu a zaťala zuby. Sam zaslechl jak udeřila pěstí do okraje postele.
„Dost dobré," pochválil ho Estios, „na kněze. Jsem rád, že jsi mi ušetřil práci."
„Neodzbíjil jsem Hartovou kvůli vám," upozornil ho Rinaldi. „A stále trvám na tom, že se chováte nerozumně. Janice musí žít, jak jí káže její vlastní svědomí. Bude-li slabá a podlehne svým parabiologickým potřebám, půjdu ji lovit s vámi."
„Žádnou pomoc od tebe nepřijmu, knězi."
„To mi nezabrání, abych se k lovu připojil," řekl Rinaldi rozhodně.
Jejich nenucený rozhovor o lovu a smrti už Sam nemínil dále snášet. Janice nebyla žádné zvíře.
„Mlčte!" vykřikl. „Mlčte všichni! Žádný lov nebude. Je to moje sestra."
„Je to wendigo," prohlásil Estios. „Jsi blázen, že ji chráníš, Vernere. Za to by sis v Tiru vysloužil trest smrti. My víme, jak se chovat k těm, kdo pomáhají wendigovi. Jestli si myslíš, že když jsi její bratr, tak jsi před ní v bezpečí, jsi dvojnásobný blázen. Wendigo je zlo, které nemá svědomí. Nezná rodinu."
Sam pohlédl na Estiose, ale před očima mu přitom proběhly události minulé noci. Viděl ducha lidstva zápasit s duchem Hniloby, který se vtělil do wendiga. Slyšel wendigův hlas, zavazující Janice k přísaze. Ten dutý hlas vyřkl slova, která se neshodovala s Estiosovou teorií. Ta starostlivá slova pocházela od slupky, již právě oheň očistil od zla, ale byla vyřčena lidským duchem, jakkoli pokřiveným, avšak obračejícím se k jinému duchu, který reagoval. Viděl slzy v očích Janice a věděl, že lidská Janice se stále skrývá kdesi uvnitř těla wendiga.
„Nic nechápeš," zavrtěl hlavou Sam. „Je nemocná."
„Jsi blázen, Vernere," odsekl Estios. „Ona je zabiják. Musíme ji zastavit."
„Nikoho nezabila," opakoval Rinaldi. „Kdybyste na ni uspořádali lov a zabili ji, dopustili byste se vraždy."
„Je wendigo. Proto je to nezbytné," řekl Estios.
„To by byla vražda," tvrdil Sam.
„Akademická otázka," vložila se do toho Willie. „Přinejmenším prozatím. Odvolala jsem sondy."
„Ty hloupá trpaslice," zařval Estios. Popadl svůj Steyr a vykročil ke dveřím. „Rychle. Když si nepospíšíme, šelma unikne."
Teresa si přehodila svou zbraň přes rameno a následovala ho.
„Tereso!" zvolal Lišák. Na půl cesty ke dveřím se zastavila.
„Ty nejsi jako on, Tereso," naléhal Lišák. „Nechod' s ním."
Stála nehybně celých pět vteřin, a pak vyběhla ze dveří. Už se neohlédla. Lišák udeřil pěstí do zdi a přešel do rohu místnosti, kde se zhroutil na zem a položil si paže přes hlavu.
„Willie, co jsi udělala?" zeptal se Sam.
„Zbavila jsem nás jedny ztracený existence," odpověděla. „Je mi líto, že tvoje kočka je pryč, Lišáku."
„Udělala své vlastní rozhodnutí," prohlásil Lišák ponuře.
„Ale oni jdou po Janice," připomněl Sam. „Zabijí ji."
„Co tě vede. Bude pryč. Shodila jsem tam sondu, abych ji vystrašila. Najdou jen prázdnou squat."
„Ale takhle ji ztratíme i my," poznamenal Rinaldi.
„Zase špatně. Dvě sondy ji pořád sledují."
„Chytré, Willie," pochválil ji Rinaldi.
„To bych řekla," přikývla riggerka a začala se opět věnovat monitorování svých sond.
Sam se pokusil nevnímat bolest a vstal. Přikulhal na nejistých nohou k Rinaldimu. Uchopil kněze za rameno a naklonil se k němu. „Ty jsi odborník na magii, otče. Řekni mi, že existuje způsob, jak ji vyléčit. Musí být nějaký způsob."
Rinaldi na okamžik sklonil hlavu a pak pohlédl Samovi do očí. „Nemám tušení, Same. Věda toho o metadruhu zvaném wendigo mnoho neví a magické tradice k tomu přidávají vzácně málo. Pokud jsou pověsti ze severu pravdivé, povaha wendiga spočívá v kletbě. Je-li tomu tak, může být zachráněna. Avšak jestliže nejde o nic jiného než o biologickou proměnu a nic víc, obávám se, že tu zbývá jen malá naděje. Budu se modlit, aby tvoje víra a láska došla odměny, ale já prostě nevím."
„Ty bys ji nikdy nelovil, že ne?"
Rinaldi se odvrátil.
„Jsou tu naléhavější věci, Same. Ty a Hartová jste zraněni a potřebujete péči. Janice je odpočatá a silná, zatímco my jsme unavení a slabí. Nepochybuji, že byla zlou mocí dobře vycvičena v magii i v boji. Když se ji pokusíme zadržet, bude bojovat a mohla by většinu z nás zabít."
„Nikdy by mě nezabila. Jsem její bratr."
„Snad máš pravdu. Modlím se, abys ji měl. To by dejme tomu byla cesta k jejímu spasení."
Dejme tomu. Patrně. Snad. Cožpak neexistovala žádná jistota?
„Nikdy nebudu mít jistotu, že, otče?"
„V tomto životě? Myslím, že ne, Same. Ale člověk se může modlit a věřit v Pána. On je stále s námi."
Sam chvíli mlčel a přemýšlel o Janice a o tom, co mu Rinaldi řekl. „Myslím, že máš pravdu, otče. Myslím, že On bude v té věci stát při mně. Dokonce by se dalo říct, že sleduje moji cestu jako pes."
Rinaldi sraštil obočí. „Mluvíš jako šaman, kterého jsem kdysi znal."
Sam se místo odpovědi usmál. Všechna ta snad, dejme tomu a patrně skýtala nepřeborné množství možností. Bylo to jen zoufalství, které způsobilo, že budoucnost viděl v temných barvách. Nemusel na ni tak nahlížet a přísahal si, že nebude. Pes mu už předtím ukázal posilující a osvobozující sílu naděje. Sam věděl, že najde způsob, jak udělat, co je třeba.

Robert N. Charrette
NEPŘÁTELE VYBÍREJTE OPATRNĚ
Překlad: Stanislav Kadlec
Ilustrace na obálce: FASA Corporation
Redakce: Blackfire games s. r. o.
Vydalo nakladatelství »NETOPEJR« Karel Petřík
ve spolupráci s Blackfire Games s. r. o.
Baarova 27, Praha 4, jako 31. publikaci.
Olomouc 1999, vydání 1.
Náklad 2000 výtisků
Tisk EURO-PRINT PŘEROV, s. r. o. Přerov
Prodejní cena včetně DPH 159 Kč
ISBN 80-86096-22-X